

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PERFECT LAUGH-OUT-LOUD ROMANTIC COMEDY

**When life gives you limes,
make margaritas**

Sorry Not Sorry

SOPHIE RANALD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÜZGÜNÜM ÜZGÜN DEĞİLİM

KAHKAHALARLA GÜLDÜREN MÜKEMMEL ROMANTİK
KOMEDI

SOPHIE RANALD

bookouture

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Sonsöz](#)

[Sophie'den Bir Mektup](#)

İyi adamlardan biri olan J'in sevgi dolu anısına

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

İşten geldiğimde, Maddy ve Henry hala oradaydı - sadece. minibüs evin dışındaki sokağa park edilmişti ve koridorda eşyalarıyla çevrili bir şekilde duruyorlardı. Beni beklememeye karar verip sonra fikirlerini değiştirip merak ettim - aynı benim işten sonra neredeyse bir şeyler içmeye gittiğim ama veda etmek için eve gelmeye karar verdiğim gibi.

"Oh, buradasın, Charlotte! Maddy biraz zorlama gibi görünen bir neşeyle, "Ah, buradasın, Charlotte!" dedi.

"Evet!" dedim, aynı derecede zorlama bir neşeyle. 'Yani, Briony ve Alice kokteyl içmek için Quag's'a gideceklerdi ama ben... ben...'

Durdum. Maddy'nin gözleriyle buluşmaya çalıştım ama bir şekilde bunu da yapamadım. İşte oradaydı, en iyi arkadaşımdı, yüzü benimki kadar tanıdık, altı yıl önce TK Maxx'ta bulduğumuz, yeniyken yıpranmış ve yıpranmış hale gelmesini izlediğim ve hatırlayamadığım kadar çok kez çamaşır makinesinden çıkardığım 7 For All Mankind kot pantolonunu giymiş, tanıdık koridorumuzda duruyordu. Kedi gözü gözlüklerinin ardındaki yeşil gözleri, koyu renk, kırpılmış saçları, sol yanağında neredeyse her zaman orada olan gamzesi vardı, çünkü neredeyse her zaman gülümsüyordu.

şimdi değil.

Henry boğazını temizledi. "Anahtarları koridordaki kancaya bıraktık," dedi.

"Onları Wankerson'a bırakacaktık," dedi Maddy, emlakçı için şaka yollu kullandığımız ismi kullanırken gülümseyerek. "Ama zamanımız kalmadı ve şimdi kapalı olacaklar.

'Sorun değil,' dedim. "Yarın yaparım.

"Faturalarla ilgili her şeyi hallettik," dedi Henry. 'Belediye vergisi, su, Npower, geniş bant - ve üç aylık posta yönlendirme için kayıt yaptırdık. Ama atladığımız bir şey olursa bize haber verin.

"Odeta Pazartesi günü evi temizlemeye gelecek," dedi Maddy. 'Remember, ondan sonra iki haftalığına Romanya'ya dönecek, ama ajans başka birini göndereceklerini söyledi. Onlara otomatik ödeme konusunda sizinle temasa geçeceğimi söyledim.

Henry, "Wankerson'daki Ollie aradı ve ev sahibinin yarın gelip bahçede bir şeyler yapması için birini ayarladığını söyledi," dedi. 'Umarım şu ağacı keser. Ama gelmeyebilir de. Nasıl olduklarını bilirsin.

Maddy, 'Yeni derin dondurucumuz önümüzdeki haftaya kadar gelmeyecek, bu yüzden bazı şeyler bıraktık - hazır yemekler ve geçen gece pişirdiğim biber. Hepsi senin. Çok meşgulsün Charlotte, yemek yapmaya vaktin olmadığını biliyorum.

Henry, 'Sibirya'ya taşınacak değiliz ya,' dedi. 'Sadece Bromley'de olacağız. Buradan trenle sadece bir buçuk saat uzaklıkta.

Üç ayrı tren ve bir otobüste bir buçuk saat diye düşündüm. Sibirya'nın tersine de dönebilirdi.

Maddy bana altı ay önce, Henry'nin büyükannesinden kalan mirasın Henry'ye gideceğini hayretle anlattığında

Kendilerine ait bir ev satın almalarını ve Londra'da kirada oturmanın tehlikeli ve pahalı sıkıntısına nihayet bir son vermelerini sağlamak için, yakınlardaki sitelerden birinde, kanal manzaralı, endüstriyel şıklıkta zarif bir daire hayal etmiştim. Ya da belki de orijinal şömineleri ve cilalı döşeme tahtalarıyla sevgiyle restore edebilecekleri Viktorya dönemine ait bir yazlık.

Bunun yerine, *gerçek* bir banliyöde büyük bir bahçesi olan üç yatak odalı bir evi tercih etmişlerdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: bu sadece fiziksel uzaklık değildi; Maddy ve Henry'nin hayatlarında tamamen yeni bir aşamaya geçtikleri anlamına geliyordu. İyi okullara yakın olmak, hafta sonlarını bahçeyle uğraşarak geçirmek ve Henry'nin yakınlarda yaşayan kız kardeşiyle akşam yemeği partileri vermek gibi. Bu sadece bir ev almakla kalmayacakları, büyük bir hızla büyüyecekleri ve beni çok gerilerde bırakacakları, hala her ay kira ödeyecekleri, her gün aynı metroyla işe gidecekleri ve her gece yalnız yatacakları anlamına geliyordu. Tek fark, tüm bunları en iyi arkadaşım yanımda olmadan yapacaktım.

Ayakkabılarıma baktığımı fark ettim - dükkânda rahat görünen ama acımasızca sivri olan ve tüm öğleden sonra ayaklarımı öldüren boz renkli topuklu ayakkabılar - ve kendimi tekrar yukarıya, onların endişeli, suçlu yüzlerine bakmaya zorladım.

Sonra bir kahkaha patlattım. İyi de oldu, yoksa en azından birimiz ağlamaya başlayacaktı.

"Çocuklar!" dedim. 'Yirmi yedi yaşındayım, biliyorsunuz. Yetişkinlik yapabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum. Gaz faturasını nasıl ödeyeceğimi, temizlikçiyi nasıl içeri alacağımı ve emlakçıyı nasıl taciz edeceğimi biliyorum. Sorumlu bir işim var. Yıllardır gece otobüsünde bile sızmadım. İyi olacağım.'

Maddy de güldü ve 'Tanrım, çok üzgünüm Charlotte' dedi. Elbette iyi olacaksın. Bu sadece... garip, bilirsin. Taşınıyoruz. Her şeyden sonra

Bu sefer. Seni çok özleyeceğim.'

'Ben de seni özleyeceğim. Ama dediğin gibi, sadece güney Londra'ya taşınıyorsun.

"Bu gece gelmek istemediğine emin misin? Maddy söyledi. "Pizza sipariş edebiliriz ve sen de Billy kitaplığımızı yapmamıza yardım edebilirsin.

Bir an için baştan çıktım. Sonra kendime gülünç olmamak gerektiğini söyledim ve 'Olmaz! Aptal olma. Bu yeni evinizdeki ilk geceniz. Duvarları öpmek ve mutfakta sevişmek için baş başa kalmalısınız. Ve kendi lanet Ikea kitaplığınızı monte etmelisiniz.

"Emin misin Charlotte?" diye sordu Henry. 'Kesinlikle gelirsin. Mutfakta istediğimiz zaman sevişebiliriz.

Ama ne kadar dikkatle gizlese de, ona inandığını . Elbette inanıyordu. O ve Maddy ilk kez bir araya geldiklerinden beri, Maddy ve ben yeni bir ev arkadaşı için ilan verdiğimizde ve o taşındığında ve birkaç ay sonra Maddy ile paylaşmak için kendi odasını boşalttığında, ben de oradaydım. Tabii ki her zaman değil - uzun saatler ve diğer arkadaşarımla tatile çıktım, iş arkadaşarımla dışarıda geceler geçirdim (randevular mı? O kadar da değil). Ama yine de ilişkilerinin iki yılı boyunca evdeki üçüncü kişi bendim. Ne kadar iyi anlaşırsak anlaşalım -ki harika anlaşıyorduk- bunun onlar için her zaman kolay olamayacağını biliyordum. Özellikle de Henry için.

Artık sonunda baş başa kalabilecekleri bir alanları olacaktı. Ve beş ay sonra, Shard'ın tepesindeki restoranda bayılacak kadar romantik bir evlenme teklifi sayesinde (endişelenmeyin, o gece orada değildim, ama Maddy bana daha sonra birkaç kez en ince ayrıntısına kadar anlattı) evleniyorlardı. İhtiyaç sahibi, gıcırtilı bir üçüncü tekerlek gibi etrafta dolanmama ihtiyaçları yoktu.

Bu yüzden Domino's-and-flatpack davetlerini bu kez daha sert bir şekilde geri çevirdim ve son eşyalarını bekleyen minibüse taşımalarına yardım ettim.

"Zaten burada uzun süre tek başına kalmayacaksın," dedi Maddy, yine biraz ağlamaklı görünerek. "Yeni kız Pazar günü taşınıyor.

"Evet. Odanın ilanını internette yayınlıyalı çok uzun zaman olmuş gibiydi ve o zaman bile taşınmak isteyen insanlardan gelen e-postalara sadece göz gezdirmiştim, kısmen çok fazla olduğu için ama çoğunlukla bu günün gerçekten yaşanacağını inkâr ettiğim için. "Adı neydi? Pansy mi?"

" gibi bir şey," dedi Henry. "Tam olarak hatırlayamıyorum.

"Ama Henry ondan gerçekten hoşlandı," dedi Maddy. 'Çok iyi anlaşacağınızı düşünüyor. Yine de onunla tanışmak için burada olamamamız çok yazık.

Henry'ye, 'Evet, son dakikada etrafı gezdirmek zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm,' dedim. 'Ama tüm görüşmeleri ayarlamıştık ve sonra Theresa May'in 50. Maddeyi devreye soktuğu ya da tetiklediği ya da her ne yaptıysa o büyük Brexit olayı oldu ve ben eve sabahın dördünde geldim çünkü Colin piyasalar çıldırır diye herkesin ofiste kalmasını istedi.

'Oh, endişelenme! Her neyse, muayenehanede mesai sonrası vardiyası yapıyordum,' dedi Maddy. 'Ama evet, kulağa gerçekten hoş geliyor. Ve sana The Outnet'ten harika indirimli kıyafetler bulabilir.

"The Outnet değil," dedi Henry. 'Diğeri. Orada alıcı gibi bir şey.

"BrandAlley? Maddy söyledi.

Henry başını salladı.

"Luxeforless? Ben söyledim.

"Sanırım bu muhabbet kuşu," dedi Henry. " neyse, Tansy - adı Pansy değil, benim - Pazar günü geleceğini söyledi. Ona söyledim

Yarın Ollie'den anahtarları alması gerekecek, o yüzden eğer çok zahmet olmayacaksa Charlotte, onları bırakabilir misin?

Hiç de zor olmadığını söyledim. Ne de olsa önümde aksiyon dolu bir hafta sonu yoktu. Ne zamandan beri?

"Gerçi o geldiğinde ben burada olmayabilirim," dedim, "çünkü brunch'ımız var, hatırladın mı Maddy? Her zamanki gibi ayın üçüncü Pazar günü?"

Ayakkabılarına bakma sırası Maddy'deydi. Bir zamanlar beyaz olan yarasa desenli Converse'lerdi ve bahse girerim ayaklarını hiç acıtmıyordu.

"Evet, bu ay gelebileceğimi sanmıyorum," dedi utanarak. 'Sadece - bilirsin işte. Yeni evde yapacak çok şeyimiz olacak. Adam bu hafta sonu banyoyu döşemeye başlayacağını söyledi ve eğer Henry'yi bırakırsam balıksırtı yerine tuğla desenli bir yerimiz olacak. Yani, evet. Gevşek davrandığım için özür dilerim. WhatsApp grubuna yazacaktım ama fırsat bulamadım. Ama diğerleri orada olacak - Molly, Chloë... Ve William'ın kız kardeşinin düğününün geçen hafta sonu nasıl geçtiğini duyacaksınız.

"Bu doğru. Kısa bir süre parladım. 'Molly de seraz saten elbisesini ve çelik pantolonunu giymişti. Nasıl unutabilirim ki?"

Bu doğrudu - Molly son birkaç brunch boyunca müstakbel görümcenin gelinzilla maskaralıklarını anlatarak bizi eğlendirmiş, bir yandan da "Tanrım, o aptal gelinliğin içine sığacak ve William'ın bana teklif edeceği kadar çarpıcı görüneceksem gerçekten ciddi bir diyet yapmam gerekiyor" demiş, sonra da hepimizle birlikte dipsiz buharda pişmiş çörekler ve Bloody Mary'lerle karnını doyurmuştu. Ama biliyordum ki Maddy bana bunu hatırlatarak onun orada olamayacağı için üzülmemi ve gelecekte kaç kez Henry'yle birlikte orada olamayacağını düşünmemi engellemeye çalışıyordu.

daha önemli şeyler yapıyordu. Neyse ki Henry yedek dikkat dağıtma görevindeydi.

'Ve bir hafta kadar sonra Adam benim eski odama taşınacak,' dedi.

"Doğru. Adam. Bu konuda biraz dalgın olduğumu fark ettim - büyük ihtimalle inkâr ediyordum. Maddy'nin SpareRoom'daki ilanı hazırlamasına izin vermekten oldukça mutluydum ('Akıllı başında, çözücü, temiz ve makul derecede duyarlı mısınız? Hackney'deki muhteşem, geniş evde iki çift kişilik oda mevcut. Yeni banyo. Haftalık temizlikçi. Avlu bahçesi. Modern mutfak. Erkek arkadaşla taşınma olayı nedeniyle boş. Arkadaşım Charlotte ile paylaşacaksınız, kendisi her zaman gülmeye hazırdır ama genellikle uzun saatler çalışır, bu yüzden profesyoneller tercih edilir. Erkek ya da kadın, 20'li yaşların sonundan 30'lu yaşların başına kadar. Gelen kutusuna Madeleine ya da Henry...') ve adayları incelemeleri için. Henry kuzeninin (ya da ikinci kuzeninin) birkaç yıl yurtdışında çalıştıktan sonra döneceğini ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, 'Harika! Kulağa harika geliyor!' demiş ve tost makinesinde kararan ve duman alarmini çalıştıran bir dilim ekmek bırakarak işe gitmiştim.

"Dubai'de ?" diye sordum. Ben de öyle dedim.

İran. Arkadaşı Amir'in orada bir start-up'ı var, Uber değil ama Uber gibi. Ama şimdi faaliyete geçti, bu yüzden Adam eve dönüyor. Serbest olarak uygulama yazma işi bulmayı umuyor ama şimdilik sanırım biraz boşta. Onu yıllardır görmedim ama hatırladığım kadarıyla akıllı başında, mantıklı, vesaire gibi özellikleri taşıyordu, bu yüzden endişelenmenize gerek yok.

Etrafına bakındı, kriket sopasını ve yastıklarını yerden aldı ve minibüse attı.

"Tamam," dedi. 'Görünüşe göre gitmeye hazırız. Maddy?'

Maddy, 'Tamamdır,' dedi. Sonra da, 'Üst katta son bir kontrol yapacağım. Geliyor musun Charlotte?'

Onu evimize kadar takip ettim - daha doğrusu eskiden bizim olan ama artık iki yabancıyla paylaşacağım eve. Çoğunlukla aynı görünüyordu. Mutfakta sadece Henry'nin uzay çağı espresso makinesi eksikti - yenisini almak için yatırım yapmam gerekecekti - ve Maddy'nin kek yapmak için aldığı süslü mikser, ki buna kesinlikle ihtiyacım olmayacaktı. Oturma odası her zamanki gibiydi, sadece düzenli ve dağınıklığın garip bir karışımıydı - halı süpürülmüştü, ama Maddy'nin Ottolenghi, Mary Berry, Deliciously Ella ve diğerlerinin tarif kitabı koleksiyonunun biriktiği kitap rafında toz vardı. Yerler süpürülmüştü ama duvarlarda Henry'nin bisikletiyle defalarca girip çıktığı yerlerde sürtünme izleri vardı.

Banyoda da aynı şey olacaktı, biliyordum: eşyalarım hâlâ düzenli bir şekilde yerli yerinde duruyordu; Henry'nin ıslak tıraş takımını sakladığı tezgahın üzerinde bir halka vardı; dolapta Maddy'nin şakayık vücut losyonunun hafif kokusu vardı. Ve yatak odaları -birinde yatmışlardı, diğerinde ise Henry'nin tüm eşyaları birikmişti, çünkü evde üç yatak odası olmasına rağmen sadece bir banyo vardı ve dördüncü bir ev arkadaşı almaya cesaret edememiştik.

"Sanırım işimiz bitti," dedi Maddy.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve 'Hepsi tamam' dedim. Dinleyin, yeni evinizde harika bir ilk gece geçirin. Sizi özleyeceğim çocuklar ama sizin için ne kadar hazır olduğumu biliyorsunuz, değil mi?

"Biliyorum.

Sonra ikimiz birbirimizin kollarına atıldık ve boş odalarının kapalı, sessiz kapılarının dışında kocaman bir kucaklaşma yaşadık.

Maddy ile aşağıya inmedim. Gidip yatağıma uzandım ve bir süre Tinder'a baktım, sola kaydardım ve tekrar sola kaydardım.

edemeyecek kadar iç karartıcıydı. Aşağıya inip bir cin tonik yaptım ve Jamie Oliver'ın televizyonda yaptığı gibi folyoya sarılmış, içinde otlar olan bir morina filetosu pişirmeyi düşünürken içtim. Ama 'Boş ' dedim ve fırına biraz donmuş cips koyup mutfak tezgahının başında, yaz gökyüzünün yoğun maviden kayrak grisine doğru yavaşça kararmasını izleyerek yedim, çünkü oturmak çok garip geliyordu.

Sonra köşedeki dükkâna gittim ve bir kutu Ben & Jerry's aldım - aromasının ne olduğunu bile bilmiyordum- ve telefonuma boş boş bakmaya devam ederek yatakta onu yedim.

Üç yıldır bekârdım. Liam ve ben hâlâ birlikte yaşıyor, Newcastle'daki dairemizi paylaşıyor ve belli belirsiz evliliğe ve çocuklara doğru sürükleniyor olsak da, daha fazlasını istediğimi fark ettiğimden beri üç yıl geçti. O iyi bir adamdı. İyi bir eş ve harika bir baba olabilirdi. Ama kendimi her sabah yastığımın üzerinde onun kafasına bakarken ve kalkıp çaydanlığı koymadan önceki birkaç dakikayı "*Kahretsin*" diye düşünerek geçirirken buluyordum. *Hepsi bu kadar mı?*

Bu kafamı kuma gömmeye devam edebilirdim ve artık birbirimizi sevmiyor değil, neredeyse hiç hoşlanmıyor olana kadar her şeyin devam etmesine izin verebilirdim, ama sonra yaklaşık bir ay içinde oldukça hızlı bir şekilde iki şey oldu. Babam ben küçükken çekip gittiğinden beri, yıllardır yalnız olan annem İspanya'ya taşınacağını açıkladı. Bir yıl önce görüşmeye başladığı Jim, işinde o kadar başarılı olmuş bir çilingirdi ki, kızının kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Alicante'de emekli olabildi. Annem de bana dönüp bakmadan onunla birlikte gidiyordu. Ve sonra bana hayallerimin işi teklif edildi.

Londra ve bu bana büyük değişiklikler yapmam için gereken cesareti vermişti.

Her şey çok iyiydi, ancak bu üç yıl boyunca aslında başka hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Hayatım farklı bir rutine girmişti, ama yine de bir rutindi: iş, iş arkadaşlarıyla dışarıda geçirilen geceler, iş, Maddy ile barda içki içmek ve daha sonra Maddy ve Henry ile içki içmek, iş, Maddy'nin arkadaşlarıyla aylık brunchlar - ki onlar beni kendi arkadaşlarım olmadan gruplarına kabul etmişlerdi - iş...

Şimdiye kadar. Şimdi, Maddy ve Henry gittiğinde, sadece evin değil, tüm hayatımın ne kadar boş olduğunu fark ettim. Maddy ve Henry birbirlerine sahipti. Benim kimsem yoktu. Bir kez daha o soru belirdi. *Kahretsin. Hepsi bu mı?* Ve daha da önemlisi, bir yıldan fazla bir süredir sevişme kokusu bile almamıştım.

Karamelli Chew Chew'in son kalıntılarını küvetin dibinden parmağımla kazıyıp yaladım. Google'a 'Aşk, seks ve mutluluk nasıl bulunur' yazdığım da telefonumun ekranında yapışkan bir leke bıraktı.

Kesin olan bir şey vardı: Bu tür şeyleri arayan tek kişi ben değildim. İnternet, ideal erkeğimin parmağını yerinden çıkaracak kadar hızlı bir şekilde sağa kaydırmasını sağlayacak bir Tinder profilinin nasıl yazılacağına; hayallerimi gerçekleştirmek için Evrenin enerjisinden nasıl yararlanılacağına; tantrik sevişme yoluyla yatakta sıfırdan 'Ooooh'a nasıl ulaşılacağına dair tavsiyelerle doluydu. Hatta küçük bir ücret karşılığında beni hayallerimin erkeği için karşı konulmaz kılacak bir büyü yapmayı vaat eden yerel bir ruhani şifacı bile vardı. SEO becerilerinden etkilenmiş olsam da - site aramamın ikinci sayfasının en üstünde çıktı - bunu pas geçmeye karar verdim.

Ama hemen altında tıkladığım bir sayfa vardı. Başlık dikkatimi çekti: 'Sorry Not Sorry (a bad girl's guide to love

ve cinsiyet)'.
Site sade bir şekilde tasarlanmıştı: arkadan çekilmiş bir kadın vardı, şık kırmızı bir palto giymişti ve bir köprünün üzerinde yürüyordu - New York'taki Brooklyn Köprüsü olduğunu tahmin ettim, çünkü Manhattan silüeti arka planı dolduruyordu. Her zaman New York'a gitmek istemiştım ama bu hiç gerçekleşmemiştir. Ve bu şekilde devam edersem asla da olmayacaktı.

Sayfada fazla metin yoktu. Sadece, 'Merhaba ve bekâr kızların - ve erkeklerin - flörtün dalgalı sularında gezinmelerine yardımcı olmak için kaydettiğim bir dizi podcast olan *Sorry Not Sorry*'ye hoş geldiniz. Buna kötü kızların aşk ve seks rehberi diyorum, her ne kadar kendim olmak istediğimden biraz daha vanilya olduğumu itiraf etmek zorunda olsam da. Ama bu tarafımı yönlendirmeye çalışmak istiyorum - cüretkar, sıra dışı, eğlenceli tarafıma dokunmak. Ve bu siteye tıkladığınıza göre, sanırım siz de istiyorsunuz! Ama ben bir konuşmacıyım, yazar değil, o yüzden neden bir dinlemiyorsunuz?

Tamam, Kötü Kız, diye düşündüm, *bana nelerin olduğunu göster*. Sayfayı aşağı kaydardım, ses bağlantılarındaki tarihlere göz attım. Hepsi bir süre önce kaydedilmişti - en yenisi neredeyse beş yıllıktı. Ama flört etmek yarım on yılda bu kadar değişmiş olamazdı - flört uygulaması Bumble bile neredeyse bu kadar uzun süredir piyasadaydı, dedim kendi kendime. Bir sürü bağlantı vardı: harika bir çevrimiçi profil nasıl yazılır, flört güvenliği ipuçları, iç çamaşırı ve seks oyuncakları incelemeleri ('Ben bunları denedim, siz denemek zorunda değilsiniz. Ama denemek isteyebilirsiniz!" diye yazıyordu). Kendimi boş dondurma kabım kadar şımarık hissediyordum, bu yüzden seksi külotlar ve vibratörler o an için biraz ileri seviyede geldi. Ama bir kategori gözüme çarptı: 'Bu meydan okumaları kabul edin ve flört hayatınızı ateşe verin!

İhtiyacım olmamasına rağmen, evde yalnız olduğum için, çalma tuşuna basmadan önce kulaklığımı taktım.

Selam kız arkadaşım! Kötü kızların aşk ve seks rehberi Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Eğer ilk kez dinliyorsanız, size kocaman bir merhaba ve kocaman bir kucaklama.

Eğer düzenli bir dinleyiciyseniz, bundan sonraki kısmı dinlemeyebilirsiniz. Saç kurutma makinenizi açın, bir WhatsApp gönderin, smoothie'nizi karıştırın, her neyse - yeni başlayanlara biraz arka plan verirken birkaç dakika içinde görüşürüz.

Bir yıl kadar önce, yolculuğumu bu podcast serisinde belgelemeye karar verdim. Bir süredir buralarda olan dinleyiciler Ben söylehakkında bazı . benim flört maceralar - ve talihsizlikler; inanın bana, bunlardan bolca vardı. BO Boy ile o feci randevuya gittiğimde yanımda olacaktı - onu hatırlıyor musunuz? Elbette hatırlıyorum. Bir kez koklandı mı, asla unutulmaz. Psikopat Adam'dan bahsettiğimde ne demek istediğimi anlayacaklardır - ve size şaka yapmıyorum - rahmetli annesinin evinde, duvardaki çerçevede düğün fotoğrafı ve hatta tuvalet masasındaki fırçada ölü saç tutamları gibi tüm eşyalarıyla birlikte yaşıyordu. Benden bunu yapmamı beklediğinden bahsetmiyorum bile. Onunla. Gerçek. Yatakta. Spoiler: Yapmadım.

Polisi aramadın . Ben ona kemik vermedim. Ama beni dinleyin - yoldan çıkıyorum! Size bu yeni podcast serisinin ne hakkında olduğunu anlatmam gerekiyordu.

Son zamanlarda hem flört hayatımda hem de özel hayatımda bir şey fark ettim. Kendimi bir tür rutine fark ettim. Bu yüzden kendime, randevulara yeniden macera katacağımı, daha az hedef odaklı ve daha az angarya gibi görünmesini sağlayacağını umduğum bir dizi meydan okuma belirleyeceğim. Ve umarım aynı zamanda beni daha eğlenceli ve daha çıkılabilir biri haline getirecek. Bunda sevilmecek ne var?

Çünkü tüm bu flört yolculuğu sadece Bay Doğru ile ilgili değil. Bu sizin - ve tabii ki benim - kendimizi keşfetmemizle ilgili. Maceraların tadını çıkarmak, sınırları zorlamak, daha fazlasını öğrenmekle ilgili

kendimiz hakkında. Harika orgazmlar yaşamak! Bundan bir parça istiyorum. Sen de istiyor musun?

Evet dediniz, değil mi? O zaman neden bu meydan okumalarda bana katılmıyorsunuz!

Öyleyse başlayalım. Kendime koyduğum ilk meydan okuma, şu anda Everest Dağı'na tırmanmak gibi görünse de basit bir meydan okuma...

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Sanırım podcast bitmeden uyuyakalmışım, çünkü ertesi sabah uyandığımda bir kulağımda hala kulaklık vardı. Hoparlör kabloları boynuma dolanmıştı ve boş dondurma kutusu yastığın üzerinde yanımdaydı. Ağzımın tadı ekşiydi ve kendimi sıcak, terli ve açıkçası biraz iğrenç hissediyordum. Güneş ışığı açık perdelerden yatak odama giriyordu - beni uyandıran şey bu olmalıydı.

Sonra pencereimin hemen altında bir erkek sesi duydum. "Oliver? Evet dostum, ben Tim Gladstone. 65 numaradayım ama içeride kimse olduğunu sanmıyorum.'

Kahretsin. Beni uyandıran kapının çalınması olmalıydı. Henry'nin beklememi söylediği ağaç adam. Bir kot pantolon giydim ve çıplak ayaklarımla aceleyle aşağı indim.

Kapıyı açtım.

'Özür dilerim, özür dilerim,' dedim. Ben...

Kapının eşiğindeki adam gülümseyerek, "Yatıyorum," dedi. *Hay sikeyim.* Dünden makyajım, taranmamış saçlarım ve sabah nefesimle bir yabancıya kapıyı açmak, eğer yabancı Google'da seksi esnaflar" için yapılan görsel aramasından fırlamış gibi görünmeseydi yeterince kötü olurdu. Parlak yeşil gözleri vardı.

ve sarkık, parlak kahverengi saçları vardı. Yanaklarında derin gamzeler vardı ve kirli sakalları tarafından tam olarak gizlenmemişti. Yüksek görünürlüklü ceketinin fermuarı açıktı ve beyaz bir tişörtün altında etkileyici bir göğüs ve yırtık karın kasları görünüyordu.

"Tim's Trees'ten geliyorum," dedi ve ben de bir aptal gibi orada durup ona baktığımı fark ettim. Neyse ki bir gece önce sütyenimi çıkarmamıştım, bu yüzden oldukça dağınık olmama ve yeni uyandığım belli olmasına rağmen, en azından göğüslerim yelekli üstümün altında sağa sola sallanmıyordu.

"Tim's Trees," diye papağan gibi tekrarladım.

'Komşunuzun çatısına sarkan dala bakmak için buradayım,' dedi.

'Sarkan dal,' dedim. 'Tamam. Yakaladım seni. Tabii ya. ... bahçede.'

Yanaklarındaki gamzeler derinleşti ve dudakları hareket etmese de bir gülümsemeyi bastırdığını fark ettim. Ya da daha büyük olasılıkla aptallığıma kahkahalarla gülüyordu.

"Tamam," dedi. "Ben minibüsten eşyalarımı alayım.

"Harika," diye cevap verdim. 'Arka kapıyı senin için açık bırakacağım. Birkaç dakika içinde aşağıda olurum.

Ayaklarımı sürüyerek banyoya çıktım ve kendimi içeri kilitledim. Duşu sonuna kadar açtım ve yüzümü ellerimin arasına alarak banyonun kenarına oturdum. Son birkaç yılda işler, yakışıklı bir adamla bile yüzüm kızarmadan ve bir amcık gibi utanmadan konuşamayacak kadar kötüye gitmiş olamazdı. Dünden kalma dondurmanın ağzıma bulaşmış olmasından bahsetmiyorum bile. Ama, dedim kendi kendime, ben yakışıklı erkeklerle her zaman konuşurum. Sadece isteyken, hepimiz bir sebepten dolayı oradayken ve birbirimizden hoşlanmamız beklenmezken. *Ama bu adam, bu Tim, çalışıyor Charlotte, diye hatırlattım kendime. Şimdi duşa gir, üzerine bir şeyler ve aşağı inip onunla flört.*

Onunla flört etmek mi? Bu fikir de nereden çıkmıştı? Sonra tekrar hatırladım. *Sorry Not Sorry* podcast'i.

İlk meydan okuması, uykuya dalmadan hemen önce duymuş olmalıyım: bir yabancıyla flört etmek. Flört mü? o? En son ne zaman biriyle flört ettiğimi tam anlamıyla hatırlayamıyordum. Bir dakika, geçen yaz Henry ve Maddy ile Creamfields festivaline gitmiş olmalıydım. Önümüzdeki adam benimle sohbet etmeye başladığında ramen noodle kuyruğundaydık. Ben de karşılık verdim, göz göze geldik ve sonra tam *"Dur bakalım, benimle flört mü ediyor?"* diye düşünürken kız arkadaşı ortaya çıktı ve kafasına bir bardak Pimm's fırlattı. Tam olarak Romeo ve Juliet değildi, değil mi?

Yapmak zorunda değilsin, dedim kendime. *Devam et. İlk çitte düşersin. Ya da kadın gibi davranıp bunu yapabilirsin. Onu bir daha göreceksin değilsin ya.*

Duş aldım, bir şort ve farklı, temiz bir yelek üst giydim ve aynada kendime eleştirel bir gözle baktım. Birkaç ay önceki brunch'ta siyaset hakkında konuşmaya başlamıştık - yani bir nevi. Dürüst olmak gerekirse, Melania Trump'ın mı yoksa Victoria Beckham'ın mı gülümsemesinin daha olası olduğunu tartışıyorduk. Sonra Maddy, 'Biliyor musun, Trump'ın kızı Ivanka senin tam bir kopyan Charlotte' dedi.

Ivanka ile ikimizin de düz sarı saçlı ve yüzümüzün biraz puding gibi olmasına rağmen, onun 1.80, benim ise 1. boyunda olduğumu ve muhtemelen ikimizin de aynı ağırlıkta olduğumuzu belirttim. Yani Ivanka'yı kahveyi sıkıştırır gibi sıkıştırıp, daha ucuz kıyafetler ve Geordie aksanıyla bir araya getirirseniz, bana biraz benzeyen birini elde edebilirdiniz, ama tam olarak değil. Özellikle de babam milyarderlikten olabildiğince uzak olduğu için. Ve şimdi, ne zaman aynaya baksam, diğer insanların bana bakıp bakmadığını ve *"Tanrım, daha kısa, tombul bir adam gibi"* diye düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

Ivanka Trump'ın daha az iyi dişleri var! Ve bunun kendime olan saygımı nasıl etkilediğini tahmin edebilirsiniz.

Motorlu testere olduğunu tahmin ettiğim sesin peşinden aşağıya indim ve kızgın güneşe çıktım. Kaldırım taşları yapraklar, dallar ve birkaç küçük dalla doluydu, ama ilk başta Tim'i göremedim, ancak komşunun beyaz kedisi Freezer'ın üst kattaki güvenli bir yerden izlediğini ve çok sinirli görüldüğünü görebiliyordum. Sonra gürültü kesildi ve sesini duydum, "Ben buradayım!

Ağaç cerrahlarının nasıl çalıştığını hayal ettiğimi bilmiyorum. Merdivenler, sanırım. Ama aslında ağaçtaydı, tam tepede, dallardan birine tünemişti, güvenlik gözlükleri yüzünü gizliyordu ama onu daha az formda göstermiyordu.

"Neredeyse bitirdim," diye bağırdı. 'O zaman bu pisliği temizleyip yoluma gideceğim.

Dedim ki, 'Size bir fincan çay ya da başka bir şey ikram edebilir miyim? Soğuk bir şeyler? Bugün hava çok sıcak.

Tanrım, kötü bir porno filmindeki aktris gibi konuşuyorsun, Charlotte, diye düşündüm. Ama o aldırıyor gibiydi.

"Kulağa harika geliyor," dedi ve motorlu testeresini tekrar çalıştırıp işine geri döndü. Bir an durdum ve onu izledim. Onda - yetenekli, fiziksel, tehlikeli bir iş yapan bir adamda - inkar edilemez derecede seksi olan bir şey vardı. Vücudunun sıkı ve hareketsiz durması, kalçalarının gücüyle dala sabitlenmesi. Yüzünün konsantrasyondan dolayı sertleşmesi. Dikkatli olmasa saniyeler içinde kolunu koparabilecek bir aletle yerden birkaç metre yukarıda olmaktan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi. Tabii ki genç ve ateşli olmasının da yardımı oldu. Orta yaşlı, bira göbekli bir ağaç cerrahı için aynı şeyleri hissetmeyeceğimden eminim, eğer var olsalardı bile. Belki de yoktu.

Belki de hepsi düşüp ölmüş ya da bir uzuvlarını koparmış ya da yükseklerle çıkma heveslerini kaybedip emekli olmuşlardır.

İsteksizce onu izlemeyi bıraktım ve içeri girdim. Buzdolabında birkaç kutu diyet kola ve Henry'nin bıraktığı birkaç şişe bira vardı. Muhtemelen Tim hem çalışıp hem araba kullandığı (ve ölümcül bir testere kullandığı) için bunlardan birini istemezdi ama yine de teklif ettim. Ve iyi bir önlem için çaydanlığı koydum. Ellerimin biraz titrediğini fark ettim, bu çok saçmaydı. *Sorry Not Sorry* podcast'inin anlatıcısının sözlerini hatırladım - Kötü Kız, kendimi onu düşünürken buldum.

Şimdi sinirlenme! Onunla yatmak zorunda değilsin, biliyorsun! Sadece biraz eğlen, biraz flört. Sadece gözünü yakala, esprili bir şey söyle, söylediğinde gül. Hatta belki biraz fiziksel temas, bir kol fırçası, bu tür şeyler.

Ne kadar zor olabilirdi ki? Cevabı biliyordum: gerçekten çok zor olacaktı. Konu flört etmeye geldiğinde, Paul Gascoigne'in futbola geri dönüşü kadar paslanmıştım.

Tim tüm eşyalarını kamyonetine taşıırken ve ortalığı toplarken ben de bekledim. Sonra mutfığa geldi ve 'Hepsi bitti. Komşularınızın artık kiremitleri için endişelenmelerine gerek kalmayacak.

"Size içecek ne getireyim? Çaydanlığa ve buzdolabına doğru belli belirsiz bir işaret yaparak sordum.

İş çıkarmıştı ve vücudu hakkındaki şüphelerim doğrulanmıştı. Kolları o kadar kaslıydı ki, ağacın özsuyundan lekelenmiş ve gövdesine yapıştığı yerde terden ıslanmış olan beyaz tişörtünün kollarını geri yordu. Kot pantolonunun altında daha ciddi bir kas hareketi vardı. Çok, çok, çok sıcaktı.

"Sakıncası yoksa bir bardak su harika olur," dedi ve ben yine ona baktığımı fark ettim.

Musluktan bir bira bardağı doldurdum ve birkaç buz küpü ekledim, keşke bir tanesini yanan yanaklarıma sürebilseydim. Ya da gergin karın kaslarına, teniyle temas ettiğinde anında eriyeceği ve yalana yalana aşağıya doğru akacağı- *Charlotte! Aklından ne geçiyor senin?*

"Peki, orada yaptığınız şey çok mu tehlikeli?" diye sordum. "Her şey gibi, gerçekten. Eğer ne olduğunu bilmiyorsanız tehlikelidir. yapıyorsun."

Yanıma geldi ve bardağı elimden aldı. Bu kadar yakından onun kokusunu alabiliyordum: deodorantı, duş jeli ya da her neyse, ellerine sinmiş ağaç kokusu ve kendisi - o küflü, seksi, erkeksi koku. *Bunun tehlikeli olduğunu* düşündüm. *Ne yaptığımı bilmiyorum.*

"Yaşamak için ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Finans sektöründe çalışıyorum," dedim. "Mayfair'de bir hedge fonunda yönetici asistanıyım. Senin yaptığın kadar heyecan verici değil.

"Her zaman heyecan verici değildir. Sadece bazen."

O bana baktı, ben de ona baktım. Uzun bir süre birbirimize baktık ve tam o anda bir şeyler değişti. Ne hissettiğimi bildiğini biliyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Sessiz, güneşli mutfak birdenbire bir kulübün dans pisti ya da gösterişli bir otelin balayı süiti gibi seksle doldu.

Onun dikkatini çekmiştim (tombul Ivanka'ya benzesem de benzemesem de) ama esprili ya da başka türlü söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum.

Sudan uzun bir yudum aldı, sonra bardağı bana geri uzattı, bir adım daha yaklaştı, gözleri hâlâ yüzümdeydi.

"Diğer yarınız evde değil o zaman?" diye sordu.

Sorry Not Sorry'nin sadece bir bölümünü dinlemiştim, onun da tamamını değil, çünkü uyuyakalmıştım. Ama oldukça emindim ki

podcast'in anlatıcısının benim olsaydı ne yapacağını biliyordum.

İçindeki kötü kızı ortaya çıkarır ve kirpiklerinin arasından ona bakıp saçlarını savururken, "Ne yazık ki bekârim," derdi.

Ve sonra kendisi de bir adım ileri atacaktı, atabileceği tek adım. Elini uzatıp koluna, pazusunun kolundan dışarı çıktığı yere dokunacak ve teninin görüldüğü kadar sıcak ve pürüzsüz, altındaki kasların da bir o kadar sert ve güçlü olduğunu keşfedecekti. Gülümseyip yüzünü onunkine doğru eğecek ve öpücüğünü, dokunuşunu ve bundan sonra her ne olacaksa onu bekleyecekti. Ya da belki de gerçekten biraz verir ve kendisi de öpüşmeye başlardı.

Ama ben... Ben bunların hiçbirini yapmadım. İçime attım. Sesimin "Aslında onu her an eve bekliyorum." dediğini duydum.

O da, 'O zaman yola çıksam iyi olur,' dedi.

Minibüsünün motor sesini duymayana kadar bekledim ve sonra heyecandan köpürerek kanepeye yığıldım. Ona dokunmamıştım. Doğru dürüst flört bile etmemiştim. Ama bir şey yapmıştım - orada olduğunu bile unuttuğum bir parçam yeniden uyanıktı. Kendimi aylardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Aman Tanrım, Charlotte, neredeyse ağaç cerrahıyla sevişiyordun!

Ertesi günkü brunch'ta Molly ve Chloë'ye neredeyse maceramdan bahsetmedim. Maddy orada olsaydı, bir şeyler söyleyebilirdim - hatta her şeyi bir hikaye haline getirebilir, Tim'in ateşini büyütebilir ve kendi pısrık tepkimi küçümseyebilirdim - ama o yoktu, bu yüzden yapmadım.

Bunun yerine Molly'nin erkek arkadaşı William'ın ona evlenme teklif etme olasılığı hakkında konuştuk (uzak bir ihtimal diye düşündüm; birlikte olmuşlardı-

William'ın Molly'nin her akşam yemeğini pişirmesinden ve ütü yapmasından çok memnun olduğunu ve herhangi bir şeyi değıştirme ihtiyacı duymadığını söyleyebilirim), Chloë'nin görünüşte mükemmel olan yeni erkeğı Gareth (Sam tarafından kalbi kırıldıktan birkaç ay sonra internette tanışmıştı, Tinder profili için selfie çekerken yanaklarını bile içine çekmek zorunda kalmayacak kadar kilo kaybetmişti) ve iş yerinde bir sonraki haftayı delirmeden ve Piers'e (patronum bile değildi ama yine de bana kevaşesi gibi davranıyordu) zımbayla saldırmadan nasıl atlatacağım hakkında.

Ancak çok sonra metrodan indiğimde, margarinin sarhoşluğuyla yeni ev arkadaşımın taşındığını unuttuğumu fark ettim. Zavallı kız, diye düşündüm, eve döndüğümde evi terk edilmiş buldum. Yine de, en azından etrafta güzel bir gezinti yapma ve eşyalarını mevcut iki yatak odasından hangisine taşıyacağına karar vermek için zaman ayırma şansı olacaktı. Adımlarımı hızlandırdım, yolumuzun köşesini hızla döndüm ve sadece yan evin duvarına tünemiş, muhtemelen insanların eve gelmesini bekleyen Freezer'ı kıllı beyaz çenesinin altından kaşımak için kısa bir süre durakladım. Saat yediydi - ikimizin bara gidip birbirimizi tanımamız için hala zaman vardı.

Ama ön kapının kilidini açıp "Alo?" diye seslendiğimde cevap gelmedi. Tekrar seslendim, sonra yukarı çıkıp etrafa bir göz attım. Her iki yatak odası da hâlâ boştu ve boş odaların sahip olduğu o kimsesiz görünüme sahipti: Henry aylardır kendi odasında uyumamış olsa da, gardırobundaki giysileri ve köşede duran kayaklarıyla burada yaşadığı zamanlarda hâlâ kullanılıyormuş hissi veriyordu.

Oh neyse. Tansy yakında ortaya çıkacaktı ve o zaman burası yeniden tam anlamıyla yaşanır bir yer olacaktı ve ben de artık tek başıma ortalıkta dolanmayacaktım. Ama şimdilik kendimi kötü hissediyordum.

Pazar gecesı hüznü üzerime   km  t . Brunch kokteylleri yüzünden gözlerim a ırla mı tı ve akşamdan kalmalı ın başlangıcını ya ıyordum. Moralim bozuk bir şekilde çamaşırları yıkadım, sonra biraz buzdolabına baktım ama aklıma yemek istediğim bir şey gelmedi. Sonunda bir demlik çay yaptım ve bir paket Hobnobs alıp odama çıktım, yatağa girdim ve tabletimden *Jamestown*'ı izledim.

Uyuyakalmı  olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, o hafta sonu ikinci kez kapı tokma ının vurulması ve buna karşılık gelen kalbimin çarpmasıyla sarsılarak uyandı ımdı. Saatile baktım - on bir buçuktu.

Ne oluyor lan? Kim Pazar günü neredeyse gece yarısı bir eve taşınır ki? Ya da ya Tansy değil de başka biriye? Yan evde yaşayan Luke ve Hannah bir keresinde bara gidip anahtarlarını unuttuklarında bizi uyandırmı lardı ve evlerine arka taraftan girmek için  itimize tırmanmaları gerekmi ti. Ya da ya polis geldiyse? Ya Maddy ya da Henry'ye bir şey olduysa? Her biri bir öncekinden daha korkunç ve olasılık dışı olan düşünceler kafamdan hızla geçerken üzerime bir şeyler giyip a a ıya ko tum.

Orada, omuzlarında  ı kin bir sırt çantası, yanındaki yolda kocaman bir el çantası ve elinde kocaman bir demet pembe g lle kapının e i inde duran bir Victoria's Secret Mele i vardı. Yalan yok - o kadar çarpıcıydı ki tek yapabildi im durup ona bakmaktı. Benden çok daha uzundu ve uzun bal sarısı saçları hem dağınık hem de ipeksi olmayı ba arıyordu. Gözleri menek e rengiydi, uzun, tüylü siyah kirpiklerle  er eveleenmi ti ve inanılmaz derecede inceydi ama aynı zamanda inanılmaz derecede kıvrımlıydı. Gülümseyip inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkarana kadar ağzı m kemmek bir g l goncası gibiydi.

"Sen Charlotte olmalısın," dedi, gülünç derecede seksi görünümüne uyan hafif bo uk bir sesle. "Bu kadar geç geldiğim için çok özür dilerim. O gün i ler  ı ırından çıktı ve ben de ne olduğunu fark edemedim.

Emlakçı kapalı olacaktı, bu yüzden anahtarımı alamadım ve numaranız bende yoktu. Yarına kadar beklerdim ama gidecek başka yerim yoktu.

Kapıyı kapattığımı fark ettim - belki de onu içeri almayacağımı düşünmüştü. Mahcup bir şekilde kenara çekildim ve içeri girmesi konusunda bir şeyler mırıldandım. Ayağı halıya takıldı ve çiçeklerini düşürerek ancak kendini toparlayabildi.

Bir an için Henry'ye çok kızdım. Ne düşünüyordu ki? İçki içmeyen bir münzevi olmasa da en azından orta derecede mantıklı bir ev arkadaşı istiyorduk ve o beni bu huysuz sidik kafalıyla buluşturmuştu. Sonra ona tekrar baktım ve nasıl gitmiş olabileceğini görebiliyordum.

Henry bu kıza kendisi, işi ve sosyal yaşamı hakkında sorular sormak için elinden geleni yapacaktı ama kızın ölçsüz seksiliği karşısında alacağı cevapların hiçbirini kabul etmesi mümkün değildi. Kız ona uyuşturucu satıcısı olduğunu, federallerden kaçtığını ya da daha önce kaldığı evi yakıp kül ettikten sonra tahliye edildiğini söyleyebilirdi - aslında her şeyi söyleyebilirdi ve Henry yine de onun ideal bir ev arkadaşı olduğuna karar verebilirdi. Henry'nin şehvet düşkünü bir sürüngen olduğundan falan değil - Maddy'ye sırlısıklam aşıktı - ama yine de. Tansy ile karşılaşan her heteroseksüel erkek mantıklı düşünme gücünü kaybederdi.

Tansy sırt çantasını yere atıp içeri karıştırdıktan sonra bir şişe şampanya çıkardı ve hafifçe hırpalanmış güllerle birlikte bana uzattı.

'Bunlar senin için,' dedi. 'Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlar için çok üzgünüm.

Eğer günü söylediği kadar kaotik geçtiyse, nasıl olup da ciddi satış yapan açık bir çiçekçi bulabildiğini merak ettim.

muhteşem buketler ve Perrier- Jouët Belle Epoque satan açık bir şarap tüccarı vardı ama sormadım. Ona teşekkür ettim ve "Size etrafı gezdireyim mi?" dedim.

"Lütfen endişelenme. Seni yataktan kaldırdığımı görebiliyorum ve ben de tamamen bitkinim. Eğer senin için de uygunsa hemen yatacağım.

Bunun benim için kesinlikle sorun olmadığını söyledim ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti, etrafa baktı ve sonra dönüp Maddy'nin olduğu odaya girdi.

'için sizi yalnız bırakayım,' dedim. 'Banyo hemen şurada, benim odam da onun yanında. Seninkinin yanındaki oda da boş ama bu hafta biri taşınacak, o zaman yine dolu bir ev olacağız.

"Harika! Tansy yıkıcı gülümsemesini takındı ve ardından esnedi. Bademcikleri bile çok güzel görünüyordu. Geliş şekli ne kadar sinir bozucu olursa olsun, ondan hoşlanmamanın imkânsız olduğunu fark edeceğimi hissediyordum.

Aşağıya indim ve ışıkları kapattım, sonra güzel gül demetini hatırladım. Eğer onları suya koymazsam sabaha kadar ölmüş olacaklardı. Mutfak dolaplarını karıştırdım ve bazen Pimm's için kullandığımız sürahiyi buldum, içine su doldurdum ve çiçeklerin selofanlarını yırttım. O kadar çok çiçek vardı ki ancak sığdırabildim. Ambalajı geri dönüşüme atmak üzereydim ki üzerinde çiçekçi yazısı olan beyaz bir kartın yapıştırılmış olduğunu fark ettim.

Dün gece her zamanki gibi harikaydın. Travis

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaynayan bir Pazartesi sabahı tıka basa dolu bir metro treninde ayakta dururken, yüzümü yanımdaki adamın koltuk altına bastırmışken (*BO Boy, sen misin?*), herhangi bir şeyi sevmekte zorlanıyordum: Ne *Sorry Not Sorry*'nin cıvıl cıvıl anlatıcısını, ne genel olarak dünyayı, ne de kesinlikle sıkıcı benliğimi ya da sıkıcı rutinlerimi.

Tansy'nin gelişinden sonra saatlerce uyanık kaldım, eşyalarını yerleştirirken sessiz olmaya çalışıyordu ama her sinirli insan gibi tamamen başarısız oluyor, gürültülü bir şekilde parmak uçlarına basarak yürüyor ve sık sık 'Oh kahretsin' diye fısıldıyordu. İşini bitirdiğinde, her yere kusmayacağını umarak biraz daha uyanık kaldım. Ama kusmadı; ev sessizdi ve sadece yanında getirdiği güllerden ya da Tansy'nin kendisinden gelebilecek hafif bir çiçek kokusu onun orada olduğunu anlamamı sağladı.

Ve şimdi, kaşınan gözlerim ve huysuzluğumla, işte tam bir hafta geçirecek durumda değildim. Neredeyse her sabah yaptığım gibi, hedge fon sahiplerinin ofislerini, ölü gözlü, robotik taşıtların bulunduğu City yerine, görünüşe göre daha önce hiç tren kullanmamış turist kalabalığıyla mücadele etmek zorunda kaldığınız Mayfair'de kurmalarına neyin sebep olduğunu merak ederek trenden indim ve istasyondan çıktım.

sanki bir tür uzaktan kumandayla alıştırılıyormuş gibi tünellerde hızla ilerliyordu.

Ancak alıştığım binanın balık tanklarıyla kaplı lobisine açılan kapıdan içeri adımımı atar atmaz moralimin yükseldiğini hissettim. Kulağa biraz trajik geliyor, biliyorum ama işimi seviyordum. Elbette bu konuda söylenip sızlandığım zamanlar oldu ama çoğunlukla, mülakata geldiğimde binayı ilk gördüğümde hissettiğim heyecan ve potansiyel duygusu benimle kaldı.

Operasyon Müdürü Margot'nun karşısında, kapuçino rengi deri bir koltukta oturduğumu hatırlıyorum, aramızda toplantı odasındaki masanın parlak sarışın eski pansumanı vardı ve *"Bunu istiyorum"* diye *düşünmüştüm*. Onun sert ama kadınsı, pas rengi muhteşem y n elbisesine baktım ve bir gün böyle bir giysiye sahip olmayı ve bir gün onun kendinden emin otorite havasına ulaşmayı hayal ettim. Benim gibi biriyle mülakat yaptığını ve benim bir belediye evinde büyüdüğüm ve ücretsiz okul yemeği yediğim hakkında en ufak bir fikri olmadığını hayal ettim. Endişeli ve dehşete kapılmıştım ama aynı zamanda buraya ait olduğumu ya da en azından ait olmak istediğimi hissediyordum.

Margot'nun şöyle dediğini hatırladım: 'Bu işin çok cazip olacağını düşünme Charlotte. Öyle değil. Bu küçük bir pozisyon. Müşteri toplantılarına katılacak ve sunumlar hazırlayacaksın ve Satış Müdürümüz Piers'e ihtiyaç duyduğunda pazarlama konusunda yardımcı olacaksın. Ama aynı zamanda, bir toplantı için kahve yapacak başka kimse yoksa, bunu siz yaparsınız. Satış ekibi sabahın ikisinde bir sunum için rakamları hesaplıyorsa ve siz de PowerPoint slaytlarını hazırlıyorsanız, onlar bitirene kadar orada kalırsınız. Birinin kuru temizlemeciye gitmesi gerekiyorsa... Anladınız siz onu.

Resmi aldım. Ve hayretler içinde, ne kadar zor bir iş yaptığımı fark edene kadar baş döndürücü derecede yüksek görünen bir maaşla birlikte işi aldım.

kazanmak için çalışmak zorunda kalacaktı.

O Pazartesi sabahı asansörden inip Colton Capital ofisine adımımı atar atmaz Colin'in bağırdığını duydum. Tanrı'ya şükür Colin'le günlük olarak neredeyse hiç işim olmuyordu, ama yine de o benim patronumdu - herkesin patronuydu, çünkü şirketin sahibiydi - ve bağırması hiç de alışılmadık bir şey değildi. Ama onun bu kadar erken ve parlak bir şekilde işe başlaması haftanın gidişatını belirledi, hem de iyi bir şekilde değil.

Masama giderken, Colin'in işten çıkarma toplantılarının genellikle yapıldığı akvaryum benzeri toplantı odasının cam duvarından gizlice baktım. (Birisi gerçekten işten atılmayacaksa, bu durumda özel toplantı odalarından birine davet edilir, İK Müdürü ve Hukuk Müdürü de onlara katılır, ardından güvenlik eşliğinde binadan çıkarılır ve daha sonra eşyalarını bir karton kutu içinde götürmesi için birini göndermek zorunda kalırlardı).

yüzden o sabah patronumu öfkeliendiren şeyin ölümcül olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum. Söylediklerinin çoğunu anlayamıyordum, sadece ara sıra 'aptal, beceriksiz herif' ve 'tüm şirketi mahvetmeye çalışıyor' gibi Colin'in atıp tutmaları için standart şeyler söylüyordu. Yine de beni şaşırtan şey kurbanın kimliği idi.

Colin genellikle kızartma yaparken yaptığı gibi bir aşağı bir yukarı volta atıyor, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu; kısa, tıknaz vücudu öfkeyle şişmiş ve çenesi sallanıyordu, bu yüzden biraz öfkeli bir kurbağaya benziyordu: neredeyse komikti, tabii karşı tarafta değilseniz.

Buna karşın, onun konuşmasını dinleyen adam kıpırdamadan duruyordu, sırtı cam duvara dönüktü ve ofisin geri kalanının yüzünü görmesine izin vermeyerek saygınlığını koruyordu. Ama bu arka görüntüyü nerede olsa tanırdım. Başka hiç kimse bu kadar uzun boylu, bu kadar zayıf, geniş omuzlu, bu kadar kusursuz İtalyan tarzı giymiş ya da bu kadar kusursuz şekillendirilmiş, parlak siyah saçlara sahip değildi.

Renzo birkaç ay önce rakip bir fondan işe alınmıştı ve bugüne kadar Colton Capital'in mavi gözlü çocuğuydu. Kendisine beş yüz milyon poundluk bir portföy verilmişti - yeni katılan biri için ciddi bir kama - ve sürekli olarak ve genellikle olağanüstü bir şekilde yükselmişti. Bazen onun eline geçecek ikramiyenin büyüklüğü hakkında hüzünlü hayaller kurmama izin veriyor ve benim olsaydı bununla ne yapacağımı merak ediyordum. Bir daire için depozito yatırabilirdim - aslında bunu boşverin, bir daire satın alabilirdim - doğru ve hala bana yıllarca yetecek kadar ayakkabı, lüks bir tatil, hatta istersem bir araba için para üstü kalabilirdi. Büyükannemi Bahamalar'a tatile götürebilirim, ama dürüst olmak gerekirse o muhtemelen Blackpool'u tercih ederdi.

Diğer zamanlarda, birkaç dakikalığına Renzo'nun kendisini hayal etmeme izin verdim, o geniş, sert omuzların onları örten sade iş kıyafeti olmadan nasıl görüneceğini, saçlarının görüldüğü kadar ipeksi olup olmayacağını ve yataktaki performansının işte olduğu kadar agresif ve uzman olup olmayacağını merak ettim.

Ne zaman zihnimin bu yollara saptığını fark etsem, onu ait olduğu yere geri getirdim. O yolun nereye çıktığını biliyordum: Diğer portföy yöneticilerinden biriyle yatma hatasını yapan Larissa'nın başına gelenleri görmüştüm. Adam daha sonra onunla bir daha hiç konuşmamıştı ama meslektaşları konuşmuştu. Aslında hepsi bir sonraki sevişmenin kimle olacağına dair bahse girmişlerdi ve sonunda iş o kadar dayanılmaz bir hal almıştı ki Larissa işi bırakmıştı. Bu yüzden Renzo'ya ya da Colton Capital'da kasıla kasıla yürüyen, erkekliklerini ve başarılarını binlerce kiloluk deri ayakkabılarını giydikleri kadar küstahça ve rekabetçi bir şekilde giyen diğer hırslı, spor salonunda bilenmiş, takım elbiseli adamlardan herhangi birine aşık olmanın iyi bir şey olmayacağını biliyordum. Birlikte çalıştığım erkekler benim için kesinlikle yasak bölgeydi.

Ancak Renzo ve diğerlerinin bu büyük başarıları için ödedikleri bedel çok yüksekti. Sadece acımasız çalışma saatleri ve er ya da geç akvaryuma çağrılıp azarlanma sırasının kendilerine geleceğinin kesinliği değil, aynı zamanda baskı: her gün milyonlarca sterlinlik bir kumar oynadıklarının ve er ya da geç kaybedeceklerinin farkındalığı. Araştırma analistleri ve quant'lar tarafından sağlanan veriler ne kadar sağlam olursa olsun, satın aldıkları piyasaların içini dışını bildiklerinden ne kadar emin olurlarsa olsunlar, bu yine de banka hesabınızın tüm içeriğini Grand National'da bire elli yabancıya yatırmaktan çok da farklı değildi çünkü sevimli sarkık kulakları vardı ve onun için üzülyordunuz. Ben bunu biliyordum, onlar da biliyordu - şakalaşmalar, havalalar, bazen masama yürürken kendimi saf testosterondan geçiyormuş gibi hissetmeme neden olan maço kültür de bundan kaynaklanıyordu.

Çantamı yere bıraktım ve bilgisayarımı açtım. Bir kahve içmek için can atıyordum ama mutfığa yürümek yine balık kasesini geçmek anlamına gelecekti. Bunun yerine kendimi Piers için hazırladığım ve o akşam yapmam gereken sunuma vermeye karar verdim. Yapacak ne kadar çok şey kaldığına bakarak kendimi masamda öğle yemeğine ve geç bir akşama hazırladım.

PowerPoint dosyamı açtığımda cam kapının açıldığını ve Renzo ile Colin'in dışarı çıktığını gördüm. Colin'in yüzü lekeli ve terliydi ve alnında şişkin bir damar görebiliyordum. Dayak seanslarından birinde fazla ileri gidip düşüp ölecek diye hep endişelenirdim. Renzo ise tam tersine soğukkanlıydı - gösterdiği tüm duygulara rağmen Colin'le hava durumunu ya da kriketi falan tartışıyor olabilirlerdi. Masamın önünden geçerken kibarca başka tarafa bakmaya çalıştım, ama gözüme takıldı ve bana göz kırptı, ben de kızarmaktan kendimi alamadım.

Öğle yemeğine kadar çalıştım, pasta grafiklerimi parlattım ve Piers'in abartılı dilinin en kötü aşırılıklarını azalttım. Tam küresel bir arama yapıp her 'while' kullanımını 'iken' ile değiştirip değiştirmemeyi düşünürken, masamın üzerinde birinin gezindiğini fark ettim.

Yukarı baktım. Biri değil, iki kişi vardı: Briony, Colin'in üç yönetici asistanından biri ve Xander, işteki rolünü gerçekten anlamadığım bir başka yeni katılımcı.

"Selam," dedim. "N?" dedim.

Briony, 'Aslında senden bir iyilik isteyecektim,' dedi.

"Oh," dedi Xander. ' de öyle. Ama ne kadar meşgul olduğunu görebiliyorum, o yüzden...' Önce ekranıma, sonra baktım, öğle tatilimi ve eve dönerken spor salonuna gitme şansımı hayal ettim eriyip gidiyor.

"Devam et," dedim. "Buraya ilk kim geldi?" Briony Xander'a, "Sen," dedi.

"Hayır, hayır," dedi. 'buyurun. Israr ediyorum.

"Tamam," dedi Briony. 'Teşekkürler. Charlotte, Svetlana aradı, Lucinda'nın doğum günü partisiyle ilgili çok endişeliymiş ve bu konuyu konuşmak için onunla buluşup buluşamayacağımı sordu. Diğerleri gerçekten meşgul - Craig son dakikada içki partisi için bir yer bulmak zorunda kaldı, Alice Silverstone gezisini organize ediyor--'

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye araya girdim.

"Sadece Ocado siparişi," dedi Briony. 'Yarına erteleyecektim ama somon fümemiz bitmek üzere ve nasıl olduklarını biliyorsun...'

Ben yaptım. Personel dolabı yüksek kaliteli proteinle dolu tutulmazsa isyan çıkar. Neredeyse kahvenin bitmesi kadar kötü olurdu (ya da şu anda revaçta olan tek mahsul El Salvador kavurmasının bitmesi ve Nescafé'ye başvurmak zorunda kalmak gibi-

mal insanlar). Ocado siparişini vermenin öğleden sonranın büyük bir kısmını alacağını ve sabrımı sonuna kadar zorlayacağını da biliyordum ama bundan kaçış yoktu. En azından Colin'in beş yaşındaki kızının doğum günü partisiyle ve karısının ölçsüz beklentileriyle uğraşmak zorunda değildim.

Svetlana'ya karşı adil olmak gerekirse, kendisi için ciddi anlamda iyi şeyler yaptı. Resmi hikaye klasik paçavradan zenginliğe. Tam olarak paçavra değil, çünkü Svetlana görünüşe göre Harrods'ta erkek giyim bölümünde çalışıyordu ve yaklaşık on yıl önce bir gün Colin bazı müşterilerini Galvin at Windows'ta öğle yemeğine götürdü ve yemek sırasında - aslında ilk yemek; hikaye ayrıntıdan yoksun değil - Colin Dolce & Gabbana kravatından aşağı gazpacho döktü (bakın, size ayrıntı demiştim). Bir sonraki randevusunda itibarını kaybetmek istemediğinden, yenisini almak için en yakın dükkana uğradı, Svetlana'yı gördü ve ilk görüşte aşık oldu.

Hikaye aslında oldukça inandırıcıydı, çünkü Colin'le öğle yemeğine çıkan herkes onun bir tabak yemeği kavga etmiş gibi görünmeden bitiremediğini bilirdi ve kısmen de Svetlana herkesin standartlarına göre bir nakavttı. Yaklaşık iki metre boyundaydı - ya da en azından bana öyle geliyordu - jilet gibi keskin elmacık kemikleri, siyah saçtan kanatları, elde etmek için büyük çaba harcadığı ve Harley Street cerrahlarının korumak için daha da fazla çaba harcadığı bir figürü ve erkeklerin 'Yatağa gel' olarak değil, 'O yatağa gir ve bana şaplak küreğini uzat - şimdi' olarak yorumladığını hayal ettiğim boğuk, Rus aksanlı bir sesi vardı.

Ve böylece gerçek - en azından herkesin kravat olayına inanıyormuş gibi yaparken sadece bir söylenti olduğunu iddia ettiği sözde gerçek - Colin'in Svetlana ile yüksek sınıf bir eskort ajansı aracılığıyla tanıştığıydı: belirli uzmanlıkları olan bir ajans. Bu noktada ayrıntılar biraz bulanıklaştı ve dürüst olmak gerekirse (sözde) gerçeğin tamamını hiç sormadım.

Adam benim patronumdu ve yapmak isteyeceğim son şey onu bir Noel hindisi gibi kıvrılmış ve... Her neyse, bazen akvaryumun kapısı kapandığında ve Colin bağırmaya başladığında bu yaltaklanma görüntüsünün çalışanlarına yardımcı olup olamayacağını merak ediyordum.

Svetlana'nın geçmişteki kariyeri bir yana, onunla muhatap olan herkesi dehşete düşürme yeteneğini koruyordu - ya da doğal olarak bu yeteneğe sahipti - ve bunun yanında çok çekici bir cazibesi vardı. Bunu biliyordum çünkü fona katıldıktan kısa bir süre sonra, Briony doğum iznindeyken, Colin'in diğer yönetici asistanlarıyla birlikte Svetlana'nın sürpriz ellinci doğum günü partisini düzenlemesine yardımcı olmak için gönüllü oldum. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum ama işler böyle yürüyordu. Fon Colin'e aitti, ancak Svetlana ve dolayısıyla dört çocuğu (ve Colin'in önceki evliliğinden olan üç çocuğu ve ondan önceki evliliğinden olan iki çocuğu) fonun personeline tam erişim bekliyordu ve buna sahipti. Elbette, hepimiz bunu biliyor ve kabul ediyor olsak da, doğum günü partisinin Colin'in haberi olmadan planlanması gerekiyordu, bu nedenle EA'lar ve ben normal iş yükümüze ek olarak tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldık.

Çok acımasızdı. İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılması için son tarihin belirlendiği ve kimsenin piyasaların nasıl tepki vereceğini bilmediği, benim de sabaha kadar işte olduğum, insanların üzerinde uyuması için şişme yataklar ve Nobu'dan bitmek bilmeyen sashimi teslimatları organize ettiğim 50. Maddenin tetiklenmesini, öğleden sonra izin alıp pediküre gitmek gibi gösterdi.

Ben de Briony'ye dedim ki, 'Elbette, sorun değil, bana bırak. Parti için yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Sempatik bakışlar attık ve o da aceleyle gitti.

Sonra Xander'a döndüm. "Senin için ne yapabilirim?"

Dediğim gibi, Xander'ın fondaki rolü tam olarak belli değildi. Colin, Xander'ı fona çekene kadar Dünya Bankası'nda çalışan bir ekonomistti.

Gelişmekte olan piyasalardaki uzmanlığı karşılığında daha heyecan verici görevler ve daha da heyecan verici para vaadiyle onu uzaklaştırdı. Dünyanın her yerinde çalışmıştı - Güney Amerika'da, Asya alt kıtasında, Orta Doğu'da ve en son Washington DC'de. (Tüm bunları biliyordum çünkü Piers birkaç hafta önce CV'sini bana fırlatmış ve "Al, bunu web sitesi için yaz, olur mu hayatım?" demişti.)

masama geldikten birkaç gün sonra Xander Colton Capital' geldi ve o zamandan beri dizüstü bilgisayarıyla dolaşıyor - bir gün analistlerle, ertesi gün quant'larla, ondan sonra da trader'larla oturuyor - ve gittiği her yerde kaos yaratıyordu. Eğer yangın alarmı çalarsa, mutfakta tostunu yakanın Xander olduğundan emin olabilirsiniz (vejetaryen olduğu için yüksek kaliteli proteinden kaçınıyor). Xander bana bunu ilk söylediğinde ona düzenli olarak Paxton & Whitfield'dan pahalı, kokulu peynir siparişi vermeyi teklif ettim ama o bunun kesinlikle sorun olmadığını, öğle tatilinde dışarı çıkıp sevdiğini, çünkü daha önce hiç Londra'da yaşamadığını söyledi. Ona "WTF, öğle yemeğinde dışarı çıkacağını mı sanıyorsun?" der gibi bir bakış attım ama o sadece gülümsedi ve kendine bir fincan çay yapmak için yola koyuldu, yolda Pavel'in masasına çarptı, neredeyse bir Red Bull kutusunu deviriyordu ve Pavel'in ölümcül bakışını fark etmedi bile.

Xander özür dileyerek, "Yine sadece kartım," dedi. 'Sanırım metroda unutmuş olmalıyım. Bu sabah evden çıkarken yanımda olduğuna eminim. Kruvasan yemek için Pret'e uğradım; sanırım orada bırakmış olabilirim. Neyse ki Renzo bu sabah benimle aynı saatte geldi, yoksa kapının önünde limon gibi asılı kalacaktım.

İki kat yukarıdaki yeni ofislerimize taşındığımızda, bölüm müdürüm Margot'ya bundan bahsetmeyi aklıma not ettim,

Şu anda büyük masraflarla yenilenmekte olan kartlı sistemi şifreyle değiştirebilirdik. Ancak o zaman bile Xander'ın - gezegen büyüklüğünde bir beyne sahip olmasına rağmen - kodu unutacağından ve güvenliği tehlikeye atmamak için birkaç günde bir sıfırlanması gerekeceğinden şüpheleniyordum. Belki de bunun yerine biyometrik sistemi önermeliydim - Xander bile kendi parmak izlerini kaybedemezdi.

'Tamam, sana yeni bir tane vereceğim,' dedim. 'Bu - ne - iki ay içinde dördüncü mü? Sağlam iş.'

"Özür dilerim Charlotte.

Gülümsedim. "Sorun değil. Ama bir ücret almam gerekecek.

Xander bir kaşını kaldırdı. Gözlüklerinin arkasında güzel gözleri olduğunu fark ettim. Daha önce görünüşüne pek dikkat etmemiştim. Dağınık tüvit ceket ve kot pantolonuyla, firmadaki diğer tüm erkeklerin şık takım elbiseleri ve yüz kiloluk saç kesimleriyle gölgede kalıyordu.

Sesimi alçalttım. "Renzo ve Colin ile aranızda geçenler neydi?

Xander'da fark ettiğim bir başka şey de buydu. Colton Capital'la uzun süredir birlikte olmamasına rağmen, her şeyin nabzını tutuyor gibiydi. İnsanlar ona bir şeyler anlatırdı. Daha geçen gün onu ve Briony'yi mutfakta, Briony'nin bir yaşındaki kızının sabahın üçünde uyanma alışkanlığı ve bunun sonucunda Briony'nin ne kadar bitkin düştüğü hakkında derin bir sohbete dalmış buldum. Tam Briony 'Keşke göğüslerimi rahat da biraz uyusam' derken içeri girdim. Ve Briony iş yerinde anne olmak hakkında asla ama asla bir şey söylemedi çünkü bunun kariyerini sınırlayacağından endişeleniyordu.

Bu yüzden Renzo her ne hata yaptıysa, Xander'ın bunu düşündüm.

"Evet, Gaslight'a bir müşteri götürdü." dedi.

Kaş kaldırma sırası bendeydi - ya da kaldırmaya çalıştım, bunu gerçekten başardığımdan emin değilim. "Ve? "Ve?" dedim.

Onayladığımdan değil ama Piers için VIP oda ayırtmaya gittiğimde müşterileri striptiz kulüplerinde - ya da web sitelerinde belirtildiği gibi 'Centilmen Kulüpleri'nde - eğlendirmek Colbert Capital'de standart bir prosedürdü (ameliyatla geliştirilmiş bir striptizciye göğüslerini yüzünüze sokması için para ödemenin neresi centilmenlik anlamadım).

"Politika değişikliği," dedi Xander. 'Görünüşe göre, bir süre önce ayrılan portföy yöneticisi - Larissa, sanırım adıydı - cinsiyet ayrımcılığı nedeniyle dava açıyor. Bu yüzden hepsine kendilerine çeki düzen vermeleri söylenmiş. Ve sanırım Renzo notu almamış.

Bu, Renzo'nun masamın önünden geçerken bana göz kırpmasını açıklıyor diye düşündüm. 'Bakın ne kadar yaramaz bir çocuğum, harcamalar için kıvranan çıplak kadınlara bakarak kuralları çiğniyorum' anlamına geliyordu. Ve beni işten bile atamıyor çünkü işimde çok iyiyim. Tabii bu Colin'in Svetlana'yla olan ilişkisini bu yeni tertemiz imajıyla nasıl bağdaştırdığını açıklamaya yetmiyordu.

"Doğru," dedim. 'İlginç. Bunu aklımda tutacağım.

Bir an durakladı ve sonra şöyle dedi: 'Bana sorarsanız çok da haklısınız. Çoğu işyeri artık bu tür şeyleri düşünmüyor. Yani, on dokuz seksenlerde olduğu gibi, müşteri eğlencelerini geri istiyorlar. Ama sanırım bu buralarda popüler bir görüş değil.

Diplomatik bir şekilde omuz silkip kapalı tutmayı düşündüm ama yapamadım. "Benimle birlikte.

Gülümseyerek Xander'a yeni plastik giriş kartını uzattım ve ardından tüm personele Ocado siparişine yapılacak eklemeler için son tarihin saat dört olduğunu bildiren bir e-posta gönderdim ve talepler için kendimi hazırladım

Febreze, langoustines, tıraş jeli ve Grey Goose votka için gelen kutuma akın etmeye başladı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tekrar merhaba muhteşem şeyler ve tekrar hoş geldiniz. Bugün sizleri meydan okumalarımızın ikincisine katılmaya davet edeceğim - ve bu çok zor! İtiraf etmekte sakınca görmüyorum - bu konuda biraz gerginim. Ama aynı zamanda heyecanlıyım da. Çünkü bu tamamen cesur olmakla, vahşi tarafımı kucaklamakla ve biraz yaşamakla ilgili - ya da umarım çok yaşamakla.

Açıklamama izin verin. Ben gençken bir söz vardı: iyi kızlar cennete gider; kötü kızlar her yere gider. İşte bu serinin konusu da bu. Kötü şeyler yapmak ya da - daha kötüsü - kötü bir arkadaş olmak anlamında kötü bir kız olmak değil, bir yerlere gitmek anlamında. Kanatlarını açmak. Hayır dememeyi öğrenmek. (Tabii ki, hayır demenin kesinlikle iyi olduğu durumlar da var - yapılması gereken doğru şey olduğunda - ama bundan daha sonra bahsedeceğiz).

Bu yüzden bugün yeni bir şey deneyerek kendime meydan okuyacağım. Bana katılmaya var mısın?

Kendimi yatakta yukarı ittim ve yastıkları düzelttim, keşke bu son podcast'i oynatmaya başlamadan önce bir fincan çay yapmayı düşünseydim. Ama şimdi başlamıştım, ne olduğunu bilmek istiyordum-

Kötü Kız'ın kendisi ve - derin bir nefes aldım - benim için ne sakladığını.

Ufkunu genişletmesi ve yeni insanlarla tanışması gerektiğine nasıl karar verdiğini anlatmasını dinledim.

Arkadaşım Ashley gibi, bir yıl kadar önce rastgele bir eş değiştirme gecesine gitmeye karar verdi ve şimdi tamamen bu sahnenin içinde. Bunu yapabilirim! Haha - kimi kandırıyorum? Bunu kesinlikle yapamam. Ama sınırlarımı başka şekillerde zorlayabilirim.

Bu yüzden Kötü Kız nispeten yavaş başlamaya karar verdi. Yeni aktiviteler deneyecek, kulüplere katılacak (eş değiştirme kulüplerine olmasa da) ve hatta şehrinde daha önce hiç gitmediği bir yere gidecekti. Ve bu ilk görüşte aşkla sonuçlanmasa bile, kendisinin daha heyecan verici bir versiyonu olmasına ve arkadaşlarına anlatacak bir sürü harika hikayeye sahip olmasına yol açabilirdi.

Objektif olarak bakıldığında her şey oldukça tahmin edilebilir görünüyordu. Ama Kötü Kız'a hayranlık duymaktan ve hikâyesini dinlemeye devam etmek istemekten kendimi alamadım. Onun kararlılığında, alınganlığında bana çekici gelen bir şeyler vardı. Bazı yönlerden bana benziyordu: ne olduğu hakkında kesin bir şey söylemese de sevdiği ve çok çalıştığı bir işi vardı. Şehrin havalı ve şık bir bölgesinde yaşıyordu. Maaşının büyük bir kısmını kıyafetlere harcıyor ve sonra onları giyebileceği bir yere asla gidemeyeceğinden endişeleniyordu.

Ama benim aksime, o hayatında değişiklikler yapıyordu. Kendini alışılmışın ötesine itiyor, başarısızlık ve reddedilme ihtimaliyle yüzleşiyor ve bundan yılmıyordu.

O da benim gibiydi, sadece cesurdu.

Belki de dediğini yaparsam, cesaretini kabul edersem bu bir kısmı bana da bulaşırdı. Böylece Facebook'u açtım ve

gruplar ve etkinlikler için arama yaptım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir sürü grup vardı - Doğu Londra'nın bizim köşesi toplum odaklıdır. Ancak bunların pek çoğu heyecan, ateşli randevular ya da hatta Prince George'da çok fazla şarap içtikten sonra garip bir beceriksizliği paylaşacak birini bulmak için muazzam bir potansiyele sahip gibi görünmüyordu.

Yerel kilise salonunda ebeveynler ve yeni başlayan çocuklar için bir Cumartesi şarkı söyleme seansı vardı, eğer şefkatli bir doğaya ve üzgün gözlere sahip yalnız bir bekar babayla tanışmak için pazarda olsaydım harika olurdu, ama değildim. Bir mobilya restorasyon atölyesi vardı, kulağa ilginç geliyordu ama restore edecek mobilyam yoktu. Tahnitçilik kursu başlamıştı ama Kötü Kız bile beni buna kalkışmaya ikna edemeyecekti.

Tam pes etmek üzereydim ki podcast'in sağlam yapısını hatırladım: 'Hadi ama kızım! Ne yapacağını biliyorum! İnternette biraz dolaşacaksın ve sonra "Hayır, üzgünüm, bunların hiçbirisi bana göre değil. Haftaya tekrar denerim." diyeceksin. Hayır. Sen. Denemeyeceksin. Hemen oraya gidip , çünkü ben öyle söylüyorum ve ben de yapacağım ve benim yapabildiğim her şeyi sen daha iyi yapabilirsin, değil mi?

Doğru ya. Ne kadar rastgele olursa olsun, bulduğum bir sonraki olayın o olacağına dair kendime söz verdim. Ekranım bulanıklaşacak kadar hızlı kayacak şekilde aşağı kaydardım ve durur durmaz dokundum.

Hay sikeyim. Bir koşu kulübüydü.

'Hackney Huffers,' diye yazıyordu sayfa açıklaması. 'Biz sizin günlük koşu grubunuz ya da zamana karşı değiliz. , küçüğüz, arkadaş canlısıyız AF ve her yaştan ve yetenekten koşucuyu bekliyoruz. Kayıt olmanıza gerek yok - sadece spor ayakkabılarınızı giyip macera duygusuyla gelmeniz yeterli.

Saat dokuzda başladılar ve saat sekizi geçmişti. Çok geç kalmayı gitmemek için bir bahane olarak bile kullanamazdım, özellikle de yolun hemen aşağısında oldukları için. İsteksizce yorganı bir kenara ittim ve spor sutyeni bulmak için gardırobumu karıştırdım.

Yüksek sesle, 'Kötü Kız, adın her neyse, eğer bu iş ters giderse tek sorumlusu sensin,' dedim.

İki saat sonra sendeleyerek mutfığa girdim. Tansy'yi bütün hafta boyunca görmemiştim, tağındığından beri görmemiştim, ki bu görüldüğü kadar garip değildi - genellikle sabah yedi buçuktan önce evden çıkardım ve o hafta birkaç akşam her zamankinden daha geç saatlere kadar çalışmış, Maddy ve Henry'nin yeni evlerine gitmiş ve bir kez olsun Pilates dersine katılmışım. Tansy'nin de meşgul olduğunu tahmin ediyordum: spor salonunda inanılmaz fiziğini geliştiriyor; Travis'le görüşüyordu, her kimse artık; ve hiç şüphesiz moda sektöründeki imrenilecek kadar göz alıcı işinde çalışıyordu.

Ara sıra geceleri kapalı yatak odasının kapısının arkasında sessizce çalan müziği duyuyordum. Banyo odasında Maddy'nin banyo malzemelerinin kokusu yerini daha farklı, daha misk kokusuna bırakmıştı. Bir akşam eve geldiğimde çamaşır makinesini nemli, temiz kıyafetlerle dolu buldum. Başka bir sabah koridorda, Tansy'nin işe giderken postaneye götürmeyi planladığını tahmin ettiğim, etiketlerinde Cornwall'da bir adres yazan birkaç büyük paket vardı. Mutfığı kullandığına dair hiçbir iz yoktu, bir fincan çay yapmak için bile - ama sonra, benim bunu yaptığımı dair hiçbir iz yoktu, ei- ther. En azından evden taşınmadığını ve üniversitedeyken izlediğim *Dreams of a Life* belgeselindeki zavallı kadın gibi odasında ölü gibi yatmadığını biliyordum.

Ama Şimdi günlerden cumartesiydi ve o mutfakta tost yiyordu. Kafamda onu gizemli, güzel kokulu bir tanrıça olarak kurguladığımı fark ettim, onunla bir evi (ve kesinlikle mini  okolata kutusunu) paylaŐmaya layık değildim. Ama o, beyaz kot Şortu ve suni süet tiŐörtüyle tamamen normal - ama gülünç derecede güzel - görünüyordu. Beni gördüğünde kahvaltısını yere düşürdü ve Marmite tarafı yere d Ő t .

"Tanrım, Charlotte, sana ne oldu?" diye nefes nefese kaldı. "İyi misin? Polisi aramam gerekiyor mu?"

Gülmeyi başardım. "Olabilir. Ama sadece Hackney'li sikik Huffer'ları Ticari Tanımlamalar Yasası'nı ihlal ettikleri için ihbar etmek için.

"Ne?"

"Ufkumu geniŐletiyorum" dedim, tırnak işareti yaparak. "Yeni Şeyler deniyorum. Bugün bir koşu kulübüne gittim. Biliyorum, daha iyi bilmeliydim ve gülünç derecede formsuzum ve hepsi benim hatam. Ama rahat ve arkadaş canlısı olduklarını söylediler. Her yetenekten koşucuyu kabul ettiklerini söylediler. S ylemedikleri Şey ise bugün Tough Mudder için özel bir antrenman seansı yapacaklarıydı.

"Ne?"

'Hayır, ben de' dedim. 'Eve dönerken Google'da araştırdım.  ılgın, takıntılı spor mazoŐistlerinin yaptığı, göletlerde s r nmeyi, savaş ağlarının üzerinden tırmanmayı ve bunun gibi gülünç, anlamsız, acı verici Şeyleri içeren çılgınca bir Şey.

"Kulağa eğlenceli geliyor.

"Hayır," dedim. 'öyle değil. Bana güvenin. Bu gerçek bir yarıŐ bile değildi ve  ılgıncaydı. Yani, bana bir bakın.'

Tansy baktı ve bir kıkırdamayı bastırdığını gördüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, tam bir manzaraydım. Boynumdan aşağısı çamur içindeydi ve yüzüme de çamur sıçramıŐtı - çamurun gözenek sıkılaŐtırıcı bir tedavi gibi orada kuruduğunu hissedebiliyordum. Yeleğimin  st kısmı yaklaşık bir kat yırtılmıştı.

Dikenli tellerin altında sürünmekten bir düzine yerim yırtılmıştı. Taytlarım da yırtılmıştı ve her iki dizimin de derisi yüzülmüştü.

"Ama en azından iyi biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

'Hayır! Tabii ki görmedim. Dürüst olmak gerekirse orada kadınlardan çok erkekler vardı. Ama hepsi de kendi vücut ağırlıklarıyla bench press yapmanın, düşe kalka koşmanın ve bunun gibi şeyler yapmanın eğlenceli olduğunu düşünen korkunç kaslı tiplerdi. Ve hepsi de bu konuda çok neşeliydi. Başlangıçta onları görmeliydiniz, ayak parmaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve ne kadar acıyacağı hakkında şakalar yapıyorlardı. Lanet olası sağlıklı piçler. Kadınlar daha da kötüydü. Sonunda çamur ve ter içinde kaldıklarında bile ıslıl ıslıl ve neşeliydiler.

"Ve," diye devam ettim, "yaralanmaya hakaret eklemek için, aslında orada duşlar ve kızarmış kahvaltı yapan gerçekten güzel görünümlü bir kafe vardı, ancak Facebook sayfasındaki bu kısmı okumadım, bu yüzden yanımda kıyafet değişikliği yapmadım ve Terminatör tipi biriyle kahve içerken flört etmek istesem bile yapamazdım çünkü keçi kakası kokuyorum.

'Şey, bundan bahsetmek istemezdim ama dürüst olmak gerekirse biraz tuhafısın. Londra'da keçi olduğunu bilmiyordum.'

"Ben de bilmiyordum," diye cevap verdim acımasızca. 'Ama meğer şehir çiftlikleri diye bir şey varmış, insanlar çocuklarını temiz hava alsınlar ve doğal dünyayı görsünler diye götürüyorlarmış, burası da onlardan biriymiş. Ve keçiler de varmış.

Tansy'nin yüzü tekrar seğirdi.

"Ve ben her zaman en arkadaydım," diye devam ettim. "Bu yüzden öndekiler bana yetişene kadar aptal engelleri aşmama -ya da altlarından geçmeme- yardım edecek kimse yoktu ve hepsi o kadar sert ve hızlıydı ki yardım teklif ettiklerinde izin vermek istemedim, bu yüzden

iyi olduğumu söyledi. Açıkçası değildim. İlk turun sonuna geldiğimde ve tekrar dönmem gerektiğini fark ettiğimde neredeyse ağlayacaktım.

'Ben olsam kesinlikle ağlardım,' dedi Tansy. 'Durmadığına inanamıyorum. Neden durmadın? Yapardım. Oturup ağlardım ve sonra yırtık pırtık seksi adamlardan biri durur ve bana neyin yanlış olduğunu sorardı ve sonra...'

"O zaman," dedim, "biri durmuş olsaydı bile, ki bunu garanti edemem - tamam, belki senin için dururlardı - "Hadi! Kazanan asla pes etmez, pes eden asla kazanamaz." Ya da belki, "Bir gün bu senin ısınma hareketin olacak."

Tansy, "Çamura yıldızlara uzanmaya devam edin," diye öneride bulundu.

"Sahip olmaya değeri hiçbir şey kolay elde edilmez."

"Kesinlikle! Piçler.'

"Hepsinden nefret ediyorum. Sonuna kadar fit, , motive olmuş her .

"Bak ne diyeceğim," dedi Tansy. 'Neden sen duşa girmiyorsun, ben de senin eşyalarını çamaşır makinesine atayım - zaten ben de kendi eşyalarımı koymak üzereydim - ve dışarı çıkıp pastırmalı, çörekli ve prosecco'lu muhteşem bir brunch yapalım.

'İşte bu harika bir karar,' dedim. 'Maddy yolun yukarısındaki kafenin harika brunch yaptığını ve daha yeni içki ruhsatı aldıklarını söyledi. Ama çamaşırlarımı yıkamak konusunda endişelenme - bunlar çöp gibi. Ve taytlar bana çok kötü deve toynağı yapıyor. Uzun zamandır neden doğru düzgün egzersiz yapmadığımı unutmuştum ama artık biliyorum.

Duş aldım, giyindim ve Tansy ile birlikte The Daily Grind'e yürüdük, ancak burası bir etkinlik için kapalıydı ve genç kızlarla dolup taşıyordu - belli ki Gemma Grey adında bir ünlü imza günü düzenliyordu. Biz de onun yerine metroyla şehre indik ve matcha yeşil çaylı sours, köfte ve gazoz yedik.

o kadar eğlenceliydi ki kimsenin bizi çekmeye çalışmaması umurumda bile değildi.

Eğer Tansy'nin eve gelişi biraz dramatik olduysa (tamam, benim standartlarıma göre dramatik; sakın bir hayat sürüyorum), Adam'inki daha farklı olamazdı. Bir gün Henry'nin eski odasının kapısı açık duruyordu ve arkasındaki boşluk boştu. Ertesi gün işten eve geldiğimde kapının kapalı olduğunu ve Adam'ın muhtemelen ikamet ettiğini gördüm. Hepsi bu kadardı. Ondan başka hiçbir iz yoktu. Sadece o kapalı kapı.

Birkaç gün boyunca bu şekilde kaldı. Ara sıra gecenin bir yarısı onun evin içinde dolaşırken çıkardığı seslerle uyanıyordum - mutfakta akan bir musluk, ahşap zeminde ayak sesleri, tuvaletin sifonu ya da mikrodalga fırının sesi.

Maddy ve Henry'ye yerel barlarında bir şeyler içerken 'Evde lanet olası bir hayalet varmış gibi' diye yakındım. 'Eşyalarınızı yeniden düzenleyen eğlenceli bir öcü bile değil. Sadece somurtkan bir hayalet.

"Sıkıcı bir hayalet," diye yanıtladı Henry. "Bu benim hatırladığım kuzen Adam'a benziyor.

"Onunla tanıştığımı bile sanmıyorum," dedi Maddy.

"Evet, James'in düğününe gelmişti, hatırladın mı? Maddy, Henry'nin suyu hakkında hiçbir şey hatırlamadığını söyledi-
er'in düğünü aylar önceydi ve tüm ailesiyle tanışacağı için o kadar gergindi ki bir buçuk şişe prosecco içmiş ve dans başladıktan hemen sonra, gelin daha buketini fırlatmadan yatmak zorunda kalmıştı.

"Önemli değil, çünkü zaten bir hafta sonra bana evlenme teklif ettin," diye bitirdi sözlerini ve ikisi de birbirlerine

Kendimi biraz garip ve biraz kıskanç hissettiren ama aynı zamanda onlar adına gerçekten mutlu olmamı sağlayan uzun, yoğun bakışlardan biri.

Henry ona, 'Onunla dans etmiştin,' diye hatırlattı. "Balık havuzuna düşmeden hemen önce. Hatırlamıyor olamazsın.

"Tanrım, yapma. Lanet balık havuzuna değil. Ölüyorum.'

Henry ona balık havuzunu değil, Adam'ı hatırlatmaya çalıştığını söyledi ve birkaç dakika boyunca dostça atıştılar.

Sonra Maddy dedi ki, 'Bir dakika, onu hatırlıyorum! Gerçekten uzun boylu ve inek gibi seksi biriydi. Koyu renk saçlı, gözlüklü ve sakallı? Yüzü kızarmadan ve kelimelere takılmadan bir cümleyi bir araya getirmeyi başaramıyor?

"Bu o.

'Doğru, bir sabah mutfakta esmer sakallı bir adam bulursam en azından polisi aramayacağımı bilirim' dedim. Ama , odasından hiç çıkmıyor. Tansy de neredeyse her geceyi odasına kapanıp ailesiyle FaceTim'leşerek geçiriyor. Addams Ailesi'yle, daha doğrusu, sabahın ikisinde yaptığına bakılırsa. Morgda yaşamak gibi bir şey. Sizi gerçekten özledim çocuklar.'

"Biz de seni özledik," diyerek Maddy beni yatıştırdı ve Henry bir içki daha almaya giderken onunla biraz kucaklaştık.

Ciddi olduğunu biliyordum - bir . Ama bunun onun için farklı olduğunu da biliyordum. Hayatına devam ediyordu, bir düğün planlıyordu, yeni bir mutfak yaptırıyordu ve kim bilir belki de birkaç ay içinde bana bir bebeği olacağını söyleyecekti. Ve bir şey tüm bunların gerçekleşmemesine neden olsa bile - örneğin Henry onu mihrapta terk etse ve eski odasına geri taşınsa, en iyi arkadaşım için böyle korkunç bir şey isteyeceğimden değil tabii ki - işler asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kendime kısa bir nostalji anı için izin verdim, Maddy'yle Cumartesi akşamları mutfakta nasıl birlikte oturduğumuzu hatırladım.

Öğleden sonraları çay içip tırnaklarımızı boyarken ve dedikodu yaparken Henry bara maç izlemeye giderdi. Salı gecelerini nasıl beyaz şarap ve paket servis gecesi ilan ettiğimizi ve birlikte oturup Keşmir Kraliçesi'nden tavuk tikka masala ve naan ile karnımızı doyurduğumuzu ve dünyaya hak verdiğimizi. Birbirimizin ne zaman sohbet etmek ya da yalnız kalmak isteyeceğini nasıl da bilirdik.

Ama sonra zihnimi günümüze geri getirdim ve düğün planlarının nasıl gittiğini sordum.

Henry, 'Gerçekten soğuk olacak,' dedi. 'Arkadaşlarımın bahçesinde çadır, yolun aşağısındaki kilisede tören, sadece yüz elli konuk. Noel'den önceki hafta olacağı için herkes eğlenmiş olacak.

Maddy, "Temel olarak stres yaşamak istemiyoruz," dedi. "Yine de bu hafta davetiyeleri dağıtmamız gerekiyor ve..." sesini alçalttı ve kulağıma usulca konuştu. Henry nazikçe ayağa kalktı ve gitti. 'Brighton'da bir elbise tasarımcısı var. Bir düğün dergisinde elbiselerinden gördüm - bir sürü satın aldığımdan değil, bana öyle bakma - ve işleri muhteşem. Fantastik peri masalı gibi, danteller, tüller ve inciler, aaaah.

'Kulağa harika geliyor,' dedim. "O zaman bir tane alacak mısın?"

Maddy güldü. 'Keşke bu kadar basit olsaydı! Bir bekleyeni var- aylar süren bir listesi var. Ama onu Instagram'da takip ediyordum ve görünüşe göre gelinlerinden biri iptal etmiş ve yarın boş bir randevusu var ve aradığımda benim için zamanında bir elbise diktirebileceğini söyledi. Henry'ye söylemedim ama işten izin aldım ve gidip onu göreceğim. Geleceksin, değil mi?'

Onun hevesli yüzüne baktım ve Piers'in önce masama attığı bellek çubuğunu hatırladım, 'Bu New York'ta SkyBridge'e yapacağım sunum' dedi. Al bir tane

Bakar mısın? Bak bakalım, biraz canlandırabilecek misin? Yarın öğle yemeğine kadar ihtiyacım yok.'

Piers'ten gelen, onun yaptığı işi geliştirebileceğim önerisi büyük bir güven oylamasıydı. Normalde ofiste kalıp o akşam üzerinde birkaç saat çalışırdım ama Maddy ve Henry'yi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bunun yerine, ertesi gün saat yedide masamda olmayı planlamıştım.

'Maddy, isterdim, biliyorsun isterdim ama...'

Haydi! Bir kereliğine de olsa hasta ol. Eğlenceli olur.'

Başımı salladım. "Yapamam. Piers bana için bir şey verdi ve bu çok acil ve...'

Gözlerini devirdi. 'O sosyetik piç için her şey acildir. Seni sadece bir kupa için alıyor.'

'Evet, belki öyle, ama onun tarafından kullanılmak benim işim. Üzgünüm bebeğim, bunu yapamam. Şu bilmem kimle yeniden randevu ayarlayamaz mısın?'

Conchita Villamoura ile mi? Dediğim gibi, aylar öncesinden rezervasyonu var. bir şey değil. Onun yerine Bianca gelebilir mi diye bakacağım.

Ama Maddy'yi ne derse desin ve Henry'nin kız kardeşiyle elbise alışverişinde harika vakit geçirmiş olsun ya da olmasın, bunun büyük bir olay olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Kırılmış ve sinirlenmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Bundan sonra, bir tur daha atıp bir tabak poutine paylaşmamıza rağmen (Maddy'nin şu anda dünyadaki en moda şey olduğunu söylediği ama benim için sadece cips ve sos gibi tadı olan, büyüdüğüm köşedeki chippie'dekiler kadar iyi olmasa da), eve gitmemin bir saatten fazla süreceğini ve beş buçukta kalkmam gerektiğini biliyordum ve saatime bakıp esnemekten kendimi alamadım.

Ben de mazeretlerimi sıralayıp eve gittim ve yatağa giderken banyodan çıktığımda Adam'la karşılaştım.

En azından, sahanlığımızdaki siyah saçlı, sakallı yabancının Adam olduğunu tahmin ediyordum. Ya öyle ya da Tansy eve bir adam getirmişti -belki de gizemli Travis, gerçi gül demeti solup öldüğünden ve sonunda Odeta tarafından çöp kutusuna atıldığından beri ondan hiçbir iz yoktu- ya da evimize, tesisleri kullanmaya gittiğinde yanında bir dizüstü bilgisayar taşıyan bir hırsız girmişti.

"Merhaba," dedim. "Ben Charlotte.

O ve Henry sadece birinci dereceden kuzenlerdi, bu yüzden birbirlerine çok benzemeleri için hiçbir neden yoktu ve benzemiyorlardı da. Adam, Henry'nin uzun boyuna ve sanki kafasını bir yere çarpmaktan korkuyormuş gibi omuzlarını eğmeye benziyordu ama benzerlik burada sona eriyordu: Henry'nin rahat özgüveninin hiçbirisi onda yoktu. Gözlerini kırıştırdı, kızardı ve benden uzaklaştı.

Sen Adam'sın, değil mi? Sonunda tanıştığımıza sevindim. Maddy ve Henry'yi görmekten yeni döndüm. Selam söylediler,' dedim, söylememiş olsalar bile.

"Merhaba, sanırım.

Bu selamın benim için mi, yoksa bir şekilde bilinçaltında arkadaşım ve nişanlısına iletilmek üzere mi söylendiğinden emin değildim. Her neyse, bu tek heceli yabancıyla iletişim kurmaya çalışmak için fazla bitkin düşmüştüm.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim. "Erken başla.

Adam'ın arkasını dönüp odasına girmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını izledim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

BEŞİNCİ BÖLÜM

O gece ve ertesi gece çok kötü uyudum. İşle ilgili endişelerime ve Maddy'yi düğün planları yüzünden terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusuna ek olarak, Tansy ve Adam'ın evde çıkardığı alışılmadık seslere de alışmaya çalışıyordum. Gürültülü değillerdi, sadece farklıydılar. Tansy bazen gece geç saatlerde müzik çalıyordu, kapısını çalıp kısmasını isteyeceğim kadar yüksek sesle değil ama duvardan belli belirsiz bir fısıltı duyabileceğim kadar yüksek sesle. Bazen onun konuştuğunu da duyabiliyordum - herhangi bir arkadaşımı sohbet etmek için aradığımdan çok daha geç bir saatte, bu garipti. Evin duvarları gerçek kelimeleri seçemeyeceğim kadar kalındı ama sesinin yükselip alçalması beni neredeyse uykumdan uyandırıyor ve rüyalarımı bölüyordu. Adam'ın da onu duyabildiğinden eminim; ahşap zeminde yuvarlanan bir ofis koltuğunun tekerleklerinin çıkardığı gümbürtüyü ve odanın içinde dolaşırken ara sıra ayaklarının ağır adımlarını duyabiliyordum. Zayıf bir adama göre, kesinlikle ayaklarını yere sağlam basıyor, diye düşündüm, başıma bir yastık geçirip uyumak için kendimi zorladım.

İşe yaramış olmalı, çünkü Cumartesi günü hor-
Rüyamda Maddy ve Henry'nin düğününe gidiyordum ama nedense güneydoğuya gitmeye çalışıyordum.

Londra'ya trenle, diğer trenle ve otobüsle gittim ve sonra bindiğim trenin Brighton'a giden bir tren olduğunu ve Conchita Villamoura'nın dükkanını bulup Maddy'nin gelinliğini almam gerektiğini ve saatin gittikçe ilerlediğini ve Maddy'nin giyecek bir şeyi olmayacağını ve beni asla affetmeyeceğini fark ettim. Ve tabii ki bunun sadece bir rüya olduğunu anlayacak kadar uyandığımda bir daha uyuyamadım.

Kaşları çatık ve perişan bir halde aşağıya indim ve çaydanlığı ocağa koydum. Bir Cumartesi günü için gülünç derecede erken bir saatti - saat yedi bile değildi - ve ev arkadaşlarımdan hiçbiri henüz kalkmamıştı. İkisinin de gecenin yarısını uyanık geçirdikleri düşünülürse, hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündüm ekşiyerek.

Hafta sonu davetkâr olmayan bir şekilde önümde uzanıyordu. Spor salonuna gidebilir ya da Pilates dersine katılabilirdim ama sonrasında daha iyi hissedeceğimi bilsem de kendimi gitmeye zorlayamayacak kadar berbat hissediyordum. Ve kesinlikle Hackney Huffers'a geri dönmeyecektim. Ofise gidip Piers'in bakmamı istediği başka bir sunuma başlayabilirdim ama saatlerce bir ekrana bakma düşüncesi çılgılık atma isteği uyandırdı bende. Otobüse binip Westfield'a gidebilir ve mağazaları dolaşabilirdim ama önceki gün internetten çok daha ucuz ama yine de oldukça pahalı bir çift ayakkabı almıştım ve kredi kartım daha fazla cezayı kaldıramazdı.

Bu yüzden çayımı alıp kanepeye çöktüm, televizyonda kanallar arasında ve telefonumda internette gezindim ve bunun yerine dört dilim kızarmış ekmek ve fıstık ezmesi yiyerek düşüncesizce yoluma devam ettim. Ve - flaş haber - bu beni daha da kötü hissettirdi.

Kapının tokmağının çarpmasıyla kendime geldim. Bir an için cevap vermemeyi düşündüm - kimsenin önceden ayarlamadan uğramayacağını biliyordum ve zavallı bir Yehova Şahidi'ni ya da temizlik ürünleri satan bir adamı geri çevirmeyi göze alamazdım

Hapishaneden çıktıktan sonra doğru yola dönmek için (bunu yapan insanların aslında içeri girmeden ve her şeyi çalmadan önce mekanı araştırdıklarından emin olsam da).

Sonra güzel ayakkabılarımı hatırladım, saatin neredeyse on olduğunu ve postanın geleceğini fark ettim ve kapıya koştum, tam postacı 'Üzgünüm sizi özledik' kartını doldururken kapıyı açtım. Bir dakika sonra, kendimi çok daha neşeli hissederek, ekmek bıçağının yardımıyla karton ambalajı yırtarak açıyordum.

Sade kahverengi kartonun içinde parlak beyaz bir kutu vardı. Yavaşladım, kapağını kaldırıp yeni deri kokusunu ilk kez içime çektiğim anın tadını çıkarmak istiyordum. Ama içinde, bir kağıt mendil bulutunun altında, küçültülmüş Rag & Bone botlarım yerine, iki kat daha pahalı olması gereken bir La Perla iç çamaşırı seti vardı.

Siyah dantelden yapılmıştı: Otuz iki F göğsümü içine alamayacağından emin olduğum tüy kadar hafif bir sutyen ve dizlerimi geçemeyeceğinden emin olduğum minicik bir külot. Bu büyük bir utançtı, çünkü Amazon bana yanlış bir şey gönderecekse, bundan daha güzel bir yanlış şey seçemezlerdi. Gerçi böyle küçük şeyler giymek için hiç fırsatım olmadı.

En son ne zaman birinin beni iç çamaşırlarımla gördüğünü hatırlamadığımı söylemek isterdim ama hatırlıyordum - çok net bir şekilde. Aynı zamanda Tinder'da en son sağa kaydırduğım zamandı - Nick adında bir adam benden hoşlanmış, merhaba demiş ve bana bir dick resmi göndermemişti, bu da onu en başından beri bir tutucu haline getirdi. Birkaç hafta çevrimiçi sohbet ettik, sonra bir şeyler içmek için buluşmayı ayarladık. Bu işlerin nasıl gittiğini bilirsiniz - mesajlarımızın sıklığı arttıkça ve buluşma akşamımız yaklaştıkça, aşırı derecede yatırım yapmaya başladım ve tanıştığımızda neredeyse bebeklerimize isim vermiştim.

Nick'le tanıştıktan yaklaşık beş saniye sonra aramızda hiçbir kimya olmadığını fark ettiğimde, bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Belki de şu yavaş yanan şeylerden biri olur, dedim kendi kendime, cin toniğimi çok hızlı içip bir tane daha sipariş ederek. İyi bir adamdı, ısrar ettim içimden. İyi bir işi vardı, komikti. Yuva kurmak istediğini söyledi.

O erkeklerin Clarks ayakkabısıydı. Ve gecenin sonunda hala hiçbir şey hissetmiyor olmama rağmen, yine de onunla eve gittim. Tanrım, berbattı. Islak, pasaklı bir öpücüydü. Arabasının radyosunda Five Live'ı bulmaya çalışır gibi parmaklarıyla meme uçlarımı cımbızlıyordu. Hiç bitmeyeceğini düşündüğünüz sevişmelerden biriydi.

Beni hayatım boyunca seksten soğutmamıştı ama başka biriyle tekrar denemeye de hevesli bırakmamıştı. Bu yüzden, giyilmek, sevişilmek ve sonra tekrar çıkarılmak için üretildiği çok açık olan iç çamaşırları için pazarda pek bulunmadım ve şefkatle elde yıkandıktan ve muhtemelen tek boynuzlu at gözyaşlarıyla ya da başka bir şeyle durulanmadan önce. Bir şekilde sekiz beden bir seks tanrısına dönüşme hayalimi isteksizce bir kenara bıraktım ve sütyenle pantolonu kağıt mendilin içine geri katladım. Geri dönüp onları sipariş eden kişiye gönderilmeleri gerekcekti. Sonra kat kat kâğıtların arasından çıkan teslimat notunu fark ettim. Bu kesinlikle bizim adresimizdi ama üzerinde benim adım yazmıyordu; etikette hiç isim yoktu.

'Kahretsin,' diye mırıldandım. "Neden kontrol etmedim?"

Her şeyi kutuya geri tıkmayı, gönderene iade etmeyi ve tüm inkâr etmeyi düşündüm ama sonra paket için imza attığımı ve sonuçta bir yetişkin olduğumu ve bunun masum bir hata olduğunu hatırladım. Sonra Tansy'nin kapısının açılıp kapandığını ve ayaklarının merdivenlerde olduğunu duydum ve yine utançtan yerin dibine girdiğimi hissettim.

"Günaydın Charlotte," dedi neşeyle, askılı bir yelek ve sıcak pembe erkek şortu ile mutfığa girerken. "Postacının sesini mi duydum?"

İyi ki kapıyı açmışım, diye düşündüm - açmış olsaydı zavallı adam muhtemelen oracıkta felç geçirip ölürdü.

'Evet, açtın' dedim. 'Gerçekten üzgünüm - Amazon'dan bir şey bekliyordum ve bunu yanlışlıkla açtım. Bu sizin mi?'

Kutuyu ona uzattım ve o heyecanla kağıt mendilleri karıştırdı.

"Oh," dedi. 'Bu geldi, mi? Güzelmiş.

Şaşırmış görünüyordu ve ayrıca satın alma konusunda biraz rahattı, bu da bana garip geldi. İç çamaşırına yüzlerce sterlin harcamış olsaydım, heyecan, suçluluk ve alıcı pişmanlığı karışımı bir duyguya kapılırdım. Ama belki de Tansy için durum farklıydı - kurutucunun üzerinde kuruyan giysilerini gördüğüm kadarıyla bir sürü tasarımcı ürünü vardı, ama ben bunların çoğunlukla moda satın almacısı olarak çalışırken aldığı bedava ürünler ve numuneler olduğunu sanıyordum. Gerçi genç bir moda alıcısıydı, bu da böyle bir şeyin nadiren satın alındığı anlamına geliyordu. Ama bu beni ilgilendirmezdi - eğer ev arkadaşım aylık kirasının yarısına eşdeğer bir parayı pantolona harcamak istiyorsa, bırakalım kendi kafasına göre . *Ama seksi pantolonlar alıyorsa, bekâr olamaz. Peki erkek arkadaşı nerede? Travis'ten hiç bahsetmedi bile. Öyle mi, değil mi?* Merak ettim, sonra bu fikri de aklımın gerisine ittim - ne de olsa kadın dergileri bize hep erkekler için değil kendimiz için giyinmemiz gerektiğini söylemiyor muydu? Hatta birisi neşe veren şeyler satın almakla ilgili bir kitap bile yazmamış mıydı? Yoksa bu sadece keyif vermeyen şeylerden kurtulmakla mı ilgiliydi?

"Çok güzel," dedim. "Bunun için üzgünüm, bilirsin işte.

"Başka bir şey düşünme," diye cevap verdi Tansy. 'Charlotte, umarım sormamın sakıncası yoktur ama sen iyi misin? Biraz yorgun görünüyorsun.

tezgâha geri koydu ve çaydanlığı doldurmak için nazıkçe döndü.

"Ben iyiyim. Sadece pek iyi uyuyamadım.'

Tansy'nin kıpkırmızı kesilmesi beni şaşırttı, tıpkı iç çamaşırını gördüğümü fark ettiğinde yapmasını beklediğim gibi.

"Seni , değil mi?" dedi. "Yani, FaceTime'da geç saatlere kadar konuşuyordum. Annem ve kız kardeşim vardiyalı çalışıyor ve genellikle hep birlikte çevrimiçi olduğumuz tek zaman bu, ama fark etmedim...'

"Hiçbir şey duymadım," diye onu temin ettim. 'Sadece iş biraz stresli ve Maddy onunla birlikte gelinlik bakmamı istedi ama ben bakamadım ve şimdi kendimi kötü hissediyorum. Önemli bir şey değil, gerçekten.

'Eğer arkadaşınız evleniyorsa, dört gözle beklediğiniz bir sürü şey var demektir. Sanırım bu herkesi biraz delirtiyor. Kız kardeşimin evlendiği zamanı hatırlıyorum. Bir ara beyaz önlüklü adamları çağırmak zorunda kalacağımızı düşünmüştük. Perdita sabahın beşinde beni arardı çünkü uyanmış ve aklına mekanın perdelerini arkaya çevirmek gibi bir fikir gelmişti çünkü rengini beğenmemiştii. O sırada hamileydi, sanırım bu da onu daha da delirtiyordu. Büyük stres.'

'Sanırım,' dedim. 'Ama Maddy her zaman gerçekçi olmuştur. Duygularını incittiğim için endişeleniyorum.

Tansy, 'Her şey geçecek,' dedi. "Güven bana. Birkaç gün bekle ve konuşmak için onu ara. Eğer önce o seni aramazsa, ki muhtemelen arayacaktır. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?'

Küçükken Kuzey Doğu'da, Cramlington'da nasıl kapı komşusu olduğumuzu, en iyi arkadaş olduğumuzu anlattım.

Ben Manchester'a, Maddy Glasgow'a gitmiş olsa da okul boyunca iletişim halindeydik ve Londra'dan iş teklifi aldığım da hemen WhatsApp'a girip Maddy'ye bir ev arkadaşına ihtiyacı olup olmadığını sormuştum ve arkadaşlığımız hiç kesintiye uğramamış gibi devam etmişti.

"Bu çok hoş," diye iç geçirdi Tansy. 'Düğünü bittiğinde tamamen normale dönecek, izle.

İkna olmamıştım ama cesaretlenmişim. Tansy'ye gün için planlarının ne olduğunu sordum ve o da parlak güneş ışığına bakarak bikini giyip bir parka gidip uzanacağını söyledi, ben de ona katılmak ister miydim?

Onun altın sarısı ince bacaklarına baktım ve kendi süt şişesi beyazı bacaklarımla olan kontrastı düşündüm. Hayır demeye başladım, sonra kendime bu kadar saçmalamamam gerektiğini söyledim.

'Gidip üstümü değiştireyim,' dedim.

Merdivenleri yarıladığımda, yatak odasından çıkan Adam'la karşılaştım ve onun aşağıya inişini, Tansy'nin geceliğiyle karşılaşmasını, kıpkırmızı kesilmesini ve geri vitese takarak odasına dönüp kapıyı çarpmasını izledim. Zavallı herif, diye düşündüm - Tansy'yle yaşamak onun için kâbusla rüyanın karışımı bir şey olacaktı.

Tansy ve ben o günün büyük bir kısmında parkta , muhteşem yaz cumartesi gününden yararlanan diğer kalabalıklarla birlikte bronzlaşmaya çalıştık, gazete bayiiinden aldığımız dergi zulasını okuduk ve ara sıra *Doctor Who*'da David Tennant'ın mı yoksa Matt Smith'in mi daha iyi olduğu ve Maltesers Buttons'ın gelmiş geçmiş en iyi ya da en yanlış çikolata olduğu gibi büyük önem taşıyan konular hakkında boş boş sohbet ettik.

Hava daha fazla dışarıda yatamayacak kadar soğuduğunda, süpermarketten lüks bir hazır yemek ve bir şişe su almak için eve doğru yola çıktık.

şarap.

Tansy reyonlar arasında dolanarak sepetini fasulye konserveleri, bisküvi kutuları ve hijyenik havlu paketleri gibi bir sürü şeyle doldurdu ve haftalık alışverişini yapmak için neden özellikle bu ayı seçtiğini merak ettim. Ama sonra çıkarken hepsini gıda bankasının bağış kutusuna attı ve ben de kendimi çok suçlu hissettim çünkü o kutunun önünden defalarca geçmiştim ve hiçbir şey koymamıştım.

Eve döndüğümüzde birlikte yemek yedik ve ben tam bara gitmeyi önerecekken Tansy esnedi ve yukarı çıkıp kız kardeşiyle FaceTime görüşmesi yapacağını, sonra da yatacağını söyledi.

Tek başıma bir gece geçirme ihtimaline eğerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve bir sonraki yıl ofisimizin taşınması öncesinde Margot için hazırladığım destansı hesap çizelgesini açtım. Aynı binada sadece iki kat yukarıya taşınıyorduk, ancak yapılan iş ve planlama göz önüne alındığında, Suriye'yi işgal ettiğimizi düşünebilirdiniz. Üç mutfak (her birinin haftalık Ocado siparişi geldiğinde stoklanması gerekecekti), görünüşe göre bünyesinde kişisel bir antrenörün çalışacağı saray gibi bir spor salonu ve beş toplantı odasıyla tamamlanan yeni alanı yeniden düzenlemek için mimarlar neredeyse bir yıl önce işe alınmıştı.

Her şeyi daha da şeytani bir şekilde karmaşık hale getirmek için, taşınmanın borsalar kapalıyken gerçekleşmesi gerekiyordu, böylece tüccarlar çevrimiçi zamanın ve dolayısıyla paranın bir dakikasını bile kaybetmeyecekti. Ve tüm bunları ayarlama görevi Margot'ya düşmüştü, o da bu işi bana devretmişti. Bir süre sütunlara ve satırlara dalgın dalgın baktım, görevin büyüklüğü her zaman olduğu gibi gözümü korkuttu, sonra içimi çektim, bir kadeh şarap daha doldurdum, Maddy'ye bir mesaj yazdım, sildim ve tekrar içimi çektim.

Tam pes edip kendim yatmak üzereydim ki kapı çalındı. Saat neredeyse dokuzdu, yani bu sefer kesinlikle postacı ya da bir Yehova Şahidi değildi, ama muhtemelen toz bezi satan reformcu bir mahkum ya da Save the Children'a destek olmak için otomatik ödeme talimatı vermemi isteyen kararlı bir gece içicisi olabilirdi.

Bilgisayarımı kapattım ve aceleyle kapıya yöneldim.

"Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Yan komşumuz Hannah ve Luke'tu, kedi Freezer'ın sahipleri (ya da ebeveynleri, nasıl baktığınıza bağlı olarak).

"Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur," dedi Luke.

Hiç de öyle olmadıklarını mırıldandım, ki bu doğrudu ve içeri gelmek isteyip istemediklerini sordum.

"Hayır, teşekkürler," dedi Hannah. 'Sadece - kedimizi gören olup olmadığını sormak için mahalledeki tüm kapıları çalıyoruz.

"Dondurucu," dedi Luke. "Beyaz, bir gözü yeşil, bir gözü mavi.

"Onu gördüm, muhteşem biri. Bazı zamanlar bahçemize geliyor ve akşam yemeği için onu eve çağırdığınızda çitin üzerinden atlıyor. Ama bir süredir ortalıkta görünmüyor,' dedim.

"Cuma sabahından beri onu görmedik," dedi Hannah. 'Sadece son zamanlarda dışarı çıkmasına izin veriliyordu, bu yüzden kaybolmuş olabileceğinden endişeleniyoruz.

"Daha bir yaşında bile değil," diye devam etti Luke. "Yani sadece bir kedi yavrusu.

"Onu arayıp duruyoruz," dedi Hannah. 'Sağır değil - insanlar tüm beyaz kedilerin sağır olduğunu düşünüyor ama o değil.

"Normalde Dreamies paketinin hışırtısını duyduğunda koşarak gelir," dedi Luke.

Başımı salladım. "Çok özür dilerim. Tanrım, çok endişelenmiş olmalısın. Yerel Facebook sayfalarını denediniz mi?

"Sosyal medyada paylaşımlarda bulunduk," dedi Hannah, "yol boyunca ve Luke'un kafesine tabelalar astık.

"The Daily Grind," diye açıkladı Luke. "Seni orada gördüğümü sanmıyorum?"

Elbette her gün işe giderken kafenin önünden geçiyordum ve Luke'u neredeyse her sabah camdan içeride gördüğümü şimdi hatırlıyordum. Ama Tansy'yle brunch için gitmeye çalıştığımızda kapalı olduğu için ve sabahları hep acelem olduğu ve zaten iş yerinde sınırsız kaliteli kahveye ulaşabildiğim için hiç gitmemiştim. Gerçi Maddy ve Henry müdavimleri idi.

Bunu açıkladım ve broşürlerinden birini aldım (Dondurucu'nun neye benzediğini zaten bildiğim için anlamsız görünüyordu, ancak reddetmek umurumda değilmiş gibi görünebilirdi).

'Ev arkadaşlarıma soracağım,' söz verdim, 've kendim de göz kulak olacağım. Eminim geri gelecektir. Muhtemelen birinin kulübesinde falan sıkışıp kalmıştır.

İyi geceler diledik ve alacakaranlıkta, el ele tutuşmuş ve basılmış küçük yığınlarını kucaklamış bir halde yolda yürümelerini izledim. Zavallı onlar, diye düşündüm, ve zavallı Freezer, her neredeyse. Çok üzgün görünüyorlardı ama aynı zamanda çok da birlik içindeydiler; kayıp kedilerini bulma görevindeki iki kişilik bir ekip. Gözlerimin yaşardığını hissettim - ama onları kırıştırdım ve kelimeler ve sayılar gözlerimin önünde yüzmeye başlayana kadar hesap tabloma geri döndüm.

Sonra banyo yaptım, saçıma protein bakımı uygularken ve glikolik asit maskesi yüzümdeki ölü deri hücrelerini temizlerken boş boş Tinder'da gezindim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ALTINCI BÖLÜM

Hey sen! Kötü kızların aşk ve seks rehberi Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Bugünün podcast'i tamamen temellere geri dönmekle ilgili. Biliyorum, biliyorum, herkes çevrimiçi buluşmanın her yerde olduğunu biliyor... olmadığı zamanlar hariç! Tanıdığım en mutlu çiftlerden bazıları, birçoğu arkadaşları aracılığıyla uçarak tanıştı. Ne de olsa arkadaşlarınız sizi herkesten daha iyi tanır, bu nedenle bir kız arkadaşınız size biriyle tanışmanızı istediğini söylediğinde onu dinleyin! İlk görüşte aşk olmayabilir ama yine de o kişi şu an için Bay Doğru olabilir. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Demek istediğim, uzun vadeli bir geleceğim olmadığını bildiğim erkeklerle oldukça harika zamanlar geçirdim. İyi dostlar haline gelen adamlar. Düzenli seks aramalarına dönüşen adamlar. Asla çocuklarımın babası olamayacaklarını bilmeme rağmen birlikte olduğum ve ateşli seks yaptığım erkekler. Bugünkü görevim bu. En iyi üç arkadaşımı arayacağım ve onlardan beni bekar bir arkadaşlarıyla tanıştırmalarını isteyeceğim. İşte bu! O kadar da zor değilmiş, değil mi?

Maddy, "Dürüst olmak gerekirse tamamen çılgıncaydı," dedi. 'Bir evi yenilerken aynı zamanda bir düğün planlamanın stresli olacağını kim bilebilirdi? Belli ki biz değil!

"Stresli görünmüyorsun," dedim. "Harika görünüyorsun, ev de öyle.

Bu doğruydı. Maddy kilo vermişti - ama içine sığması gereken bir gelinliği olan herkes kilo vermez mi? Brighton'a yaptığı gelinlik avı gezisi "O" gelinlikle sonuçlanmamış olsa da (tabii ki gelinlik). Nasıl gittiğini sormak için aradığımda ve gelemediğim için tekrar özür dilediğimde, beni başından savdı ve önemli olmadığını söyledi, sesi o kadar üzgün geliyordu ki, Henry'yle bana bekar arkadaşlarından birini ayarlayıp ayarlayamayacağını sorma cesaretini neredeyse gösteremiyordum. Ama bunu yaptım ve o da bana cevap verdi, sesi birdenbire çok daha iyi geliyordu ve yeni mutfaklarında bir akşam yemeği partisi düzenleyebileceğini söyledi. Henry'nin kriket oynayan arkadaşıyla tanışma fikri beni pek heyecanlandırmamış olsa da, ona seve seve geleceğimi söyleyerek ve ne getirmem gerektiğini sorarak cevap verdim. Bu da kendi içinde garip hissettirmişti çünkü geçmişte Maddy ortak mutfağımızda akşam yemeği partileri hiçbir şey sormama gerek kalmamıştı. O bana ne doğrayacağımı ve ne yıkayacağımı söylerken ve unuttuğu şeyleri almam için beni köşedeki dükkâna acil durum gezilerine gönderirken ben sadece etrafta dolanıyordum.

Son gördüğümde bir kart denizi olan ev

Tahta kutular, duvarların her tarafında parçalanmış mutfak karkası ile şimdi bir ev gibi görünüyordu. Gerçek bir ev. Cam kapılar bahçeye açılıyor, sıcak akşam havasını içeri alıyordu ve yeni döşenmiş bayrak taşlarının üzerine dikilmiş gül ve bitki saksılarını görebiliyordum. Şöminenin üzerinde peri ışıkları, her yerde mum ormanları ve etrafında oturduğumuz Ikea mutfak masasını örten gerçek bir masa örtüsü vardı.

Daha doğrusu Henry, Henry'nin kız kardeşi Bianca ve tanıştırıldığım ama adını tamamen unuttuğum kocası - on ve benim oturduğumuz yerde. Maddy ocağın başında durmuş

Bir şey vardı ve arkasında Magnus duruyordu, akşamki 'randevum'.

Nankörlük etmek istemem, ne de olsa birbirimizle arkadaş olmak hiçbir zaman kolay değildir, ama bana tam olarak merhaba dememişti. En azından 'merhaba'sına yanağımı ıskalayan ve kulaklarımı nemli bırakan bir öpücük eşlik ettiği için değil, sonra bu yeterince kötü değilmiş gibi, gidip işlemi diğer tarafta tekrarladı ve kulaklarımı kazağıma silmek için o bakmayana kadar beklemek zorunda kaldım. Sarı saçlı ve pembe yüzlüydü ve belli ki sinirli olması amaçlanan ama onu biraz Yedi Cüceler'den biri gibi gösteren gür sakalına rağmen bir şekilde yumuşak görünümlüydü. Burnunun rengine bakılırsa muhtemelen Sneezy'di. Sesi tamamen sosyetik ve devlet okuluna aitti ve biraz fazla yüksek sesle ve biraz fazla fazla konuşuyordu ve şu anda Maddy'nin pilavını kötülüyordu. Evet, pilavını.

"Elbette arborio risotto için mükemmel bir seçimdir," dedi. 'Ama ben karnarolinin daha üstün, daha kremsi bir sonuç verdiğini düşünüyorum. Locanda Locatelli'de her zaman bunu kullanırlar. En son öğle yemeği için oraya gittiğimde ıstakozlu ve yaz trüflü bir risotto yedim, gerçekten ruhani bir tattı.

Maddy kararlı bir şekilde karıştırarak, "Bunun içinde tavuk ve bezelye var, ben de eterik üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Umarım organiktir," dedi Magnus. 'Yoğun bir şekilde yetiştirilen bir kuştan iyi bir stok yapılamaz. Ve bir risotto suyunun kalitesiyle ayakta durur ya da düşer - bence pirincin kendisinden bile daha önemlidir. Anna Del Conte kitabında şöyle diyor...'

Onu duymazdan geldim ve Henry'ye dönerek işlerin nasıl gittiğini sordum. Garipti - aynı evde yaşarken ona hiç sormadığım bir soruydu bu, çünkü eve huysuz mu yoksa geç mi geldiğine bağlı olarak bilirdim

ya da gecenin ilerleyen saatlerine kadar cep telefonunu aradı. Ama şimdi sormak zorundaydım, tıpkı Maddy'ye düğün planlarının nasıl gittiğini sormak zorunda gibi, ön kapıyı çarpıp kanepeye yığılmasından ve koca Londra'da bir servet talep etmeyen tek bir çiçekçi bile olmadığından ve müstakbel kayınvalidesinin Surrey'deki herkesi davet etmeye kararlı olduğundan yakınmaya başlamasındansa.

Henry bana grafik tasarım dünyasındaki son gelişmeleri anlatmayı bitirip bir şişe beyaz şarap daha açtığında ("Gavi'nin biraz abartıldığını düşünüyorum," dedi Magnus), Maddy risotto tabağını ve bir kase salatayı masaya koymuş, rendelenmiş parmesan peynirini elden ele dolaştırıyordu. Kendisi neredeyse hiçbir şey yemiyordu, fark ettim, ancak aşırı dereceli şarabı hızla geri deviriyordu. Kendi kadehimden kocaman bir yudum aldım - Magnus'un eşlik ettiği bir akşamda hayatta kalmanın tek yolu içmek gibi görünüyordu.

Bianca küçük bir dolusu risotto alarak, "Bu çok lezzetli, Maddy," diye övdü. "Sen harika bir aşçısın.

"Henry şanslı bir delikanlı, değil mi? Magnus, Maddy'nin göğüs dekoltesine oldukça sert bir şekilde bakarak şöyle dedi. 'Büyük gün için menüde ne var o zaman? Hangi lezzetleri bekleyebiliriz? Geçen hafta sonu Pembroke Park'ta bir düğündeydim ve söylemeliyim ki, yemekler o kalibrede bir mekân için çok kötüydü. Sığır eti fazla pişmişti ve somon köpüğü de az baharatlıydı.

"Utanç verici," dedim, Maddy'nin masanın karşısındaki gözünü yakaladım ve onu güldüreceğimi umdum, ama gülmedi; bana gergin bir kaşlarını çattı.

"Bu yüzden bir sokak yemeği havası yaratmayı düşünüyoruz," dedi. 'Bilirsiniz, dünyanın her farklı temalara sahip arabalar veya tezgahlar gibi. Sürgü ve enchiladas, taze istiridye ve erişte gibi şeyler.

"Kulağa harika geliyor! Dedim.

"Cesurca bir fikir," diye araya girdi Magnus. 'Elbette bunların otantik olma ihtimali çok düşük. Chongqing'e en son gittiğimde birkaç yerde *mala* yedim - sanırım meslekten olmayan biri onlara sokak yemeği tezgahları diyebilir, ama yerliler onları restoran olarak görüyor. Olağanüstü şeyler. Gerçeği ile burada denenene ersatz versiyonları arasında büyük bir tezat var. Bir tanesi ördek bağırsağından yapılmıştı - lezzet yoğunluğu oldukça özel bir şeydi.

"Tahmin edebiliyorum," dedim, bana tekrar kaşlarını çatan Maddy'ye gözlerimi hafifçe devirerek.

Daha fazla şarap içmekten başka çare yok gibiydi, ben de öyle yaptım ve bardağım boşaldığında doldurup onu da içtim.

Risotto'dan sonra tiramisu vardı ve Magnus'a otantik İtalyan maskarapone peyniri ile Maddy'nin süpermarketten alıp kendi versiyonunda kullandığı kalitesiz şeyler arasındaki farkı açıklama ve hepimize taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin Nespresso kapsüllerine üstünlüğü hakkında bir ders verme şansı verdi.

Tam da gitme vaktinin yaklaştığını -ya da herkesin gitme vaktinin yaklaştığını, böylece Maddy ve Henry'yle her şey hakkında doğru dürüst dedikodu ummaya başlamışken Magnus, Maddy'ye hediye olarak gerçekten çok özel bir şey getirdiğini söyledi ve menü planlamasını bozmak ona düşmezdi ama bir lokma peynir olmadan hiçbir yemeğin tamamlanamayacağını düşünüyordu. Ve kocaman bir parça pecorino ile siyah trüf mantarı aromalı olduğunu söylediği ve tadı Adam'ın yatak odasından geldiğini fark ettiğim kokuya benzeyen bir kavanoz hon- ey çıkardı. Hepimiz biraz yedik ve ben bir esnemeyi bastırdım ve tekrar herkesin yemeyi, içmeyi ve çeşitli egzotik mutfaklar hakkında konuşmayı bırakmasını diledim.

Hiç gitmediğim (ve bu gidişle muhtemelen asla gidemeyeceğim) yerlere gidip eve yatmaya gidiyorum.

Sonunda Bianca, Michael'la (tabii ki!) gerçekten gitmeleri gerektiğini, çünkü kızlarını sabah bir sirk becerileri atölyesine götüreceklerini söyledi.

"Charlotte, Hackney'e gidiyorsun, değil mi? Magnus sordu. 'Dairem Old Street'te, yani o kadar da uzak değil. Eve Uber'le dönelim mi?"

Henry'ye nerede yaşadığımı söylediğim için onu , çünkü kesinlikle söylememiştim. Ve onunla aynı taksiyi paylaşacak değildim.

'Aslında gece otobüsüne binmeyi planlıyordum. Gece otobüsüne bayılırım! Özellikle de Cuma geceleri, Bromley'den Dalston'a kadar. Harika, tüm insan hayatı orada! İnsanları izlemek için en iyi yer! önce Maddy'ye ortalığı toparlaması için yardım edeyim. Tabii bana katılmak istemezsen?"

Onu doğru okumuştum. Dehşetle baktı, telefonunu çıkardı ve Uber'le oradan uzaklaştı. Bianca ve Michael kısa bir süre sonra bir öpücük kasırgası içinde onu takip ettiler, ama ben bulaşık makinesini yerleştirirken koridorda Bianca ve Maddy arasında fısıltıyla geçen bir konuşmayı duymadan önce değil.

"Yani, yarın öğleden sonra saat üç, değil mi? Bianca söyledi. 'Üzgünüm Conchita işe yaramadı ama Stüdyo Monty'yi seveceksin, bunu biliyorum.

"Evet," dedi Maddy. 'Ama neden daha erken, saat ikide buluşmuyoruz ve stüdyosuna gitmeden önce gizlice bir kokteyl ? Ne de olsa ayıkken gelinlik deneyemem.

Her ikisinin de heyecandan pek de sessiz olmayan bir "Squeeee!" sesi çıkardıklarını duydum ve sonra Henry elimde çay takımıyla orada dikildiğimi gördü, şüphesiz biraz üzgün görünüyordum ve "Hadi Charlotte, seni köle çalıştıramayız. Otur, ben de çayı koyayım.

su ısıtıcısını aç ve bana yeni üçüncü sayfa kız ev arkadaşının nasıl olduğunu anlatabilirsin.

Oturdum. Aslında teklifte bulunmasaydı bile daha fazla ayakta kalabileceğimi sanmıyordum - bacaklarım birdenbire biraz tuhaflaştı ve başım dönmeye başladı. Ve orada bir ezik gibi tek başıma otururken, kulaklarımda çınlayan "Squeeee!" sesiyle, sanki karnıma yumruk yemiş gibi şok olmuş ve incinmiş hissediyordum.

Ne de olsa Maddy'nin baş nedimesi bendim. Öyle değil miydim? Ama sonra fark ettim ki aslında hiç sormamıştı; ben sadece varsaymıştım. Ama elbette bu görevle birlikte bir sürü başka görev de gelecekti - bekârlığa veda partisini düzenlemek, davetiyelerindeki zevkli pembe güller ve zevkli kıvrıcık yazılar arasında seçim yapmasına yardımcı olmak ve - belli ki - bir elbise seçme ihtimaline karşı onunla birlikte 'Squeeee! Benden bunların hiçbirini yapmamı istememişti. Belli ki Bianca'dan en azından birini yapmasını istemişti, çünkü benden istediğinde onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ve düğüne sadece dört ay kaldığını fark ettim. İşle ilgili organizasyonları çok kısa sürede yapmaya alışkındım ama düğünler genelde çok daha uzun sürerdi, değil mi?

Maddy oturma odasına geri ve Henry bana bir fincan çay verdiğinde, neler olup bittiğini merak etmekten kafayı yemiştım.

Dedim , 'Neden...'

Aynı Maddy, "Neden..." diye sordu ve Henry geri dönüşümü dışarı atmakla ilgili bir şeyler mırıldandı, ve uzaklaştı.

İkimiz de durakladık ama ilk devam eden Maddy oldu. "Magnus'a neden bu kadar kötü davrandın?

Ne? O bir otuzbirci, Maddy. Percy Pig'e benzeyen kendini beğenmiş bir dangalak. Neden onunla ilgileneceğimi düşündün ki?"

O bir değil! Çok sevimli biri. Nazik ve cömert biri ve hatta düğün şarabımızı seçmek için Henry ve benimle Fransa'ya gitmeyi bile teklif etti. Bize bir servet kazandıracak. Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı ve sen orada öylece oturup onunla konuşmadın ve ne zaman bir şey söylese yüzünü buruşturdun. Aklından ne geçiyordu?"

"Hadi ama Maddy!" Sesimi alçalttım, "Henry'nin arkadaşı olduğunu biliyorum ama ciddi mi? Gerçekten mi?"

İyi. Seçici ol. Şimdiye kadar seni nereye getirdiğine bak. Londra'ya taşındığından beri bir kez seviştin. Madem senin için bu kadar iyi gidiyor, devam et. İyi şanslar.'

Ondan beni , Nick'le seksin çok kötü geçtiği için hoşlanmadığım bir adamla bir felaket gecesini daha riske atmak istemediğimi, sırf orada olduğu ve Henry ile onu memnun edeceği için Magnus'la çıkmanın hem onun hem de benim zamanımı boşa harcamak olacağını anlatmasını istedim.

Ama en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadınla konuşmam gereken daha önemli konular vardı.

"Maddy, yarın Bianca ile gelinlik alışverişine gidecek misin?" diye sorduğumda sesim biraz titrek çıkmıştı.

Pembenin köprücük kemiklerinden yukarı doğru çıkmaya başladığını gördüm ama yüzüne ulaşamadan durdu.

"Evet," dedi. 'Bianca evli. Her şeyi yaşadı. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Onun zevkine güveniyorum ve bana yardım edecek zamanı olacağını biliyorum. Sen çok meşgulsün, Charlotte. Ve tatlım, o kadar da ilgilenmiyorsun. Bir karar vermem gerekiyordu ve verdim. Sen benim...' küçük bir duraksama oldu, çok önemli bir kelime yerine oturacaktı, 'arkadaşımsın ve hep öyle kalacaksın, ama Bianca'dan baş nedimem olmasını istedim. Özür dilerim.

Bundan sonra söylenecek pek bir şey yoktu. Onlara bu güzel akşam için teşekkür ettim ve tek başıma, fahiş fiyatlı bir Uber ile eve döndüm (ek ücretlendirme

geldiğimi gördü), yolculuğun ilk yarısını çalışarak, ikinci yarısını da şoförün ağladığımı duymaması için uğraşarak geçirdim.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bir saniyen olduğunda şunu yazar mısın hayatım? Piers masama bir USB bellek attı. 'Acil değil, sadece yarın sabah için ihtiyacım var.

Başımı kaldırıp ekranıma baktım, ofis taşınma hesap tablosu beynimi uyuşturmaya devam ediyordu. Arada, Maddy'nin Pinterest'teki düğün planlama sayfasına göz atıyordum; bu sayfa Audrey Hepburn'ün *My Fair Lady* filmindeki görüntüleri tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Görünüşe göre bir temaya karar vermişti; sadece bana bu konuda bir şey söylememiştii.

"Ne oldu? Ben sordum.

Piers, "Nikaragua'dan bir adamla Chiltern'de kahvaltı ettim," dedi. 'Korkunç derecede ilginçti. Gayrimenkul, tarımsal ticaret ve hatta fintech hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Bunun web sitesi için iyi bir makale olabileceğini düşündüm. Elbette onay alması gerekecek ve içerik programının gerisinde kalıyoruz, o yüzden sakıncası yoksa...'

Parmak uçlarıyla havada küçük bir tıklama hareketi yaptı, sonra döndü ve uzaklaştı.

Gözlerimi devirmiştii. "Bir dakika" daha çok Piers ve Nikaragua'dan gelen adamın sözlerini, sohbetin gürültüsü ve çatal bıçak şakırtıları arasında çözmeye çalıştığım yaklaşık dört saat anlamına geliyordu.

toplantılarını yazdım ve sonra hepsini anlamlandırmaya çalışmam ve bin kelimelik bir blog yazısına indirgemem gerekecekti. Ve sonra, elbette, hem Piers hem de kahvaltı arkadaşı kendilerini daha önemli göstermek için sayısız değişiklik yapmak isteyecek ve o sırada söylemekten son derece mutlu olsalar bile, biraz bile tartışmalı olan her şeyi çıkarmak isteyeceklerdi.

Tansy ile bir şeyler içmek için buluşacağımdan, bir kez olsun zamanında sıvışmayı planlıyordum.

"Hadi Ritz'e gidelim," dedi. 'Hadi Charlotte, hep bir kokteyl içmek için Ritz'e gitmek istemişimdir ve bahse girerim oradaki yetenekler harika olacaktır.

O zaman bekarsın, sonucuna vardım. Zavallı Travis'e kancasını sallaması söylenmiş olmalı, güller olsun ya da olmasın.

Ona bir mesaj gönderdim. *Gerçekten üzgünüm, bir süre işte takılı kalacağım. Ne zaman bitireceğimden emin değilim. Kokteyller ve şeyh çekme için hala varım ama daha sonra olması gerekecek. Başka bir gece için yeniden planlamak istersen haber ver.* Bir göz devirme emojisi ve bir martini bardağı ekledim, sonra USB belleği taktım, kulağıma kulaklık taktım ve yazmaya başladım.

Korktuğum gibi, çok zordu. Arka plandaki gürültü, Ernesto Gonzalez'in ağır aksanlı İngilizcesi ve Piers'in konuğuna "ya da belki bir Bloody Mary, sevgili dostum - güneş neredeyse avlu kolunun üzerinde" diye daha fazla kahve bastırırken düzenli olarak araya girmesi gibi bir sorundu. Bu küçük mücevheri transkriptimden çıkarmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Beş bin kelime yazmıştım ve gerginliğin boynumu ve omuzlarımı sardığını hissediyordum ki mutfaktan gelen bir kargaşanın farkına vardım.

"Briony hangi cehennemde? Renzo soruyordu. "Şimdiden eve mi kaçtı?

"Saat daha altı," dedi Pavel. "Colin ona yarı zamanlı çalışması için para falan mı veriyor?"

"Birinin bunu gerekecek. Renzo'nun ses tonu açıkça bunun kendisi olmayacağını ima ediyordu.

"Charlotte'a sor," dedi Pavel.

Belgemi kaydettim ve sandalyemi geri ittim. En iyisi proaktif davranmak ve Pavel gelip bana bağırmadan önce gidip krizin ne olduğunu sormak ve bir çözüm bulmaktı. Daha da iyisi, o masama gelmeden önce çözümü bulup uygulamaktı; böylece bana bağırmaya başladığında ona soğukkanlılıkla sorunun çoktan çözüldüğünü söyleyebilirdim.

Xander'ın elinde bir bardak suyla yaklaştığını gördüm ve onu yanıma çağırdım.

"Orada neler oluyor?" diye sordum.

'Görünüşe göre kahvemiz bitmiş,' dedi.

'Tanrı aşkına, hepsi bu mu? O yetişkin adamlardan birinin yolun yirmi metre aşağısındaki Sainsbury's'e yürüyüp biraz alabileceğini düşünürsünüz. Ama hayır, görünüşe göre öyle değil.'

Xander, 'Dürüst olmak gerekirse, burada kahve hakkında konuşuyoruz. O kadar uzun süredir buralarda olmadığımı biliyorum ama kahve burada merkezi bir rol oynuyor gibi görünüyor.

"Yeterince doğru. O halde Üçüncü Dünya Savaşı'nı ve piyasaların çöküşünü önlesem iyi olacak.

Çantamı omzuma atarak ayağa kalktım.

"İstersen ben gidebilirim? Xander teklif etti. "Oldukça meşgul .

Piers'in son dakika talebini açıkladım ve 'Dürüst olmak gerekirse, biraz ara verebilirim' dedim.

"Nikaragua mı? Xander sordu. "Nikaragua ekonomisi hakkında biraz bilgim var. Birkaç yıl önce bu konuda bir makale yazmıştım. Eğer e-posta gönderirsen

Elinizdekileri ve ses dosyasını bana gönderin, Piers'in makalesini sizin için yazabilirim. Bir sürü alakasız konuşmayı yazıya dökmenin bir anlamı yok.

'Aman Tanrım, yapar mısın? Bu harika olur. Daha sonra arkadaşım ile buluşacaktım ve onu uçurmak zorunda kalacağımı sanıyordum, ama şimdi makul bir zamanda kaçabilirim ve - her neyse, teşekkürler.

"Lafı bile olmaz. Ama unutma, bana borçlusun. Bir dahaki sefere kendimi binanın dışında kilitlediğimde beni azarlamak yok.

"Anlaştık," dedim ve e-postamı gönder tuşuna basarak mağazaya doğru yola çıktım. Xander, diye düşündüm, Colton Capital'in kapısından içeri girmiş en talihsiz kişi olabilirdi, ama nazik biriydi, ki bu da pek çok iş arkadaşım için söylenebilecek bir şey değildi. İş tanımımın standartlarına göre bile sıradan ve nankör bir görev olan bu konuda yardım teklif etmesi için hiçbir neden yoktu ama teklif etmişti. Nedenini merak ettim: yeni bir giriş kartı için önleyici bir minnettarlıktan daha fazlası olmalıydı. Belki de son derece parlak bir ekonomik analiz yazmayı ve Piers'ten övgü almayı planlıyordu. Eğer öyleyse, ona iyi şanslar, diye düşündüm.

On dakika sonra görev tamamlanmış olarak asansörden çıktığımda, ofiste farklı bir krizin patlak verdiği açıktı.

Tansy resepsiyonda duruyordu. Üzerinde sade, küçük, beyaz bir elbise vardı, bol ve biçimsizdi ama bacaklarının bronzlaşmış, tonlanmış ihtişamını gösterecek kadar kısaydı. Saçları sırtından aşağıya sarkıyordu ve gümüş ojesiyle uyumlu, yüksek topuklu, açık burunlu gümüş rengi botlar giymişti. Topukları onu en fazla Renzo kadar uzun yapıyordu ama tam olarak değil. Bunu söyleyebilirdim, çünkü ikisi de ellerinde telefonlarıyla yan yana duruyorlardı.

Pavel, başka bir kedi tarafından tıslanmış ve ton balığı yiyemeden stratejik bir geri çekilme yapmış bir kedi havasıyla masasına doğru uzaklaşıyordu.

Hava testosteronla pozitif bir şekilde titreşiyordu.

"Charlotte! Tansy söyledi. 'Mesajını aldım ve gelip seni burada bekleyebileceğimi düşündüm, sonra hazır olduğunda devam edebiliriz. Umarım sorun olmaz.

Renzo'ya kahve paketini uzattım. Nefes kesici gülümsemesini takındı ve bana teşekkür etti - beni hayrete düşürdü - sonra Tansy'ye, "Seni ararım," dedi ve dönüp masasına doğru yürümeye başladı.

Tansy bana göz kırptı ve çok ince bir yumruk hareketi yaparak 'Bum' dedi.

Birkaç acil e-postayı yanıtlarken onu resepsiyonda beklettim, sonra telefonu kapattım ve kadınlar tuvaletinde makyajımı tazeleyerek birkaç dakika geçirdim, keşke gri Reiss elbisemden biraz daha az sıkıcı ve kurumsal bir şey giyseymdim. Tansy'nin yanında her zamankinden daha da görünmez olacaktım.

Ama elmacık kemikleri yanılsaması yaratmaya çalışarak yüzüme bronzlaştırıcı sürerken teslimiyetle düşündüm, bilinen evrende Tansy de oradayken birinin bana bakmasını sağlayacak çok az kıyafet vardı. Pavel ve Renzo'ya bakın - her ikisi de aylarca benimle çalışmış ve bana ikinci bir bakış bile atmamışlardı ve Tansy'yi gördükten sonraki beş saniye içinde, hangisinin ona çıkma teklif edeceğini belirlemek için neredeyse birbirlerini düelloya davet ediyorlardı.

Meydan okuyan bir kırmızı ruj sürdüm ve saçımı taradım. Bu kadar yeter.

'Harika görünüyorsun Charlotte,' dedi Tansy. 'Ayakkabılarına bayıldım. Gidelim mi?

Yoldan aşağıya, Ritz'in güzel kokulu kasvetine doğru yürüdük ve barda bir masa bulduk.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Tansy. 'Bu çok havalı. Bir pi-anistleri var. Ve havyar menüsü. Sanırım buraya her zaman geliyorsun?

'Keşke! Bir kokteyl yirmi sterline tam olarak benim sayılmaz.

Menüdeki fiyatlara bakıp irkildiğini gördüm. Ama dedi ki, 'Bu benim bağırışım. Kazara bana büyük bir iyilik yaptığınız için! Bir Perfect Gentleman alayım, lütfen.'

"Bir Demir Leydi," dedim havada asılı duran garsona.

Tansy birkaç dakikasını ofislerimizin muhteşemliği hakkında heyecanlanarak ve bana hedge fonların nasıl çalıştığını sorarak geçirdi ve ben de alternatif yatırımlar, kurumsal portföyler ve aktif ve pasif stratejiler hakkında bir sürü sıkıcı ve gereksiz ayrıntıya girmeden açıklamak için elimden geleni yaptım. Ama o hiç sıkılmış görünmüyordu - hevesle dinledi ve akıllıca sorular sordu. Çok önemli bir sınava hazırlanmak için hızlandırılmış bir kursa başladığını bilmesem bu gurur verici olurdu.

Kendini kontrol etmesi etkileyiciydi. Ancak ikinci kokteylimizi sipariş ettikten ve ikinci kase zeytinimizi aldıktan sonra, 'Eee. Bana ondan biraz daha bahset.

"Renzo mu? *Tabii ki Renzo, Charlotte. Duh.*

'Mmm hmm,' dedi Tansy.

"Şey, otuz iki yaşında. Aslen Romalı. Cambridge ve MIT'den dereceleri var. Birkaç yıl Deutsche Bank'ta çalışmış ve sonra...'

Ama adamın özgeçmişini bilmek istemiyordu tabii ki. Onunla bir iş görüşmesi yapmıyordu - olsa olsa bir işe başvurmaya hazırlanıyordu. Renzo hakkında bildiğim ve LinkedIn profilinde bulamadığım detaylar için beynimi yordum (ki Tansy'nin işemeye gitmek için kalkar kalkmaz bakmaya başlayacağından emindim).

Kokteylimden bir yudum aldım. "Oğlak burcu. Doğum günü Ocak ayının on beşi. Formula 1'i takip ediyor ve Lazio futbol kulübünü destekliyor - Roma'yı değil, bu önemli. Sanırım büyük bir ailesi var - sürekli EA'lerden yeğenleri için doğum günü ve yılbaşı hediyeleri almalarını istiyor.

"Çok güzel," dedi Tansy ve ben de eğer kendisi almak için çaba gösterseydi daha da güzel olacağını belirtme isteğime karşı koydum.

'En sevdiği restoranlar The Square ve Sketch. Marylebone'da, Harley Caddesi'nin hemen dışında bir dairede yaşıyor. Eğer sıkı bir takip yapmak istersen adresi bende var.

Tansy kıkırdadı. 'Hayır, sorun değil. Belki başka zaman. Kız arkadaşı yok, değil mi?'

'Hayır, kız arkadaşı yok. Bildiğim kadarıyla bu yılın başlarında şirkete katıldığından beri bekar.

"Hiç evlendin mi? Tansy sordu.

'Hayır. Ama bak, dürüst olmam gerekirse, onunla ilk tanıştığımda ben de onu biraz takip ettim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Tabitha Whitely ile çıktı - model olan, bilirsiniz - *Made in Chelsea*'den adını hatırlayamadığım bir kız ve *Hello!* dergisinin bir dönem Hugh Grosvenor ile çıktığını söylediği Minty Hastings-Herbert. Yani son derece se- lektif biri - iyi bir arkadaşın var. Ama görünüşe bakılırsa kadınları hızla tüketiyor.

'Meydan okumayı severim. , bir içki daha içelim.'

Sipariş verdik ve biraz başka şeylerden konuştuk, ama Tansy'nin Renzo konusuna geri dönmek için can attığını söyleyebilirdim.

Sonunda tersledi. "Zaten aramayacaktır, neden rahatsız olduğumu bile bilmiyorum.

"Yapmasaydı çok şaşıırırdım.

"Neden?" diye sordu, birden heyecanlı ve umutlu bir ifadeyle.

"Bir kere, şu haline bak. "*Made in Chelsea*" ve "*Minty Whatsusername*" dizilerindeki kızları aratmıyorsun. Biliyorum, Google'da arattım. Başka bir şey daha var, Renzo'nun şakası yok. İş yerindeki herkes aynıdır: Ani kararlar alırlar ve . O arayacak.'

"Bu durumda birkaç hafta içinde saç diplerimi yaptırmak ve bronzlaşmak için rezervasyon yaptırsam iyi olur.

"Neden sadece birkaç hafta içinde?

'Çok müsait olduğumu düşünmesini istemiyorum, değil mi? Burada uzun vadeli bir oyun oynuyorum.

Hayranlıkla Renzo'nun Tansy'de eşini bulmuş olabileceğini düşündüm. Ama dedim ki, 'Ne yaparsan yap ona aşık olma. İncinmeni istemem.

Ve onun sevimli, hevesli yüzüne bakıp Maddy için endişelendiğimde ne kadar nazik davrandığını, yalnız olduğumu bildiğinde günü benimle nasıl geçirdiğini ve sanki her market alışverişine gittiğinde yaptığı bir şeymiş gibi gıda bankası kutusuna otuz sterlin değerinde bir şeyler attığını hatırlayınca, bunun doğru olduğunu yeniden anladım.

Sonraki hafta Tansy için gerçekten zor geçmiş olmalı. Her gün bana Renzo'nun ofiste olup olmadığını, bir gece önce dışarı çıkıp çıkmadığını, öğle yemeğine çıkıp çıkmadığını ve kiminle çıktığını, bana onunla ilgili bir şey sorup sormadığını sormamak için büyük bir irade çabası göstermiş olmalıydı, ama bunu başardı.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. *Ne düşünüyorsun? Onu beş dakikadır tanıyor! Kadın bir tür tavşan kazanı mı? Ama ilişkilerde bir nokta varsa o da en akli başında , normal kişinin bile kendini gösterdiği*

Benim deneyimlerime göre, tavşan kaynatma eğilimleri bittiğinde ya da sadakatsizlikten ş phelendiğinizde değil, tam da başlangıçta, umut, belirsizlik ve güvensizliğin en yüksek olduğu ortaya çıkar.

Hoşlandıkları bir erkekle tanışıp ona numaralarını verdiklerinde, ararsa arar diye düşünen kadınlardan biri olmak isterdim. Aramazsa, hiç kismet değilmiş, derler ve arkalarına bile bakmadan hayatlarına devam etmeden önce manikür emojisi kullanarak arkadaşlarına mesaj atarlar. Ama ben öyle değilim ve sanırım Tansy de öyle değildi.

Tansy bir şekilde her gün Renzo hakkında beni sorguya çekmekten kaçınmayı başarsa da, sonunda Renzo'nun arayacağı ana hazırlandığına dair başka işaretler de vardı. Mutfakta her zamanki cipsleri ve çay bardakları yerine somon fileto paketleri ve lahana poşetleri belirmişti. Topshop ve Asos'tan büyük giysi paketleri gelmeye devam ediyor, sonra da Tansy'nin postaneye götürüp geri getirmesi için yeniden paketlenmiş ve biraz daha küçültülmüş olarak, üzerinde Truro posta kodu olan gizemli paketlerle birlikte koridora bırakılıyordu. Banyoda, bir d kk n açmaya yetecek kadar asit tonik ve kuşburnu yağı koyduğu ortaya  ıktı.

Ama hiçbir şey söylemedi. Çoğu gece geç saatlere kadar evdeydim, çünkü i  büyük ölçüde başlamıştı ve sanırım bu onu biraz rahatlatmış olmalıydı - eğer ben günde on bir saat  alışıyorsam, Renzo'nun daha da uzun saatler çalıştığını tahmin etmiş olmalıydı, gerçekten de  yleydi.

Tansy'nin ve Ritz'deki i kimin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ki saat dokuzu biraz geçe ofisten çıktım, dışarıda havanın kararmaya başladığını fark ettim ve iç karartıcı bir şekilde yazın daha başlamadan neredeyse bitmiş gibi göründüğünü fark ettim. Asansörü çağırmak için aşağı düğmesine bastım ve kapılar açılırken Renzo aceleyle yanıma geldi ve arkamdan içeri girdi.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ama aynı zamanda paramparça olmuştu. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ve kirli sakalları tasarımcı işi değil, tıraş olmaya vakit bulamamış gibiydi. Takım elbisesi biraz buruşmuştu ve ela gözleri her zamanki gibi Bambi kırmızısı olsa da, altlarında koyu gölgeler vardı.

"Çıkıyor musun?" diye sordu.

"Tanrım, hayır. Eve, yatağa.

Ya sen?"

"5 Hertford Sokağı'nda içki içmek için birkaç arkadaşla buluşacağım.

Bir yanım onun dayanıklılığından etkilendi - ertesi sabah yedide masasında olurdu, önce spor salonunda bir saat geçirmişti. Bitkin görünmesine şaşmamalı. Sonra düşündüm, eğer ahbablarıyla dışarı çıkacak kadar enerjisi varsa, neden Tansy adındaki sıçan onu aramadı?

"Umarım iyi vakit geçirirsiniz-" diye başladım ama kesti.

"Charlotte, geçen gün burada olan arkadaşın...

"Evet, Tansy.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?

"Birkaç ay. Evimize Temmuz'da taşındı. "Vejetaryen değil, değil mi?

"Hayır, tamamen etoburum" dedim. "Yarın görüşürüz.

Sonra Tansy'ye sorduğunu ve bunun arayacağı anlamına gelmesi gerektiğini söylemek için eve doğru yola çıktım.

Onu oturma odasında, elinde bir bardak pembe şarapla televizyonun karşısına çökmüş, boş boş telefonuna bakarken buldum. Hâlâ spor kıyafetlerini giyyordu (gerçi leopar desenli havalı bir tayt ve spor sütyeninin neon sarısı çapraz askılarını görebildiğim bol kesimli gri bir üsttü ve CrossFit ya da her ne halt yapıyorsa ona katlanmasına gerek kalmadan mükemmel bir kıyafet olabilirdi) ve o da yorgun görünüyordu.

"Renzo seni soruyordu," dedim sahte bir şekilde.

"Şimdi mi?" dedi, bana sert bir bakış attıktan sonra tekrar telefonuna döndü.

"Vejetaryen olup olmadığını sordu. Yani, sadece çıkma teklif etmeyecek, çıkma teklif edecek, . Ne için? Akşam yemeği için. Ya da belki öğle yemeği. Ama her neyse, düzgün bir randevu.'

"Pekala," dedi Tansy. "Sanırım bunu sessize iyi olacak.

Telefonunda birkaç tuşa bastı, ayağa kalktı, gerindi, iyi geceler dedi ve üst kata çıktı. Ama beni kandırmıyordu - odasının dışındaki sahanlıkta bir tür zafer dansı yapan spor ayakkabılarının sesini duydum.

Mutfağa girdim ve buzdolabının içindekileri heyecan duymadan kontrol ettim. Düzgün sarılmamış ve kenarları kurumuş ve çatlamış bir blok kaşar, son kullanma tarihi geçmiş bir kutu süt, sadece bir parça kalmış buruşuk bir paket tereyağı, yarım şişe şarap ve bir gece önce aldığım ve yiyemeyecek kadar yorgun olduğum bir kutu domatesli makarna sosu vardı.

Bir kişilik spagetti olsun o zaman, diye karar verdim, Tansy'nin rosé'sinden biraz bardağa doldurdum ve ona bir şişe daha almak için aklıma bir not düşüm. Adam, diye düşündüm, evin geri kalanında olduğu gibi buzdolabında da varlığına dair çok az iz bırakmıştı. Makarnamın yanındaki dolapta birkaç poşet hazır erişte, büyük bir kutu poşet çay ve üst üste düzgünce dizilmiş yedi kutu ton balığı vardı. Adam büyük bir çocuktü - eğer iskorbüt hastalığına yakalanırsa bu benim sorunum değildi.

Yalnız akşam yemeğimi yerken hayatımın bir iğne ucu kadar daraldığını düşündüm. İşe gidiyordum, eve geliyordum, uyuyordum. Tinder'da parmağımı oynatıp ciddi bir çaba sarf etmediğim sürece kimseyle tanışma ihtimalim yoktu. Magnus'la bir akşam yemeğine daha oturacak kadar ileri gidebilirdim, özellikle de bu Maddy'yi görmek anlamına geliyorsa. Ama onu son gördüğümünden beri sadece birkaç mesajlaşmıştık.

Tansy'nin sonunda pes ettiğini ve Renzo'nun kesinlikle yapacağı çağrıya cevap verdiğini, onunla 5 Hertford Street'te ya da Ritz'deki barı yerel Wetherspoons'ınız kadar gösterişsiz gösteren başka bir seçkin mekanda buluşmak için giyindiğini hayal ettim. Nasıl hissedeceğini biliyordum, kelebekler içinde piçler gibi çırpınıyordu, bu yüzden gergin heyecandan neredeyse havadaydı. Biriyle göz göze geldiğinizde hissettiğiniz o muhteşem, neredeyse mide bulandırıcı bağlantı heyecanını hatırladım: *O benden hoşlanıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Bu gerçekleşecek.*

Matematiksel olarak bunun benim için asla mümkün olamayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda, bunun nasıl mümkün olabileceğini de göremiyordum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Selam kız arkadaşım! Nasılsın bakalım? Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Umarım harika bir gün geçiriyorsunuzdur ve geçirmiyor olsanız bile... hadi, bana bir gülümseme verin ve bugünün mücadelesine hazırlanın!

Yalan söylemeyeceğim. Bu zor bir soru. Bekar arkadaşlarımla sohbet ederken hepimiz aynı şeyi söylüyoruz: "Hiç erkekle tanışmıyorum!" Ama bunu biraz sorguladığımızda, her zaman doğru olmadığı ortaya çıkıyor. Erkeklerle tanışıyoruz! Spin dersimde yanımdaki bisikletin üzerindeki seksi kız var. Arabama servis yapan adam. Dün bir iş toplantısında yönetim kurulu masasının diğer tarafında oturan yabancı. Gördünüz mü? İtiraf etmeliyim ki onlar her yerdeler! Bu yüzden, bugünün meydan okuması için, bu adamlardan birinin numarasını alacağım. Ve sonra - bunun geldiğini gördünüz, değil mi? - Telefonumu elime alacağım ve onu arayacağım.

"Charlotte?"

Tavuk ve avokado salatamdan başımı kaldırdım. Günlerden pazartesiydi ve özellikle de telaşlı bir pazartesiydi. Öğle yemeği için ofisten ayrılmak söz konusu değildi, bu yüzden dışarı çıkıp canımın çektiği peynirli ve turşulu sandviçi almak yerine mutfaktaki düşük karbonhidratlı bereketten kendime yardım ettim. On dakika boyunca

Piers, müşterilere gönderilen e-postaları kişiselleştirmeye başlamadan önce başka bir podcast dinlemek istediğini, bunun manuel olarak yapılması gerektiğini, çünkü her birinin "Umarım bu sizi iyi bulur" diye başlaması gerektiğini söyledi.

<isim>,' ve Outlook'un bunu otomatikleştirmesini sağlamanın bir yolunu bulamadım.

Sonra masamın üzerinde duranın kim olduğunu gördüm, sabırsız görünüyordu, çünkü öğle yemeğime, podcast'e ve e-postalara isimleri kopyalayıp yapıştırmak gibi akılsızca bir işe o kadar dalmıştım ki, onun orada olduğunu fark etmemiştim. Colin'di.

Colin benimle hiç konuşmadı, asla. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Konuşulmamak bağırlanmamak anlamına geliyordu. Onun dikkatini çekmek için hâlâ çok küçüktüm ve bunu yaptığım zaman bunun doğru nedenlerle olacağını umuyordum. Bunun yerine, beni ağzımda yarısı çiğnenmiş salatayla podcast dinlerken yakalamıştı.

"Özür dilerim," diye yutkundum ve kulaklığımı kulağımdan çıkardım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu öğleden sonra toplantı var," dedi. 'Yeni ofisi tasarlayan mimarla. Ben yapamam, Margot yapamaz. Saat üçte geliyor. Sadece çizimlere bir göz atın, istediğiniz soruları sorun, görselleri ondan alın ve notlarınızla birlikte bize gönderin, tamam mı?"

'Evet, tabii ki. Sorun değil, Colin,' dedim. Ve beni rahatlatmak için arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü.

O gittikten sonra, paniğin başlangıcını hissettim. Mimarlık ya da yeni ofisin düzeni hakkında ne biliyordum ki? Şimdiye kadar yaptığım tek şey taşınmanın lojistiğini planlamaya çalışmaktı. Ya tasarımların hepsi yanlış olsaydı ve tuvaletler toplantı odasına, mutfak da Colin'in ofisine açılsaydı ya da aynı derecede saçma bir şey olsaydı? Ya tasarımcının kafasına kan hücum etseydi ve her şeyi güneş ışığı sarısına ya da bebek pambesine boyamayı teklif etseydi ve ben

ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecek cesareti ve hatta bunun kötü bir fikir olup olmadığını bile bilemezdi?

Etrafta Margot'yu aradım ama masası boştu - muhtemelen daha önemli başka toplantıya sürüklendiği için toplantıya katılamadı.

En azından, diye düşündüm, onun ve Colin'in bu mimarı kısa sürede ortadan kaldırmaya istekli olmaları, tartışacağımız şeyin o kadar da önemli olmadığı anlamına geliyor olmalı - belki de sadece işin ilerleyişi hakkında bir tür ayaküstü sohbet, diye umutla düşündüm.

Saatime baktım. Bir saat on beş dakikam vardı - adı her neyse ortaya çıkmadan önce Piers'in e-postalarında biraz ilerleme kaydetmek için yeterli bir süre. Hesap tabloma ve salatama geri döndüm ama bu sefer kulaklıkları çıkarmadım.

Ancak birkaç dakika sonra, gelen kutuma düşen bir e-posta ile kesintiye uğradım. Margot'dan geliyordu, toplantıya davet ediyordu.

Yardım ettiğin için teşekkürler Charlotte, diye yazmıştı. Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm ama bakıcım hastalandı ve ikizleri okuldan alacak kimse yoktu. Myles'ı geçen sefer iyice bilgilendirdik, bu yüzden oldukça rutin olmalı - sadece çizimlerin en son yinelemesini gözden geçirmesine ve dijital dosyaları Colin ve bana iletmesine izin verin. Arka plan için web siteleri burada. Not: Çok seksi. Bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz.

Taylor+ Associates'e bir link yapıştırmıştı. Artı işareti biraz saçmaydı diye düşündüm ama belki de mimarlar bu tür şeyleri seviyordu. Tıkladım ve kendimi uzay çağı ofis binalarının ve devasa apartmanların görüntülerinin ekranda kaydığı parlak bir ana sayfada buldum, ancak bunlara bakmadım - Hakkımızda sayfasına tıkladım.

Myles Taylor 2010 yılında Taylor + Associates'i kurduğunda, İngiliz mimarisinin yükselen yıldızlarından biri olarak kabul ediliyordu. O beri uygulama... Bir sürü (tahminimce) son derece pres-

tigious projects and a clutch of awards, but I skimmed past these to the Meet the Team section. Myles Taylor'ın resmini gördüğümde keskin bir nefes aldığımı hissettim. Belki de bu toplantı o kadar da kötü olmayacaktı.

Utanç verici bir şekilde, sonraki bir saatimi Google'da tanışmak üzere olduğum adamla yapılmış röportajları inceleyerek, LinkedIn'de onu takip ederek ve baret takıp binalara bakarken, Chelsea Limanı'na bakan cam duvarlı bir ofiste CAD çizimleri olduğunu tahmin ettiğim çizimleri incelerken ve - en cazip olanı - ödül törenlerinde akşam yemeği ceketleri içinde son derece yenilebilir görünürken çekilmiş görüntülerine aval aval bakarak geçirdim.

Briony masa telefonumu arayarak adamın kendisinin beni resepsiyonda beklediğini bildirdiğinde telaşlandım ve hiç hazırlıksızdım. Kadınlar tuvaletine daldım, saçımı topladım, rujumu tazeledim ve hatta üzerime bir ton parfüm sıktım. Sonra ya kadın kokusundan nefret ediyorsa ya da astım hastasıysa diye düşündüm ve başarısız bir şekilde parfümü temizlemeye çalıştım. Sonra kendime profesyonellikten uzak ve gülünç olmayı bırakıp bir yetişkin gibi toplantıma katılmam gerektiğini söyledim.

Myles Taylor gerçekte fotoğraflarından bile daha muhteşemdi. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmezdim, ama aman Tanrım, kelimenin tam anlamıyla öyleydi. Uzun boylu ve zayıftı, uzun bacakları ve geniş omuzları, açık yakalı siyah bir gömlekle giydi ve kravat takmadığı kömür grisi takım elbisesinin içinde mükemmel bir avantaj sağlıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde saçları da griydi, ki daha önce gördüğüm fotoğraflarda böyle değildi. Ünlü bir mimarlık ofisini yönetmenin stresi, her ne kadar önemli olsa da, melodramlarda kadınların yaptığı gibi birinin saçlarını bir gecede beyazlatmaya yetmez miydi? Sonra tekrar baktım ve boyalı olduğunu fark ettim - hayır

Kimsenin doğal olarak böyle mükemmel, parlak bir kalay rengi saça sahip olması mümkün değildir.

Gey olduğunu düşündüm. Tamamen, açıkça eşcinsel. Bu yüzden okuduğum röportajların hiçbirinde karısından bahsedilmiyordu ve ödöl töreni fotoğraflarının hiçbirinde koluna yapışan fraklı göz alıcı kadınlar yoktu.

Sonra bana gülümsedi, soğukkanlı ve değerlendirci bir bakış attı, elimi sıktı ve 'Charlotte' dedi.

Aman Tanrım. Tamam, hiç gey değil. Kesinlikle değil. Nasıl bildiğimi sormayın - gaydarım o kadar da iyi değil - ama biliyordum. Sanki (ve bunun kulağa ne kadar sevimsiz geldiğini biliyorum) elimi tuttuğunda tüm vücudumda küçük bir elektrik çarpması oldu ve elimi normalden biraz daha uzun süre tuttuğunda beni çarpmaya devam etti. Avuç içi sıcak ve kuruydu, parmakları güçlüydü, tırnakları manikürlüydü - ve tek düşünebildiğim ellerinin göğüslerimi kavrariken nasıl görüneceğiydi. Tuhaftı - sanki vücudum uzun bir uykudan uyanmış ve kafamın içine hücum ederek "Merhaba! Hadi biraz eğlenelim! Tamamen uygunsuz düşüncelerimi zihnimin gerisine ittim ve "Toplantı odası bir, değil mi Briony?" dedim. Kahve ve biraz su ayarlayabilir misin lütfen?

Koridorda ilerlerken sanki bacaklarımın yerini ıslak spagetti almış gibi hissetmeme rağmen sesim tamamen normal çıkıyordu.

"İşte geldik," diye anons ettim ve Myles Taylor gerçekten de benim için bir sandalye çekti ve oturmamı bekledi. Gerçekten bekledi. Daha önce hiçbir erkeğin benim için bunu yaptığını sanmıyorum - aslında, ne yapmam gerektiğini sadece filmlerde gördüğüm için biliyordum ve ayrıca dizlerim vücudumu tutmak için gerçekten harika bir iş çıkarmıyordu.

O da karşıma değil ama bana dik açıyla, masanın başına oturdu ve çantasından şık, gümüş rengi bir MacBook çıkardı. Çanta yeni olmalı, diye düşündüm - zengin, baş döndürücü deri kokusunu alabiliyordum. Ya da belki de sürdüğü bir çeşit kolonyaydı.

"Colin özürlerini iletti," diye mırıldandım. 'Düzenleyici kurumla acil bir toplantıya çağrıldı. Bu doğru olabilir de olmayabilir de - Colin'in günlüğündeki sırlara erişimim yoktu - ama kulağa hoş geliyordu. Ve beni diğer alternatiften, yani 'Bu yönetim kurulu masası üzerinde sevişmek için fazlasıyla büyük, öyle değil mi?

Sana ne oldu Charlotte? Hayal gücümün sınırlarını zorladığımı düşündüm. *O!* İçimden kendime cevap verdim. Onun *içime girmesini istiyorum!*

"Bu sorun değil," dedi Myles ve bana tekrar gülümsedi. 'Hiç sorun değil. Bu sadece projeyle ilgili rutin bir güncelleme, içinizi rahatlatmak ve her şeyin plana uygun gittiğini teyit etmek için. Dizüstü bilgisayarını açtı ve hafifçe bana doğru çevirdi. Omuzlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğildim. *Kullanmayı isteme*

Ben dua ettim ama o etmedi.

Myles, "Bildiğiniz gibi şu anda projenin ikinci aşamasına giriyoruz," diye açıkladı. 'İç inşaat çalışmaları tamamlandı ve tasarım ekibi şu anda mekanın donanımını tamamlamak üzere harekete geçti. Brief çok kapsamlıydı ama sadece birkaç soru var.

'Elbette yardımcı olmaya çalışacağım,' dedim. 'Ama bu benim alanım değil, bu yüzden Colin ve Margot'la görüştükten sonra size geri dönmek zorunda .

Sonraki yarım saati birbirine kenetlenen altıgen bölmeleri, yer değiştiren zemin plakalarını ve kristal formların bir araya gelişini tartışarak geçirdik. Daha doğrusu Myles bunları tartıştı ve ben ona dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm: elinin tersini okşamak için

dizimin masanın altında onunkine sürtünmesine izin vermek; elimi, takım elbisesinin kasvetli gri kumaşının baştan çıkarıcı bir şekilde kaslı olan uyluğundan yukarı kaydırmak için.

Sonunda bitti. Kahvemi dkmemeyi, ayağı kalktıgımda topuklu ayakkabılarımı sandalyemin tekerleklerine dolaştırmamayı ve -en önemlisi- onu uğurlamadan önce "Gördüğüm en seksi adamsın" dememeyi başardım.

Bunun yerine, 'Herhangi bir şey için benimle iletişime geçmeniz gerekirse işte kartım' dedim.

"Bu da benimki," diye cevap verdi ve tekrar gülümseyerek saatlerce yüzüme baktı.

Asansörde ona veda ettim ve doğruca öğütücü odasına gittim. Kartına baktım ve onu gizli belgeleri yok etmek için kullandığımız makineye sokup diğer ucundan bacaklarımı spagettiye çevirdiği kadar ince şeritler halinde çıkmasını izlemeyi düşündüm. Sonra Kötü Kız'ın son meydan okumasını hatırladım: *Telefonunu kaldır ve onu ara*. Bunu yapacağım, diye karar verdim, aslında numarasını istemekle ilgili kısmı takip etmeme gerek olmamasına rağmen, çünkü bana kendisi vermişti. Kesinlikle yapacaktım. Bu meydan okumayı kabul edecektim. Telefonumu elime alıp onu arayacaktım. Belki de.

"Aramayacak, değil mi?"

Üç gece sonraydı ve Tansy ile ben, alışılmadık bir şekilde, saat yedide evdeydik. Kanepenin üzerine uzanmış, bacaklarım kollarımdan sarkmış, *Love Island'ın* eski bir bölümünü izliyordum. Tansy ütü masasının üzerine eğilmiş, bir yığın giysiyi karıştırıyordu - hem benimkileri hem de onunkileri, çünkü eve gelip ne olduğunu gördüğümde

"Ütülenmesi gereken bir şey var mı?" diye sormuştu. Ben kendi işimi yapıyorum, hadi bakalım. Ütü yapmayı seviyorum. Garip, değil mi?"

İkinci kez teklif etmesine gerek kalmamıştı. Ama aslında ikimiz de ne yaptığımızla pek ilgilenmiyorduk, çünkü inatla yanıt vermeyen telefonlarımıza bakmak için ara verip duruyorduk. Tansy iki haftadan uzun bir süredir Renzo'nun aramasını bekliyordu; ben ise birkaç gündür sadece Myles'ın onu aramak zorunda kalma utancından beni kurtarabileceğini hayal ediyordum. Ama aynı anda ikimiz de artık yeter dedik. "Boş ver, neden bara gitmiyoruz?" diye sordum.

"Ya da The Daily Grind'e," diye hevesle kabul etti Tansy, benim eşyalarım bitmiş ve onunkiler bitmemiş olmasına rağmen ütü masasını katlayarak kaldırdı. "Perşembe ve Cuma günleri geç saatlere kadar açmaya başladılar ve dışarıda odun ateşinde pizza yapan bir yiyecek arabaları var. Kapıya bir broşür asmışlar. Özel teklif - yerel halk için ikiye üç.

Luke ve Hannah'nın kayıp kedileri hakkında komşularına dağıttıkları son broşürü hatırlayınca kısa süreli bir suçluluk hissettim. O zamandan beri Freezer'ı hiç görmemiştim. İyi olduğunu umuyor ve onu bulmalarına yardımcı olmak için daha fazlasını yapmayı diliyordum ama ne yapabileceğimi tam olarak bilmiyordum.

"Anlaştık," dedim. 'Gidip pizza yiyelim, kokteyl içelim ve telefonlarımızı evde bırakalım.

Tansy, "Adam'da gelmeyi isteyip istemediğini soralım," diye önerdi. 'Zavallı adam bütün zamanını odasında yalnız geçiriyor. Bu onun için iyi olamaz.

İyi bir noktaya değindin. Bütün gün ekrana raşitizm falan olacak. Bunları kaldırıp onu getireyim.

Hala sıcak olan gömleklerimi üst kata çıkardım, gardırobuma astım ve Adam'ın kapısını çaldım. Bir aralık açtı ve dışarı baktı.

bana bakıyordu. Üzerinde tanımlanamayan lekeler olan gri bir tişört vardı, ayakları çıplaktı ve saçları taranmamıştı. Odada garip bir koku vardı, bekar erkeklerin odalarında genelde olan ve bir kız arkadaş edinir edinmez bir şekilde kaybolan o koku. Neyden oluştuğunu asla çözemedim: kirli çoraplar ve mastürbasyon, muhtemelen. Muhtemelen bağlantısız değil.

Her neyse, Adam'ın odası böyle kokuyordu ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin alt tonuyla birlikte. Burnumu kırıştırdım ve boşluktan geri çekildim, temizlikçimiz Odeta'yı kontrol etmeyi ve içeri girip orayı tazeleyip tazelemediğini sormayı aklıma not ettim. Eğer yapmadıysa, Adam'la konuşup fare istilasına uğramadan ve emlakçıdan azar işitmeden önce kendisine çeki düzen vermesini söylemem gerekecekti.

'Tansy ve ben bir şeyler içmek ve yemek için dışarı çıkıyoruz. Gelmek ister misin?' diye sordum.

Adam ayaklarına baktı, sonra özlemle odasına döndü. "Um...

İyi, diye düşündüm. Sosyal beceriksizliklerle başa çıkabilirim - Colton Capital'de çalışırken öğrendiğim başka bir şey yoksa, o da budur. Bazı uzmanlar yıllardır tek bir cümle bile kurmamıştı ve sadece elektronik tablolar, emojiler ve homurdanmalar aracılığıyla iletişim kuruyorlardı.

"Beş dakika içinde gidiyoruz," dedim, parlak ve neşeli bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. 'İstersen sen de gel. Eğer çok meşgul değilsen.

Aşağı indiğimde Tansy beni kaşlarını kaldırmış, sorgulayan bir ifadeyle karşıladı.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

"Çok tuhaf biri. Tansy kesin bir ifadeyle başını salladı.

Birkaç dakika oyalandık, sonra dedim ki, 'Tamam. Hadi gidelim. Ama önce...'

Telefonuma son bir kez baktım, tıpkı bir annenin ilk çocuğuna okulun ilk gününde veda etmesi gibi. Sorunlu bir çocuktu bu - günlerdir işbirliği yapmayan ve banyoya atıp sonsuza dek yok etmek isteyeceğiniz bir ocuk. Tamam, belki o kadar da sevgi dolu bir anne gibi değil.

Zavallı, sessiz şeyi mutfak tezgahının üzerine koydum ve Tansy küçük bir i çekişle onunkini de yanına koydu.

'canı cehenneme,' dedi. "ok doğru.

Glşerek geceye doğru yola çıktık. Hava hala sıcaktı, gökyüzü solmakta olan altın rengi bulutların ardında soluk bir maviydi ve yeni bir arkadaşla bu güzel, normal şeyi yapıyor olmak aniden özgürleştirici hissettirdi. Bir Perşembe akşamı bir içki ve pizza için dışarı çıkmaktan neredeyse heyecan duyuyordum, sanki büyük bir maceraymış gibi. *Hayatım nasıl bu hale geldi?* Düşündüm. *Maddy ve ben eskiden böyle şeyleri hep yapardık.* Ama en iyi arkadaşımı zlemenin gecemi mahvetmesine izin veremeyecek kadar da heyecanlıydım.

Neredeyse yolun sonuna gelmiştik ve The Daily Grind'in retro neon tabelasının davetkr bir şekilde parladığını görebiliyorduk ki arkamızdan gelen ayak seslerini duydum. Çantamı sıkıca kavrayarak etrafımda döndüm. Her ne kadar Doğu Londra'daki bölgemiz, Maddy'nin bana söylediği gibi eskiden sahip olduğu sinirli kabalığı çoktan kaybetmiş ve her geçen gün daha da soylulaşıyor olsa da, artan aylık kiramızın da kanıtladığı gibi, hala tehlikeli anları var.

Ama yolda bize doğru koşan bir soyguncu değildi; Adam'dı. Duş almış ya da en azından ıslanacak kadar uzun süre akan suyun altında durmuştu. Saçları nemli bir şekilde yüzünden geriye doğru taranmıştı, narenciye kokan bir duş jeli kokuyordu ve kirli tişörtünü çıkarıp beyaz keten bir gömlek giymişti.

temiz kot pantolon. Tam olarak çekici görünmüyordu ama on dakika öncesine göre çok daha az işlevsiz bir boyun sakalına benziyordu.

'Üzgünüm,' diye nefes nefese kaldı. 'Yapmam gereken bazı işler vardı. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Sorun olmadığını söyledim, Tansy de bize katılmasının harika olacağını söyledi ve The Daily'nin ağır cam kapısını iterek açtık.

Öğüt.

Mekan tıklım tıklımdı. Luke'un kahve yapmakta ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum ama iş işletmeye gelince adamın gereken her şeye sahip olduğu açıktı. Yıpranmış ahşap masaların hepsi bira şişeleri, şarap bardakları ve pizza kutularıyla doluydu. Müzik kutusunda The Lumineers çalıyordu ama sohbet ve kahkahaların uğultusundan zar zor duyuluyordu. Endüstriyel tarzdaki flamanlı ampuller, hepsi de eğleniyor gibi görünen Londralı hipster sürüsünü aydınlatıyordu.

Piers, Renzo ve iş yerindeki diğerleri için öğle yemekleri, içkiler ve akşam yemekleri için ayırttığım yerlerden çok farklıydı. Görünürde ne kolalı bir masa örtüsü ne de bir şarap garsonu vardı - ne de iç çamaşırı giymiş Doğu Avrupalı bir direk dansçısı. Tansy'nin yerel barı ile Renzo'nun onunla çıkmak için seçebileceği mekân arasındaki zıtlığın farkında olup olmadığını ve buraya gelmekten benim kadar mutlu olup olmadığını merak ettim. Ama nasıl yapacağımı bilsem bile sorma şansım olmadı, çünkü hemen organizasyon moduna geçmişti.

"Doğru," dedi. 'Bir stratejiye ihtiyacımız var. Şuradaki masa daha kalkıyor. Adam, sen git ve onlar kalkar kalkmaz pizzayı kap. Ben yemeklerimizi sipariş edeceğim - sadece üç çeşit pizza var, o yüzden her birinden birer tane alacağım. Charlotte, içkiler senden. Benimki büyük bir Chardonnay.'

Onun yönetim becerilerinden etkilenen Adam odanın arka tarafına doğru fırladı. Kolundan tutup "İçki?" diyebildim.

"Bira. Her neyse," dedi ve ortadan kaybolmadan önce bana gerçek bir gülümsemenin başlangıcı olabileceğini düşündüğüm bir şey verdi

kalabalığın içine.

Bara doğru ilerledim. Şaşırtıcı bir şekilde Luke, beklediğim gibi ucuz, saat ücretli personele devretmek yerine kendisi or- ders alıyordu.

Göz göze geldik, sırttı ve "Bir saniye" anlamına gelen bir hareket yaptı. Gülümseyip bana ne getirebileceğini sorması bir dakika bile sürmedi.

'İki büyük chardonnay ve bir bira - craft sanırım. Ne iyidir?'

"Klasik IPA seviyorsanız Hungry Locust harikadır," dedi. 'Ya da Woofer var, eğer viski seviyorsan.'

'Bana göre değil, o yüzden gerçekten bilmiyorum. Belki biraz... lagerimsi bir şey?

"O zaman ben Öpüşen Kuzenler'i seçerdim. Herkes bunu sever. Biraz hoppy ama yine de hafif. İçkilerimizi doldurmak için döndü. "Seni burada görmek harika Charlotte.

Gülümsedim, hatırlanmaktan memnun ve şaşkındım. "Kedini buldun mu?

"Biliyorsun," dedi bar tezgahının üzerine eğilerek, "bu garip bir şey. Kimse broşürlere cevap vermedi, Facebook sayfasına yazmadı ya da #FindFreezer hashtag'ini kullanmadı. Arkadaşımız Gemma'nın devasa bir YouTube kanalı var, hatta sosyal medyada da bu konuda paylaşımlarda bulundu ama hiçbir şey olmadı. Birkaç sapık tipin Gemma'ya diğer beyaz kedilerin fotoğraflarını göndermesi dışında, ama o buna alışkın. Tabii ki kedilere değil - kedilere dayanamaz - ama diğer şeylere. Sonra biz sizinkini aradıktan birkaç gün sonra Freezer tekrar ortaya çıktı.

'Vay canına. Çok rahatlamış olmalısın.'

Öyleydik. Zayıf ya da travma geçirmiş gibi görünmüyordu. Onu veterinerine götürdük - Hannah iyi görünmesine rağmen ısrar etti - ve aslında kayıp olduğu süre boyunca kilo almıştı. Ama

Birkaç gün sonra tekrar ortadan kayboldu. O zamandan beri onu görmedik.

Neşeli yüzü biraz düştü. Arkamdaki susamış kalabalığın farkına vardım ve Luke'a pek yardımcı olamayacağımı bile bile Freezer'ın geleceğinden emin olduğumu söyledim. Sonra ona teşekkür edip arkamı döndüm ve kalabalığın arasından geçerken içkilerimizi dikkatle dengeledim.

Tansy ve Adam oldukça iyi anlaşıyor gibiydiler. Adam'ın anlattıklarını dikkatle dinliyordu - Orta Doğu'daki seyahatleri hakkında bir anekdot olduğunu düşündüm. Newcastle'da yaşamış, Manchester'da üniversiteye gitmiş, eve dönmüş, sonra Londra'ya taşınmış ve arada birkaç ekonomik Ryanair yurtdışı uçuşu yapmış biri olarak dünyanın ne kadar azını görmüş olduğuma ilk kez hayıflanmıyordum.

Onların yanındaki masada, menekşe rengi saçlı güzel bir kızın başının üzerinde tuttuğu telefonuyla heyecanla konuştuğunu fark ettim. Ben izlerken telefonunu çevirip masasındaki pizzaları ve erkek arkadaşıyla içtikleri kokteylleri filme alıyordu. Luke'un bahsettiği, The Daily Grind'e bedava reklam veren vlogger arkadaşının o olup olmadığını merak ettim.

Ben masaya yaklaşırken Tansy kahkahayı bastı -sanırım hikâyenin doruk noktası- sonra bir ses, "Tansy? Bir Quattro, bir Neapolitana, bir de Special!" diye seslendi ve ben içkileri masaya koyarken o da orderimizi toplamak için ayağa fırladı.

Adam bana baktı, ben de ona baktım ve yüzü varsayılan ifadesi olduğunu düşündüğüm şeye geri döndü: bir tür içine kapanık somurtkanlık. Ona gününü, Irak'taki işini sormaya çalıştım (ama yanlış anlamışım, meğer İran'da çalışıyormuş, bir araç çağırma uygulaması start-up'ı için kodlama yapıyormuş; bunun Irak'ta mümkün olamayacağını söyledi bana, neredeyse ama tam olarak alaycı olmayan bir ifadeyle). Ama Tansy yemeğimizi getirene kadar

Tek heceli ve temelde düpedüz kabaydı ve tekrar oturduğunda, Tansy kibarca benimle kışa girerken düz ayakkabıların hala bir şey olup olmayacağı hakkında bir konuşma başlatana kadar sadece onunla konuştu ve benimle hiç konuşmadı, bu da varsayılan olarak Adam'ı dışarıda bıraktı.

Sonra eve döndüğümüzde Tansy, Renzo'dan cevapsız bir çağrı aldı. Myles'tan bir şey gelmemiştir - gelmesini beklediğimden değil. Kader ya da alınyazısı gibi saçmalıklara inanan biri değilim ama yine de *Sorry Not Sorry* pod- cast'ının hayatımı bir şekilde etkilediğine dair içimde derin bir his vardı. Myles beni aramayacaktı, çünkü ben onu aramak zorundaydım.

Telefonumu elime aldım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sorry Not Sorry'ye ve bir sonraki meydan okumamıza tekrar hoş geldiniz! Son yarışmamızdan sonra o aramayı yaptınız mı? Ben yaptım ve size söyleyeyim, çok gergindim! Ama yaptım. Spin sınıfımdaki seksi çocuktan numarasını istedim ve onu aradım. Yaptım işte! Sonrasında kendimi çok hissettim, güçlenmişim. Sanki dünyaya kafa tutabilirmişim gibi! Geçen haftadan beri mesajlaşıyoruz ve takvimlerimizde boş bir zaman bulur bulmaz buluşacağız.

Ama bu beni bir sonraki meydan okumama getiriyor. Sanırım bu kısa mesajlarda çıtayı biraz daha yükseltmenin zamanı geldi. Ne demek istediğimi anladınız mı? Hayır, cinsel içerikli mesajlaşmadan bahsetmiyorum. İyi tanımadığınız ve tamamen güvenmediğiniz birine mahrem görüntülerinizi göndermek kötü bir fikirdir ve bunu size söylememe gerek yok. Ama sadece WhatsApp'ta biraz oynak olun. Hadi - yapabilirsin!

Tansy'yi iki haftadan fazla oyaladıktan sonra, iş onunla bir randevu ayarlamaya geldiğinde, Renzo hiç . O Cumartesi gecesini, yatak odama birbiri ardına çarpıcı kıyafetlerle girip çıkmasını - kıskanmadan değil - izledim.

"Bence bu biraz fazla zorlama," dedi dantelli siyah kokteyl elbisesinin içinde dönerek. 'Bu Dolce & Gabbana; bir numuneydi. Bayıldım ama bence Nobu için bile biraz fazla, sence de öyle değil mi?

Üzülerek ona muhtemelen öyle olduğunu söyledim.

"İnsanlar orada ne giyiyor ki?" diye sordu. "Gittin, değil mi?

Sadece bir kez. Geçen yıl Noel kutlamamızı orada yapmıştık, o yüzden herkes şık giyinmişti, tabii ki bu pek yardımcı olmadı. Ama her akşam işten eve dönerken önünden geçiyorum ve dürüst olmak gerekirse insanlar her türlü kıyafeti giyiyor. WAG'ler göğüslerini açıp sahte bronzluklarıyla tam Kardashian oluyorlar. Ama diğer pek çok insan kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor.

"Hmmm. Tansy elbisesini çıkardı ve sütyeni ve pantolonuyla odasına geri döndü. Adam'ın iyiliği için, ininden çıkmak için o anı seçmeyeceğini umuyordum.

Birkaç dakika sonra geri döndü. 'İyi mi? Grunge görünümü.'

Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve kesilmiş beyaz bir tişört, altında ise yırtıkların arasından ve kot pantolonun bel hizasının üzerinden görünen (ancak o kadar düşük belli ki daha çok bikini çizgisi gibiydi) siyah file tayt vardı.

'Bu cidden çok seksi,' dedim. 'Ama hayır. Fazla moda düşkün. Bunu anlamayacak. Bütün geceyi çoraplarının görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ederek geçirecek.

"Lanet olsun. Sanırım haklısın. Çizim tahtasına geri dönelim.'

Bu kez kot pantolonu yatak odamın zeminine, taytı da Adam'ın kapısının önüne bıraktı. Bunları görürse oracıkta kalp krizi geçirir, diye düşündüm ve Tansy son kıyafet seçimini yapıp gidene kadar ortalığı toparlamak için beklemeye karar verdim.

"Tamam, buna ne dersin?

'Bu' bir tulumdu, soluk gri, kolsuz yüksek yakalı, geniş bacakları Tansy'nin kendi bacaklarının mükemmel şeklini gizlemesi gerekirken aslında onları vurguluyordu.

'Bu iyi,' dedim. 'Hoşuma gitti. Ağırbaşlı.

"Ya da o kadar da ağırbaşlı değil," dedi arkasını dönerek. tamamı açıktı, altın sarısı omuzlarını ve diğer her şeyini gösteriyordu, eğer hala giyiyor olsaydı külotunun olduğu yere kadar, ki giymediğinden oldukça emindim.

"Aman Tanrım," dedim. 'Bu inanılmaz. . Ama bunun içinde metroya binerken çok yorulacaksın.

"Bir ceket giyeceğim," dedi. 'Ve bir Uber çağırırım. Kahretsin, saat yedi oldu ve benim hâlâ saçımı taramam ve makyajımı yapmam gerekiyor.

Astar, fondöten, üç farklı kontür pudrası, allık, en az altı ton göz farı ve iki ruj sürerken yatağına tünedim ve yatıştırıcı sesler çıkardım ve günü sahilde güneşlenerek geçirdiği için neredeyse hiç makyaj yapmamış gibi görünerek bitirdi.

"Vay canına," dedim. 'Beceriler. Myles ile randevuma gitmeden önce bana hızlandırılmış bir kurs vermen gerekecek.

"Ki bu asla olmayacak," dedi Tansy. 'Zavallı adam sana her çıkma teklif ettiğinde meşgul olduğunu söylemeye devam edersen.

"Biliyorum! Ama bu benim hatam değil. Podcast telefonumu alıp onu aramamı söyledi. Altıma sıcıyordum ama yaptım. Çok garipti. "Seninle tanışmaktan gerçekten keyif aldım ve iş dışında bir ara kahve içmek ister misin diye merak ettim" dedim. O da "Charlotte, gururum okşandı." dedi. Sanki soyulacakmışım gibi geldi.

"Ama sen .

"Hayır, değildim. "Ben de seninle tanışmaktan çok keyif aldım" dedi. Ama sonra gitmek zorunda kaldı. Bu kadar olduğunu düşünmüştüm ama sonra tekrar aradı.

Ertesi gün biraz daha sohbet ettik ve o zamandan beri birbirimize mesaj atıyoruz.

"Peki onunla ne zaman görüşeceksin?"

'Sorun bu! Podcast'in bir sonraki lanet olası bölümü tamamen zoru oynamakla ilgiliydi. Bu aptal şeyi neden dinlemeye devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok - beni biraz sinirlendiriyor ve sürekli kendisiyle çelişiyor - ama bir şekilde duramıyorum. Ne zaman benimle görüşmek istese, meşgul olduğumu söyledim.

Tansy, iyi davranın, onları hevesli tutun,' dedi.

Aynen öyle. En azından ilk başta sakın davranman gerektiğini söylüyor. Yani Renzo ile çıkmayı hemen kabul ederek tüm kuralları çiğniyorsun.

Tansy gözlerini devirdi. ', biliyorum. Yine de ne yapabilirdim ki? Uzun süre aramasını bekledim ve sonra "Nobu'da bir ta- ble ayarladım," dedi ve ben sadece "OMG gerçekten mi?" dediğimi duydum ve sonra sakın davranmak için çok geçti. Zaten Renzo ile Nobu'da akşam yemeğini reddetmek için insanüstü olmak gerekir ve ben öyle biri .

'Peki, eğer seni bir randevudan sonra terk ederse...'

'Miso içinde siyah morina balığı yemiş olacağım. Hayatım tamamlanmış olacak. Yine de bir randevudan sonra beni terk etmez, değil mi?'

Renzo ile her şeyin mümkün olduğunu düşündüm. Sonra ona tulumunun içinde bir kez daha baktım ve 'Yapamayacak' dedim.

'Bu gece hayatta kalırsam, Myles'a kötü davranmayı bıraktığında senin için makyajını yapacağım,' dedi. "Pekâlâ, ayakkabılar. Topuklu, tabii ki. Kırmızı mı gümüş mü?'

Bir an düşündüm. "Gümüş. Nötr kalsın.'

Topuklu bir çift kalaylı katır ayakkabısı giydi, o kadar yüksekti ki dışarı çıkarken saçları neredeyse kapının çerçevesine değecekti. Sonra döndü ve bana sarıldı, neredeyse Elnett ve Jo Malone bulutu içinde boğuluyordum.

"Teşekkürler, Charlotte.

Kastettiği şeyin verdiğim moda tavsiyeleriyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum, çünkü aynı kanılara kendisi de varabilirdi.

"İyi eğlenceler," dedim. " görünüyorsun.

Tansy aceleyle aşağı inip kendisini bekleyen taksiye bindi ve bunun hayatında çıktığı son ilk randevu olmasını umuyordu. Onun için heyecanlıyım - elbette heyecanlıyım - ama garip bir şekilde endişeliydim de. Renzo fikrine çok fazla yatırım yapmıştı - sadece spor salonundaki tüm o egzersizlere, tamamen lahanadan oluşan akşam yemeklerine, yüzü için asit tonerlerine ve saçları için argan yağı maskelerine değil, aynı zamanda umut, ıstırap ve uykusuz gecelere de. Randevunun onu hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyordum. Renzo'da bunu onun kadar ciddiye almasını umuyordum. O kadar başarılı, o kadar iyi biriydi ki, istediği herkesi elde edebilirdi, diye düşündüm Tansy'nin yastıklarına . Ama sonra, o da yapabilirdi.

Gördüğüm kadarıyla Myles da yapabilirdi. Eğer Tansy pek de eşit olmayan bir oyun alanındaysa, ben kendi ligimin çok dışında vuruş yapıyordum. Ayağa kalktım ve Tansy'nin koridordan ve yatak odamın zemininden attığı kıyafetlerini toplayıp yatağının üzerine serdim. Eğer bu gece onunla yatacaksa -ki adamın biraz çapkın olduğunu bildiğimden, onun iyiliği için yatmamasını umuyordum- Marylebone'daki sevişme evine giderlerdi, buraya geri dönmezlerdi. Öyle değil mi? Sabah banyoya girdiğimde Renzo'yu boxer şortuyla dişlerini fırçalarken bulma fikri bile düşünmek için fazla iğrençti.

Onun yerine telefonumu çıkardım ve Myles'ın son mesajını okudum.

Ofisteyim, patronun için şu çizimlere bakıyorum. Ama düşünüp duruyorum, Charlotte ne isterdi? Dikkatimi işimden uzaklaştırmayı bırak!

Mesajı aldığımda birkaç emoji ve 'x'ten başka bir şeyle cevap veremeyecek kadar meşguldüm ama beni düşündüğünü bilmek bütün gün ışıltılı ve heyecanlı hissetmeme neden olmuştu. Yine de şimdi, eğer meydan okumayı sürdüreceksem, podcast'in talimat verdiği gibi çıtayı yükseltmem gerekiyordu.

Başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. Midemde sıkı bir utanç düğümü hissettim. Ona ne söyleyecektim? Kendimi arzu edilen, hatta arzuları olan biri olarak görmeye o kadar alışkın değildim ki. Tanrım, en son lanet olası ağaç cerrahıyla flört etmişim ve o bile flört sayılmazdı! Bu meydan okuma *zordu*.

Şu anda yatakta uzanıyorum, yazdım. Tansy'nin yatağıydı ve içinde değil üzerindeydim, ama biraz yaratıcılığa izin var diye düşündüm. *Düşünüyorum da, Myles ne isterdi?*

Sonra telefonumu beni ısırmış gibi yere bıraktım, kollarımı yüzüme kapattım ve beklemeye başladım.

Çok beklemem gerekmedi. Sadece iki dakika sonra cevap verdi. *Myles ne giydiğini bilmek istiyor.*

Kahretsin. Üzerimde bol olması gereken ama son birkaç ayda biraz daralan yırtık kot pantolon, dirseğinde bir delik ve ön tarafında ketçap döktüğüm inatçı bir leke olan bir süveter vardı.

Krem rengi bir kazak, beyaz bir sütyen ve pantolon giyiyorum. Kazak yumuşak ve kabarık. İç çamaşırı dantelli.

Çizdiği resim öyle olmasa bile, tüm bunların tamamen doğru olduğuna kendimi ikna ettim.

Keşke seni görebilseydim. Ama sana bakmayı hayal etmek şu anda işimi görüyor...

Cevabımı yazarken omurgamdan bir ürperti geçti. *Bana baktığını hayal ediyorum. Belki sadece bakmazsın?*

Sadece bakmazdım. Bakmak zorundayım.

Ve başladık. Sonraki yarım saati mesajlaşarak geçirdik, ta ki telefonumun ekranı neredeyse buharlaşana ve ben hatırladığımdan daha fazla tahrik olana kadar. Hiç olmadığım kadar.

Sonunda gitmesi gerektiğini söylediğinde (ki bu birkaç kez karşılıklı mesajlaşmamızı gerektirdi, *İyi geceler o zaman. Hala orada mısın? Evet. İyi geceler. İyi geceler.* Dur. *Ben hala buradayım. Ben de buradayım. İyi geceler. Seni düşünüyorum.* Öpücükler. Daha fazla öpücük), kendimi gerçekliğe geri çektim ve hala Tansy'nin odasında olduğumu fark ettim, bu her türlü yanlış hissettirdi. Ayağa kalktım, ayak parmağımı yatağının altından çıkan hantal bir çantaya acı içinde çarptım. Buraya taşındığında bu kadar eşyası yoktu herhalde? Hem orada ne saklıyordu ki, ceset mi? Banyoya gittim ve sonraki bir saatimi bakım, peeling, de-pilasyon ve parlatma işlemleriyle geçirdim. Yüzüme sekiz saat uyumuşum gibi ısıtılı görünmemi sağlayacak kalın bir krem tabakası sürdüm ve yatağa girdim.

Yatağında uzanırken, Myles'la daha önce yaşadığım cızırtılı değişimin etkisi hâlâ üzerimdeydi. Bir dahaki sefere bana mesaj attığında -ki artık atacağından emindim- onunla buluşmak için bir plan yapacaktım. Aptalca, garip bir kahve içmek için değil, akşam gerçek bir randevu için. Ve bunun için mesajlaşırken hayal ettiği kadar iyi görünecektim. Kötü Kız gurur duyacaktı!

Ama önce ertesi günkü Pazar brunch'ını atlatmam gerekiyordu. Her zamankinden daha az neşeli bir olay olacağından şüpheleniyordum...

Bianca, "Bademli granola alayım lütfen, yanında da ekstra yaban mersini olsun," dedi. 'Ve hindistan cevizli yoğurt var mı? Süt ürünlerine karşı intoleransım var. Ve zayıf bir soya chai latte. Kızım da... Hanımefendiye söyle, Charis.

"Haşlanmış yumurta ve avokado," diye söze girdi Charis. 'Ama sadece yumurtalar serbest dolaşanlardansa. Bir de yaban mersini ve muzlu smoothie, ama yulaf sütüyle yapın, laktozsuz oldum.

Altı yaşındasın, diye düşündüm, yemek hevesleri için biraz erken değil mi? Sonra bir çocuğu yargıladığım için kendimi biraz kötü hissettim.

Bianca, "Tabii ki serbest dolaşıyorlar tatlım," dedi. Sonra garsonumuza sert bir bakış fırlattı ve "Öyle değil mi?" dedi.

Garson kız sadece biraz zoraki görünen bir gülümseme ile gülümsedi. "Gilbert and Gwen's'teki tüm yiyecekler sorumlu, sürdürülebilir ve yerel olarak tedarik edilir" dedi, bu elbette yumurtaların serbest dolaştığını doğrulamaktan oldukça farklıydı - iş tecrübesi olan kızı köşeyi dönüp Nisa'ya göndererek yeniden sorumlu, sürdürülebilir ve yerel olarak tedarik edilebilirlerdi. Ama bu Charis için yeterince iyi görünüyordu.

"Yumurta beyazı omlet ve yanında yeşil salata istiyorum," dedi Maddy. 'Salataya sos koymayın lütfen. Bir tane de kurşun geçirmez kahve ve lütfen taze limon dilimleri ile birkaç sürahi su daha getirebilir misiniz?

"Ne, margarita yok mu? Yarı şaka sordum.

"Margarita mı? Bianca sanki bir sürahi soğuk hasta siparişi vermemi önermişim gibi dudağını büktü. 'Bunlar korkunç noughties değil mi? Yoksa onlar

Yine bir an mı yaşıyorsun? Bilemem, ruhlara hiç dokunmam. Cildim için çok kötü.'

Yerime sağlam bir şekilde geri döndüğümde menüye heyecan duymadan baktım. Sosisli sandviçi mar- garitadan daha çok istiyordum ama Bianca'nın brunch mekânı olarak seçtiğini tahmin ettiğim yerde ikisi de yoktu. Yemekler ağırlıklı olarak chia tohumlu muffin, organik yulaf ezmesi ve tofu scramble'dan oluşuyordu ve menüdeki en ilginç içecek fermente kombucha çayıydı. Briony bunu Ocado siparişine eklediğinde bir kez iş yerinde denemiştım ve açıkçası kendi terimi içmeyi tercih ederdim.

"Tostun üzerine avokado alayım lütfen," dedim uysalca.

Bianca bana, 'İstersen küçük marul yaprakları üzerinde servis edebilirler, Charlotte,' dedi. 'Nedimelerin gelinlik provası bundan hemen sonra, hatırladın mı? Ekmek çok şişkinlik yapıyor.

"Gerçekten mi?" dedim, keşke kahvaltı öncesi bir şeyler yemeyi akıl etseydim. 'Kulağa gerçekten çıtır çıtır geliyor. Deneyeceğim. Bir de siyah Americano.

Chloë balkabağı ve cevizli muffin sipariş ederken Molly çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve havuç suyu istedi.

Yemeğimiz geldi ve yedik - daha doğrusu çoğumuz yedik. Maddy hevesle omletini aldı ve Bianca ile düğün modasını tartışırken arada su yudumladı.

'Çarşamba günü elbisem için üçüncü provaya gittik ve hala tam olarak doğru değil' dedi. 'Tekrar dikmek zorundalar ve bu da bir sürü boncuğun yeniden yapılması anlamına geliyor ve şimdi de danteller arkaya tam olarak uymuyor.

Bianca, "Studio Monty'de gerçekten harikalar," dedi, "ama en iyi modacıların bile tam oturtmak için birkaç denemeye ihtiyacı var. Ve tabii ki düğün diyetiniz de sihrini konuşturuyor. Şu an ile büyük gün arasında şeklinizin biraz daha değişmesini beklemelisiniz.

Dedim ki, 'Harika görünüyorsun, Maddy, gerçekten. Gerçekten daha fazla kaybetmene gerek yok. Biraz cips al, kadın!'

Özel olarak, Maddy'nin düğün olsun ya da olmasın zaten gereğinden fazla kilo verdiğini düşünüyordum. Her zaman zayıftı, ama şimdi neredeyse çelimsiz görünüyordu - elmacık kemiklerinin altında derin çukurlar vardı ve ön kolları o kadar narin görünüyordu ki, çok kırılıgandılar.

"Aslında dün gece rüyamda cips gördüm," diye iç geçirdi Maddy, "ve Tanrım, uyandığımda kendimi nasıl suçlu hissettim? Hem de gerçek sığır eti damlayan cipslerdi, tıpkı bizim Almighty Cod'da yediğimiz gibi, hatırladın mı Charlotte?"

"Bezelye lapası ve bir porsiyon yemek artıklarıyla," dedim. "Perşembe günleri öğle yemeğinde bize o acımasız sulu et yahnisini verdiklerinde okuldan kaçır, yüzümüzü cipsle doldurur ve sirke kokarak geri dönerdik.

Güldük ve bir anlığına aramızdaki tüm yakınlık geri geldi.

Sonra Bianca, 'Nasıl oldu da bir ev büyüklüğüne ulaşmadın, asla,' dedi ve bana öyle bir baktı ki, onun standartlarına göre -ki bu da sekiz bedenin üzerindeki her şey demekti- bir ev büyüklüğüne nasıl ulaştığımı çok iyi bildiğini açıkça gösterdi.

"Dürüst olmak gerekirse Charlotte," dedi Maddy, "bu bir düğün meselesi. Kamera kilo aldırıyor ve fotoğraflarda en iyi halimle görünmek istiyorum. Parmağıma o yüzüğü taktıktan sonra yüzümü tıka basa doldurmaya geri döneceğim, söz veriyorum. Sen de evlendiğinde aynı olacaksın.

Molly, arkadaşlarının birbiri ardına evlendiğini ve William'ın hâlâ soruyu sormadığını hatırladığında her zaman yaptığı gibi biraz acı çekmiş görünüyordu.

"Charlotte bir gün evlenirse tabii," dedi Bianca. "Eğer bu kadar titiz olmayı bırakır ve gerçekten biriyle çıkarsa.

Gözlerini devirdi ve kıkırdamalar olmasını umarak masanın etrafına bakındı. Ama kimse gülmedi, özellikle de ben. Söyledikleri canımı acıttı, çünkü sadece şirretçe olduğu için değil, aynı zamanda Maddy'yle aşk hayatımı tartıştıkları ve büyük ihtimalle birbirlerine Magnus'a benimle çıkması için yalvarmam gerektiğini, çünkü daha iyi birini bulamayacağımı söyledikleri anlamına geliyordu.

"Aslında biriyle tanıştım," diye cevap vermekten kendimi alamadım. 'Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir randevuya çıkacağız. Çoktan gitmiştik ama çok meşguldüm. O bir mimar ve muhteşem biri.

Chloë heyecanla ciyakladı.

Molly, 'Aman Tanrım, şimdiye kadarki en iyi haber! Onun hakkında her şeyi bilmemiz gerekiyor. Onunla nasıl tanıştınız?'

Myles'ın mükemmel kesilmiş kalaylı saçlarından başlayıp yontulmuş çene hattına, geniş omuzlarına ve kaslı poposundan İtalyan ayakkabılarına kadar uzanan uzun bir tasvirine girişmek üzereydim ki Bianca hesabı almamız gerektiğini yoksa elbise deneme seansımıza geç kalacağımızı söyledi ve rüzgâr yelkenlerimi iyice suya indirdi.

Yemeğimizin parasını ödedik -kuşkusuz yetersiz porsiyonlar ve ciddi içki eksikliği sayesinde her zamankinden çok daha az- ve Maddy ile Bianca'yı, onlara tanıdık gelen ama bana gelmeyen gelinlik mağazasına giden yolda takip ettik.

Onlara için acele ettim, aniden en iyi arkadaşımın düğün hazırlıklarına ne kadar az dikkat ettiğim konusunda yeni bir suçluluk duygusuna kapıldım. Tansy sahneye çıktığından beri benim de onun kadar kolay bir şekilde hayatımın yeni bir aşamasına düşünüyor olabileceğinden endişeleniyordum. Ama Maddy ile konuşmadan önce Bianca ve Charis'in gevezeliklerini bitirmelerini beklemem gerekiyordu ki bu da yakın zamanda olacak gibi görünmüyordu.

"Filin Nefesi," diyordu Charis, eskiden şu ya da bu türden depolar olan ve şimdi lüks apartmanlara bölünmüş binaların sıralandığı bir caddede yürürken. "Miz- zle. Stiffkey. Dimpse."

"Peki ya şuradaki tatlım?" dedi Bianca.

Charis durakladı, başı bir tarafa eğikti. "Korkuluklar. Hayır, Siyah Mavi. Bianca güldü. "Sanırım Kara Mavi haklı. Zeki kız.

Maddy'yi dürttüm ve ona "*WTF*" der gibi bir bakış .

"Charis tüm Farrow & Ball boya renklerini biliyor," dedi. 'İnsanların ön kapılarındaki renkleri tespit etmek oynadıkları bir oyun, değil mi Bianca?

Bianca başını salladı. 'Charis'in tasarım konusunda çok iyi bir gözü var. Sadece tasarım değil - tabii ki bunu benden alıyor - ama moda anlayışı da inanılmaz. Birazdan öğreneceğimiz gibi. İşte buradayız - Stüdyo Monty.'

Hepimiz bir yardım mağazasına benzeyen bir yerin önünde durduk. Tabii ki şimdiki gibi değil, artık birinin iki sezon önceki Reiss paltosunu bir mankenin üzerine, bir başkasının biraz yıpranmış L.K.Bennett botlarının yanına yerleştirmek ve hepsini bir Primark eşarbyla süsleyerek pahalı bir butik gibi görünmesini sağlamak için profesyonel vitrin giydiricileri var, ama ben büyürken eskiden nasıldılar. Pencere eski dikiş makineleri ve tahnitlerle doluydu ve ortasında eski tül perdelerle örtülü gerçek boyutlu ahşap bir kukla vardı.

"Ne kadar havalı değil mi? Maddy nefes aldı. "Buraya her geldiğimde duruyorum ve "Aaaah" diyorum.

Bianca kapıyı iterek açtı ve hemen ardından elli yaşlarında, sakallı, ağır siyah çerçevesli gözlüklü bir adam, hırıltılı siyah bir pug ile birlikte koşuşturarak bizi karşılamaya geldi.

"Tatlım!" dedi. 'Madeleine ve Bianca, en sevdiğim kızlar. Ve siz de diğer nedimler olmalısınız.'

Hepimizi öptükten sonra bizi dükkânın arka tarafına götürdü; burası cam çatılı, kaldırım taşlarıyla döşenmiş, ışık alan ve her tarafı koruyucu beyaz torbalara sarılmış bir dizi elbiseyi taşıyan giysi raylarıyla kaplı devasa bir alana açılıyordu.

"Şimdi, ilk önce kimin montajını yapalım? Monty (tahminimce) dedi. "Benim," dedi Charis. 'Geçen sefer elbisem bir çuval gibi görünüyordu. I

Umarım koyduğunuz dartlar işe yaramıştır.'

Monty şaşırmış görünüyordu ama sonra içten bir gülümseme takındı. 'Ben de öyle umuyorum. Hadi o zaman, küçük çiçekçi kız.'

"Benim adım Charis," dedi asık suratla, ama onu soyunma odasına kadar takip etti, Bianca da hemen arkasında duruyordu.

Chloë, Molly ve ben ahşap bir kilise sırasına tünedik ve bekledik. Charis birkaç dakika sonra fırfırlı, siyah-beyaz çizgili bir elbiseyle çıkageldi. Bana tuhaf bir seçim gibi gelmişti ama çok sevimli görüldüğünü kabul etmek zorundaydım.

"Audrey Hepburn'ün kim olduğunu bile bilmiyor," dedi Monty. "Ama görünüşünü çok beğeniyor.

"Ben de biliyorum," dedi Charis suratını asarak. "*My Fair Lady*'yi beş kez izledim ve tüm şarkıların sözlerini biliyorum.

'Wouldn't it be Loverly' şarkısının sözlerini söylemeye başladı, eski bir daktilo ve cam bir kubbenin altında birkaç balmumu çiçeği bulunan bir masaya çarpana ve neredeyse hepsini uçurana kadar odanın etrafında döndü.

Ama gerçekten izlemiyordum. "*Aman Tanrım, bu hepimizin My Fair Lady'den fırlamış gibi kalkacağımız anlamına mı geliyor?*" diye düşünüyordum. Bunun olacağını görmeliydim ama nedense göremedim. Gerçekten dikkat etmemiş miydim? Kendimi yeniden suçlu hissettim. Birkaç dakika sonra hepimiz aynanın önünde balık kuyruğu saçlarımızla duruyorduk.

Daha fazla siyah ve beyaz şeritle bantlanmış kılıflar. Kıvrımlı Molly ve ince Chloë bunu hemen hemen taşıyabilirdi. Öte yandan, ben sadece sürüklenen bir oyun kurucu gibi görünüyordum.

Kalbim ayak tabanlarıma kadar batarken, durumu şakaya vurmaya çalıştım. "Görünüşe göre Newcastle United takımı tişörtlerini yanlışlıkla yan giymiş.

Bianca bizi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Karbonhidratları biraz azaltmak isteyebilirsin Charlotte.

"Belki Charlotte'a içtiğin o zayıf çaydan biraz verebilirsin anne," diye ekledi Charis.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ONUNCU BÖLÜM

Tekrar merhaba ve Sorry Not Sorry'ye hoş geldiniz! Bugün hepimizin kalbine çok yakın olan bir konu hakkında konuşacağım: ilk buluşma! Bilirsiniz, zamanında çok fazla randevuya çıktım. Hem de çok. Ve bazıları çok kötüydü. Game of Thrones'da Sansa'nın Ramsay Bolton'la buluşmasını hatırlıyor musun? Tamam, belki o kadar kötü değildi. Ama birkaç kurbağa öptüm diyebilirim. Ya da öpmedim, aslında, çünkü eeewww!

Ama her neyse, şu anda yeni bir adamla buluşmaya hazırlanmak üzereyim (spin sınıfından biri ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi popoya sahip). Ben de kendimi seksi hissetmek istiyorum, bu yüzden kesinlikle çarpıcı yeni iç çamaşırları giyiyorum. Burada fırır ya da dantel yok hanımlar: sadece şeffaf siyah file ve neredeyse esaret havası veren çok sayıda kayış var. Bunu görmese bile - ki görmeyebilir de, çünkü ilk randevunun nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsiniz - orada olduğunu bileceğim ve bu da beni çok ateşli hissettirecek.

İşte bugünkü göreviniz. İç çamaşırı çekmecenizi karıştırın, sahip olduğunuz en seksi şeyleri bulun ve onları sadece kendiniz için giyin.

Kötü Kız'ın seksi popolu adamla ilk randevusunda en iyi şekilde görünmek için başka neler yaptığını imrenerek merak ettim. Tırnaklarını yaptırmış, muhtemelen akla gelebilecek her yerine ağda yaptırmış ve belki de kendine -New York'ta buna ne diyorlar- fön çektirmiş olmalıydı.

Belki de bütün gününü ona çıkma teklif etmek için yazdığı metni ve onun cevabını okuyarak ve tekrar tekrar okuyarak geçirirdi. Yine de ben okudum. yazarken harcadığım süre kadar uzun bir süre sonra metne baktım. Sıradan görünmek istedim ama umursamaz değil; hevesli ama umutsuz değil. Seksi ama sadece bir ilişki ayarlıyormuşum gibi değil.

Sonunda, *"Bütün bu mesajlar seni tekrar görmek istememe neden oluyor!" dedim. Çarşamba günü işten sonra bir şeyler içeriz belki?*

Sonra, acınacak bir halde, telefonumu kaçacakmış gibi çekmeceye kapattım ve gidip banyo yaptım. İşim bittiğinde Myles cevap vermişti. *Bir içki kulağa lezzetli geliyor - neredeyse senin kadar lezzetli.*

Benim lezzetli olduğumu düşünüyor! Bu dokuz kelimeyi tekrar tekrar okudum, heyecanlandım, sevindim ve sinirden hasta oldum. Belki Kötü Kız da manikürcü ve kuaför arasında mesajlarını okumuş ve tekrar okumuştı.

Yapmayacağı şey, gitmesi gereken saatten önceki bir saati - ve gerçekten gitmesi gereken saatten sonraki yarım saati - mobilya taşıyarak geçirmektir.

Elbette Piers'in işiydi. Masamda oturmuş, kadınlar tuvaletinde makyajımı yapmak için ne kadar zaman harcayacağımı düşünüyordum ki, yanıma geldi ve çok rahat bir şekilde, "Bir dakikan var mı Charlotte?" dedi.

"Elbette," diye cevap verdim, geleceğimde bir sorun olduğunu biliyordum ve Myles'a göndereceğim mesajı zihnimde oluşturmaya bile.

ona geç kalacağımı söyledim. Ama bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim.

"Yarın sabah brifing var," dedi Piers. 'Me- dia'dan birkaç kişi gelemeyecek. Odayı yetmiş beş kişi için ayarladığınızı biliyorum ama sadece kırk kişi onayladı. O yüzden bunu tiyatro tarzında değil, toplantı odası tarzında yapacağız. Bir şeyleri değiştirir misin, ve yemek şirketine haber verir misin?"

"Sorun değil," diye cevap verdim, *"Siktir git Piers, seni kendini beğenmiş Eski Etonlu dangalak. Bu çok büyük bir sorun ve sen de bunu biliyorsun.*

O sabah, Colin'in ikinci asistanı Greg ve postayla ilgilenen, kuru temizlemeciden kuru temizlemeci alan ve genel olarak yardım eden Maurice'in yardımıyla, şaşırtıcı bir şekilde gülümsemeyi hiç bırakmadan, yetmiş beş sandalyeyi sıralara yerleştirdim, masayı odanın arkasına taşıdım, projeksiyon sistemini kurdum ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin .

Piers bir sürü boş koltuğun görünmesini istemediği için, otuz beş sandalyeyi tekrar dışarı taşımam, devasa toplantı masasını bir şekilde odanın ortasına geri getirmem ve tüm sandalyeleri tekrar etrafına dizmem gerekecekti. Ve bunu tek başıma, yarım saat içinde, topuklu ayakkabılarla ve ter içinde kalmadan yapmak zorundaydım.

Bu ihtimal bende ağlama isteği uyandırdı ve ağladığım takdirde kırmızı gzli, lekeli ve terli bir surata sahip olacağımı bilmek beni durdurdu.

Yemek şirketini arayıp siparişimizi yarıya indirmelerini istedim, bolca özür diledim ve onların da benim Piers'e ettiğim küfürler kadar sessizce bana küfür edeceklerini biliyordum. Sonra, unuttuğum bir nedenden ötürü (muhtemelen Piers'in kendisi yapmaya zahmet edemediği için) ahırdan on yıllık at pisliğini temizlemek zorunda kalan Yunanlı bacak ucundaki adam gibi hissederek işe koyuldum.

Düşündüğümde de kötüydü. Sandalyeler istiflenemeyecek kadar ağırdı ve teker teker odadan çıkarılmaları gerekiyordu ama yine de hepsini taşıdım. Masa ise başka bir meseleydi. Lanet şey çok büyüktü. Bir ucunu kaldırmaya çalıştım ve kollarım neredeyse kopuyordu. İtmeye çalıştım ama yerinden kıınıldamadı. Bu imkânsızdı.

Umutsuzluk içinde odanın kaosa baktım ve çıkıp gitmeyi ve bir daha geri dönmeyi düşündüm. Ama bu ne bir iş, ne yeni bir iş bulmama yardımcı olacak bir referans, ne de kirayı ödemenin bir yolu anlamına geliyordu. Saate baktım. Saat altı buçuktu ve saat yedide Myles'la buluşmam gerekiyordu. Panik bana yeniden güç verdi ve masayı bir hamlede kaldırdım ve ellerim kaymadan ve tırnaklarımdan biri pürüzsüz ceviz kenarına çarpıp kopmadan önce bir adım kadar hareket ettirmeyi başardım.

"Siktir! diye bağırdım. "Seni lanet olası piç kurusu. Zonklayan parmağımı ağzıma soktum ve gözlerimden yaşlar gelmeye başlayarak halının üzerine çöktüm.

"Ne yapıyorsun Charlotte?" dedi bir ses. "İyi misin?"

Yukarı baktım. Xander kapıda duruyordu, ceketini giymiş, dizüstü bilgisayar çantasını omzuna atmış, belli ki eve gidiyordu.

'İyi gibi mi görünüyorum, yoksa Piers beni bir nakliyeciyile karıştırmış ve aptal basın toplantısı için bir ton mobilya taşıtmış gibi mi görünüyor?"

"Seni..." Xander'ın gözleri gözlüklerinin arkasından büyüdü. "Jesus. Adam sağlık ve güvenlik diye bir şey duymamış mı? Sırtını dışarı çıkarıp şirkete bir servet için dava açabilirdin.

"Kırılan tırnağım için dava açabilir miyim? Ayağa kalktım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. 'Hadi, madem buradasın, bana yardım et lütfen. Geç kalıyorum.

"Saçmalama. Xander arkasını döndü ve odadan çıktı.

Artık ağlamak istemiyordum - tamamen öfkeli hissediyordum. Yardım etme zahmetine bile katlanmadan çekip gitmek nasıl bir şeydi? Ekonomi bölümünü birincilikle bitirdiği için mobilyaların yerini değiştiremeyecek kadar özel olduğunu düşünen lanet olası iş bilmez.

"Lanet olası kar tanesi," diye mırıldandım, masayı tekrar bir kez daha kaldırdım.

Sonra arkamda yine Xander'ın sesini duydum. "Charlotte, dur.

Kapının girişinde duruyordu ve arkasında Pavel, im-

Her zamanki gibi pasifti ve Piers utanç dolu bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Bu adamlara açıkladığım gibi," dedi Xander, "işyerinde yanayım, ama bir kadının böyle bir işi tek başına yapmasını beklemek biraz zorlama olur. Değil mi?

Piers, "Ben pek düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Pavel hiçbir şey söylemedi. Ceketini çıkarıp portmantoya astı, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar genellikle biraz tehditkâr bulduğum ama şimdi eldeki görev için mükemmel görünen bir şekilde şişiyordu. Xander da ceketini çıkardı ve yere bıraktı.

"Tamam," dedi. 'Hadi şu işi halledelim. Charlotte, beklemene gerek yok. Geç kalacağını söylemiştin.

"Ah, evet, bakalım hayatım," dedi Piers. 'Sabah bir şeyler ayarlamak için endişelenme, eminim her şey kontrolümüz altında olacak.

Bir an için zayıf ve güçsüz çift X kromozomlu bedenim için özür dilemeyi ve kalıp yardım etmeyi teklif etmeyi düşündüm. Ama Xander kararsızlığımı fark etmiş olmalıydı, çünkü başını hafifçe sallayıp göz kırptı ve Piers'in aşağılanma olarak göreceği şeye bir tanık daha istemeyeceğini tahmin ettiğini anladım.

"Tamam o zaman," dedim, beni kurtardığı için ona sessizce teşekkür etmekle yetindim. 'Ben . Sabah görüşürüz.

Çantamı kaptım ve asansöre doğru koştum. Yüzümü düzeltmek için zaman yoktu - hiçbir şey yapmak için zaman yoktu, gerçekten. Buluşmak için sözleştiğimiz bara kadar yürümek zorundaydım ve Myles da beni bulduğu gibi almak zorundaydı.

Sonra Kötü Kız'ın sözlerini hatırladım: *Hevesli olabilirsin. O kadar hevesli olabilirsin ki kendi ayağına bile takılabilirsin! Ama bir nefes al. Unutmayın, bu çıktığınız ilk randevu değil ve son da olmayabilir. Eğlenin, kendiniz olun ve gecenin sizi nereye götüreceğine bakın. Ben de öyle yapacağım - ya da yapmaya çalışacağım. Bana şans dileyin!*

Bu yüzden Myles'la buluşmak için koşmak yerine ona birkaç dakika gecikeceğimi bildiren bir mesaj attım. Sonra Fenwick'e gittim ve Chantecaille reyonundaki sevimli bir kızdan, ihtiyacım olmayan bir şişe pahalı fondöteni bana satması karşılığında makyajımı yapmasını istedim. Sonra işe giydiğim gri bluzun yerine pembe ve kırmızı Deco desenli ipek bir bluz aldım ve prova odasında terleyerek giydim. Dışarı çıkarken Roja kokusu sürdüm ve neredeyse yarım saat gecikmiş olabileceğimi ama en azından muhteşem göründüğümü ve beş yüz poundluk parfüm koktuğumu düşünerek sokağa çıktım. Ve podcast sağ olsun, sahip olduğum en seksi iç çamaşırını giyiyordum: koyu kırmızı saten bir sütyen ve siyah gül baskılı bir tanga.

Piers'in planlarıma müdahalesi nedeniyle barı Google Street View'da bulma, hızlı ve soğukkanlı bir karar verebilmek için menüyü inceleme ya da Myles'ın mekan seçiminin onun hakkında ve daha da önemlisi benim hakkımda ne düşündüğünü analiz etmek için uzun zaman harcama şansım olmamıştı. Lüks bir yer, Myles için

Renzo'nun Tansy ile ilk randevusu için Nobu'yu seçmesi gibi açık bir niyet beyanı ya da bildiği tek yerin üst sınıf olduğu anlamına gelebilir (yine bkz. Renzo...). Genel bir şey, özellikle de bir zincirin parçasıysa, üzerinde fazla düşünmediği anlamına gelebilir. Bir otel barı, üst katta sayvanlı bir yatakta sevişme düşüncelerini aklıma sokmayı umduğu anlamına gelebilirdi - tamamen gereksiz bir şekilde, çünkü bu düşünceler zaten oradaydı ve elimi ilk sıktığından ve aramızdaki o elektrik sarsıntısını hissettiğimden beri oradaydı.

Ama asıl seçimine tamamen hazırlıksızdım. *Latimer*, bana bir harita linkiyle birlikte mesaj atmıştı. Herhangi bir şey olabilirdi, ama ne olduğuna tamamen şaşırdım: bir pub. Grosvenor Meydanı'nda sakın bir sokakta sıradan bir pub. Dışarıda asılı sardunya sepetleri ve emlakçılardan çok moda tiplerinden oluşmuş gibi görünen kalabalığıyla güzel, şık bir pub, ama yine de bir pub. Kalbim sıkıştı. Birazcık bile hevesli olamazdı. Çok da önemli değildi, çünkü o kadar geç kalmıştım ki muhtemelen bir içkiden sonra kamburlaşp gidecekti ve ben de yeni bluzumun etiketlerini sökmüştüm, bu yüzden zararımı karşılayıp iade bile edemeyecektim.

Ama gitmemişti. Hâlâ oradaydı, koridordaki iki kişilik bir masada, önünde neredeyse boş bir bardak, telefonuna bakıyordu.

"Merhaba," dedim.

Eğer hevesli olmadığından endişelendiysem de artık endişelenmiyordum. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi ve ayağa kalkıp beni iki yanağımdan öptü. Buraya Fenwick'in koku tezgâhından da gizlice geçmiş olduğunu düşündüm. Ya da daha büyük olasılıkla, aralarından seçim yapabileceği bir dolap dolusu eski, seksi kokulu kolonya vardı.

'Neredeyse vazgeçiyordum,' dedi. "Fikrini değiştirdiğini düşündüm.

'Gerçekten üzgünüm,' dedim. 'Şu anda iş çok yoğun. Her an her şey olabilir. Birkaç dakika geciktim ama sadece... Tanrım, gerçekten zamanı mıydı? Yazık sana.'

Güldü. 'Beklemeye değersin. Sana ne içireyim?'

Kokteyl listesini önceden inceleyip lezzetli ama şık, içinde gözüme batacak bir şemsiye ya da tepemden aşağı damlayacak bir kereviz çubuğu olmayan bir şey seçmek buraya kadarmış. Burası zaten kokteyl servisi yapmıyordu, fark ettim.

'Sadece bir kadeh şarap lütfen,' dedim. 'Beyaz. Viognier, eğer varsa.'

Seni ve sofistike yöntemlerini alayım Charlotte, dedim kendi kendime. *Belki bir dahaki sefere gerçekten telaffuz edebileceğin bir ismi olan bir şarap seçersin.* Ama Myles fark etmemiş gibiydi. Sadece gülümsedi ve bara doğru ilerledi, ben de küçük ahşap masanın diğer tarafına oturdum, keşke yüzüm odaya dönük olsaydı da beklerken boş boş duvara bakmak yerine en azından insanları izleyebilseydim. Çantamdan telefonumu çıkarıp Instagram'da gezinmek ya da el aynamı çıkarıp makyajımın hâlâ beş dakika önceki kadar mükemmel olup olmadığını kontrol etmek istiyordum ama ilkinin kaba, ikincisinin ise trajik olacağını biliyordum.

"Ee," dedi Myles bir süre sonra, içkilerimizi masaya bırakırken. "Yüksek finans dünyası nasıl?"

'Altın vadeli işlemleri yükseldi. Yen düştü, ama yende kısa, Meksika pesosunda uzun pozisyondayız, yani sorun yok. Kripto paralar hala yükseliyor ama şu anda çok fazla dalgalanma var. Birçok analist Bitcoin blok zincirinde bir başka hard fork öngörüyor ve Ripple'da bir artış bekliyor.'

Gözlerini kırptırdı ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum, çünkü Colton Capital'deki ilk altı ayımı aşağı yukarı böyle geçirmiştım

Düşünüyorum: *Bu kişi az önce bazı kelimeler söyledi. Evet, bunlar kesinlikle kelimelerdi ve neredeyse kesinlikle İngilizce kelimelerdi. Sadece hiçbirinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok.*

"Kulağa büyüleyici geliyor." dedi.

Güldüm. "İyi denemeydi. Bu anlıyormuş gibi yapıyorum ama çoğunlukla . Her neyse, bugün günümün en önemli olayları kırk kişi için ısırik büyüklüğünde Benedict usulü yumurta sipariş etmek ve mobilya taşımaktı.

"Bu rahatlatıcı," dedi Myles. 'Patronunla ilk tanıştığımda, aradaki buzları eritmek için ona piyasa performansını sormuştum ve on dakika sonra hala susmamıştı ve ben de tek kelime anlamamıştım. Ondan sonra sormamayı öğrendim.

'Ama senin işin de aynı, değil mi? İnsanlar size bunu sormuyor mu ve siz de ilginç olduğunu düşündüğünüz bir şey hakkında konuşmaya başlamıyor musunuz, mesela ne bileyim, uçan payandalar ya da her neyse, ve sonra onları daha ilk kelimedede kaybettiğinizi fark etmiyor musunuz?

"Uçan payandalar sadece kiliselerde olur," dedi, "ama demek istediğinizi anladım. Belki de dükkânda konuşmak, sizinle aynı dükkânda çalışan insanlarla sınırlandırılmalıdır.

"Eskiden bir mağazada çalışırdım," dedim. 'Tesco. Üniversite boyunca hafta sonları kasiyerlik yaptım.

Sonra kızardım. Bu, hakkımda bilmesini özellikle istediğim bir şey değildi: Oluşturmaya çalıştığım imaj, Mayfair'deki evler ve binlerce kiloluk şampanya şişeleriyle dolu bir dünyaya zahmetsizce taşınmış ve bunların hiçbirini en ufak bir şekilde garip bulmayan biriydi. Ama durum hiç de öyle değildi. Piers benden yeni bir müşterisiyle öğle yemeğine ilk istediğinde ("Biraz sarışın seviyor, hayatım," demişti), saatlerce YouTube'da çatal ve bıçağın nasıl doğru tutulacağına dair videolar izlemiştim.

Myles şöyle dedi: 'Bu duyguyu bilirim. Bermondsey'de bir belediye dairesinde büyüdüm ve burada zaten altı tane evi olan insanlar için evler ve her gün küçük bir ülkenin borcunu silecek kadar paranın alınıp satıldığı ofisler tasarlıyorum. Ama sorun değil. Güvensiz değilim.'

Birbirimizin gözleriyle karşılaştık ve ikimiz de güldük ve içimde garip bir his hissettim - batıyor muydum, yoksa yükseliyor muydum? En üst kata çok hızlı çıkan bir asansörün içindeyken vücudunuzun hızına yetişememesi gibi. Hay sikeyim. Bu adamdan sadece hoşlanmıyordum. Aslında ondan *hoşlanıyordum*.

"Ben de öyle," dedim. 'En ufak bir güvensizliğim yok. Hiçbir konuda.

'Seni yemeğe çıkaracaktım ama önce sana göstermek istediğim bir şey var. Sana bir içki daha getireyim mi yoksa gidelim mi?

Kötü Kız'ın mantıklı tavsiyesini hatırladım: *Halka açık bir yerde buluşun, güvende olduğunuzdan emin olana kadar halka açık bir yerde kalın. Nereye gittiğinizi bir arkadaşınıza söyleyin. Kırmızı çizgilerinizin ne olduğunu bilin.*

çeneni kadın, dedim içimden ona. *değil. Zamanımız yok. Hem bu adam tehlikeliyse, ben de böyle bir tehlike istiyorum.*

"Devam et o zaman," dedim. "Göster bana.

Myles ayağa kalktı ve ben de bir an için takım elbise pantolonunun içindeki bacaklarının uzunluğuna hayran kaldım ve pantolonsuz nasıl görüldüğünü hayal ettim. Üzerimde yarattığı etki bir kez daha beni şaşırttı. Teknik bir terim kullanacak olursam, bana öfkeli bir kalça atışı yaptı. Sonra ben de ayağa kalktım, bacaklarım hala izin verirken.

"Hemen köşeyi dönünce," dedi Myles, kapıyı açık ben önünden geçerken bekledi. Barın içi kasvetliydi ve dışarıdaki parlak güneş ışığı beni şaşırtmıştı. Onu caddede takip ettim, turistlerin ve ofis çalışanlarının çimlerde oturup piknik yaptığı yapraklarla dolu bir meydandan geçip alçı cepheli evlerin sıralandığı sakin bir yola girdim. İçlerinden biri

etrafı Considerate Contractors programının reklamını yapan ve Taylor + Associates logosuyla markalanmış afişlerle çevriliydi.

Myles, 'Burası resmi olarak hâlâ bir inşaat alanı,' dedi. 'Ama endişelenme, yüksek görünürlüklü ya da çelik burunlu botlara ihtiyacın olmayacak. Haydi gelin.'

Bir grup anahtar çıkardı ve üzerinde sadece yetkili personelin girebileceğini belirten bir tabela bulunan bir kapının kilidini açtı, kapıyı itti, ardından alarmin sesini kesmek için bir tuş takımına birkaç rakam dokundurdu.

"Bekle," dedim. 'Neredeyiz biz? İçeri mi giriyoruz?'

Myles dedi ki, 'İçeri zorla giriyormuşuz gibi mi görünüyor? Benim anahtarım ve erişim kodumla mı? Güvenlik sistemi yüzümü bile biliyor, bak.'

Panonun arkasında, koyu, mürekkep mavisine boyanmış, normal görünümlü bir ön kapı vardı. Bianca'nın kızının bu rengi bilip merak ediyordum. Myles kapının önünde durdu ve zar zor görülebilen küçük bir merceğe baktı. Bir bip sesi ve tıkırtı duyuldu ve kapıyı çekerek açtı.

"Beş inçlik sağlam çelik," dedi. 'Müvekkilim güvenlik konusuna biraz sıcak bakıyor, iyi bir nedeni var.'

Dedim ki, 'Mektup kutusu yok. Bunun dışında tamamen sıradan görünüyor.'

"Aynen öyle."

"Peki bu görevi nasıl alıyor?'

Myles, 'Oleg Shchepotin'in pizza paket servis ilanlarıyla pek ilgilendiğini sanmıyorum,' dedi. 'Ya da belediye vergi faturalarıyla. Ama belli ki onları aile ofisi aracılığıyla ödüyor. Yasal görünmeyi seviyor.'

İçeri girmemi işaret etti. Bir parçam "*Dur Charlotte*" diye düşündü. *Bu çok tuhaf.* Ama çok daha büyük bir parçam büyülenmişti, içeriyi görmek ve Myles ile yalnız kalmak istiyordu.

Evin içindeki hava serindi, yaz akşamına karşı klima tarafından soğutulmuştu. Zemin mermerdi - en azından benim görebildiğim kadarıyla öyleydi; çoğunlukla devasa bir Doğu halısıyla kaplıydı.

"Oleg kim?" diye sordum.

Shchepotin. Müşterim. Ukraynalı bir milyarder. Parasını emlak işinden, rüşvet alarak ve -iddiaya göre- Batı bankalarının sistemlerine girip para sızdırarak kazandı. Ama bunların hepsi artık geçmişte kaldı ve Oleg yeni bir sayfa açtı ve karısı ve çocuklarıyla sakin, saygın bir hayat sürmek için Londra'ya taşıyor.

"Gerçekten mi?

'Muhtemelen hayır,' diye itiraf etti Myles. 'Ama paramı zamanında ödediği sürece neden umurumda olsun ki? Ve ödüyor da. Bu proje şu ana kadar işimize sekiz milyon değerinde katkı sağladı.

"Vay canına," dedim. 'Bilseydim, üniversitede siber suçlar üzerine çalışırdım. Yine de bunu bir kurs olarak sunduklarından emin değilim. Nedenini düşünemiyorum.'

Myles kıkırdadı. 'Büyük turu yapmak ister misin? Burada işimiz neredeyse bitti; iç dekoratörler önümüzdeki hafta işi bitirmiş olacaklar. Ama projeyi biz yönetiyoruz, bu yüzden anahtarları teslim etme zamanı gelene kadar şantiyeye tam erişimimiz var.

"Bu biraz yanlış hissettiriyor," dedim. "İzinsiz girmek gibi.

Ama kendime rağmen koridora girdiğimi ve önümdeki devasa, dallı merdivene baktığımı fark ettim. Merdivenler de mermerdi ve her yerde altın vardı: trabzanlarda, odaya hâkim olan ve içinde yüzlerce pembe şakayığa benzeyen bir vazo bulunan büyük masanın ayaklarında ve karşı duvarlardan birbirlerine korkuyla bakan iki dev Meryem Ana tablosunda.

Myles, "Oleg -daha doğrusu Bayan Shchepotin- iç tasarım konusunda "daha fazlası daha fazlasıdır" yaklaşımını benimsiyor," dedi. 'Size bodrum katını göstereceğim

Birincisi. Orayı kazmak üç ay sürdü ve komşuları bize izin vermeye ikna etmek de üç kat daha uzun sürdü. Kullandıkları hafriyat ekipmanı hala orada gömülü - bu büyüklükte bir projede JCB'yi çıkarmanın bir yolu yok, bu yüzden onları sadece yazıyorlar. Hadi ama.'

Elini uzattı ve ben de sıcaklığına minnettar olarak elini tuttum. Beni bir kapıdan geçirdi ve başka bir mermer merdivenden aşağı indirdi.

Myles, 'Hizmetçilerin kanadı şurada,' dedi. 'İki dadıları, tam zamanlı bir uşakları ve kahyaları var ve Bayan Shchepotin'in asistanı da burada yaşayacak - en azından seyahat etmedikleri zamanlarda. Sonra bütün sirk onlarla birlikte gidecek.

"Aşağıda ne var?" diye sordum, beni başka bir merdivenin başına götürürken.

"Oleg'in gururu ve neşesi.

Alttaki cam kapıyı iterek açtığında tanıdık bir koku ve çok daha sıcak, nemli bir hava çarptı yüzüme. Suyu doğal olmayan bir mavilikte olan bir yüzme havuzu bodrumun neredeyse tamamını dolduruyordu. Bir tarafta, önünde beyaz ve altın rengi deri kaplı koltukların sıralandığı ve arkasında yüzlerce şişenin dizili olduğu bir bar (tabii ki mermer) vardı.

"Bütün bunları sen mi tedarik ettin? Şaşkınlıkla sordum. "Her şeyi," dedi Myles. 'Son buz küpüne kadar, son havluya kadar. Bir şeyler içelim. Merak etme, yerine koyarım. Diz kapaklarıma Oleg'in içkisini çalamayacak kadar çok değer veriyorum.'

Beyaz mermerin içine gizlenmiş bir buzdolabını açtı ve bir şişe Pol Roger şampanya çıkardı.

"Oligarkın evindeyken..." dedim, yaptığımız şeyin çok ama çok yanlış olduğundan korkmama rağmen kıkırdamaya başladım.

"Aynen öyle. Myles mantarı gevşetti ve dikkatlice iki flüt doldurdu. "Şeref.

Bardakları tokuşturduk -benim durumumda kristali kırma riskine girmemek için son derece nazikçe- ve şarabı yudumladım.

"şu anda ne yapmak istiyorum biliyor musun? Myles sordu. "Yüzme havuzunu test etmek mi? şaka yaptım.

"Kesinlikle. Ama önce seni öpmek istiyorum.'

Ben itiraz edemedenden uzandı ve parmak uçlarıyla saçlarımı geriye doğru taradı. şampanya şişesinin soğuşunu ve ardından teninin sıcaklığını yüzümde hissettim. Dudakları dudaklarıma değdi, sonra öpücük derinleşti, yoğunlaştı ve gözlerimin kapandığını hissettim ve nefesimin küçük soluklarla geldiğini duydum. Bardağımı el yordamıyla barın üstüne koydum, eğer tutmaya çalışırsam kesinlikle düşüreceğimi biliyordum.

Uzun zamandır kimseyi öpmemiştim - o kadar uzun zamandır ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama biliyordum ki, öpüşmeler arasında bu en iyiler arasındaydı. Yanağı yanağıma değdiğinde kirli sakalları yüzünden biraz sertleşmişti ama dudakları yumuşak ve nazikti, önce yavaşça, sonra da daha ısrarlı bir şekilde yanağımı keşfediyordu. Omuzları ellerimin altında güçlü ve sertti. Onca aydan sonra bir erkek tarafından öpölüyor ve ben de onu öpüyordum ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Peki onunla yattın mı? Tansy sordu.

Myles ile randevumun ertesi gecesiydi ve ikimiz The Daily Grind'e gitmiştik. Tansy'nin Renzo'yla randevusundan bu yana ilk kez hasret giderme fırsatımız olmuştu - randevuyu takip eden hafta sonunun büyük bölümünde ortalıkta yoktu, Pazar akşamı ben yattıktan sonra eve gelmişti, sonra da onun spor alışkanlığı ve benim çalışma saatlerimin olağan karışımı nedeniyle sabahları tuvalete giderken yanımızdan geçen kısa 'merhaba'larla ve bu akşam buluşmak üzere mesajlaşmakla sınırlı kalmıştı, çünkü birbirimize neler olduğunu doğru dürüst anlatmak için sabırsızlanıyorduk.

"Bekle," dedim. 'Şaraba ihtiyacımız var. Hemen döneceğim.

Luke'un orada olmasını umarak bara gittim, böylece ona Freezer'ın başka görülüp görülmediğini sorabilecektim, ama o diğer uçta başka bir müşteriyle derin bir sohbete dalmıştı. Ben de barmene bir şişe kırmızı şarap ve bir kase zeytin söyledim ve Tansy'ye döndüm.

"Myles'la yatmadığımı söylemekten gurur duyuyorum," dedim ona. "Ama Tanrım, çok cazipti.

Şarabımı yudumladım ve kendime Myles'in dudaklarının dudaklarıma karşı verdiği sarhoş edici hissi, ağzı boğazımdan aşağı inmeden önce ellerinin boynumda ve omuzlarımda nasıl nazikçe ve ısrarla dolaştığını, nefesinin tenimde nasıl sıcak olduğunu milyonuncu kez hatırlamama izin verdim. Sırtının gömleğinin kumaşında nasıl sert ve sıcak bir his uyandırdığını ve gömleği pantolonundan çekip avuçlarımı kaslı omuzlarında gezdirdikten sonra ön tarafına geçip göğsünün sert sıcaklığını okşamaktan kendimi alamadığımı hatırladım.

Onunla sevişmemiştim ama oldukça yaklaşmıştık. Eteğimin fermuarını açıp kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırarak yere düşmesine izin verdiği, ardından üstümün düğmelerini açıp onu da düşürdüğü noktaya kadar. Seksi sütyenim, pantolonum (teşekkürler Kötü Kız!) ve yüksek topuklu ayakkabılarımla önünde durmuştum ve onun özlemle nefesini tuttuğunu duydum.

'Tanrım, Charlotte,' dedi.

Gözlerindeki bakış büyüleyiciydi. Çok arzuladığım ve doğru düzgün düşünemediğim bu muhteşem adamın, kendi yüzüme yansıdığını bildiğim özlemle bana baktığını görmek bana heyecan verici bir güç hissi verdi. Seks tanrıçası değildim ama o anda kendimi öpüşmenin Wonder Woman'ı gibi hissettim. Kaybetmek istediğim yarım taşı düşünmedim ya da rujumun bulaşmış olmasını umursamadım: Kendimi onun gözlerinden gördüğümde kendimi güzel ve arzulanır hissediyordum. Şampanyadan bile daha sarhoş ediciydi.

Tekrar kollarına atıldım ve onu tekrar öptüm, gömleğinin düğmelerini açtım ve kendi giysilerime katılmak üzere kaydırarak çıkardım. Vücudu umduğum kadar mükemmeldi: pürüzsüz, kaslı, bronzlaşmış. Kalçama bastıran sikinin sert sıcaklığını hissedebiliyordum ve elimi karnının üzerinde gezdirdim

Kendini elime bastırırken vücudunun sarsıldığını hissederek ona dokunmaya çalıştım.

Tansy'ye, 'Dürüst olmam gerekirse oldukça yakındı,' dedim. 'Kıyafetlerimizin çoğunu çıkarmıştık ve yüzme havuzu tam şuradaydı, bir şişe şampanya ve her şey vardı. Gerçi ben hiç yüzme havuzunda seks yapmadım. Sen yaptın mı?'

Evet. Çok abartılıyor. Su tüm kirliliği yıkıyor ve klor da bende şiddetli bir pamukçuk vakası yarattı. Sanırım ucuz atlattın.

Güldüm. "Sanırım öyle. Gerçi kullanabileceğimiz bir sürü şezlong vardı - üzerinde minderleri olan gerçek lüks olanlar, o dayanıksız plastik şeyler değil. Ve tabii ki evin geri kalanını da göremedim. Ukraynalı bir oligarkın yatak odasında seviştiğimi hayal edin - yemin ederim öğrenmesinden o kadar korkardım ki bir daha asla iyi bir uyku çekemezdim.

"Ama sen ," dedi Tansy. "Neden?"

"Düşündüm de - bilirsiniz, *Sorry Not Sorry*'de, ilk randevunuzda seks yaparsanız bir erkeğin size saygı duymayacağını söyleyen herkesi görmezden gelmeniz gerektiğini söylüyor. Eğer yaparsan ve sonra seni terk ederse, en başta buna değmezmiş... Ama ben... Sanırım beklentinin artmasını istedim.

"Orada iç çamaşırlarınızla durup neredeyse öğürüyor olmanıza rağmen mi?"

"O zaman bile. Şaraptan büyük bir yudum aldım, Myles'ın öpücüğünü nasıl bozduğumu hatırladım, sadece kristal bir flütten, yeniden kullanılmış bir reçel kavanozu yerine. Bir parmağımı soğuk, köpüklü sıvıya daldırıp Myles'ın göğsünde gezdirmiş ve onu ürpertmiştim.

'Durmamız gerek,' dedim.

"Neden?" diye sordu. "Beni durdurma.

'Korkarım seni zorlayacağım' dedim.

Eğer bilinçaltımda Myles'a bir test uyguladıysam, o bu testi geçti. Gömleğini tekrar giydi ama düğmelerini iliklememiş olması beni sevindirdi. Ben de üstüme uzandım, ama o, 'En azından sana bakmama izin ver,' dedi ve ben yeni bir güç dalgası hissettim, tıpkı geçenlerde okuduğum, kızların bir dokunuşla erkekleri zaplama gibi garip bir yeteneğe sahip olduğu nov-el'deki gibi.

Ben de, 'Sanırım bakabilirsin' dedim.

Baktı ve dokundu da. Yastıklı şezlonglardan birine oturduk ve şampanyayı ve yudumlar arasında birbirimizi öptük ve birbirimizi okşadık ve bana ne yapmak istediğini söyledi, ben o kadar tahrik olmuşum ki arkama yaslanıp ona izin vermemek için elimden gelen tek şey buydu. Nick'in beceriksiz ve özensiz öpücüklerinden ışık yılları kadar uzaktaydı. Ama ona izin vermedim - keyfi olarak belirlediğim sınırları korudum ve o da bunlara saygı gösterdi.

Şişe bittiğinde evden çıktık, varlığımıza dair tüm kanıtları ortadan kaldırdık ve arkamızdaki kale benzeri güvenliği yeniden sağladık, beni köşedeki bildiği bir restorana götürdü ve ıstakoz ruloları ve patates kızartması yedik, negroni içtik ve konuştuk. Ona Newcastle'da bir bankada kasiyer olarak çalıştığım ilk işimden bahsettim. Liam'la sonsuza kadar birlikte olamayacağımızı neredeyse bir gecede nasıl anladığımı, onu ve o tanıdık dünyayı bırakıp Londra'ya tek başıma taşınmanın nasıl bir his olduğunu ve para biriktirmeye devam edersem birkaç yıl içinde bir daire satın alabileceğimi umduğumu anlattım. Bana kendi işini kurduğunu ve bunun da bilinmeyene doğru bir sıçrama olduğunu anlattı. Bir kez daha onunla gerçek bir bağ kurduğumu hissettim. Gerçekten hoşlandığımı ve benden gerçekten hoşlandığını umduğum bir adamla çıktığımı fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Peki onunla tekrar ne zaman görüşeceksin? Tansy sordu.

"Emin değilim. Sohbet ediyorduk ama yarın iş için bir haftalığına Portekiz'e uçuyor, o yüzden dönene kadar birbirimizi göremeyeceğiz. Yani iki numaralı randevunun tam raporu için biraz beklemen gerekecek. şimdi hadi - sen ve Renzo. Dkln.'

"Aman Tanrım. Tansy gülümsedi, benim de öyle olmam gerektiğini düşündüğüm gibi gözleri buğulanmıştı. 'O çok ateşli. Ve çok hoş. Beni gerçekten güldürdü.

"Gerçekten mi?" diye sordum, hayretle. Renzo ile çalıştığım aylar boyunca, mizah duygusu onun pek çok özelliği arasında bana pek de öne çıkan bir özellik olarak görünmemişti.

'Elbette,' dedi. 'Bana İtalya'daki ailesinden bahsetti - beş kız kardeşi var - o ailenin bebeği ve ona biraz zorbalık etmişler ama aynı zamanda onu çok şımartmışlar - ve tüm küçük yeğenlerinden. Bir sürü var ve onlardan bahsederken çok sevimli. Çocukları gerçekten sevdiği belli oluyor. Ve bana katıldığı bisiklet kulübünden ve diğer tüm adamların ondan çok daha fit olduğundan bahsetti, ama o çok rekabetçi olduğu için hafta sonları kendini bu çılgın uzun srşlere zorluyor ve sonunda o kadar bitkin düşüyor ki bir merdiven bile çıkamıyor.

Renzo'nun ofiste bisiklet hobisinden bahsettiğini duymuştum, ancak bize sunduğu versiyon oldukça farklıydı ve muhtemelen daha az doğruydı.

"Yemekler de harikaydı," dedi Tansy. "Bir sürü sipariş verdi, çünkü her şeyi denememi istediğini söyledi ve tabii ki bitiremedik ve hepsini götürmemiz için paketletti. Ama yemedik, çünkü metroya giderken yanından geçtiğimiz evsiz bir adama verdim.

"*Metroya* bindin mi? Renzo asla metroya binmezdi. Ya kendi arabasıyla gider ya taksiye biner ya da yakınlarda bir toplantıya gidecekse baş döndürücü bir hızla yürürdü.

"Elbette," dedi Tansy. 'Onun dairesine, ki gerçekten harika bir yer. Kahve yaptık -kahve makinesi delice, yirmi farklı programı var ve yıllarca onunla oynamama aldırmadı- ve *Billions*'ın bir bölümünü izledik ve hedge fonların gerçekte nasıl bir şey olduğu konusunda yanlış şeyler anladıklarında çok sinirlendi ve sinirlendiği için onunla dalga geçtiğimde güldü. Sonra eve gitmem gerektiğini söyledim ve o da benim için bir Uber .

"Onunla yatmadın mı? İnanmayarak sordum.

"Hayır. Bu oyunu oynayabilen tek kişi sen değilsin, biliyorsun.

"Vay canına," dedim. 'Buna gerçekten inanamıyorum. Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?

"Oh, çoktan yaptım. Ertesi sabah, Pazar günü, sen dışarıdayken. Daha yeni uyanmıştım ve ona mesaj mı atsam yoksa sakın mi davransam diye düşünüyordum ki aradı.

"Ve?

"Hala yarı uykuluydum, bu yüzden bana o gün bir planım olup olmadığını sorduğunda bir şeyler uydurma şansım yoktu ve olmadığını söyledim. "Yarım saat sonra seni alırım." dedi. Ve aldı da. Bizi kırlara, Batı Sussex'e götürdü. Çok güzeldi, tüm küçük köyler ve yeni yeni renk değiştirmeye başlayan ağaçlar. Bir barda öğle yemeği yedik, sonra yürüyüşe çıktık, bana bir sürü bitkinin ve kuşun adını söyledi ve sonra beni eve bıraktı. Lamborghini'siyle. Aman Tanrım, bu araba ne kadar havalı? Hiç gördünüz mü?"

Sadece görmekle kalmadığımı, aynı zamanda vale hizmetini ayarladığımı, Renzo'nun park biletlerini ödediğimi ve New York uçuşuna geç kaldığında ve uzun süreli park yerini kullanmaya zahmet edemediğinde Heathrow'dan alması için bir şoför ayarladığımı söyledim.

"Onu ne kadar iyi tanıdığını unutup duruyorum," dedi Tansy kıskançlıkla ve Renzo'nun hayatının çamaşırlarını onun için yıkamakla ilgili özlem dolu düşünceler besliyorsa, gerçekten çok ileri gitmiş olmalı diye düşündüm.

"Sanırım onu sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum," dedim. "Renzo'yla çıktığına ve onun yumuşak huylu ikiz kardeşi olmadığına emin misin?"

"Onun bir erkek kardeşi yok," dedi sabırla. "Sadece tüm o kız kardeşler, hatırladın mı?"

"Şaka yapıyordum. Sırada ne var? Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin? En azından düzgün öpüştünüz mü?"

"Salı günü çıktık," diye onayladı Tansy ve ben de bir haftadan kısa bir süre içinde üç randevuya zaman ayırmanın biraz fazla olduğunu ve Renzo'nun gerçekten istekli olması gerektiğini söyledim.

"Onu bowlinge götürdüm," diye devam etti. "Çok eğlenceliydi. Yıllardır yapmadım ama eskiden küçük kız kardeşimle giderdim ve eski becerilerimi kaybetmedim, çünkü onu yendim. Hiç de ezik biri değil. Sonra hamburger ve patates kızartması yedik ve metro istasyonunun dışında bana iyi geceler öpücüğü verdi. İnanılmazdı."

"Vay canına," dedim, kelimenin tam anlamıyla ne diyeceğimi bilemeden. Renzo bowling oynuyor. Daha da önemlisi, Renzo bowlingde yeniliyor ve buna ses muydu? Garip zamanlarda yaşıyorduk.

"Ve bu hafta sonu beni Paris'e götüreceksin," dedi. "Eurostar'ı, oteli ve her şeyi ayarlayacağını söyledi. Ve ayrı oda isteyip istemediğimi sordu, ama açıkçası ben "Hayır" dedim.

"Vay canına," dedim tekrar. "Tansy, bu kulağa harika geliyor. Senin adına çok sevindim. Paralel bir evrene adım attığım hissini saymazsak, öyleydim de.

Ama Tansy'nin yüzündeki heyecanlı gülümseme kaybolmuştu. Son şarabı da kadehlerimize doldurdu ve, "Charlotte, sana bir şey söylersem benden nefret eder misin?" dedi.

"Elbette yapmayacağım. Bana birini ya da başka bir şeyi öldürdüğünü sürece. Ve o zaman bile senden tam anlamıyla nefret edeceğimi sanmıyorum.

"Mesele şu ki, zengin bir adamla evlenmem gerekiyor. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama beni dinleyin. Ben büyürken, gerçekten fakirdik. Başlarda değil. Annemle babamın Reading'de bir evleri vardı ve Cornwall'a taşınmak için sattılar. Annem ben doğmadan önce West End'de çalışan bir set tasarımcısıymış ama çalışma saatleri çok antisosyal olduğu için bu işe geri dönememiş ve zaten hep resim yapmak istemiş. Bu yüzden o bu işi yapacaktı ve babam da nefret ettiği şantiyelerde marangozluk yapmak yerine bir taksi ağı üreticisi olacaktı, yani düzgün, ısmarlama mobilya parçaları yapacaktı. Bu küçük kulübeyi satın aldılar ve hepimiz orada deniz kenarında bir rüya gibi yaşayacaktık. Annem, "Ünlü Beşli gibi olacaktık" dedi.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedim, deniz kenarındaki şirin küçük kulübeyi büyüdüğüm tek yatak odalı daireyle karşılaştırarak.

Evet, öyleydi. Gerçekten çok güzeldi. Ama sonra sırf deniz kenarında olmak için taşınmadıklarını fark ettim. Babam her zaman kumar oynamayı severdi ama biz taşınmadan önce giderek daha fazla kumar oynamaya başlamıştı. Sanırım annem -belki ikisi de- ortam değişikliğinin onu durduracağını düşünmüştü. Ama öyle olmadı. Sonraki birkaç yıl içinde daha da kötüleşti. Atlar, köpekler, poker makineleri, her şey. Gerçekten kötüleşti.'

Bir elini ağzına götürdü ve neredeyse vahşice bir tırnak etini ısırmaya başladı.

"Devam et.

"Babam eve karşılık borç para aldı. Anneme söylememiş. Annem de evdeki tüm sermaye tükenene kadar bunu öğrenemedi. Ve o zamana kadar başka büyük borçlar da vardı ve onları ödeyemediler ve ipoteği ödeyemediler. Ve babam çalışmıyordu çünkü asla gerçekleşmeyecek olan o büyük kazancı kovalamakla meşguldü.

Kaldı. Annem resimlerini geçinecek kadar paraya satamıyordu - anlaşılan deniz kenarında ressam olmak isteyen tek kişi o değildi; dedikleri gibi piyasa tamamen doymuştu. Ve o sıralarda eve el konuldu. Ben on üç, Perdita ise on bir yaşındaydı.

"Ah, bebeğim. Bu olmuş olmalı-"

Öyleydi. Bok gibiydi. Annem bir süpermarkette iş buldu, çift vardiya çalışıyordu ama babam ona acıklı bir hikâye anlatıp maaşını da alıyor ve kaybediyordu. Bazen kız kardeşim ve ben yiyebilelim diye yemek yemezdi. O kadar kötüydü. Zeki falan değilim, sadece üniversiteye girmeyi başardım, modadan iyi anlıyorum ve çok çalışıyorum ama işim iyi para kazandırmıyor asla yönetici olamayacağım. Yani asla kendi başıma bir sürü para kazanamayacağım. Ama sadece kendimi güvende hissetmek istiyorum. Çocuklarımın benim yaşadıklarımı asla ama asla yaşamamasını istiyorum.

"Tabii ki hayır. Tansy için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum, istikrarlı olduğunu düşündüğü bir yuvası vardı ve sonra onu kaybetmişti. Tamam, hayal edebiliyordum, çünkü annem Jim'le tanıştığında benim hayatım da aynı derecede çalkantılı bir şekilde değişmişti, sadece farklı bir şekilde.

"Anneme yardım edebilmek istiyorum," diye devam etti Tansy. "Tıpkı babamın yapmak isteyip de yapamadığı gibi. Elimden geldiğince ona para gönderiyorum ama nasıl olduğunu biliyorsun. Her ay maaş günü geldiğinde kira, faturalar falan derken beş parasız kalıyorum ve ona ne kadar para veririm asla yeterli gelmiyor, çünkü hepsi çok hızlı bir şekilde eriyip gidiyor. Ona işten koliler dolusu kıyafet gönderiyorum, Perdita ve onun giymesi için olduğunu söylüyorum ama hepimiz biliyoruz ki bunlar onun satması için, sadece geçinmek için. yüzden kararımı verdim, zengin biriyle evleneceğim. Böylece ne ben ne de annem bir daha endişelenmek zorunda kalmayacağız.

Kafamda bir sürü olası cevap dönüp duruyordu. Ona paranın her şey olmadığını söyleyebilirdim. Ona annemin

Ben de büyürken bekar bir ebeveyndim ve beş parasızdım ve dünyada kendi yolumu çizmeyi seçmiştim. Ona, ne kadar paran olursa olsun aslında hiçbir zaman yeterli olmayacağını, her zaman daha fazlasına sahip birinin olacağını ve her halükarda mutluluğu satın alamayacağını söyleyebilirdim. Ona Renzo'da kumar alışkanlığı olan başka bir adam bulunduğunu söyleyebilirdim, her ne kadar farklı bir türden ve genellikle kazandığı bir kumar olsa da. Sonra her alışverişe çıktığında gıda bankası için nasıl yiyecek aldığını hatırladım, sanki bu bir tür sigorta poliçesiydi, ailesi için işler o kadar kötüye giderse diye. Ergenlik çağındayken ve her şey çok hızlı ve korkutucu bir şekilde değişirken evinizden çıkarılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Ve yargılayacak ya da öğüt verecek konumda olmadığımı biliyordum. Bu yüzden, 'Görünüşe göre doğru yoldasın' dedim.

Tansy endişeli bakmayı bıraktı ve yüzüne yeniden o mutlu, hülyalı gülümseme geldi. 'Evet, ama biliyor musun? Sadece zengin değil, aynı zamanda gerçekten iyi biriyle tanışabileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Meğer Myles'ın bir hafta boyunca beni unutması konusunda endişelenmeme gerek . Ertesi gün ofise kocaman bir demet gül ve üzerinde şöyle yazan bir not geldi:

Seni düşünmeden duramıyorum, Charlotte. Bunları gördüğünde, belki sen de beni düşünürsün. M.

Tabii ki öyle yaptım. Yüzümün çiçekler kadar pembeleştiğini hissettim ve Xander, bir toplantıya giderken masamın önünden geçiyordu,

durdu ve dedi ki, 'Gizli hayran mı? Gelecek yıla kadar doğum günün yok, değil mi?

Bilmesine şaşırmıştım ama tabii ki herkesin doğum günü intranette listelenmişti, güncel tuttuğum bir tabloda herkes görebiliyordu. 'Bir hayran, sanırım. Bir çeşit.

"Asistanının çiçeklerle ilgili biraz orijinal olmayan bir zevki olan biri.

"Ah," dedim ve hemen Colin'in Svetlana'ya her çiçek gönderdiğinde yaptığı gibi Myles'in da asistanına siparişi verdirip nottaki ifadeyi düşündürüp düşündürmediğini merak ettim. Greg, Alice ve Briony Colin'in ne zaman seviştiğini biliyorlardı, ki Colin'in hayatının diğer tüm ayrıntılarına da vakıf olmasalardı bu çok garip olurdu.

"Peki şanslı adam kim? Xander sordu. Sesinde normalde olmayan hafif bir gerginlik vardı ama bunu fazla düşünemeyecek kadar sevinçliydim.

Bir an için Myles hakkında konuşma dürtüsü ile iş sayesinde tanıştığımız ve sözleşmemizin onun şirketi için oldukça değerli olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen en iyisinin ketum olmak olduğu hissi arasında kaldım. Ayrıca, ya İK el kitabının derinliklerine gömülmüş, tedarikçilerle yatmamakla ilgili bir madde varsa? Sağduyu kazandı.

"Sadece internette tanıştığım biri.

Xander durakladı, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra saatine baktı.

'İyi iş,' dedi ve uzaklaştı.

Myles'a teşekkür etmek için mesaj atmadan önce öğle yemeğine kadar bekledim ve neredeyse anında bir cevap aldım. *Az önce müşterimle bir toplantıdan çıktım. Adı Carmen. Ona Charlotte deyip durdum. Eğer işten atılırsak seni suçlayacağım.*

Aklını işine vermen konusunda sana önemli bir ders verecektir, diye cevap yazdım.

İmkansız, diye cevap verdi. Aklım sende. Ve keşke sadece olmasaydı. Vücudunu düşünmeden duramıyorum. .

Ve bana Kötü Kız'ın bile yüzünü kızartacak grafik detaylarla anlatmaya devam etti, ki benim konsantrasyonum bozulana ve Piers için hazırladığım rapora 'seçim' yerine 'ABD başkanlık ereksiyonu' yazıp tam ona göndermeden önce fark edene kadar. Trump'ın pipisi fikri tüm seks düşüncelerini aklımdan uzaklaştıracak kadar iticiydi ve öğleden sonra telefonumu kararlı bir şekilde çekmeceme kapattım ve o gece yatana kadar Myles'a cevap vermedim ve onun iğrenç mesajlarına tüm dikkatimi verebildim. Ve öyle de yaptım, pratik yaptıkça ne kadar kolaylaştığına, ona gönderdiğim cevapların kafamdaki Kötü Kız'ın hayali sesinden değil, sınır tanımayan, gerçek ve cidden seksi, aslında ben olan ve başından beri orada olması gereken birinden geldiğine hayret ettim. Sonunda uykuya daldım ve rüyamda tekrar Mayfair'deki malikanede onunla birlikte olduğumu gördüm, ama bu sefer ona durmasını söylememiştim ve tam o muhteşem sertliğini içime sokmaya hazırlanırken Oleg Shchepotin iki güvenlik görevlisiyle çıkageldi ve sonra... Anladınız siz onu.

Bu yüzden tabii ki rüyayı Myles'a tüm ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kaldım Ertesi gün, o da fanteziye kendi süslemelerini ekledi ve muhtemelen şirkete katıldığımdan beri en verimsiz günümü geçirdim.

Ertesi gün masama bir paket geldi. İşyerinde internetten alışveriş yapmazdım - nedenini bilmiyorum, çünkü neredeyse herkes yapıyordu; bir şekilde dalga geçmek gibi geliyordu. Merakla, öğle yemeğimi yerken kullandığım çatalla kahverengi kartonu yırtıp açtım.

İçinde sade keten bir çanta, onun içinde de ince bir yılan gibi kıvrılmış, yumuşacık altın bir kemer vardı. Sade ve süssüzdü.

Çelikten yapılmış küçük bir kalp olan tokası hariç. Bir süre baktım, parmaklarımın arasında neredeyse kadife gibi hissettiren deriyi okşadım, sonra daha sonra hayranlıkla bakmak için çantama koydum, kimden olduğunu bilmenin ve bilmemenin tadını çıkardım.

Tam tekrar işime odaklanmıştım ki telefonum bir mesajla aydınlandı.

Beğendin mi?

Tanrım, teknoloji, diye düşündüm. Myles'a hediyesinin teslim edildiği ve imzalandığı mesajla -ve muhtemelen e-postayla da- bildirilmişken soğukkanlı davranmanın bir yolu yoktu.

Çok güzel. Bayıldım. Teşekkür .

Bunu giydiğini hayal ediyorum, başka bir şey değil. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Her zaman seni düşündüğümü bilmeni istedim.

Ben de öyle.

Vücudumu düşündüğünü mü, mesajda birbirimize yaptığımızı anlattığımız şeyleri sonunda gerçek hayatta da yapabileceğimizi mi, yoksa başka bir şeyi, daha derin bir şeyi mi kastettiğini merak ettim. Elimde değildi ama ne zaman telefonumun ekranında onun adını görsem, sözlerinin bana verdiği lezzetli tahrik edici iğnelerden daha fazlasını hissediyordum. Duygu dalgalanmaları hissediyordum: heyecan, mutluluk, özlem ve bir toplantıdan döndüğümde gönderdiğim bir mesaja cevap gelmediğinde yaşadığım hastalıklı hayal kırıklığı.

Myles'ın yüzeye çıkardığı sadece içimdeki kötü kız değildi, kalbimin derinliklerinde nasıl hissedeceğimi unuttuğum bir şeydi. Ve bu korkutucuydu. Çok erkendi. Bu yüzden ertesi gün işimden izin istedim ve dayanabildiğim sürece mesajlarını cevapsız bıraktım. Bu görüldüğü kadar zor değildi, çünkü Tansy'nin Paris'te geçireceği hafta sonu için ne alacağını düşünürken attığı mesajlar beni sürekli rahatsız ediyordu. Renzo'nun her zamankinden daha parlak ve kendinden emin bir şekilde ofiste kasıla kasıla dolaştığını görmek düpedüz tuhaftı,

ve o geceyi ev arkadaşımınla yatakta geçireceğini bilmek. İyi ki Myles'la tanışmışım, diye düşündüm, yoksa ciddi bir kıskançlık hissederdim; hal böyleyken ikisi için de heyecanlandım, özellikle de Renzo La Truffière'de iki kişilik bir masa ayırtmamı istediğinde.

Sonra bir an için sarsılmaz güven havası kayboldu. "Sence bundan hoşlanacak mı Charlotte?" diye sordu.

İsmi Google'a yazdım, samimi, alçak kirişli, mum ışığıyla aydınlatılmış odaların fotoğraflarına hayranlıkla bakarak ve menüye ağzımın suyu akarak birkaç dakika geçirdim ve 'Buraya bayılacak' dedim. Sonra hafif bir yanlış şeflik duygusu beni ele geçirdi ve ekledim, 'O tam bir gurme, biliyorsun. Tansy'nin mali durumuyla ilgili söylediklerinden, bunun Virgin Galactic'le uzaya uçmuş olma ihtimali kadar yüksek olduğunu bilsem de, oraya çoktan gitmiş olabilir" diye ekledim.

'Kahretsin,' dedi Renzo. 'Ciddi misin? Başka bir yerde yer ayırtayım mı? Güldüm. "Hayır. İyi olacaksın" dedi.

Kısa bir süre öfkeyle baktı, sonra o da güldü ve uzaklaştı. Onu Tansy'yle sevişirken hayal etmekten daha da tuhaf olan şey, Renzo'nun aslında bir insan olduğunun farkına varmaktı diye düşündüm. Gösterişli arabası, tasarımcı takımları ve göz kamaştırıcı yakışıklılığından daha fazlası olabilirdi - tüm bunların altında belki de güvensizlikleri, hayalleri ve espri anlayışı vardı ve bunları saklamakta oldukça yetenekliydi.

Tansy' aynı zamanda iyi bir insan olan zengin bir adamla tanışmakla ilgili söylediklerini hatırladım ve ilk kez gerçekten altın bulmuş olabileceğini düşündüm. Akşam yemeği için bir restoran ayarladığımı söylemek için ona mesaj attım ama ne kadar yalvarsa da yerini söylemeyi reddettiler. Bunun Renzo'nun sürprizi olmasını istedim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON İKİNCİ BÖLÜM

Merhaba ve tekrar hoş geldiniz!

Butt Boy ile nasıl gittiğini merak ediyor olabilirsiniz. İyi vakit geçirdik. Seksi ve komik biri. Ama benim için doğru kişi olduğundan emin değilim. Ve bu zor, çünkü bir yanım "Ama senden hoşlanıyor!" diye düşünüyor. İkinci bir randevu istedi! Mükemmel olmaması ona bir şans vermemen gerektiği anlamına gelmez! Bekar olmaktan iyidir, değil mi?

Ama bu beni düşündürdü. Emin olmadığınız biriyle çıkmak bekar olmaktan daha mı iyidir? Sizi mutsuz eden biriyle birlikte olmak yalnız olmaktan daha mı iyidir?

Ve ne var biliyor musunuz? Öyle değil. Yani bu sadece bugün için bir meydan okuma değil: ileriye dönük tüm flört hayatım için bir meydan okuma. Eğer bir şey benim için işe , bu konuda dürüst olacağım. Kendime, bekar olmanın benim için doğru olmayan biriyle çıkmaktan daha kötü olduğunu iddia etmeyeceğim. Ve en önemlisi, onun değişeceği konusunda kendimi kandırmayacağım.

"Doğru! Bianca bir çay kaşığını kahve fincanına vurarak, 'Tamam' dedi. Herkes beni dinleyebilir mi lütfen? Charis, lütfen kulaklık kullanabilir misin tatlım, yoksa annen iPad'i almak zorunda kalacak.

Uzakta. Molly, ben dizüstü bilgisayarımı getirirken taze meyve tabağını bir kenara koyabilir misin? Harika.'

Charis, *Horrible Histories*'in yaratıcılarının son başyapıtını nedimelerle paylaşmasına izin verilmediği için küplere binerken, ben herkesin kahvesini doldururken, Chloë tuvalete giderken ve Molly William'dan telefon alırken kısa bir duraklama oldu. Sonunda hepimiz sakinleştik ve Bianca'nın mutfağındaki masanın etrafında az çok düzenli bir şekilde oturuyorduk; burası, yıpranmış ahşap kirişlerden sarkan ot demetleri, eski kürk mobilyalar ve taş ocağı fayanslı zeminde acele paspaslarla bir Provençal çiftlik evi gibi hazırlanmıştı. Maddy'nin bana Bianca'nın bir iç mimar olduğunu söylediğini hatırladım; muhtemelen kendi evi yeteneklerinin bir vitriniydi.

Ne de olsa bu ciddi bir olaydı. Maddy ve Henry'nin düğününe sadece üç ay vardı ve Bianca'nın da vurguladığı gibi, beş nedimesinin önünde çok iş vardı. Fotoğraflarda sevimli görünmekten başka bir katkısı olması beklenemeyecek olan Charis'i saymazsak, sanırım dört.

Sorun şu ki, çok ciddi hissettirdi. Eğlenceli olmalıydı: birlikte kıkırdamalı, heyecandan ciyaklamalı, Maddy'nin özel gününün bir parçası olmak için can atmalıydık. Ama gelinlik provamızdan bu yana müstakbel gelinle neredeyse hiç konuşmamıştım; ona gönderdiğim mesajlar okunmuştu ama sadece bir tanesine cevap gelmişti, o da işlerin nasıl gittiğini sorduğumda kısa bir "*Tamam*" cevabıydı. Bana Myles'la işlerin nasıl gittiğini, işle ilgili ya da başka şey sormamıştı.

Canım çok yanıyordu ve elimden gelen en iyi nedime olmak dışında bunu düzeltmenin bir yolunu bulamıyordum.

"Evet hanımlar, umarım hepiniz Slack grubuna gönderdiğim gündemi almışsınızdır.

Tipik olarak, Bianca hepimizi iş için tasarlandığı belli olan ve her açtığınızda cıvıl cıvıl motive edici mesajlar gönderen bir iletişim platformuna kurdurmuştu.

Mükemmel. Önümüzdeki önemli tarihler için de takvim davetiyeleri dağıttım, sadece kaçınılabilir bir gün çakışması olmadığından emin olmak için. Eğer apandisit nedeniyle acilen hastaneye kaldırılırsanız, size izin verebilirim, ancak bunun dışında yüzde yüz katılımı gerçekten takdir ediyorum. Ne de olsa Charis hepsi için müsait olacak ve sizi temin ederim ki onun sosyal takvimi bizimkilerden çok daha yoğun!

"Salı günü şan dersim, Çarşamba günü Mandarin dersim, Perşembe günü midilli kulübüm ve Cuma günü de balem var," diye bilgi verdi Charis. 'Ve önümüzdeki Cumartesi Calliope'nin doğum günü partisi var ama ben ona gitmek istemiyorum. Partiler sıkıcı ve paylaşmak zorundasınız.

Bianca küçük bir kahkaha attı. 'Yine de paylaşmakta iyisin, değil mi tatlım? Neredeyse Mandarin'de olduğun kadar iyi. Her neyse, hanımlar, lütfen tüm bunlar için müsait olup olmadığınızı bir kez daha kontrol edin: son gelinlik provası, saç ve makyaj denemesi, gelin partisi, partneri olanlarımız için bekarlığa veda partisi -' çok iyi bildiği gibi, sadece diğer yarısı öyleydi- 'prova ve prova yemeği, düğünün kendisi. Ve tabii ki bekârlığa veda partisi! Ama daha sonra anlatırım.

"Lütfen hepimiz bunun gerçek bir düğün olduğunu ve hepimizin odaklanması gerektiğini unutmayalım!

"Doğru," dedim. "Duyduğunuz o uygunsuz düğünler gibi değil.

Küçük şakamın ortamı yumuşatacağını düşünmüştüm ama kimse gülmedi. Bianca bana soğuk bir bakış attı ve etti.

"Öncelikle aksesuarlar hakkında kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Bildiğiniz gibi, gelin ve damat tüm aksesuarların masraflarını karşılıyor.

muhteşem nedimelerimizin elbiseleri. Umarım hepiniz son provaya katılırsınız. Eğer katılmazsanız ve fermuarınız açılmazsa, bundan ben sorumlu tutulamam!

Charis, 'Çok fazla karbonhidrat yemek insanları şişmanlatıyor ve sonra kıyafetleri düzgün durmuyor,' dedi. Başını ekrandan kaldırmasa da, yorumu sanki bana yönelikmiş gibi hissettim. Bianca kızına dış görünüşün önemli olmadığını, önemli olanın insanın içinin nasıl olduğu olduğunu söylemek yerine yine güldü. Sanırım birileri ona ne kadar çekici bir kahkahası olduğunu söylemişti - hafif ve kadınsı - bu yüzden her fırsatta bunu dile getiriyordu. Bana kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gelmeye başlamıştı.

Ama evet, aksesuarlar. Tüylü kafatası şapkaları Monty tarafından imzalandı ve gelin ve damat annelerinin şapkalarını yapan aynı değirmenci tarafından yapılıyor, bu nedenle saçınıza ne takacağınız konusunda endişelenmenize gerek yok. Aksi takdirde, neyin kabul edilebilir olup olmadığına dair bazı yönergeler içeren küçük bir Pinterest panosu hazırladım. İstedığınız zaman kontrol edebilmeniz için hepinizle paylaşıldı, ancak ben sadece kilit noktaları gözden geçireceğim.

Hepimizin Pinterest'ine iyice bakabilmemiz için dizüstü bilgisayarını döndürdü. Özellikle bu üst düzey nedimler zirvesi için bir projektör kurmamış olmasına şaşırılmışım, zira bir önceki hafta hepimize resmi bir davetiye göndermişti. William'ın ayak topu oynamasını izleyecek olan Molly'den, banyosuna raflar yerleştirmeyi planlayan Chloë'den ve Myles'tan Londra'ya döndüğünü ve buluşabileceğimizi söyleyen bir telefon alan bendenizden telaşlı protestolar gelmişti. Ama Bianca, Maddy'nin büyük gününde her şeyin mükemmel olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu ve kendisinin, Bianca'nın

Tüm planlamanın en büyük yükü ve temelde hepimizi bir Cumartesi sabahını düğün planlamasına ayırmamız için suçladı.

Gizlice telefonumu kontrol ettim. Myles'dan bir mesaj vardı. *Nasıl gidiyor, güzelim? Bu öğleden sonra boş olma şansın var mı? Daha sonra planlarım var ama üçte buluşabiliriz. Seni çok özledim. Ve uzun bir öpücük sırası.*

Cevap vermekte tereddüt ettim, beni görmek istediğini söylediği kadar onu görmeyi de arzuluyordum ama aynı zamanda önerdiği küçük pencereye sığabileceğim izlenimini vermek istemiyordum ve nasıl gittiğine bakacağımı söylemekle yetindim.

Oleg'in evinde olacağım, diye mesaj attı. *Orada yapılması gereken bazı işler var. Sadece gel, beni nerede bulacağınızı biliyorsun.*

Kendime birkaç saniye lezzetli bir bekleyiş izni verdim, sonra dikkatimi tekrar Bianca'ya yönelttim.

'Evlilik ve nişan yüzükleri dışında takı yok,' diyordu. 'Sadece şeffaf, çıplak taytlar giyilecek, ayakkabılar da siyah ve tam 15 santim topuklu olacak - tabii ki Charis dışında, o beyaz taytlar ve sevimli küçük babetler giyecek. Tüm dövmeler kapatılacak, lütfen - bu konuda yardıma ihtiyacınız olursa, makyajımızı yapan Daniel seve seve yardımcı olur, ancak fazladan zaman ayırması gerekecek, bu yüzden lütfen önceden bana bildirin ki ben de günün programına ekleyebileyim.

"Benim makyajımı da o yapacak, değil mi anne?" dedi Charis.

"Şimdi, tatlım, bunu konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Çok genç olduğum için düğünde makyaj yapmama izin vermediğini söyledin ama fotoğraflarda solgun görünmek istemediğimi söyledim, sen de bunu düşüneceğini söyledin. Charis'in alt dudağı titriyordu.

"Tatlım, babanın bunu onaylamadığını biliyorsun-" Charis bir feryat kopardı ve Bianca, "Şey, belki biraz dudak parlatıcısı ve biraz şeffaf maskara." dedi. Şimdi gelin partisine geçecek olursak, hepinizden grup için bir buz kırıcı aktivite hazırlamanızı rica ediyorum. Unutmayın, Charis'in henüz iki yaşında olan kuzeni Poppy'den Maddy'nin geçen yıl seksen yaşında olan büyükannesine kadar her yaş grubundan otuz hanım katılacak. Bu yüzden lütfen temiz ama eğlenceli olsun.

"Ve eğlenceden bahsetmişken! Kızlar, ayarlamamız gereken bir tavuk var! Bugünden sadece beş hafta sonra gerçekleşeceği düşünüldüğünde, bunun gülünç derecede kısa bir süre olduğunun farkındayım. Ama dürüst olmak gerekirse, Maddy benden baş nedimeliğini üstlenmemi istemeden önce çok az planlama yapılmıştı.

Bana ancak ters ters bakmak olarak tanımlayabileceğim bir bakış fırlattı. İncindim, ters ters bakmak yerine kendimi tatlı tatlı gülümsemeye zorladım.

'Aslında yıllar önce, Henry ile ilk nişanlandıklarında Maddy ile bu konuyu konuştuğumda, bekârlığa veda partisi istemediğini söylemişti. Bunların rüküş ve gereksiz olduğunu, düğün davetlisi olmanın zaten çok fazla zaman ve masraf gerektirdiğini, insanlardan bunu istemenin haksızlık olduğunu söyledi-'

"Ah, Charlotte," dedi Bianca acıyarak. 'Benim kadar sık nedimelik yaptığında - ve tabii ki gelin olduğunda - herkesin bunu söylemeye başladığını bilirsin. Ama sonra işin içine giriyorlar ve her şeyi istediklerini fark ediyorlar! Ve haklı olarak! Yani, mekanlar. Çeşitli seçeneklere baktık ama bunu gruba açmayı ve herhangi birinin ilham kaynağı olup olmadığını görmeyi düşündüm.

"Butlin's'e ne dersiniz? Chloë önerdi. 'Çok klişe, biliyorum, ama aslında çok eğlenceli ve şimdi spa uygulamaları ve her şeyi yapıyorlar ve eğer Maddy masraflar konusunda endişeleniyorsa...'

Bianca'nın yüzüne bakması onu olduğu durdurdu.

"Butlin's mi?" diye tekrarladı Bianca, sanki Chloë hepimizin tilki kakası içinde yuvarlanıp Oxford Caddesi'nde çırlıçıplak geçit töreni yapmamızı önermiş gibi inanılmaz bir tiksinti tonuyla. 'I. Sanmıyorum. Düşünmüyorum. Yani. Biz Newcastle'dan gelen grup tokatçı değiliz. Üzgünüm Charlotte, oralı olduğunu biliyorum. Demek istediğim... Maddy daha lüks bir şey isteyecektir, hepsi bu.'

Maddy de Newcastle'dan, diye düşündüm, dilimi ısırarak.

"Bir kır oteli düşündüm," diye devam etti Bianca. 'Ama iyi olanların hepsi çoktan dolmuş gibi görünüyor, sanırım bu şaşırtıcı değil. Calcot Manor'da bekleme listesindeyiz ama pek umutlu . Ayrıca yüksek sezonda - yarıyıl tatili, biliyorsunuz - bu yüzden kısıtlı bütçesi olan bizler için biraz pahalı olacaktır.

"Londra'da kalabiliriz," dedi Molly ve bunun William'dan gece boyunca uzak kalmak zorunda kalmayacağı anlamına geleceğini düşündüğünü biliyordum. Bazen, sürekli William'ın görüş alanında bulunarak, durup dururken ona evlenme teklif etmeye karar verdiği anı kaçırmayacağına inanıp inanmadığını merak ediyordum. "Sabah bir aktivite, öğleden sonra spa tedavisi, kokteyller, sonra bir yerde akşam yemeği, sonra da kulübe gitmek.

'Evet, bu çok uygun olurdu, biliyorum,' dedi Bianca. 'Ama biraz... hayal gücünden yoksun görünüyor sanırım. Sonuçta hepimiz burada yaşıyoruz ve her zaman dışarı çıkıyoruz. Maddy'nin farklı, biraz özel bir şeyi olsun istedim.

Telefonumun ekranı tekrar yandı ve ona baktım. Bu sefer Myles'dı. Bir çift kişilik yatağın fotoğrafını göndermişti - Oleg Shchepotin'in evindeki yataklardan biri olduğunu tahmin ediyordum, çünkü üzeri kocaman bir suni kürkle (ya da muhtemelen Oleg hakkında bildiğim kadarıyla gerçek kürkle) kaplıydı ve arkasında şeftali yiyen çıplak bir kadının yağlı boya tablosu asılıydı. Lanet olsun. Kanlı Bianca'nın bir karar vermesini ne kadar çabuk sağlayabilirsem, buradan o kadar çabuk çıkıp onu görebilirdim.

"Portekiz'e ne dersiniz? Ben sordum. 'Tanıdığım biri iş için Lizbon'da bir hafta geçirdi ve o - onlar - harika olduğunu söyledi. Ucuz, güzel, harika yemekler ve uçuş çok uzun değil.

'İşte şimdi aklıma bir geldi,' dedi Bianca. 'Charlotte, bu konuda biraz araştırma yapmanın bir sakıncası var mı? Belki beş farklı otel ya da Airbnb dairesinin maliyetini çıkarır, birkaç havayolu şirketinin uçuş fiyatlarını karşılaştırırsın, bu tür şeyler? Ve seçeneklerin yer aldığı bir elektronik tablo hazırlar mısınız? Önümüzdeki birkaç gün içinde lütfen, çünkü gerçekten rezervasyon yaptırmamız gerekiyor.

Yeterince adil olduğunu sanıyordum. Eskiden... Maddy ile aramızın farklı olduğu zamanlarda, düğünü için bu tür bir sürü şey yapacağımı varsaymışım. Ve hiç umursamazdım. Aslında, bunu dört gözle bekliyordum. Bianca'nın bunu yapmamı emretmesini ise hiç umursamıyordum.

Ama kendimi gülümsemeye zorladım. Ne de olsa Slack kanalı ve taze meyve tabağıyla kendisi de çok çalışmıştı.

"Elbette," diye dişlerimi sıkarak kabul ettim.

Bianca, "Arkadaşlarından tavsiye isteyebilirsin," dedi.

Kendimi durduramadan, 'Evet, sanırım yapabilirim' dedim. Orada büyük bir proje üzerinde çalışıyor, o yüzden birkaç haftada bir gidiyor. Bana bir sürü ipucu verebilir. Aslında Myles, yeni erkek arkadaşım. Ben de Maddy'ye düğüne yanımda birini getireceğimi söyleyecektim.

Tek bir randevu, bırakın artı-bir terörü, erkek arkadaş bölgesi bile sayılmazdı, biliyordum ama zor durumda olduğumu ve biraz abartmanın gerekli olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ve kesinlikle etkiliydi de - Bianca'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Gerçekten mi?

"Gerçekten mi?" dedim. 'Aslında Bianca, senin iş kolunda onu duymuş olabilirsin. Myles Taylor, Taylor + Associates'ten. Bir artı ile. Şimdi Mayfair'de onunla buluşmaya ve biraz geç kalıyorum, bu yüzden hepinizi sevip bırakacağım. Kahve için teşekkürler!'

Çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım, ön kapı arkamdan kapanır kapanmaz yalvarırcasına sıçradım.

Bu sefer hayır demedim. İstesem bile diyemezdim ve inanın bana, istemedim. Bianca'nın evinden station'a koştum, metroda aceleyle biraz makyaj yaptım. Daha güzel bir iç çamaşırı ya da en azından yeni bir üst almak için Selfridges'e acil bir koşu yapmayı düşündüm ama Myles'ı görmek birdenbire Myles'ın beni görmesinden daha önemli göründü. Her neyse, bana gönderdiği esnek deri kemeri takmıştım, siyah kot eteğiminilmeklerinden geçirmiştım. Hâlâ mavi örtüyle kaplı Shchepotin kalesini açıp beni kollarına aldığı andan itibaren her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Öyleydi. Aslında her şey yolunda olmaktan çok daha iyiydi, kısmen birbirimize gönderdiğimiz ve nelerden hoşlandığımızı, ne istediğimizi, birbirimize nasıl dokunacağımızı anlatan mesajlar sayesinde. (Bunun için teşekkürler, Kötü Kız!) Bir haftadan uzun bir süredir onun için arzu ile kaynıyordum ve kaynama noktasına ulaşmam için sadece birkaç ustaca dokunuş gerekti.

Aslında - ve bunu itiraf etmekten biraz utanıyorum - evin içine bile girmedik. Myles dış kapıyı kapattı, alarmın çalmasını bekledi, sonra beni dünyanın en değerli şeyiymişim gibi kollarına aldı, ama aynı zamanda neredeyse -ama tam olarak değil- sert bir aciliyetle. Onun kokusu, kot gömleğinin parmaklarımin altındaki hissi, hatta yüzümü sıyıran kirli sakalı, hepsi çok fazla görünüyordu

katlanılamayacak kadar erotikti. Onu sertçe ve elini eteğimin altına götürdüm, böylece onu ne kadar çok istediğimi külotumdan hissedebilecekti.

Beklemedi. Kumaşı kenara itti ve bana dokundu, ben de 'Durma' diye nefes nefese kaldım ve beni orada, Oleg'in ön kapısına doğru iterek, olabileceğimi asla hayal etmediğim türden yüz­süzce cinsel bir kadın gibi boşalmamı sağladı.

"Bu iyi bir başlangıç," dedi gülümseyerek, elinin karşısında titreyip sarsılmayı bitirdiğimde.

"Çok kötü değil," diye nefes nefese kaldım, "*Nasıl?*" diye düşündüm. *Tam olarak nasıl bu hale geldim?*

'Sanırım içeri girmeliyiz,' dedi ve .

Sanırım Myles bile Oleg ve Bayan Oleg'in ana yatak odasında sevişme cüretini gösterememişti. Bunun yerine, alt katta bir dadı için olduğunu tahmin ettiğim bir oda bulduk ve yatağın üstüne koymak için bir havlu aldık ve orada yaptık, sonra yüzme havuzunun yanındaki şezlonglardan birinde tekrar yaptık ve sonra kıyafetlerimizi çıkardık ve havuzun kendisinde tekrar denedik. Tansy haklıydı - pek işe yaramadı ama ne ben umursadım ne de o.

"Sürprizlerle dolusun Charlotte," dedi Myles, kurulandıktan ve beyaz deri bar taburelerine tünedikten sonra, yine biraz giyinik ama çoğunlukla değil, bir şişe daha ödünç Pol Roger şampanya içiyorduk.

"Öyle miyim? Ne, orada bir demet renkli mendil mi buldun, yoksa beyaz bir tavşan mı?

Güldü. 'Belki bir dahaki sefere. Ve belki farklı bir tavşan türü. Kadınlar artık bunları kullanıyor mu yoksa biraz 2005'te mi kaldılar?

"Yorum yapmam mümkün değil. Aslında yapamazdım ama bunu bilmesini istemiyordum ve ona Kötü Kız'ın yeni meydan okumasından ve önceki gün internetten verdiğim sipariştten bahsetmeyecektim. "Belki de seks oyuncaklarımı eski tarz seviyorumdur, tıpkı erkeklerim gibi.

"Ben sadece otuz beş yaşımdayım," diye itiraz etti, ben de güldüm ve onun gerçekten de yaşlı olduğunu söyledim.

'Gümüş tilki,' dedim parmaklarımı ipeksi kalaylı saçlarında gezdirerek. "Şaşırtıcı olmam konusunda ne demek istiyorsun?"

'Seninle ilk tanıştığımında çok düzgün görünüyordun,' dedi. Takım elbisenin içinde dümdüz duruyordun. Çok seksisin ama biraz da göz korkutucusun. Ve yine de, tüm bunların altında, tam anlamıyla pis birisin.

"Ne derler bilir misin?" dedim, podcast'ten alıntı yaparak. 'İyi kızlar cennete gider, kötü kızlar her yere gider - cennet dahil'.

"Öyle görünüyor," dedi, beni geriye itti, bacaklarımın arasına diz çöktü ve yavaşça, şefkatle, dilini klitorisime değdirdi ve parmaklarını içime sokup çıkardı, ta ki kendimi uzun süre dinlenene kadar bir daha gitmemin mümkün olmayacağını düşündüğüm yerde bulana kadar.

Sonrasında, birkaç dakika boyunca hareket edemedim ve gözlerimi açamadım. Uzun süredir uykuda olan ve vahşice yeniden uyandırılan bir parçam şimdi tekrar uykulu bir haldeyken, kendimi bir mutluluk seli içinde bara yaslanmaya bıraktım. Ve harika hissettiriyordu. Neden bu kadar uzun süre bırakmıştım ki?

Gözlerimi açtığımda Myles yeniden giyinmiş, boş şişeyi çantasına tıktırmış ve kristal bardakları dikkatle kuruluyordu. 'Kanıtlardan kurtulmak,' dedim. 'Bir süredir Oleg'in usta suç becerileri.'

"Uzmanlardan öğreniyorum," dedi cod Rus aksanıyla. Sonra dalgın dalgın ekledi: 'Önümüzdeki hafta istif yıkılacak ve ardından Oleg'in ekibi taşınacak. Sanırım buradaki işimiz bitti.'

'Benim evimde kalabilirsin ama burası kadar lüks bir yer değil. Yüzme havuzu ya da yatağın üzerinde nesli tükenmekte olan türlerin postları gibi şeyler vaat edemem.'

"Zavallı Charlotte, çok zavallı," dedi eteğimi bana doğru fırlatarak. "Haydi, giyin, şimdi gitmem gerek.

Bir hayal kırıklığı hissettim. Bunu yüzümde görmüş olmalıydı, çünkü aniden ciddileşerek geldi ve kollarını bana doladı.

"Hey," dedi. 'Oleg'in projesi bitti diye sen ve ben de bitmiş sayılmayız. Biz daha yeni başlıyoruz.

"Biz mi?

"Umarım öyledir. Sen ummuyor musun?"

Başımı salladım, aniden ifade edemediğim bir duygu seline kapıldığımı hissettim.

"Bu gece ne yapıyorsun? Kendimi sıradan görünmeye zorlayarak sordum. "Güzel bir şey var mı?

Bir başka gösterişli ödül yemeğini ya da belki arkadaşlarıyla barda geçireceği bir akşamı hayal ettim ve hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

"Pek sayılmaz," dedi. "Eski sevgilimle akşam yemeği yiyeceğim.

Beni saran seks sonrası mutluluğun sisi, bir rüzgârla savrulup gitmiş gibi kayboldu. Titredim ve tişörtümü giydim.

Eski kız arkadaş mı?

İç çekti. "Eski karım.

"Ah," dedim, sesim küçük ve çekingen çıkıyordu. "Boşandığınızı bilmiyordum.

Aptal olma, dedim kendime. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, ne bekliyordun ki? Bunca yıldır bekar olduğunu ve senin gelmeni beklediğini mi?

'Ayrıldık aslında,' dedi. 'Bak Charlotte, bunun ideal olmadığını biliyorum. Şu anki durumum biraz karışık. Zamanlamayı daha iyi yapabilseydim, . Ama olan oldu. Benim evliliğim

Bitti. Geriye kalan her şey sadece detay. Bu kadar kısa sürede başka biriyle tanışmayı beklemiyordum, hatta istemiyordum. Ama şimdi tanıştım ve üç yıl önce yaptığım aptalca bir hata yüzünden aramızdaki her şeyi bir kenara atmak istemiyorum.

Üç yıl. Hayatının yüzde onundan daha az. Ama yine de birini, geri kalan ömrünün tamamını onunla geçirebileceğini düşünecek kadar sevmiştii. Ortak bir geçmişleri, birlikte inşa bir evleri, birbirlerine taktıkları evcil hayvan isimleri ve kimsenin anlamadığı şakaları vardı. Eski bir kız arkadaş - birkaç aydır birlikte olduğu ve arkadaş olarak buluştuğu biri - güvensizliğimi kırmızı alarma geçirirdi; bir eş, hatta yakında eski bir eş olacak biri, tamamen başka bir şeydi.

"Bilmiyordum," dedim tekrar.

Yanıma oturdu ve elimi tuttu. 'Sana söyledim Charlotte, elbette söyledim. Çoktan yapmalıydım. Özür dilerim. Nasıl tepki vereceğinden, aramızdaki ilişkiyi bitireceğinden endişelendim. Ve bu tür şeyler... hiçbir zaman iyi bir zaman olmaz, değil mi?

Zamanlama olarak, ilk kez seviştikten hemen sonra (daha doğrusu üçüncü kez, sanırım, tam olarak konuşursak) oldukça şeytaniydi.

"Hayır, sanırım değil," dedim, sesimin bu kadar güçsüz çıkmasından nefret ederek.

Bak. Başka bir ilişki aramıyordum. Ondan çok uzağım. Son birkaç ay o kadar zor geçti ki neredeyse yıkılacaktım. Bir süre kendi başıma kalacağımı, işime odaklanacağımı ve bunu atlatmak için biraz zaman ayıracağımı düşündüm. Ama sonra seninle tanıştım.'

Kenetlenmiş ellerimizden başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Yüzü çok durgun ve ciddiye.

'Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,' dedim. 'Yani, sen hala evlisin.

'Sadece teknik olarak,' dedi. 'Önemli olan her şekilde aylarca. Hatta yıllarca.'

korkunç bir düşünce geldi. "Hâlâ birlikte mi yaşıyorsunuz?

İçini çekti. "Evet. Evet, öyle. Ayrı yatak odaları, ayrı hayatlar, ama aynı evde, en azından şimdilik. Dürüst olmak gerekirse çok zor. Ama uzun sürmeyecek. Bir mahkeme tarihi aldığımızda, tüm formaliteleri hallettiğimizde, evi satışa çıkarabiliriz ve o zaman nihayet düzgün bir şekilde devam edebilirim. Pratik olarak yani. Duygusal olarak, sanırım birkaç hafta önce Colton Capital'in yönetim kurulu odasında hayatıma devam ettim.

Elini uzatıp nazikçe yanağımı okşadı ve neredeyse dayanamayacağım kadar güçlü bir duygu dalgası -arzu, pişmanlık, öfke- hissettim. Kendimi sakın kalmaya zorladım. Söylediği her şey beni güvende ve arzulanmış hissettiriyordu, bunu amaçladığını biliyordum. Ama ihtiyacım olan duygular değil, gerçeklerdi.

Ağzım kuru bir şekilde, "Çocuğunuz var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Çocuk yok, Tanrı'ya şükür. Yani, eğer yapsaydık her şey daha da zor olurdu. Onlar için, onun için, benim için... ve senin için. Bu da sorunun bir parçasıydı. Çocuk istiyordum, gerçekten baba olmak istiyordum. Ve onun da istediğini sanıyordum. Ama o sürekli erteledi, çünkü hazır değildi, iş öncelikliydi ve bunun gibi şeyler. Mantıksız bir şey değildi. Ama sonra "sonra "nın aslında "asla" demek olduğunu anladım.

"Yani bu yüzden mi ?

"Ayrıldık," dedi. "Ev - cidden, Charlotte, bu sadece bir ayrıntı. Noel'den beri aynı yatak odasını paylaşmıyoruz. Kendime ait bir yer kiralayacaktım ama sürecin bu kadar uzayacağını tahmin etmemiştim. Özellikle de bunun önemli olduğunu düşünmedim. İş için çok uzaktayım, bu yüzden birbirimizi çok az görüyoruz. Seninle tanışana kadar bunun bir önemi yoktu.

"Ama şimdi benimle tanıştınız.

"Yaptım," diye gülümsedi. "Ve bunu yaptığımı çok memnunum. Sen çok farklısın, biliyorsun. Sen , Charlotte. Sadece özel olduğun için değil.

Çok güzelsin ve seninle sevişmek ölçsüz bir şey, ama çok birliktesin, çok odaklanmışsın. Bana ihtiyacın olmamasını seviyorum. Bu sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamamı sağlıyor.

Aşk. Beni sevdiğini söylememiştir. Benim bir yönümü sevdiğini söylemişti: tanıdığımından bile emin olmadığım bir yönümü. Ama kelime hala oradaydı, bir vaat gibi havada asılı duruyordu.

'Bunu düşünmem gerekecek' dedim.

Elbette. Seni acele ettirmek istemiyorum. Sana herhangi bir ön koşul koymak istemiyorum. Ama gerçekten aramızda özel bir şeyler olabileceğini düşünüyorum. Bir daha asla böyle hissetmeyi beklemiyordum - en azından uzun bir süre. Ama hissediyorum ve işte buradayız.

'İşte buradayız,' diye yineledim. "Ama şimdi gidip karınla buluşman gerekiyor.

İçini çekti ve saatine baktı. 'Gitmek zorundayım. Geç kalmak istemiyorum, bu aramızdaki kötü duyguları daha da artırır. Bu gece avukattan bir sürü evrak alacağız. Tam mali açıklama diyorlar. Ondan hiçbir şey saklamadım ve finansal olarak bana bağımlı değil ama yine de yapılması gerekiyor ve eğer tartışmaya başlarsak daha da az eğlenceli olur.

Avukatların evrak işlerini neden bir Cumartesi akşamı yemekte değil de gündüz vakti, bir kahve içerken halletmediklerini merak ettim ama bir şey söylemedim. Bu beni ilgilendirmezdi ve zaten o da uzaklardaydı. Muhtemelen zamanları olmamıştı, kadının yoğun kariyeri yüzünden ona çektiği çocukları verememiştir.

"Tamam," dedim, elini bıraktım ve ayağa kalktım. "Seni geç bırakmak istemem.

'Sana veda etmekten nefret ediyorum Charlotte,' dedi. 'Özellikle de şimdi, üzgün olduğunu görebiliyorken. Ama lütfen bunu bir düşün. Lütfen bize bir şans ver.

Sonra beni öptü ve evde tek başıma geçireceğim bir Cumartesi gecesini iple çekerek metroya bindim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Myles'in adını ikinci kez Google'a yazdım. Daha önce bunu boş bir merakla, patronumu temsil edeceğim bir toplantıya en azından yarı hazırlıklı olmak için yapmış, sonra da spekülasyon ve hayranlık dolu bir tavşan deliğine dalıp gitmiştim. Şimdi ise bambaşka bir meseleydi.

Merkez trende ayakta dururken, bedeninin kokusu hâlâ üzerime sinmişken, telefonuma Myles'in adını yazdım. Sonrasında bir kelime eklerken elimin titrediğini görebiliyordum: karısı.

Tren tünele girdi ve sonuçlar yüklenemedi telefonumun bağlantısı kesildi. Sonra, yüklendiğinde, bir sürü rastgele sonuç buldum. Myles Taylor adında bir sürü insan varmış ve birçoğunun karısı varmış. Ve

Myles adında, soyadı Taylor olan kadınlarla evli başka insanlar da vardı. Sonra bağlantı yine koptu. Ama Tottenham Court Road'da bir gecikme oldu ve tırnak işareti ve 'mimar' kelimesini ekleyerek aramamı geliştirdim. O zaman adını biliyordum.

Midemin bulandığını hissederek yazdım ve resimler sekmesine tıkladım. Hiçbiri bir arada değildi, en azından ilk sayfada. Ama işte oradaydı. Küçük resimlerde bile kişiliği sayfadan yayılıyor gibiydi. Ufak tefek bir kadın, abartılı derecede kıvrımlı ama sıkı ve

İnce yapılı, boyunun kısalığını topuklu ayakkabıları ve kabarık saçlarıyla telafi eden bir kadın. Makyajı için çok zaman harcadığı belli olan ve ultra feminen, retro modaya meraklı bir kadın. İşi gereği tanımadığım ama bir tür ünlü gibi görünen insanlarla bir sürü etkinliğe katıldığı anlaşılan bir kadın. O kadar sıcak ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye sahipti ki ondan hoşlanmamak mümkün değildi, ama aynı zamanda hiç esir almayan bir havası vardı.

'Hemen dur, Charlotte. Bu şekilde delilik yatıyor. Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim, en azından nefesimin altında, ama yanımda duran Sih adamın biraz uzaklaştığını ve çocuklarını da kendisiyle birlikte arabadan aşağı indirdiğini fark ettim. *Delilik bu, Charlotte. Bir de bakmışsınız Instagram'daki iki yüz bin takipçisine katılmış ya da Soho'daki ofisine gidip evliliğinin ne kadar öğrenmek istemişsiniz.*

Tren Liverpool Street'e yanaştığında ve beni eve götürecek metroya binmek için eşyalarımı otomatik olarak toplarken, telefonumun penceresini kararlılıkla kapattım. Myles'la ilişkim hakkında vereceğim karar ne olursa olsun, bunu karısını internette takip ederek vermeyecektim.

Saat neredeyse sekiz olmuş ve hava kararmaya başlamış olmasına rağmen akşam hâlâ sıcaktı. İnsanlar The Daily Grind ve Prince George'dan kaldırıma dökülüyor, sigara ve tütün içiyor, içki içiyor ve konuşuyorlardı. Birkaç ay önce Maddy, Henry ve ben de orada olabilirdik. Myles'ın bana daha önce söylediklerini Maddy'ye anlatabilirdim ve o da bana ne yapmam gerektiğini söylerdi. Ya da en azından kendim için doğru kararı verebilmem için ne düşünmem gerektiğini söylerdi. Onunla konuşmayı, ona ne yapmam gerektiğini sormayı, bilge tavsiyelerini dinlemeyi ve bunlara göre hareket etmeyi çok istiyordum. Biliyordum ki bana ne söylerse , bir sarılma ekleyecek ve bana bir şeyler söyleyecekti.

beni güldürmek için. Ama orada değildi ve onu arasam ya da mesaj atsam cevap vereceğinden bile emin değildim. O ve Henry Bromley'deydi, şüphesiz bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapıyor ya da düğün resepsiyonları için oturma planını tartışıyorlardı. Ya da belki de Cumartesi geceleri hepimizin yaptığı gibi kanepede uzanmış Netflix'te ne izleyeceklerini ve Uber Eats'ten pizza mı yoksa köri mi sipariş edeceklerini tartışıyorlardı. Ve ben eve yalnız gidiyordum, Maddy ve Henry'nin olmadığı, sadece Adam'ın rahatsız edici varlığının olduğu bir eve. Çünkü Tansy, tabii ki Paris'teydi. Şanslı Tansy, sadece seksi ve zengin değil, aynı zamanda görünüşe göre ona deli gibi aşık olan bir adamla göz alıcı ve romantik bir hafta sonu geçiriyordu. Ve en önemlisi bekârdı. Tansy'yi uyardığım gibi, Renzo'nun bir erkek arkadaş olarak sorunları olabilirdi ama açıklanmamış bir eşin bunlardan biri olmadığından emindim: Colton Capital'in geçmiş kontrolleri çok titizdi.

Kendimi eve bıraktım ve doğruca bahçeye doğru yürüdüm. Güzel bir akşamdı - hava her gece biraz daha erken kararıyordu ama gökyüzü berrak, mükemmel bir turkuaz rengindeydi ve ay yeni doğuyordu - ve eğer akşamı yalnız geçireceksem, dışarıda oturup bir şeyler içebilirdim, belki bu arada biraz da alışveriş yapabilirdim. Henry'nin gidişinden bu yana bahçe zarar görmüştü; dökülen yapraklarla tıkanan çiçek tarhlarında yabani otlar yeşermişti ve Luke ile Hannah'nın yan evinden gelen sarmaşıklar ciddi bir şekilde saldırıyordu. Bu konuda bir şey yapmaya zahmet edip edemeyeceğimi düşünerek umutsuzca etrafıma bakındım, yapamayacağıma karar verdim ve içeriye döndüm.

Beyaz bir ışık gözüme çarptı ve etrafımda döndüm - ama orada hiçbir şey yoktu. Freezer'ın kuyruğunun çitin üzerinden kaybolduğunu mu görmüştüm? Öyle umuyordum ama emin değildim ve zaten düşünmem gereken daha acil meseleler vardı ve bunları düşünürken bir içkiye ihtiyacım vardı.

Adam'ın mutfakta olması beni şaşırtmıştı. Onu aşağıda birkaç kereden fazla görmemiştim; kodlamasını ya da yaptığı belirsiz işleri yatak odasında yapıyordu ve çamaşır yıkamak ya da yemek yapmak Tansy ve ben isteyken gerçekleşiyordu. Onu hiç görmeyeli yedi gün, hatta belki de bir hafta olmuştu. Bir hayaletle yaşamak gibiydi, eğer hayaletler bol Lynx kullanıp ton balığı konservesi yiyorlarsa.

Masada oturmuş çay içiyor ve tabletinde bir şeyler okuyordu; onu her gördüğümde olduğu gibi solgun ve çukur gözlü olmasına rağmen oldukça normal görünüyordu. Üzerinde eşofman altları ve bir oyun konferansından bedava alınmış gibi görünen soluk bir tişört vardı ve uzun, ince ayakları çıplaktı ve fark etmeden edemedim, biraz kirliydi. Gerçi ona hak vermek gerekirse, mutfak zemini de pek temiz sayılmazdı. Maddy ortalıkta olmadığına göre, Odeta'ya Romanya'daki ailesini sorarken yapılması gerekenleri nazikçe işaret ediyordu; Odeta hepsini ismen tanıyor gibiydi, standartlarının düşmesine izin veriyordu. Myles'ı geceyi geçirmesi için davet edeceksem, onunla konuşmam ya da daha büyük olasılıkla kendim biraz temizlik yapmam gerekecekti. *Kahretsin, Maddy, seni özledim.*

Adam'a 'Merhaba' dedim. 'Nasıl gidiyor? Çok güzel bir akşam, bahçede bir şeyler içmeye gidiyordum.

"Merhaba," mırıldandı.

Buzdolabını açtım ve sadece neredeyse boş bir şişe sauvignon blanc gördüm, bu da hissettiklerimi hiç kesmeyecekti. Sonra Maddy'nin televizyonun altındaki dolapta bıraktığı tekila ve triple sec şişelerini hatırladım.

'Ne zaman acil bir margaritaya ihtiyacın olacağını asla bilemezsin, cıvcıv,' demişti.

Şu anda bir taneye ihtiyacım vardı. Tansy'nin meyve kasesinde bırakmış olması gereken, hafifçe solmuş birkaç limon bile vardı.

"Bir kokteyl ister misin? Adam'a söyledim. 'Ben almayayım' dedi.

"Keyfin bilir. Sıktım, karıştırdım, tuzladım ve kokteylim hazır olduğunda yudumladım. Tadı oldukça güzeldi. Çantamdan telefonumu çıkarıp bahçeye doğru yöneldim.

Sonra Adam, "Bu kadar kötü bir şey yaptığını bilmek nasıl bir duygu?" diye sordu.

Dondum kaldım, zihnim dönüyordu. Myles'ı bilmiyordu. Bilemezdi. Hem zaten Myles evli değildi, en azından çok evli değildi. Evli değildi, evliydi. Ama Adam onun kim olduğunu ya da benim nerede olduğumu bile bilmiyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, soğukkanlı ve telaşsız görünmeye çalışarak ama aslında suçlu ve biraz da paniklemiş bir sesle.

"İşiniz tabii ki. Çöküş ve durgunluğa neden olan sektörde çalışıyorsun. İnsanların sefaletinden para kazanmak. Sizin gibi insanlar yüzünden şu anda bu ülkede kaç kişinin evsiz olduğunu biliyor musunuz? Kaç çocuğun yoksulluk sınırının altında yaşadığını biliyor musun?

Adam için bu tam bir konuşmaydı ve sadece söylediklerinin değil, bana bir şeyler söylediğini duymanın şoku beni bir anlığına şaşkına çevirdi.

Sonra dedim ki, 'Ben sadece bir ofis asistanıyım, biliyorsun değil mi? Mektupları yazıyorum, kahve yapıyorum ve sandviç sipariş ediyorum. Ya da sandviç yiyen olsaydı ben de sipariş ederdim, ki yemiyorlar, o yüzden sashimi sipariş ediyorum. Ben bir finans dehası değilim.

'Bir ofis asistanı,' dedi alaycı bir şekilde. 'Evet, doğru. Kamu sektöründe bunu yaparak ne kadar kazanırdınız? Öğle yemeklerini sipariş edecek, kahvelerini yapacak ve daktilolarını yazacak insanlar bile olsaydı

mektuplar, ki yok, çünkü kesintiler. Burada yaşamak için yeterli değil, bu kesin.

Elindeki çay bardağını bana fırlatsaydı daha fazla şaşıramazdım. Sessiz, somurtkan Adam aniden kabuğundan çıkıp -her şey bir yana- işim yüzünden benimle uğraşmaya başlamıştı. Tuhaftı. Kabuğundan çıkıp bir içki içmek için bana katılsaydı ve *Strictly Come Dancing*'i kimin kazanacağı hakkında hoş bir sohbet etseydi daha da tuhaf olabilirdi.

'Sen de burada yaşıyorsun,' diye . 'Kuzenin Henry artık burada yaşamıyor çünkü büyükbabası vefat etti ve ona bir ev alacak kadar para bıraktı. Bu pek dürüstçe kazanılmış bir para sayılmaz, değil mi?

Adam, 'Ailemi bu işe karıştıрма,' dedi.

Ne? Aileni hiçbir şeye karıştırmayacağım. Bunu sen başlattın. Tanrı aşkına, eve geliyorum, tek istediğim sakın bir akşam geçirmek, sana bir içki ikram ediyorum ve sen hiçbir şey yokken bana saldırmaya başlıyorsun. Neyin var senin?'

"Zenginliği nüfusun yüzde birinin elinde tutan mekanizmaları sorgulamanın nesi yanlış? Adam de- manded. 'Zenginlerin savaş ve kıtlıktan kar elde etmesine izin veren bir sisteme itiraz etmenin neresi yanlış? İnsanların gezegendeki en dezavantajlı insanlar için gerçek fark yaratabilecek milyonlarca sterlin vergi ödemekten kaçınmasına izin veren offshore paravan şirketlerle ilgili bir sorun yaşamamanın nesi yanlış? *Benim* neyim var diye sormak yerine kendinize bu soruları sormak isteyebilirsiniz. Ben gayet iyiyim.'

'Tamam, madem dezavantajlı insanlardan bahsediyoruz,' dedim, 'belki bana Colton Capital'in geçen yıl hayır kurumlarına ne kadar bağış yaptığını söylemek istersiniz? Bilmiyor musunuz? Ben biliyorum. Dört yüz bin pound. Belki de vakıf hakkında bilgi edinmek istersiniz.

Colin, yoksun bölgelerdeki dezavantajlı gençlerin ileri eğitime devam etmelerine yardımcı olmak için kuruldu ve kaç tanesine yardım etti. Ben söyleyeyim. Yetmiş dört. Bunlardan ikisi geçen yıl Cambridge'e gitti. Servet ve gücü seçkinlerin elinde tutmak için bu nasıl? Belki yatırım mikro kredi programını ve Pakistan kırsalında kaç kadını yoksulluktan kurtardığını duymak istersiniz. Ama hayır, bunları duymak istemezsiniz, çünkü bunlar sizin aptal klavye savaşçısı gündeminize uymuyor. Şimdi dışarıda oturup içkimin tadını çıkaracağım. Seninle konuşmak güzeldi.'

Adam ayağa kalktı. Bir an için PG'sinden arta kalanları bana fırlatıp fırlatmayacağını ve bunu yaparsa ne yapacağını merak ettim. Ama yapmadı. Bardağı lavaboda yıkayıp bulaşık makinesine koydu ve ben de batı dünyasındaki su tüketiminin küresel kıtlığa nasıl katkıda bulunduğuna dair bir yorum yapmaktan kendimi alıkoydum, çünkü öyle olup olmadığından ya da nasıl olduğundan emin değildim.

"Her neyse," dedi ve beni ağızım açık, az önce ne olduğunu merak eder halde bırakarak yukarı .

Sanki evin belirli bir şekilde hafifçe can sıkıcı olmasına alıştığım bir unsuru - örneğin Maddy'nin geçen yıl koridor için aldığı halı, aylarca her gelip gittiğimizde bize çelme taktı, ta ki ayaklarımızı sürüyüp bize kötü davranmasına izin vermek yerine üzerine dikkatlice basmayı öğrenene kadar - aniden ayağa kalktı ve hayal bile edemeyeceğimiz bir gündemi olduğunu ortaya çıkardı.

Adam benden hoşlanmıyordu - bunu uzak durarak ve daha sonra Tansy ile bira ve pizza içmeye gitmenin bedelini benim orada olmamla ödemek zorunda kaldığında bana açıkça kaba davranarak açıkça göstermişti. Aynı evi paylaştığım biri tarafından sevilmemek elbette ideal değildi, ama yollarımızın ne kadar az kesiştiğini düşünürsek, başa çıkabilirdim. Ben

Maddy ve Henry taşındığında kendimi yabancılarla yaşamamanın garipliğine zihinsel olarak hazırlamıştım ve Tansy'nin bir arkadaşına dönüşmesi beklenmedik bir bonus olmuştu. Yine de üzümlere düşündüm ki, Renzo'yla birlikte oldukları için artık daha az ortalıkta olacak, Adam'la beni düşman gezegenler gibi birbirimizin yörüngesinde bırakacaktı.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Adam, Henry'nin kuzeniydi. Bugünkü nedimeler toplantısının girişinde (gerçekten daha bu sabah mıydı? Sanki yüz yıl önceydi), Bianca hepimizin masalar arasında nasıl bahsetmişti, her birimiz damadın teşrifatçılarından birini karşı numaramız olarak seçecektik.

"Bu, partnerinle aynı masada olmayacağın anlamına gelebilir," demişti ve Molly'nin irkildiğini fark ettiğimi hatırlıyorum. "Ama neyse ki bazılarımızın partneri yok.

Evet, bunun için şeref. Bekarlığımı yüzüme vurman çok hoş. Tekrar. Ve Bianca'yı tanısaydım, masa planının sorumluluğunu üstlenir ve Adam'la oturmamı sağlardı, özellikle de onunla anlaşılamadığımız haberini alırsa.

Ama teknik olarak bekâr değildim, değil mi? Myles'la tanışmıştım. Bianca'ya onunla tanıştığımı söyledim. Bana kız arkadaş olmamı istememiş olsa da, bana karşı bir şeyler hissettiğini söylemişti. Ama benden neredeyse on yaş büyüktü. Artık birlikte yattığımızı göre muhtemelen bunun çocukça ve gereksiz olduğunu düşünecekti. Elbette bu bizi özel mi kılıyordu? Onun bir karısı olması gibi küçük bir ayrıntıyı saymazsak. Karısı değil, diye hatırlattım kendime. Yakında eski karısı olacak. Tüm detaylar çözülür çözülmez.

Kötü bir insan değildim. Sırf yapabildiğim için evli adamlarla yatan bir yuva yıkıcı değildim. Evlenmemiştim bile.

Biliyordum. *Peki ya sen bilseydin Charlotte? Bugün sana söylediğini en başta söyleseydi, ne yapardın?*

İlk başta bilmiyordum. Sonra biraz daha düşündüm, Myles beni öptüğünde, bana dokunduğunda, beni becerdiğinde nasıl hissettiğimi. Bana söylediği sözleri, sevgisiz, boş evliliğinden duyduğu üzüntüyü, birlikte paylaşacağımızı düşündüğü geleceği kafamda duydum. *Sen Charlotte*, demişti. Onun anısı beni mutluluktan titretti. Onun beni mutlu ettiği kadar ben de onu mutlu edebilirdim.

Karanlık çağlarda, 1950'lerde ya da uzak geçmişte boşanmış insanlarla ilişki kurmanın ayıp, hatta günah olduğu başka bir zamanda yaşamıyorduk. Aslında daha geçen gün Katolik Kilisesi'nin bile bu konudaki tutumunu yumuşattığını okuduğumu hatırladım - ve Katolik Kilisesi bir konudaki tutumunu yumuşattığında, bu konudaki kamuoyu görüşünün sonsuza dek değişmiş olması gerektiğini bilirsiniz. Chloë'nin erkek arkadaşı, harika Gareth, daha önce evliydi ve iki haftada bir onunla kalan küçük bir oğlu vardı. İşyerindeki Margot ikinci kocasıyla evliydi. Colin üçüncü evliliğini yapıyordu, Tanrı aşkına. Kimse bu konuda bir şey düşünmedi.

Ama boşanmadı, değil mi Charlotte? Kafamın içinde, vicdanıma ait olabileceğinden şüphelenmeye başladığım sinir bozucu bir ses çınladı. *Doğru düzgün ayrılmamış bile. Adam. Adam. Yaşıyor. Birlikte. Onunla. Karısıyla.*

Adam, "Bu kadar kötü bir şey yaptığını bilmek nasıl bir duygu?" dediğinde hissettiğim anlık, refleksif suçluluk duygusunu hatırladım. Bilmiyordum, bütün mesele buydu, Adam'ın suçlamasının bu kadar haksız hissettirmesinin nedeni buydu, her ne kadar oldukça farklı bir şeyle ilgili olduğu ortaya çıkmış olsa da. Bu da bana Xander'a sormam gerektiğini hatırlattı, kim iş yerinin yerleşik uzmanıydı etik konusunda

Colton Capital'ın ne kadar şeytani bir yatırım olduğunu. O bilirdi. Hem zaten firma o kadar kötü olsaydı, ahlaki açıdan melekten iğrenç olana kadar bir skalada yer alsaydı, etik açıdan orada çalışıyor olmazdı.

Ama bu işle ilgili değildi. İçten içe Adam'ın yanıldığından emindim ve zaten onun hakkımda ne düşündüğü de pek umurumda değildi. Ama kendimin ne düşündüğünü, arkadaşlarımın ne düşüneceğini, hatta Kötü Kız'ın ne düşüneceğini önemsiyordum. 'Kırmızı çizgilerinizin ne bilin' derken kastettiği bu tür bir şey miydi? Öyle olduğunu kuvvetle tahmin ediyordum. Yaptığım şey şeytani bile, doğru da değildi.

Myles karısını terk edeceğini söyledi. Evin satılması ve malların bölüşülmesi gerektiği gerçeği dışında her şekilde evlilikten çoktan ayrıldığını söyledi. Ama mesele şu ki, bunlar henüz olmamıştı ve olana kadar da devam edemeyeceğimi fark ettim.

Biraz sersemlemiş bir halde mutfağa döndüm, kokteyl çalkalayıcısındaki margaritayı bardağıma boşalttım, bir tane daha yaptım ve dolaptan bir tüp Tansy's Pringles aldım. Biri beni tekrar çıplak görene kadar uzunca bir süre geçeceğini tahmin ediyordum, bu yüzden hepsini bitirip nedime elbisemin canı cehenneme diyebilirdim.

Sonra tekrar dışarı çıkıp oturdum ve Myles'a uzun bir mesaj yazmaya başladım. Adam'ın istemeden de olsa Myles'la yatmanın tüm ilkelerime aykırı olduğunu fark etmemi nasıl sağladığını anlattım. Ona, birlikte olduğumuzda ne kadar mutlu olursam olayım, bu mutluluğun onun bana ait olmadığı ve utandığım bir şeyi yaptığım bilgisiyle lekeleneceğini söyledim. Ona, birlikte sahip olduğumuz şeyin değeri varsa, bunun

Altı ay sonra ya da evliliğinden kendini kurtarması ne kadar sürerse sürsün hâlâ orada olacaktı.

Sonra hepsini tekrar okudum, ne kadar abartılı, saçma sapan bir şey olduğunu düşündüm ve hepsini sildim. Bunun yerine, ona sadece iki basit cümle mesaj attım.

Evli erkeklerle çıkmam, üzgünüm. Eğlenceliydi.

Sonra içkimi ve cipslerimi, ikisinin de tadına bakmadan, düşüncesizce bitirdim. İçimden ağlamak geliyordu ama bir türlü bunu yapamıyordum, her ne kadar eski güzel bir feryadın muhtemelen beni daha iyi hissettireceğini bilsem de. Tansy ya da Chloëye mesaj atıp doğru şeyi yaptığıma dair güvence istemeyi düşündüm ama onların "Deli bir kadın olma!" diye cevap vermelerini umacağımı çok iyi biliyordum. Ona hemen mesaj at ve fikrini değiştirdiğini söyle!" diyeceklerini umuyordum ama aslında söyleyecekleri şey, "Ne kadar adisin, onunla yatana kadar sana söylememişsin!" olacaktı. Tepelere doğru kaç ve arkana bakma!

Sonunda dışarıda daha fazla oturamayacak kadar üşüdüğümü fark ettiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Yukarı çıktım ve sıcak bir duş aldım, Myles'in bedeninin hatırasını üzerimden tamamen attım ve akan suyun sesinin Adam'ı uyandırıp uyandırmadığını umursamadım. Ama yatağa gittiğimde kapısının altındaki ışık aralığından hâlâ uyanık olduğunu görebiliyordum.

Korkunç bir şekilde uyudum, sadece Myles'in fikrimi değiştirmem için yalvardığı hayali mesajlarla değil, aynı zamanda sahanlıktan geliyor gibi görünen sıçrayan, tırmalayan seslerle de rahatsız edildim. Harika. Sadece bir kez daha bekar olmakla ve görünüşe göre öyle kalmaya mahkum olmakla kalmıyordum, aynı zamanda benden nefret eden münzevi tuhaf ev arkadaşım yatak odasında yemek yiyordu ve şimdi farelerimiz vardı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Merhabalar ve Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz! Bugün sizin için seveceğinize söz verdiğim bir meydan okumam var, çünkü içinizdeki kötü kızı ortaya çıkaracak bir meydan okuma. Ama size ne olduğunu söylediğimde, korkmanızı istemiyorum. Çıldırılmayacak mısın? Güzel. Çünkü zaman değişti ve bugünlerde bunları satın almak için Times Meydanı'nda yağmurluklu ürkütücü yaşlı adamlarla dolu kabataslak bir dükkana gitmenize yok. Bunları gizlice internetten sipariş edebilirsiniz ve sadece harika hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda harika da görünüyorlar. Nereye varmak istediğimizi anladınız mı? Meydan okumaya hazır mısın? Biliyordum!

"Aman Tanrım, gerçekten harikaydı," dedi Tansy. 'Bize bir süit ayırtmıştı, cidden, yemek masası ve her şeyiyle, Diptyque banyo malzemeleriyle - tam boy olanlar ve her gün değiştiriyorlardı, bu yüzden eve bir sürü getirdim, ne istersen al - ve kabarık bornozlar ve taze çiçekler ve bir meyve tabağı ve buzda şampanya ve her şey. Çok muhteşemdi ama içeri girer girmez sadece yatağa baktım ve tek düşünebildiğim buydu ve kendimi gerçekten gergin hissetmeye başladım.

'Tahmin edebiliyorum,' dedim. 'Peki devam et - o anda üzerine atladın mı?

"Hayır! Açıkçası ben de istedim ama dediğim gibi çok gergindim. Eşyalarımızı yerleştirdik ve çok garipti, birbirimize karşı gerçekten resmiydik, odanın içinde birbirimizin yoluna çıkmamaya çalışarak dans ediyorduk, Eurostar'da yolda çok gülmüş olmamıza rağmen. Eşyalarımı banyoya koyduğumda gerçekten utandım çünkü onunkiler Aesop'tan, benimkiler ise Superdrug'ın kendi markasıydı.

Güldüm. "Tuvalet malzemelerinden utanıyorsun. Eminim fark etmemiştir bile. Sonra ne olacak?"

Tansy ikimiz için hazırlamayı teklif ettiği kızartmanın içine bir avuç ıspanak yaprağı attı, hafta sonu o kadar çok yemişti ki bütün gün canının yeşil sebze çektiğini söylemişti. Bana ördek konfit, mignonette soslu istiridye (bunun ne olduğunu bana açıklamak zorunda kaldı) ve Nutella'lı krepler hakkında her şeyi anlatmak için epey zaman harcadı ve midem kelimenin tam anlamıyla onu dinlerken guruldamaya başladı. Bu ve önceki günün çoğunu yatakta onun Pringles ve Penguen bisküvi zulasına daha fazla girerek geçirdiğim gerçeğiyle birlikte, ben de sağlıklı bir akşam yemeğinden çok memnundum.

"Sonra dışarı çıkıp bir şeyler keşfetmek ya da bir şeyler içmek isteyip istemediğimi ya da yorgun olup biraz uzanmak isteyip istemediğimi sordu ve aslında kızardı ve onun da benim kadar gergin olduğunu fark ettim.

"Renzo, gergin misin? Senden hoşlandığını biliyordum ama bu ciddi bir şey.

"Biliyorum! Ocaktan uzaklaştı ve bir tür ışıklı kıvrınma hareketi yaptı. 'Gerçekten öyleydi. Tanrı onu korusun, çok tatlıydı. Ben de asıl istediğimin bir duş almak olduğunu söyledim, çünkü birinci sınıfta olmamıza ve istasyondan taksiye binmemize rağmen, seyahat etmenin insanı ne kadar kötü hissettirdiğini bilirsiniz.

Bildiğimi söyledim, ancak benim için seyahat her zaman bir Ryanair kabinine doluşup bir grup sarhoş geyikle seyahat etmek anlamına geliyordu ve Eurostar'da birinci sınıf lüksünü hayal etmek zordu.

"Seninle aşağıda barda buluşalım mı?" dedi, çünkü belli ki onun önünde soyunmaktan utanacağını düşünmüştü. Gerçi Charlotte, o süit o kadar büyüktü ki, istemesek bir hafta boyunca birbirimizi çıplak görmeden yaşayabilirdik ve zaten iki banyo vardı. Ciddiyim! Ben de sorun olmayacağını söyledim, o da bu durumda kendisinin de duş alabileceğini söyledi ve duş aldık ama tabii ki birlikte değil.

Belli olan bir şey yoktu ama söylemedim. Masaya birkaç kase koydum ve uzun zaman önce paket servis yaptığımız yemekten kalan çubukları buldum; Tansy'nin kullandığı doğrama tahtası ve bıçakları bulaşık makinesine koyarken, o da bu kadar sağlıklı bir şeyin hak edebileceğinden çok daha güzel kokan yemeğimize son rötuşları yaptı.

"Ve çok komikti, Charlotte. Duştan - duşlardan - tam olarak aynı anda çıktık. O da ben de otel bornozu giymemiştik; ikimiz de havlulara sarınmıştık. Birbirimize bakıp gülümsedik ve beklemenin bir anlamı olmadığını biliyordum, gerçekten, o anda olacaktı.

"Ve öyle mi oldu?" Yemek çubuklarımı aldım. Artık aç hissetmiyordum; içimde yemeğin dolduramayacağını bildiğim ani bir boşluk vardı. Bunun kıskançlık olduğunu fark ettim, çünkü Tansy'nin hikâyesi mutlu sonla bitmeyecek olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurum ve o benimkinin mutsuz sonunu henüz bilmiyordu.

'Mhmm,' dedi, yemeğini hevesli bir uzmanlıkla ele alarak. 'Ah, çok güzeldi. O çok hoş biri. Ayrıntılara girmeyeceğim çünkü adamla çalışmak zorundasınız ve fotokopi makinesinde buluştuğunuzda penisini düşünmek zorunda değilsiniz. Ama en iyiler arasında olduğunu doğrulayabilirim. Sadece büyüklüğü değil, aynı zamanda-'

"Tansy! Ellerimle kulaklarımı kapattım.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi ve sonra ağzından "Özür dilemiyorum," diye bir söz çıktı. "Her neyse," dedim kararlı bir şekilde, "

Renzo'nun takımı, hafta sonunun geri kalanında ne yaptın?"

Biraz daha yemek yedi ve gülümsedi. 'Her şey! O gece akşam yemeği için harika bir restorana gittik ve seksi aradan çıkardığımıza çok sevindim, çünkü aksi takdirde hiçbir şey yiyemezdim. Ama ikimiz de açlıktan ölüyorduk ve dört çeşit yemek, şampanya ve Château Pétrus'tan mı ne seçtiği harika bir kırmızı şarap içtik. Ertesi gün sadece yürüdük, yürüdük ve onu tüm lüks moda butiklerine girmeye zorlamama aldırış etmedi, böylece bir şeyleri okşayabilecek ve gelecek sezonun trendleri hakkında bazı notlar alabilecektim. Bu çok garip, bilirsin, Charlotte, defilelerde en iyi evlerden gelen pazarlama insanlarıyla tanışıyorum ve onlar mükemmel derecede iyi ve her şey, ama o mağazalara girerken Renzo'nun orada para harcayabileceğini bildiklerini söyleyebilirim ama ben yapamam.

Yüzü .

Dedim ki, 'Başka bir şey düşünme. O dükkanlarda, üzerinize ameliyatla takılmış bir Amex Platinum kartınız yoksa, insanlara kötü davranmakla ünlüdürler. Siz hafta sonunuza devam edin.

"Her şeyin parasını ödedi," dedi Tansy. 'Sürekli teklif etmeme rağmen bir kahve almama bile izin vermedi. Böylece anneme, Perdita'ya ve yeğenlerime hediye alabildim - ne aldığımı sana sonra göstereceğim, bayılacaklar. Ve bana bu muhteşem atkıyı aldı, bak.'

Peçeteye sarılı bir paket çıkardı ve dikkatlice açarak, Fabergé yumurtası gibi desenli, sadece biraz soyut ve karalamalı, pembe, nane yeşili ve altın rengi bir kare ipek tuttu.

'Beş yüz avroya mal oldu,' dedi. 'Düşünsene! Bir eşarp için. Ama bütün Fransız kadınları her zaman eşarp takar. O kadar şık ki Charlotte, inanamazsın. Hepsinin mükemmel dağınık saçları var, kalın dudakları var, mükemmel bir ciltleri var ve kot pantolon ve spor ayakkabı giydiklerinde bile ayna karşısında saatler geçirmiş gibi görünüyorlar. Ve çok zayıflar! Sanırım hepsi sigara içtiği için böyle.

'Akciğer kanseri: 6 beden olmak için ödenecek küçük bir bedel' dedim.

Tansy güldü. 'Merak etme, sigaraya başlamayacağım. Yine de aynanın karşısında YouTube'da eşarp bağlama videoları izleyerek yaklaşık bir saat geçirdim. Ve Renzo aldırmadı bile. İzledi, önerilerde bulundu ve doğru yaptığımda bana söyledi. Çok sevimli biri. Ve akıcı Fransızca konuşuyor, biliyor muydunuz? İtalyanca ve biraz da Rusça.'

'İşte hepsi böyledir. Pavel yedi dil konuşuyor, de acayip.

Ancak Tansy finans sektöründeki poliglotlar hakkında konuşmak istemedi.

"Sonra Cumartesi gecesi yine dışarı çıktık, Sol Yaka'daki bu harika küçük yere - gerçekten rahattı, hiç de lüks değildi, ama aman Tanrım, yemekler! İstiridye, biftek ve en mükemmel limonlu tartı yedik ve sonra biraz daha yürüdük - nehir boyunca ay ışığında, muhteşemdi. İnsanların bağlılığı temsil etmesi için asma kilit koydukları bir köprü vardı, orada durduk ve beni öptü, ben de belki bir asma kilidimiz olsaydı diye düşündüm... Ama çok erken, değil mi?

'Evet, muhtemelen,' dedim. 'Ama kulağa harika vakit geçirmişsiniz gibi geliyor! Renzo'nun böyle olduğunu kim bilebilirdi ki...'

Ne olmuş yani diye merak ettim. Çok mu cömert? Bu beni şaşırtmadı. Ne kadar kazandığını biliyordum ve Paris'te bir hafta sonu bile

Her şey bir yana, beş yüz avroluk bir eşarp da işin içine girince, benim için Westfield'a gidip New Look'tan bir kot pantolon ve Pret'ten bir sandviç almak kabaca aynı anlama geliyordu. Çok mu romantikti? Neden olmasındı ki, güzel bir kızla ilk kez yatmayı planlarken onu bir hafta sonu için uzaklara götürmek? Tansy'nin az önceki sözlerini hatırladım, adamın nezaketinin onu nasıl şaşırttığını anlatmıştı ve bu beni de şaşırtmıştı. Meslektaşımın daha önce hiç görmediğim bir yönünü tarif ediyordu - bir şefkat, bir sabır, onu memnun eden küçük şeyler yapmaya isteklilik. Ama o zaman, kazanmanın her şey olduğu, risk almanın ve acımasızlığın sizi oraya getiren şey olduğu bir ortamda, kişiliğinin bu neden işte gösterebilir ki? Tek bildiğim, kız arkadaşlarına karşı tam bir kedicik olduğuydu. Ne de olsa İtalyan'dı ve Latin aşıklerle ilgili tüm klişeleri biliyordum. Sence benden gerçekten hoşlanıyor mu

Charlotte? O kadar endişeliyim ki yeterince havalı değildim. Belki de elde edilmesi zoru oynamalıydım ama yapamadım işte. Onu yatak odasında havluya sarılmış halde görünce. Ben sadece, phwoar gibiydim.'

Renzo'yu Paris'in göz alıcı bir otelinde, duştan çıkar çıkmaz havluya sarılmış olarak görseydim, ben de phwoar gibi olurum. Ama bunu Tansy'ye söylemedim - her günümü iş yerinde onunla geçirirken yeni erkek arkadaşından hoşlandığımı düşünmesi ihtiyacı olan son şeydi.

Onun yerine, 'Gerçekten ama gerçekten senden hoşlanıyor gibi görünüyor' dedim. Senin için çok . Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?

"Pazar gecesi onun evine gitmemi istedi ama ben hayır dedim. İstedim ama sonra ikimizin de ertesi gün işe gitmek için erken kalkmamız gerekeceğini ve her şeyin aceleyle gelip stresli olacağını düşündüm ve büyüünün biraz daha devam etmesini istedim.

'Çok da haklısın,' dedim. 'İlk başta işleri ağırdan almakta bir sakınca yok. Çok hevesli olmamakta.

"Oh, saçmalık bu! Onunla oyun oynamak istemiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bunu bilip bilmemesi umurumda değil.

'Bunu zaten bildiğinden oldukça eminim,' dedim. 'Ve bahse girerim o da aynı şekilde . Sadece, bilirsiniz, dikkatli olun.

"Ben üzerinde ve Hap!'o protesto etti. 'Ve Biz kullanılmış prezervatif, tabii ki.'

"Kastettiğim bu değildi," dedim ama onun bunu bildiğini biliyordum. 'Her neyse. Benden bu kadar! Neredeyse unutuyordum, Myles'ı gördün

Hafta sonunda da. Nasıl geçti?' İsteksizce, hüznle anlattım.

"Ah Charlotte," dedi. 'Oh hayır! Buna inanamıyorum. Ne piç ama!'

'O zaman doğruyu söylemediğini mi düşünüyorsun? Evliliğinin temelde bittiği konusunda?'

Tansy bir tırnağını kısa bir süre çiğnedi, sonra durdu, eline baktı ve bir törpü çıkardı. "Belki. Belki de öyleydi. Ama sana daha önce söylemeliydi. Bu hiç adil değil, mi? Sana böyle bir bilgiyi vermemesi, ki bu bir erkekle ilişki kurmaya karar vermende çok önemli bir rol oynar.

'Ama diyelim ki doğru,' dedim. 'Ve ben ona kaybolmasını söyledim. Ya onunla olan tek şansımı da çöpe attıysam?

Tansy başını salladı. 'Öğreneceksin. Sen doğru olanı yaptın. Çok özür dilerim.

Ve bununla yetinmek zorundaydım. Ne olursa olsun kendimi onunla bir ilişkinin içine atmam için bana izin vermeyecekti, fark ettim - kimse vermiyordu.

Sonraki birkaç hafta boyunca Tansy'yi daha az gördüm. İşte ya da spor salonunda olmadığı zamanlarda Renzo ile birlikteydi ya da uyuyordu. Annesi ve kız kardeşiyle uzun gece sohbetleri neredeyse tamamen durmuş gibiydi, bu yüzden vardiyalarının

gündüze çevirdi ve artık geceleri de odasında müzik çalmıyordu.

Ama sonra, ben de çılgın saatler boyunca çalışıyordum - Renzo da dahil olmak üzere hepimiz , ancak çoğu gece dokuzda ofisten çıkmayı başardığını fark ettim, muhtemelen Tansy'yi lüks restoranlarda akşam yemeğine götürmek ve sonra ben eve gidip yalnız yatağa girerken muhteşem dairesinde onunla kendinden geçmiş seks yapmak için.

Kıskandığımdan falan değil.

Asık suratla, yastıklarına yaslanmış bir halde, komodininin üzerindeki düz siyah kutuya baktım. Geldiğinde ne olduğunu neredeyse unutmuştum, çünkü sipariş ettiğimde kendimi çok farklı hissetmiştim. Tamamen cesur ve seksi, Kötü Kız'ın söylediği gibi kendim ve vücudum hakkında yeni şeyler keşfetmeye hazırdım. Şimdi ise kendimi yalnız ve kederli hissediyor, Oleg'in bodrumuna ve orada yaşadığım zevke geri dönmeyi diliyordum.

Şey... belki yapabilirim. Ama yalnız olmalıyım, kafamın içinde.

Kutuyu açtım ve içindeki nesneyi inceledim. Bakmak için yeterince masumdu - hatta güzeldi. Hafifçe kıvrılmış gümüş bir değnek, mum alevine benziyordu ama oldukça büyüktü. Tuvalet masamın üzerine bıraksam ya da şarj etmek için dizüstü bilgisayarımın USB girişine taksam ve Adam ya da Odeta onu görse, muhtemelen ne olduğunu bile anlamazlardı.

Tamam, *öyle* . Kimi kandırıyordum ki?

Onu kaldırdım ve düğmelerden birine bastım. Hafif bir vızıltı sesi geldi ve hafif ama güçlü bir titreşim elimi karıncalandırdı.

Kendimi gülünç derecede mahcup hissederek ışığı kapattım ve vibratörü yorganın altına kaydırdım.

Myles'ı düşünürdüm, en son ne zaman birlikte olduğumuzu hatırlardım ve onu bir daha asla göremeyecek olsam bile, en azından bazı şeyleri yeniden yaşayabilirdim.

Bana verdiği zevki. Gözlerimi kapattım, bacaklarımı ayırdım ve sihrin gerçekleşmesine izin verdim. Ve OMFG, gerçekten oldu. Sadece birkaç dakika içinde 'oh'tan 'oooh'a ve 'yasss!'a geçtim.

Ve sonra her şey ters gitti. Cidden, korkunç bir şekilde. Tam zevkim doruğa ulaşmışken, zihnimde hayal ettiğim yüz değişti. Bacaklarımın arasında diz çökmüş, uzman parmakları ve diliyle beni keşfeden Myles olmak yerine, hayal gücüm tuhaf bir değişiklik yaptı. Orgazm olmak üzereyken, sevgilim o olmayı bıraktı ve... Xander oldu. İş Xander'ı. Yüzünde bir g l msemi ve etkileyici bir ereksiyonla Xander, tam ben boşalıırken içime daldı.

Zevkten gevşemiş ve utançtan yanmıştım. Adamdan hoşlanmıyordum bile. Ve onu her gün ofiste görmek zorundaydım. Onunla ilgili yanlışlıkla aklımdan geçirdiğim iğrenç düşünceleri tahmin etmeden nasıl göz göze gelecektim? Ve daha da kötüsü, ya asansörde ya da başka bir yerde ona rastlarsam ve bu düşünceleri tekrar yaşamaya başlarsam?

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Merhaba ve Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. podcast'i saçlarım bigudili ve yüzümde bir maske ile kaydediyorum ve size söyleyeyim, beni duyabilmeniz ama görememeniz çok iyi, çünkü çığlık atarak tepelere kaçırdınız! Kızım, bu gece dışarı çıkıyorum, dışarı! En iyi arkadaşlarımdan biri büyük üç-O'ya dönüyor ve bir grup şehre gidiyoruz. Ben. Yapamam. Yapamam. Bekle. Birazdan arkadaşlardan ve onların ne kadar önemli olduğundan bahsedeceğim, özellikle de biriyle çıkıyorsan ve bu, diğer her şeyi dışlayarak hayatını ele geçiriyormuş gibi geliyorsa.

Ama önce, bu gece size meydan okuyorum: Şehre inin, saçlarınızı serbest bırakın ve biraz eğlenin! İçki için, dans edin, yanlarınız ağrıyana kadar gülün - arkadaşlarınızla ve kaygısız, bekar benliğinizle yeniden bağlantı kurun. Ve eğer dans pistinde bir yabancıyla öpüşürseniz - kimseye söylemem!

Maddy'nin bekârlığa veda hafta sonu kötü bir başlangıç yaptı - ve sonra daha da kötüleşti. Diğerleriyle buluşmak ve Lizbon'a giden uçağımızı yakalamak için Gatwick'e giderken bir takside tek başıma otururken, bunu ne kadar dört gözle beklediğimi bir kez daha hatırladım - dürüst olmak gerekirse, gerçek düğünden bile daha fazla, çünkü düğünler pek de eğlenceli değil

bekar olduğunuzda. Ama bu, çalışmam gerekirken Bianca'nın standartlarını karşılayacak - ve elbette Maddy'nin özel kız hafta sonu için üssümüzün olmasını istediğim kadar güzel olacak - daireler aramak için harcamadan önceydi - çoğunlukla Portekizce olan web sitelerini kullanarak yerel barları ve restoranları araştırdım, bu yüzden başlarını veya kuyruklarını anlayamadım ve bir Ocado teslimatının yerel eşdeğerini organize etmeye çalıştım ve başarısız oldum. Şimdi hafta sonu geldiğinde, ondan korktuğumu fark ettim. Sanki beş kişilik grubumuzda Bianca Takımı ve Charlotte Takımı olarak ikiye bölünmüştük ve giderek Charlotte Takımı'ndaki tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Daha da kötüsü, Bianca bunun dövmesiz bir etkinlik olmasına karar vermişti: horoz deely boppers yok, penis pipetleri yok, L tabaklar yok, peri kanatları yok, taşlar yok, hatta üzerinde parıltılı 'Maddy'nin Tavukları' yazılı tişörtler bile yok - hepimizin giydiğini, kıkırdadığını, Instagram'ladığını ve şüphesiz gelecek yıllarda üzerine ağladığını hayal ettiğim eğlenceli, saçma sapan şeylerin hiçbirisi yok.

Yine de kendime hatırlattım, eğer Maddy'nin istediği buysa Maddy'nin sahip olması gereken şeydi. Bu onun hafta sonuydu ve elimden geldiğince neşeli olmaya ve herhangi bir tartışmaya neden olmamaya karar verdim, çünkü her şey benim yüzümden ters giderse kendimi asla affetmezdim.

Taksi zaman kaybetmeden geldi ve ben de bagajdan çantamı aldım. Slack grubunda yeni mesaj yoktu, ben de gidip check-in yapmaya ve güvenlikten geçtikten sonra diğerlerini bulmaya karar verdim.

Sonra, tam havaalanının cam kapılarına doğru dönerken, renkli camlı, kocaman, pembe bir limuzin yanaştı. Bekledim, bakıyormuş gibi görünmemeye çalışıyordum, ama deely-boppered, tiara giyen, eşleşen T-gömlekli yolcuların görmeyi dört gözle bekliyordum, şüphesiz zaten yarı kızgın, bekarlığa veda tat-festlerini çiviliyorlardı.

Ancak pembe kapılar açıldığında Molly, Chloë, Bianca ve Maddy dışarı çıktı.

Dürüst olmak gerekirse, beni gördüklerinde çok utanmış görünüyorlardı. "Merhaba," diye mırıldandı Maddy.

"Limuzin harika değil mi? Molly söyledi. "Gerçekten gelmeliydiniz. 'Belki de kendi payını ödeyemezsin düşündük,' dedi Chloë, parasızlıktan şikâyet eden kişinin kendisi olduğu düşünüldüğünde bu biraz fazla oldu.

Bianca bana saf zehir gibi görünen tatlı bir gülümsemeye, "Sanırım Charlotte buraya kendi gelmeyi tercih etti," dedi. 'Limuzinlerin biraz... rüküş olduğunu düşündüğüne göre, öyle miydi?

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra Maddy'nin hafta sonuna kötü bir başlangıç yapmak istemediğim için kendimi durmaya zorladım.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir daire için depozito biriktirmeye çalışıyorum ve bazen kısmak zorunda kalıyorsunuz. Neyse, en azından artık hepimiz buradayız. Umarım yolculuktan keyif almışsınızdır.

Garip bir sessizlik içinde hepimiz havaalanına girdik ve çantalarımızı bıraktıktan sonra doğruca biniş kapımıza yöneldik. Bir şeyler içmek için bir yer bulma konusunda hiç konuşulmadığını fark ettim. Aslında pek bir şey konuşulmuyordu. Maddy'nin bir şey söylediğini duyduğumu sandım ve sonra Bianca'nın güldüğünü duydum.

'Şu kuyruğa bak,' dedim. 'İnsanların yer ayırtmışken ve öncelikli binenlerin, tekerlekli sandalye kullananların ve benzerlerinin kendilerinden önce bineceğini gayet iyi bildikleri halde neden ayakta beklediklerini hiç anlayamıyorum. Oturalım ve bizim sıramızı çağırımlarını bekleyelim.

Ama diğer dördü oturup beklemedi. Maddy ve Bianca yanımdan geçerek kuyruğun ön tarafına doğru ilerlediler.

Chloë kolumu tuttu ve 'Hadi Charlotte! Hepimiz business class'tayız.'

Molly yüzündeki ifadeyi gördü ve şöyle dedi: 'Yükseltildik, hatırladın mı? Çünkü Bianca'nın kocasının bir sürü uçuş mili var. O ayarladı.' dedi.

"Bu konudaki mesajı almadın mı? Chloë sordu.

"Hayır, sanırım yapmadım. Biletim kesinlikle ekonomik, o zaman Lizbon'da görüşürüz sanırım. Sıranın arkasına geçerken gözlerim yaşardı.

Muhtemelen business class'ta bedava şampanya su gibi akacaktı ve ben de aynı şeyin cattle class'ta da olduğundan emin olmaya karar verdim. Hostes içecek arabasıyla geldiğinde, 'Biraz gazoz istiyorum, lütfen' dedim. Bana vermelerine izin verdikleri kadar.

Zavallı kadının bunu düşünmesini izledim, servis için sabırsızlıkla bekleyen sıra sıra müşterilere baktım ve sadece saygın bir tip olduğuma ve üç saatlik bir uçuşta sinirlenip taşkınlık yapmayacağıma değil, aynı zamanda bu konuda tartışmaya giremeyeceğine de karar verdim. Üç minyatür şişe köpüklü şarap uzattı ve yolculuğun geri kalanını istikrarlı bir şekilde onları içerek geçirdim.

Lizbon'a indiğimizde ve alkolün yumuşatıcı etkisiyle mavi gökyüzünü ve parlak güneş ışığını gördüğümüzde, hepimiz düşmanlıkları - nedeni ne olursa olsun - bir kenara bırakmaya hazırдық. Airbnb'de saatlerce araştırma yaptıktan sonra bulduğum ve Bianca'nın sonunda onaylayarak rezervasyon yapmama izin verdiği daireye bir taksiyle gittik; taş zeminleri, yüksek tavanları, pencereleri çevreleyen mor begonvillerin arasından görünen kale manzarası ve en-suite banyolu üç lüks yatak odasıyla muhteşemdi.

"Charlotte," dedi Bianca. 'Bankacılar için uluslararası seyahat rezervasyonu yapma konusundaki tüm deneyiminin işe yaradığını görebiliyorum.

Açıkça patronluk tasladığı gerçeğini görmezden gelmeye karar verdim ve teşekkür ettim.

"Buzdolabında bir sürü cava, espumante ya da her ne deniyorsa ondan olmalı," dedim, "bizim için de biraz jambon, zeytin, ekmek, kahve falan getirmelerini istedim. Böylece açlıktan ölmeyeceğiz.

Yıllar sonra ilk kez Maddy gözlerimle buluştu ve içimi mutluluk ve rahatlamayla dolduran düzgün, gerçek bir gülümseme verdi.

Teşekkürler bebeğim. Gerçekten, hepinize teşekkürler. Burada olmak çok güzel, tüm bunları benim için organize ettiğinize inanamıyorum.

"Boş ver onu," dedi Molly. 'Bu senin bekârlığa veda . Dışarı çıkıp eğlenmek gibi kutsal bir görevimiz var.

Biz de öyle yaptık. Hep birlikte duş aldık, üstümüzü değiştirdik ve tıpkı Maddy ve benim gençken Bigg Market'te eğlenmeye hazırlanırken yaptığımız gibi mutfak masasının etrafında makyajımızı yaptık ve sıcak geceye doğru yola çıktık ve topuklu ayakkabı giyenlerimiz, tüm şehirdeki her sokağın sadece delicesine dik değil aynı zamanda Arnavut kaldırımlı olduğunu keşfettiğimizde hemen pişman olduk. Ancak birkaç içkiden sonra bunu çok fazla önemsemedik ve kimsenin yüzü düşmeden birkaç barda sendeleyerek dolaşmayı başardık, sonra bulduğum bir restoranda lezzetli bir akşam yemeği yedik ve sonra bir kulübe gittik - en azından dördümüz gittik; Bianca migreni olduğunu söyledi ve taksiyle eve döndü.

O gider gitmez, grupta var olan azıcık gerginlik de yok oldu. Bir tur margarita söyledim, içtik ve sonra bir tane daha söyledim. Maddy eskiden sık sık duyduğum gürültülü kahkahayı attı ve uzun zaman önce bıraktığını sandığım Geordie aksanına geri dönmeye başladı. Molly telefonunu kontrol etmeyi bırakıp

William'ın ona mesaj atıp atmadığını görmek için. Hepimiz ayağa kalktık ve el çantalarımızın etrafında dans ettik, şekiller attık ve kahkahalarla çılgılık attık.

"Hey, Charlotte! Chloë müziğin üzerinden bağırdı. 'Şuradaki adamı görüyor musun? Leopar desenli gömlekli seksi olanı? Senden çok hoşlanıyor. Eğer bir erkek arkadaşın olmasaydı...'

Odanın diğer ucuna baktım ve leopar adamı gördüm. Bara yaslanmıştı, elinde bir bira vardı ve genel olarak odaya bakıyor gibiydi. Ama onu fark ettiğimi görünce gözlerimle buluştu ve gülümsedi.

"Gördün mü? Chloë dedi ki. ', git ve konuş onunla - iki kere cesaret et! Lizbon'da olan Lizbon'da kalır!

Arkadaşlarımdan ayrılacak kadar cesur değildim ama yine de ona bakmaktan kendimi alamadım. Bu kez gülümsedi ve bardağını boşaltıp tekrar bardağın üzerine koymadan önce bana doğru kaldırdı. Ben de gülümsedim ve sonra ne olacağını görmek için küçük bir 'gel' hareketi yaptım.

Şaşırtıcı bir şekilde, o yaptı. Kalabalığın arasından bize katıldı ve birden dördümüz birlikte dans etmiyorduk, üç arkadaşım ve sonra o ve ben, aynı grupta ama bir şekilde ayrıydık. Vücudumun ritminin değiştiğini hissettim, artık dans hareketlerini arsızca göndermiyordum, ama kendimden emin bir şekilde hareket ediyordum, gözlerim onun yüzüne sabitlenmişti ve kaslarım tam olarak ne yapacağını biliyor gibiydi.

Parça sorunsuz bir şekilde başka bir parçaya, bilmediğim trans tekno bir parçaya dönüştü ve diğerlerinin oturup oturmayacağını merak ettim. Ama oturmadılar. Dans etmeye devam ettim, uzun boylu, gülümseyen yabancının gözleriyle buluşmaya devam ettim. Etrafımızdaki insan yoğunluğu arttıkça birbirimize daha da yaklaştık, böylece kalçalarım müzikle birlikte sallanırken onunkilere değdi. Bir elini uzatıp belime dokundu ve beni daha da yakına çekti.

Kendimi çekmesine izin verdim ve yüzü benimkine doğru indiğinde ve beni öpeceğini anladığımda, bunun olmasına da izin verdim. Sonraki iki şarkı boyunca vücutlarımız ve ağızlarımız birbirine kilitlendi ve sanki öpüşmeyi biz icat etmişiz gibi öpüştük.

Harikaydı. Adını bilmediğim ve onu bir daha asla göremeyeceğim umurumda değildi. Sadece o anda oradaydım: bir kulüpte bir adamın dikkatini çeken, onunla dans eden ve bizi kimin gördüğünü umursamadan onu öpen biri olduğum için heyecanlıyım. Kendimi cüretkâr ve neredeyse tehlikeli hissediyordum - ama aynı zamanda güvende de hissediyordum çünkü arkadaşlarım oradaydı ve işlerin fazla ileri gitmesine izin vermeyip başıma kötü bir şey gelmemesini sağlıyorlardı.

Belki de çok içtiğim içindi ama sanki Kötü Kız da oradaydı, beni kolluyor ve meydan okumasını tamamlarken bana tezahürat yapıyordu.

Bir süre sonra omzuma dokunulduğunu hissettim ve Maddy, 'Chick, böldüğüm için üzgünüm ama Molly kendini iyi hissetmiyor' dediğinde ona son bir öpücük verdim, gülümsedim ve arkadaşlarıma döndüm.

Molly'yi kurbağa marifetiyle tuvalete götürdük ve kusarken saçlarını tuttuk, daha sonra kendini çok daha iyi hissettiğini ve hepimizi sevdiğini söyledi ve barmenin mükemmel İngilizce konuştuğunu keşfetmeden önce Chloë'nin Portekizce sipariş etmeye çalıştığı daha fazla espumante aldık. Leopar desenli gömlekli adam gitmişti ama ben gitmemiştim.

Bakım.

Sarhoş ve mutlu bir şekilde daireye döndüğümüzde saat neredeyse sabahın ikisiydi, ses için kablolu olduğunu keşfettim, bu yüzden doksanların retro müziklerinden oluşan bir çalma listesi bulduk ve çılgınlar gibi dans ettik ve daha fazla gazoz içtik ve biraz sonra Molly solduğunu söyledi ve yatağa gitti ve Chloë kanepede sızdı ve sonra sadece Maddy ve ben kaldık.

"Mutlu hafta sonları," dedim, o gece son kez olması gerektiğini bildiğim ama olmayacağından oldukça emin olduğum kadehlerimizi doldururken. "Eğleniyor musun?"

'En eğlencelisi. Burada hepinizle, en iyi arkadaşlarımla, bu muhteşem yerde olmak, altı hafta sonra evlenmek... Ben sadece, awww.

Kollarını iki yana açtı ve kanepeye yaslandı, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu, tıpkı eski Maddy gibi, gözleri şık gözlüklerinin kamaşmış, koyu renk saçakları yüzüne dökülmüştü.

'Senin için her şey yolunda mı Maddy? Bizimle? diye sordum. Tekneyi sarsacak bir şey yapmamam gerektiğini biliyordum ama içki dilimi gevşetmişti ve daha fazla tutamadım. "Her şeyin çok stresli olduğunu biliyorum ama bana kızgın olmandan endişeleniyorum. Bir sebepten dolayı. Ya da başka bir şeyden.

"Charlotte, şu anda bu konu hakkında konuşabileceğimden emin değilim.

Biraz sarsılarak da olsa tekrar doğrulup kollarını kendine doladı.

Ben de ' değil' dedim. Ne zaman olursa olsun. Bekarlığa veda partini mahvetmek istemem.

Sadece, seni incitecek bir şey yaptığımdan endişeleniyorum ve...'

Sonra Maddy'nin Bianca'yla paylaştığı yatak odasının kapısı açıldı ve Bianca çıktı, uykudan lekelenmiş ve aynı zamanda öfkeli görünüyordu.

"Havayı bozmak istemem," diye araya girdi, "Ama unutmayın ki ilk etkinliğimiz sabah onda ve gelinimizin uykuya ihtiyacı var! Ve bu müzik gerçekten çok gürültülü; komşularımızı düşünmemiz gerekiyor! Bu geceyi bitirelim mi?"

Ben Maddy'ye baktım, o da bana baktı ama o an sona ermişti.

"Gerçekten zamanı geldi mi? Özellikle kimseye sormadım. "İyi geceler o zaman.

Maddy de iyi geceler diledi, kendimize büyük bardaklarda su doldurduk ve o Bianca ile paylaştığı odaya gitti, ben de kendime ait olan odaya gittim ve dünya sonunda dönmeyi bıraktığında uyumaya başladım.

Ertesi sabah uyandığım anda havanın bir gecede değiştiğini anlayabiliyordum. Bu benim sezgilerimin bir sonucu değildi, aksine beni uyandıran şey Bianca ve Chloë'nin mutfakta büyük bir kavga etmeleriydi.

"Bu acele niye? Chloë söylüyordu. 'Sabahı sakın bir şekilde geçirip kahvaltı falan ettikten sonra öğleden sonra spa'ya gitmeyecek miydik? Akşamdan kalma gibiyim, biraz Berocca ve çaya ihtiyacım var ve sonra belki biraz yatağa dönebilirim.

"Direk dansı kursuna gideceğimizi söylemiştik," diye tısladı Bianca. "Böyle anlaşıştık. Slack grubundaydı. Ve bunu yapmak senin görevindi.

Harika, diye düşündüm. Direk dansı dersi. Akşamdan kalmayken tam da ihtiyacım olan şey. Eminim Kötü Kız bile bu konuda çizgiyi çekerdi?

Chloë asık suratla, 'Ben ,' dedi. "Özür dilerim, tamam mı? Sanırım unutmuşum. Ya da belki direk dansının berbat bir fikir olduğunu düşünüyorumdur.

Bir tek sen değilsin, diye düşündüm, isteksizce kendimi yataktan . Üzerime bir şeyler giydim ve yatak odamın güvenli ortamından dikkatlice çıktım.

"Bakın kedi ne getirmiş," dedi Bianca küçümseyerek. "Umarım bütün gece bizi ayakta tuttukten sonra iyi uyumuşsundur.

"Günaydın. Neşeyle gülümsedim, tatlı ve hafif olacağıma dair verdiğim sözü hatırladım. 'Kahve, tam da ihtiyacım olan şey. Maddy nerede?"

"Koşuya çıktı," dedi Molly. 'Ben de gidecektim ama spor ayakkabım yok ve zaten yine kusmak zorunda kaldım. Şimdi daha iyi hissediyorum.

"Biz de tam kahvaltıdan bahsediyorduk," diye yalan söyledi Chloë. "Ben de dışarı çıkıp biraz hamur işi alacaktım.

Ona eşlik edeceğimi söyledim ve güneşin aydınlattığı sokağa gitmek üzere apartmandan çıktık.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Chloë ağzından kaçırdı, 'Gerçekten, lanet olası direk dansı. Neye benziyor? Sanki bunu yapmak isteyen var da. Resmen bana rezervasyon emretti, hem de sabah saat onda, hepimizin berbat hissedeceğini bildiği bir saatte.

Nazik bir şekilde bunun benim seçeceğim türden bir etkinlik olmadığını söyledim.

"Aynen öyle," dedi Chloë. 'Ve Maddy'nin koordinasyonu sıfır ve muhtemelen kafasının üzerine düşecek. Bu yüzden hepimize bir iyilik yaptım, Bianca hariç, o da üyesi olduğu gülünç derecede lüks spor salonunda direk dansı dersleri alıyor ve geri kalanımıza striptizci hareketlerini göstermek istedi.

Bir fırına girdik ve bir sürü crois-sants, Maddy ve Bianca için kepekli ekmek ve bir düzine muhallebili tart stokladık çünkü Chloë biraz şeker almazsa muhtemelen bayılacağını söyledi.

"Chloë, neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum. 'Yani Maddy ve Bianca ile mi? Limuzin ve uçuş yükseltmelerini gerçekten umursamıyorum, gerçi gerçekten sizin gibi olmadığını düşünmüştüm. Ama kendi payımı karşılayabilirdim, biliyorsun. Ve ben bunun rüküş olduğunu düşündüğümü söylemedim. Sadece beni bir şeylerin dışında bırakmak çok garip geliyor. Bianca sana ne dedi?

Chloë kutudan bir tart çıkardı ve bir köşesini ısırıldı. "Bak Charlotte, dürüst olmak gerekirse bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Mesele şu ki, Bianca daireyi bulmanın çok zamanını aldığını ve artık organizasyona dahil olmak istemediğini söylemişti. Baş nedime olmayacağın için burnunun gerçekten havada olduğunu, Maddy ile bu konuda anlaşılmadığınızı ve Maddy'nin bekarlığa veda partisine gelmeni istemediğini herkesin bildiğini ama senin davet edilmemenin daha da kötü duygulara yol açacağını söyledi.

Birden kendimi Chloë'nin görüldüğü kadar hasta hissettim. "Bu doğru mu? Maddy hakkında yani?

"Bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemedi, gerçekten. Ama ikinizin eskisi kadar görüşmediğiniz çok açıktı, bu yüzden Bianca büyük bir tartışma olduğunu söylediğinde ona inandım. Ama şimdi bilmiyorum. Maddy ve Henry taşınıp komşu olduklarında ve birbirlerini görmeye başladıklarında Bianca'nın eğlenceli biri olduğunu düşünmüştüm. İş, mükemmel çocuğu, bankacı kocası ve her şeyiyle harika bir hayatı var. Ama aslında biraz kaltak olduğunu düşünüyorum.'

Chloë nitelikli bir avukat olabilir ama Tanrı onu korusun, hiçbir zaman çekmecedeki en keskin bıçak olmadı.

"Bu ifşaat için şerefe Sherlock," dedim ve o da güldü. "Ama bu Bianca'nın bekârlığa veda partisi ya da Bianca'nın düğünü değil.

"Öyle de olabilir," dedi Chloë, "her şeyi ele geçirmiş gibi.

Göz kamaştırıcı gökyüzüne baktım, gözyaşlarımın başladığını hissettim ve keşke güneş gözlüklerimi getirseydim dedim. Kadın gruplarının şirretliğe ve kavgaya eğilimli olması gerektiğini biliyordum, ama şimdiye kadar arkadaşlarımız arasında böyle bir şey olmamıştı. Ve şimdi

Hep birlikte tadını çıkarabileceğimiz mutlu ve heyecanlı bir zaman olması gerekirken, her şey korkunç bir karmaşaya dönüşüyor gibiydi.

'Bak, bu bizimle ilgili değil,' dedim. 'Ben sadece Maddy için her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Keşke ona neler olduğunu bilseydim ama bilmiyorum. Dün gece onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama sonra Bianca içeri daldı. Umarım düğün planlaması yüzünden biraz raydan çıkmıştır ve yakında her şey normale döner.

"Öyle bir şey yapmadı," dedi Chloë. 'Hiç de gelinzilla gibi davranmıyor. Bu konuda gerçekten rahat. Aklını kaçıran Bianca.

Haklı olabileceğini söyledim.

"Mesele şu ki," diye devam etti Chloë, "Bianca'nın aslında çok fazla arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Charis'in okulundaki bazı annelerle görüşüyor ama bu daha çok çocuklarla ilgili. Gösterişli akşam yemeği partileri veriyor ama bence bunlar daha çok kocası Michael'ın arkadaşları ve onların eşleri için. Bence bir sürü insanla arası bozuldu ve bu yüzden Maddy'ye yapıştı.

Chloë'yi hafife alıp almadığımı merak ettim. Durumla ilgili analizi bana doğru gibi gelmişti ama Bianca'nın psikolojisinin iç işleyişini çözmüş olsa bile bunun şu anda bize bir faydası yoktu.

"Bakın," dedim. 'Şu anda bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Her şey çok acınası, şirret, aptalca ve sıkıcı ama buna katlanmak zorundayız. Oraya geri dönmeli, kahvaltımızı yapmalı, biraz parasetamol içmeli ve Bianca'nın yaptığı planlara katlanmalıyız. İç çamaşırlarımızla direklerin etrafında dolanmayı gerektirse bile.'

"Bir keresinde Polonyalı bir adamla yatmıştım," dedi Chloë. İç çamaşırlarımla onun etrafında oldukça keyif almıştım.

Daireye döndüğümüzde ikimiz de aptallar gibi kıkırdıyorduk.

Bianca, "Zamanını almışsın," diye homurdandı. 'Umarım biraz meyve, granola ya da başka bir şey getirmişsindir. Bazılarımız formuna dikkat ediyor. Maddy, 'Şu anda vücudum umurumda değil,' dedi. 'Ben Açlıktan ölüyordum. O koşu beni neredeyse öldürüyordu.

"Kruvasanlarınız var! Molly söyledi. 'Melekler! Ve dolapta reçel var, dün gece gördüm. Reçel bazlı bir kokteyl yapabileceğimizi düşünüyordum, ki geriye dönüp baktığımda bunun gerçekten berbat bir fikir olduğunu görüyorum.

"Cin ve reçel," dedim. 'Disrepute'den yılın miksolojisti ödülünü kazanan adamın henüz rekabet konusunda endişelenmesine gerek yok.

Hepimiz güldük, yüzünde cin ve reçel kokteylinden bir yudum almış gibi bir ifade olan Bianca hariç.

'Karbonhidrat ve domuz yağı istemiyorsanız kepekli ekmeğimiz var' dedim.

'Kepekli ekmek de aynı şekilde...' dedi Bianca. "Ah, boş ver. Sadece bir kahve içeceğim.

"Saçmalama Bianca," diye yatıştırdım. 'Chloë ve ben pastaneden dönerken bir or- ganik dükkanının önünden geçtik. Dışarıda bir sürü harika görünümlü meyve vardı ve bahse girerim orada goji meyveleri, soğuk sıkım meyve suları ve insanoğlunun bildiği her hipster yiyeceği olacak. Burası Lizbon - pratikte Shoreditch'in bir banliyösü. Tekrar çıkacağım, sadece ne istediğini söyle. Beş dakika sürer.'

Bianca irkilmiş görünüyordu, sonra gülümsedi. "Emin misin Charlotte? Çok tatlısın. Varsa taze çilek, kavrulmamış, tuzlanmamış ya da tutsülenmemiş fındık ve varsa hindistan cevizli yoğurt. Ve belki bir chai latte? Ama kendini dışarı atma.'

"Sorun değil," dedim. Ve diğer yanağını çeviren birinin haklı parıltısıyla dolu bir şekilde taş merdivenlerden aşağı koştum.

Eğer bu cazibe saldırısını sürdürebilirse, hafta sonunun kurtarılabileceğini düşündüm.

Chloë ile sohbe dalmış olduğumuz için ilk kez önünden geçerken göz ucuyla baktığım organik dükkân meğer oldukça hareketli bir yermiş. Yoga kıyafetleri içindeki muhteşem insanlar koridorlarda geziniyor, çevre dostu alüminyum şişelerden su yudumluyorlardı. Taze öğütülmüş fındık ezmesi satan bir pop-up tezgahı ve farkındalık atölyelerinin reklamını yapan bir poster (aniden Portekizce bilgisine sahip olduğum izlenimini vermek istemiyorum, ancak '*Grupo semanal de Mindfulness*' yazması oldukça açık bir eşantiyondu) ve insanoğlunun bildiği her tam gıda ile dolu koridorlar vardı.

Birkaç dakika boyunca mutlu bir şekilde göz gezdirdim, elbette bildiğim ama tembel, ruhani olmayan bir et, peynir ve kızarmış yumurtalı sandviç tüketicisi olarak benimle ilgili olduğunu hiç düşünmediğim bir dünyayla flörtümün tadını çıkardım. Kendime yoga yapan, dikkatli bir vegan olduğum ve aynı derecede güzel, yırtık pırtık, siyah saçlı bir erkek arkadaş bulacağım bu güzel şehre taşındığım küçük bir hayal kurmaya izin verdim, çünkü elbette yeni sağlıklı yaşam tarzım ve sakin bakış açım beni bir erkeği çılgına çevirecek bir pelvik tabana sahip ince ve kabarık saçlı yapacaktı.

Sonra mevcut pelvik tabanımın Myles'ı herhangi bir çekirdek güçlendirmeye ihtiyaç duymadan delirttiğini hatırladım. Tanrım, ondan hoşlanıyordum. Onu özledim. İstiyordum.

Ama şimdi boş fanteziler kurmanın sırası değildi, dedim kendi kendime - Bianca ile arkadaşlarım arasındaki kırılğan ateşkesi sağlamlaştırmak için bu işe soyunmuştum. *Odaklan Charlotte*, dedim kendime. Bir tür hippy süpermarket taramasıyla, bir sepeti badem, goji meyveleri, kenevir sütü ve spirulina tozu denen bir şeyle doldurdum ve sonra sıraya girip hindistan cevizli chai latte aldım. Ve sonra, kendimi zen gibi hissederek

Sanki nesli tükenmekte olan deniz planktonları altı saatlik bir yogathon'u tamamlamışım gibi erdemli bir şekilde aceleyle eve döndüm.

Bu çok garip bir şeydi. Ayrıldığımda, ortam biraz gergin olsa da cana yakındı. Bir önceki gece yeniden kurduğumuz bağlar devam ediyor gibi görünüyordu ve Bianca bizi içten bölmek yerine yine dışarıda kalmış gibi görünüyordu.

Ama kapıyı açar açmaz bir şeylerin değiştiğini anladım. Herkes giyinmiş, süslenmiş ve gitmek için sabırsızlanıyordu. Bir sohbet uğultusu ve bir kahkaha patlaması vardı ama ben mutfağa adımımı attığım anda herkes sessizliğe gömüldü.

"Al bakalım. Kahverengi kâğıt torbayı masanın üzerine bıraktım. "Latte hâlâ sıcak olmalı.

Maddy, 'Aslında şimdi harekete geçmemiz gerekiyor' dedi.

"Direk dansı stüdyosu her şeye rağmen bizi sığdırmayı başardı. Molly yere baktı.

Chloë de gözlerime bakmadan, 'Uber'imiz yolda,' diye ekledi.

"Duş almadım ama. Zamanım var mı?" diye sordum.

Maddy, 'Hayır, üzgünüm. Yok' dedi.

Etrafıma bakındım. Bianca dışında kimse gülümsemiyordu. Doğrudan bana baktı ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi neşeyle gülümsedi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON ALTINCI BÖLÜM

Merhaba ve bu haftaki podcast'e hoş geldiniz. Son yedi gündür biraz sıkıntılı bir dönemden geçiyorum. Flört etmenin ne kadar eğlenceli olduğundan çok bahsettiğimi biliyorum - ve eğlenceli de - ama biliyor musunuz? Bazı gerçekten karanlık anlar da var. Yalnız uyandığım ya da -daha da kötüsü- birinin yanında uyandığım ve kendi kendime "Burada ne işim var?" diye düşündüğüm zamanlar oluyor. Tüm bu saçmalıklardan vazgeçip sonsuza kadar yalnız kalabileceğimi düşündüğüm zamanlar.

Bugün kendim için belirlediğim meydan okuma biraz basit ama bir o kadar da zor. Aştan vazgeçme. Bunu dinlerken kendini biraz üzgün ve yalnız hissediyorsan, kafanı biraz sallla, kadın! Ben de kendime bunu yapmamı söylüyorum. Aşkı bulacağım - ya da o beni bulacak!

Bir tür kolay lokma olduğum izlenimini yaratmak istemem. Dürüst olmak gerekirse, değilim. Ama itiraf etmeliyim ki, bir an için direk dansı dersine uysal bir şekilde, üstüm başım açık ve kahvaltısız gitmeyi, zavallı eğitmenin üzerine ter dökmeyi ve günün geri kalanını arkadaşlarımla acıdıkları için yanlarında getirdikleri pasaklı bir minger gibi görünerek geçirmeyi düşündüm.

Düşündüm ama sonra hemen vazgeçtim. 'Bak, üzgünüm ama bu şekilde hiçbir yere gidemem. Hazırlanmak için on beş dakikaya ihtiyacım var. Eğer gerçekten şimdi gitmen gerekiyorsa, sorun değil. Seni sonra nerede bulacağımı söyle.

"Peki," dedi Bianca. 'Sonra görüşürüz o zaman. Biri Charlotte'a mesaj atıp planı bildirsin.

"Hoşça kal Charlotte," dedi Chloë.

"Sonra görüşürüz. Molly gülümsemeden el salladı.

Maddy hiçbir şey söylemedi. Hepsinin dışarı çıkışını izledim ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz, aniden bitkin düşerek kanepeye uzandım.

Bütün bunların amacı neydi? Bianca yeni bir arkadaş grubu istiyordu. İyi, güzel. Grubumuz hiçbir zaman klikçi ya da dışlayıcı olmamıştı - sonuçta de Maddy'nin arkadaşı olduğum ve Londra'ya yeni geldiğim için sorgusuz sualsiz kabul edilmişim. Aynı şey Bianca için de geçerli olabilirdi, eğer o da katılmak isterse. Ve tabii ki tam bir sürtük olmasaydı.

Ve neden benimle uğraşıyordu? Tamam, Maddy'nin en iyi arkadaşıydım - eğer 'en eski' 'en iyi' anlamına geliyorsa. Ama benim en tepede, Bianca'nın da en altta olduğu katı bir arkadaş hiyerarşimiz yoktu. Maddy'nin bir sürü başka arkadaşı vardı - öğle yemeğine gittiği iş yerinden kadınlar, kahve içmeye gittiği spin dersinden kadınlar, hatta pug'ını uyutmak zorunda kaldığı birkaç adam ve ağlamayı kesemedikleri için randevularını yarım saat geciktirdiklerinde bu konuda çok nazık davranmıştı ve şimdi o ve Henry her yıl yıldönümü partilerine davet ediliyorlardı. Hiçbiri umurumda değildi - kıskanmıyordum. Çünkü on iki yaşında değildim.

Telefonumu elime aldım ve mesajlara baktım ama sadece bir mesaj vardı - Tansy'den hafta sonumun nasıl geçtiğini soran bir mesaj. I

kısa bir cevap verdi: *Lanet olası DIRE. Döndüğümde hepinize anlatacağım.* Eve dönmeyi düşünürken aslında bunu yapmamı engelleyen hiçbir şey olmadığını fark ettim. Eşyalarımı toplayabilir, bir taksiyle havaalanına gidebilir, yeni bir bilet için birkaç yüz sterlin ödeyebilir (can sıkıcı olsa da bu kâbustan kurtulmak için ödenmesi gereken adil bir bedeldi) ve çay saatinden önce Londra'ya dönebilirdim.

Ama bu fikri neredeyse anında eledim. Sadakatten mi, inatçılıktan mı yoksa durumun bir şekilde düzeltilebileceğine olan inancımın mı bilmiyorum ama kendimi , duş almaya ve giyinmeye zorladım. Kahvaltı yapmamıştım ama kruvasan ve muhallebili tartların dağılmış kalıntılarına bakmak midemi bulandırdı. Kraliyet hazretleri için on beş avro harcadığım lanet goji berry'lerden bahsetmiyorum bile.

Hâlâ kimseden mesaj gelmemişti. Her ihtimale karşı Slack'i de kontrol ettim ama orada da mesaj yoktu. Yani onlara mesaj atmam gerekecekti, elimde şapka, yeniden fark etmeye başladığım arkadaşsızlar gibi.

Ama kime mesaj atacaksın? Bianca'ya değil tabii ki. Molly ya da Chloë de değil, ikisi de Charlotte'u Dışlama Operasyonu'na katılmaya oldukça istekli görünüyordu. Maddy olmalıydı. Önceki gece, sadece bir süreliğine, sanki yeniden arkadaşmışız, hiçbir şey değişmemiş gibi hissettiğimi hatırladım. Elbette buna geri dönebilirdik.

Hey, dokundum. Şimdi hazırım. Nerede buluşacağımızı söyle, bir taksiye atlayayım. Sonra rastgele birkaç emoji ekledim: bir şişe gazoz, bir gülen yüz ve bir direk dansçısı için dans eden kadın.

Maddy'nin hiç cevap vermemesini beklemiyordum ama bu konuda acele etmeyeceğinden emindim. benim için sorun değildi, diye düşündüm - zaten direk dansı dersi yapılacaklar listemin en başında yer almıyordu. Ama sürpriz bir şekilde telefonum hemen çaldı.

Cevaba bir göz attım. *Reddedemeyeceğim bir teklif! Ne yazık ki yine iş için Lizbon'dayım. Tanrım, seni özledim.*

Bu da nesi... Telefonumu elime aldım ve sonra neredeyse dehşet içinde aptal, hain kiti düşürüyordum.

Myles'a mesaj attım. Bunca hafta sessizlik yeminime sıkı sıkıya bağlı kaldıktan (ve bana gönderdiği tek mesajı okumadan sildikten) sonra gidip ona bir mesaj göndermiştim çünkü adı kişi listemde Maddy'ninkinin hemen altındaydı ve dalgın gözüme yeterince benzer görünüyordu. Ve belki de bir tür Freudyen kayma da söz konusuydu, kim bilir. Ama cevap vermişti. Ve buradaydı. Tam burada, bu şehirde, muhtemelen ilham perisi projesi üzerinde çalışıyordu. Ve beni özlemişti. Bu bir çeşit işaret miydi?

Yapılacak doğru şeyi biliyordum elbette. Mesajını silmeli ve numarasını hemen engellemeliydim. Açıklama yok, özür yok, hiçbir şey yok. Tam bunu yapmak üzereydim ki başka bir mesaj . *Bil diye söylüyorum, onu terk ediyorum. Londra'ya döner dönmez taşınyorum. Sana son WhatsApp mesajımda söyledim ama okumadın.*

Ve işte bu kadar. Kararlılığım kırıldı.

Kahretsin, çok özür dilerim - o mesaj arkadaşım içindi. Rastgele - Ben de Lizbon'dayım, cehennemden gelen bekarlığa veda haftasıdayım.

Cehennem tavuklarından kaçıp benimle bir şeyler içmek için buluşabilir misin?

Hayır, dedi beynim. Evet, dedi parmaklarım tuş takımında.

Otelime mi geldin? Maddy'nin tavuklarının kalması için yer ararken araştırdığımı hatırladığım bir yerin adını verdi ve çok pahalı olduğu için reddetmeden önce çok uzun zaman geçirdim. Ve hatırladım, evimize sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Bana bir saat ver, mesaj attım. Eğer Maddy bana mesaj atarsa, gitmeyeceğime dair kendime söz verdim. Gerçekten, gerçekten gitmeyecektim. Ama kalbim heyecanla çarpıyordu ve midem özleminden ve fark ettim ki yiyecek eksikliğinden dolayı boş hissediyordu. Ama şu anda bir şey yiyebilmemin imkânı yoktu.

Onun yerine hemen harekete geçtim. Duştan sonra kırışık ve kıvrırcık bir halde kurumaya bıraktığım saçlarımı düzleştirdim. Daha önce sürdürdüğüm normal nemlendiricinin üzerine renkli nemlendirici sürdüm. Direkt dansı için giydiğim sıradan sutyen ve pantolonu çıkardım ve yakışıklı bir erkeği çekebilme ihtimaline karşı o gece giymek için getirdiğim dantelli siyah takımı giydim. Şortumu ve yelekli üstümü kabarık bir maksi elbiseyle değiştirdim. Küpeler taktım, ruj sürdüm ve parfüm sıktım. Kendime ne halt ettiğimi sormak için durmadım.

Telefonumu son bir kez daha kontrol ettim ve kendime Maddy'den ya da diğerlerinden bir mesaj gelirse hemen geri dönüp onlara katılacağımı söyledim. Ama yoktu. Böylece çantamı aldım ve Myles'ın oteline doğru birkaç dakika yürüdüm, aslında neredeyse yarım saatimi aldı çünkü çok gergindim, ilk başta yanlış yöne gittim ve yüksek topuklu ayakkabılarımla kaldırımlar bir kabustu.

İnternette görüldüğü kadar muhteşemdi. Cam çatılı, bayrak taşlarıyla döşenmiş devasa bir avlusu, her yerde Doğu halıları ve saksı bitkileri ve oturmuş şeri içen göz alıcı insanlar vardı. Parlak saçlı bir kapıcı beni karşıladı ve bara giden yolu gösterdi.

Ve orada, diğer konuklardan bile daha göz alıcı bir şekilde Myles vardı. Pencerenin yanındaki küçük masada oturmuş, kaleyi ve kalenin ötesindeki denizi seyrediyordu. Oleg'in evinde içtiğimiz Pol Roger'dan bir şişe buz kovaşında bekliyordu. *Hatırlamıştı!* Çok heyecanlandım. Kot pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymişti,

ve saçları duştan dolayı nemliydi. Bana sarıldığında misket limonu, sabun ve yakışıklı erkek kokuyordu.

"Geldiğine çok sevindim," diye mırıldandı, nefesi saçlarımı ısıtıyordu. "Burada olduğun için çok mutluyum.

İkisinden de emin değildim ama 'Seni gördüğüme sevindim' dedim.

Ve öyleydi. O kadar iyiydi ki gözlerimi ondan alamıyordum. İki bardağa şampanya doldurmasını ve sonra kendi bardağını benimkiyle tokuşturmasını izledim.

'Peki, bana cehennemden gelen tavuktan bahset,' dedi. 'Ne oldu? Erkek striptizciyle sevişmek isteyen rakip nedimeler mi? Biri başkasının Louboutin'lerine mi hasta oldu? Şafak vakti debriyaj çantalar mı?'

Güldüm. "Onun gibi bir şey. Sonra kendimi ona tüm bu üzücü hikayeyi anlatırken buldum, ilk başta hafifletmeye çalıştım ama boğazımda bir yumru belirip sesim kısık çıkmaya ve burnum akmaya başlayana kadar gittikçe büyüdüğü için başarılı olamadım.

"Özür dilerim. Çantamdan bir mendil çıkardım. "Acınası bir durum. Ve beni buraya sözde arkadaşlarım hakkında sızlanmamı dinlemek için çağırmadınız.

'Hiç de acınası değil,' dedi. 'Kulağa gerçekten incitici geliyor. Üzgün olmakta sonuna kadar haklısın.

Kendimi aptal gibi hissederek yüzümü başka tarafa çevirdim ve gözlerimi ve burnumu etkisiz bir şekilde silerken manzarayı izliyormuş gibi davrandım.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Bu çok kaba ve önemsiz bir şey ve ben neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum.

Uzandı ve elimi tuttu. 'Grup dinamikleri gariptir. Ve böyle bir zamanda, duyguların tavan yaptığı, herkesin gelmiş geçmiş en iyi zamanı geçirmeyi beklediği bir zamanda insanlar alışılmadık şekillerde davranabilir. Aile Noellerinde yaşanan erime krizleri gibi, değil mi? Susan Teyze Baileys'i biraz fazla kaçırır ve

Debbie Teyze'ye yeni kanepesi hakkında ne düşündüğünü söyler, Debbie Susan'ın hayatında hiç doğru dürüst hindi pişirmediğini söyler, Susan da Debbie'nin çocuklarının görgü kurallarını annelerinden öğrenmiş şımarık küçük pislikler olduğunu söyler, sonra diğer yarıları içeri doluşur ve yumruklar atılır, komşular soyucuları çağırır ve herkes birbiriyle bir daha asla konuşmayacağına yemin ederek gider. Ve ertesi yıl geri gelip her şeyi tekrar yaparlar. Yoksa bu sadece benim ailem mi?'

Tekrar güldüm, bu sefer düzgün bir şekilde. 'Hayır, benimkiler de öyle oldu. En son Noel için eve gittiğimde öyleydi. Jim sahneye çıktığından beri annemin evinin artık benim evim olmadığını, hatta kendini annem gibi bile hissetmediğini, çünkü yeni ailesi olarak gördüğü şeye kendini çok kaptırdığını açıklamayı düşündüm. Ama ben yapmadım. Sadece 'Maddy, Henry ve ben geçen yıl bazı arkadaşlarımızla evde kaldık' dedim. Biz onun şehirli ailesiydik, dedi. Sanırım bu yıl bunu yapmayacağız.

Tüm bunların adaletsizliğinden kaynaklanan bir acı dalgası tekrar çöktü ve bu sefer kendimi durduramadım - düzgün bir şekilde ağlamaya başladım, hıçkıra hıçkıra ağladım ve tüm makyajımı yetersiz mendile akıtan büyük gözyaşları döktüm.

"Charlotte," dedi Myles. ', gidelim buradan.

Kolunu bana doladı ve ayağa kalkmama yardım etti, bardan çıkıp asansöre binerken etrafta dolaşan garsonlardan birine bir şeyler söyledi.

'Kulelerden birindeyim,' dedi. 'Manzara muhteşem. Ağlamayı bitirdiğinde göreceksin, hala orada olacak.

Asansörün kapıları hızla açıldı ve beni daha fazla kaldırım taşı, oryantal kilimler ve saksı bitkileri olan bir koridor boyunca yönlendirdi ve taş bir spiral merdivenden yukarı çıkardı.

"Bir saniye. Cebinden plastik bir kart çıkardı ve kapıyı tıklatarak açtı. "İçeri gelin. Banyo hemen şurada.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve kendimi içeri kapatıp yüzümdeki lekeli, şişmiş enkazı inceledim. Gözlerime soğuk su çarptım ama pek faydası olmadı ve burnumu olabildiğince sessizce sildim ki bu da yeterince sessiz değildi. Makyajımı düzeltmeye çalışmanın bir anlamı olmadığına karar verdim - her an yeniden ağlamaya başlayabilirdim, özellikle de o bu kadar nazik olmaya devam ederse.

Dışarı çıktığımda, vantilatörün yanındaki şezlongda oturuyordu. Bir şişe gazoz masanın üzerinde duruyordu, muhtemelen bir garson tarafından getirilmişti ve bardaklar yeniden doldurulmuştu.

"Şimdi," dedi. 'Gel ve manzarayı seyret, benimle konuş, bir şeyler iç ve istersen biraz daha ağla.

Bu sırayla olmasa da bunların hepsini yaptım ve yaklaşık bir saat sonra ağlamayı bıraktım ve şişeyi de bitirdik.

Mesaj var mı diye telefonumu tekrar kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Dedim ki, 'Ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, nerede olduklarını bile bilmiyorum. Daireye geri dönemem ve onlar yerden döndüklerinde orada tek başıma oturamam.

Bu aşağılanma fikri biraz daha ağlamak istememe neden oldu ama ağlayamadım. İşim bitmişti.

"Hayır," diye cevap verdi. 'Bunu neden yapmak istemediğini anlayabiliyorum. Onlardan birini tekrar aramayı denemek ister misin? Eğer numaranıza cevap vermeyeceklerini düşünüyorsanız, bunu benim telefonumdan ya da buradaki sabit hattan yapabilirsiniz.

Mesajlarıma tekrar baktım. Maddy yanlışlıkla Myles'a gönderdiğimi görünce panik içinde daha önce gönderdiğim mesajı okumuştı: iki saatten fazla bir süre önce okumuştı. "Hayır. Benimle konuşmuyorsa, onu hangi numaradan ararsam arayayım konuşmayacaktır.

Myles başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım Londra'ya geri dönebilirim," dedim. "Bu akşam bir uçak var.

"Ya da," dedi Myles, "oraya geri dönüp eşyalarını alabiliriz ve sen de burada benimle kalırsın. Seninle çantanın etrafında "All the Single Ladies" şarkısı eşliğinde dans edeceğime söz veremem ama sana yemek ısmarlarım. İstersen yerde de uyuyabilirsin.'

"Karın yüzünden mi?

"Charlotte," dedi bana nazıkçe. 'Bitti artık. Ben ve o.'

"Tamam. Yani, evet, lütfen." dedim.

Ve biz de öyle yaptık. Birlikte apartmana doğru yürüdük, Myles elimi tutuyordu. Kapıda durup dinledim ama hiçbir şey duyamadım.

"Her şey ," dedi. "Bu sende.

Ama orada kimse yoktu. Kahvaltı kalıntıları hâlâ mutfak tezgâhındaydı, yani geri dönmemişlerdi. Bu da her an gelebilecekleri anlamına geliyordu.

Rekor bir sürede çantamı topladım ve kahve cezvesinin üzerine el yazısıyla bir not bıraktım:

Hafta sonunun geri kalanında kalamam. Umarım yakında konuşur ve işleri yoluna koyarız. İyi eğlenceler, C.

Sonra Myles ve ben birlikte öğleden sonra güneşine doğru yürüdük ve sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim - gerçi bu sadece onun bavulumu taşımakta ısrar etmesinden kaynaklanıyor da olabilir.

Hafta sonunun geri kalanı balaylarının hissettirmesi gerektiği gibi hissettirdi. Myles'ın otele döndüğümde, onun odasında, minnettarlıktan halsiz düşmüş bir şekilde kollarına yığıldım, o da bana sıkıca sarıldı ve bir sonraki bildiğim şey birbirimizi öptüğümüz, kıyafetlerimizi çıkardığımız ve onun üzerine düştüğümüzdü.

Yatakta, birbirimize duyduğumuz özlemle yanıp tutuşuyorduk. Geçen seferki kadar iyiydi - aslında daha da iyiydi, çünkü ona duyduğum ham arzunun yanı sıra, daha da fazla şefkat, daha önce olmayan bir güvenlik duygusu ve benim için neyin iyi hissettirdiğine dair yeni bir bilgi vardı. Sadece istendiğimi değil, aynı zamanda değer verildiğimi de hissettim. Ve bir şey daha hissettim - göğsümde kabaran bir tür duygu, ancak ona nasıl hissettiğimi söyleyerek serbest bırakılabilirdi. Ama söylemedim - çok erkendi.

Sonrasında yan yana uzanıp el ele tutuştuk, terimiz tenimizde kururken ve gün batımı odayı kehribar rengi bir ışıkla doldururken. Biraz uyumuş olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda karanlıktı, düşün sesini duyabiliyordum ve hayatımda hiç olmadığım kadar açtım.

Myles bir süre sonra banyodan çıplak, nemli ve güzel kokulu bir şekilde çıktı ve eğer açlıktan ölüyor olmasaydım onu tekrar tekrar isteyebilirdim.

'Senin sıran,' dedi. 'O zaman dışarı çıkalım. Tabii buraya bir şeyler getirmelerini istemezseniz?'

Bir an için onunla dışarı çıkma - nihayet onun gerçek kız arkadaşı olma - özlemi ile bir şekilde arkadaşlarımla ya da eski arkadaşlarımla karşılaşma ihtimali arasında kaldım.

'Merak etme,' dedi. 'Müzenin yakınında çalıştığım bir yer var. Şehrin sakin bir bölgesi - henüz oraya turist gitmiyor.'

Haklıydı: Restoran sessiz bir sokağın aşağısında küçük bir odaydı, masalarda mumlar ve kağıt örtüler vardı ve garson Myles'in adını biliyordu ve bize ekmek ve zeytin getirdi, ben de çok beğendim. Sonra sarımsaklı midye, kızarmış domuz eti ve zeytinyağlı domates salçası yedik, bir şişe kırmızı şarap içtik ve arkadaşlarımla ya da Myles'in evliliğiyle hiç ilgisi olmayan şeyler hakkında sohbet ettik. Yüzümü yemekle doldurmadığım zamanlarda gülümsüyor, kahkaha atıyor ya da öpülüyordum.

Doymuş bir şekilde, ılık karanlığın içinden geri yürüdük, denizden parlayan aya hayran kaldık, manzarayı ve birbirimizi seyretmek için durduk ve biraz daha öpüştük. Odasına - bizim odamıza - giden merdivenleri tırmandığımızda, bir piton kadar tok olmama ve onca yemek ve duygu yüzünden tamamen bitkin düşmüş olmama rağmen, ona karşı yine şehvetle doluydum.

Ertesi sabah taze kahve kokusu ve Myles'ın beni nazikçe okşayan parmaklarıyla uyandım ve onu bu kadar çabuk, bu kadar acil bir şekilde tekrar istediğimi hayal edemesem de, istediğimi fark ettim ve kahve içtiğimizde soğumuştum.

Sabahı Arnavut kaldırımlı sokaklarda amaçsızca dolaşarak geçirdik ve Myles bana kendi firması tarafından tasarlanan ve müzeye dönüştürülmekte olan eski hastaneyi gösterdi. Mayfair'deki man- syon gibi burası da afişlerle çevrilmiş ve iskelelerle donatılmıştı ama bu kez içeri girmedik.

'Bittiğinde seni buraya getireceğim,' dedi. 'Büyük açılış için' ve burası artık bir inşaat alanı olmadığında hala birlikte olmamızı beklediği - birlikte bir geleceğimiz olduğunu gördüğü - fikrinden bir zevk hissettim.

Güneşin altında el ele tutuşarak durduk ve binanın eski taş duvarlarından görebildiklerimize ve yan tarafından çıkan cam kutuya baktık.

"Londra'ya döndüğümüzde, biz... Yani, planlarınız nedir? diye sordum.

İç çekti. "Bir hafta daha buradayım. Ama Shoreditch'te bir dairenin anahtarlarını aldım. Henüz tam olarak taşınmadım ama döndüğümde taşınacağım. Yani seni bir daha gördüğümde muhtemelen orada olacağım.

'Eve dönüş uçağım için hazırlanmalıyım' dedim.

Ve bir anda, balayı eriyip gitti ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği, midemde katı bir ağırlık olarak gümbür gümbür geri geldi.

midemi bulandırdı. *Havaalanına geç gideceğimden emin olmalıyım*, diye karar verdim. *Olabildiğince ince keseceğim. Ve eğer onları görürsem, dün uçak bulamadığımı ve otelde kaldığımı söyleyeceğim. En kötü ne olabilir ki?*

Ama beni görmediler. Uçağa en son binen bendim ve bana en arkada bir koltuk tahsis edilmişti ve Maddy'nin kalan tavuklarından ne havaalanında ne de uçakta hiçbir iz yoktu. Ben de oturdum, kemerimi bağladım ve Myles'ı yeniden hatırlamak için aldığım *Architectural Digest*'i açtım ama daha ilk on sayfayı bitirmeden bayılmışım. Londra'ya dönüş yolu boyunca derin bir uyku çektim ve hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir rüya görmedim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Merhaba ve Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Tahmin ettiniz - yine meydan okuma zamanı! Ve bu hepiniz için eğlenceli bir görev. Benim hakkımda bilmediğiniz bir şey var (sanırım bu podcast'leri anonim tuttuğum için birkaç şey var), ben dünyanın gelmiş geçmiş en şanssız insanıyım. Asla bir şeyler kazanamam. Poker oynadığımda, çöp kartları alıyorum. Lotoda en son iki yıl kadar önce herhangi bir numarayı tutturdum ve üç dolar kazandım. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum, çünkü başka pek çok yönden kutsanmış olduğumu biliyorum. Ama bu hafta iş yerindeki bir çekilişten gerçek bir ödül kazandım! Buna inanamıyorum! Le Bernardin'de iki kişilik akşam yemeği kazandım, eğer bilmiyorsanız Manhattan'ın en gözde restoranlarından biri olduğunu söyleyebilirim. Çok heyecanlıyım! Ve birinden benimle bu muhteşem yere gelmesini isteyeceğim. Bugünkü göreviniz bu. Her zaman gitmek istediğiniz ama bekar olduğunuz ve gibi şeyler çiftler için olduğu için ertelediğiniz bir yer düşünün ve gidin! Bir kız arkadaşınızla, annenizle ya da çok cesursanız tek başınıza gidin. Kendinizi şımartın - bunu hak ediyorsunuz.

"Charlotte, bu sabah boşsun, değil mi? Margot söyledi. Her zamanki gibi tertemizdi, bugün üzerinde kırmızı bir pantolon takım vardı.

Koyu renk saçları başının üstünde toplanmıştı. Ama ofiste her zamanki gibi süzölmek yerine, sanki ince topuklu ayakkabıları çocukların giydiği, altında tekerlekleri olan, poz verip aniden havalanmalarını sağlayan şeylermiş gibi (genellikle kalabalık bir alışveriş merkezinde, ayak bileklerinize şiddetli bir şekilde çarpışır ve ebeveynleri sanki hepsi sizin suçunuzmuş gibi size bakarlar), bugün gerçekten, gözle görülür bir şekilde acele ediyordu.

"Tabii," dedim. "Ne ?

'Sunucularla ilgili bir sorun var,' dedi. 'Pavel üzerinde çalışıyor. Ama saat on bir buçukta Noel yemeğimizin menü tadımı için Sexy Fish'e gitmem gerekiyor ve gün ofisten ayrılmam mümkün değil. Gidebilir misin? Şef her şeyi hazırlıyor: altı kanepe ve beş diğer yemek, artı vejetaryen seçenekler, artı dört tatlı var. Ve şarap.'

Normalde, ofisten çıkıp birkaç saatimi Michelin yıldızlı yemekler ve kaliteli şaraplarla tıka basa doldurma fikri bana cazip gelirdi. Ve podcast'in tamamlamam gereken bir meydan okuması vardı: kendinizi şımartın. Ve eğer beni eden Colton Capital ise, bu daha da iyiydi - Kötü Kız'ın meydan okumasını tam olarak tamamlamıyor olsam bile, çünkü bu benim seçimim değildi. Ve o beğenmiş, reçelli inek, bunu üzgün biri gibi tek başına değil de sevdiği biriyle yapacak olsa bile. Sonra düşündüm, *belki ben de tek başıma yapmak zorunda değilimdir?* Tabii ki yaklaşmakta olan o hantal çizgili nedime elbisemi giymem gereken günün bilincindeydim ve Myles'ın bir haftadan kısa bir süre içinde döneceğinin daha da bilincindeydim. Bu beklentiyle Mimi Holliday'den siyah bir basque bile sipariş etmişim ve şu anda biraz fazla dar olduğundan, hedeflediğim seksi siren görünümünden ziyade aşırı doldurulmuş bir sosis etkisi veriyordu.

'Tabii, gelirim' dedim. Ama vay canına, çok fazla yemek var.

Margot sanki aklımı okumuş gibi, "Yanına birini al," dedi ve sanki *Man v. Food'dan* bir yarışmacının ticaret masasının yanında belirmesini bekliyormuş gibi etrafına çılgınca baktı. Elbette kimse gelmedi ama Xander tesadüfen oradan geçiyordu.

"Hey," dediğimi duydum. 'Et yemiyorsun, değil mi? Gelip Sexy Fish'teki vejetaryen tadım menüsünü denemek ister misin?' Margot aceleyle uzaklaştı, onu şaşkın bir halde bıraktı ve ben de yanlışlıkla onunla ilgili kurduğum seks fantezisini tekrar hatırlayarak öfkeyle kızardım.

"Bu ne hakkında?

"Noel menüsü tadımı," dedim. 'Gelip tüm yemekleri yememe yardım edecek bir gönüllüye ihtiyacım var. Yolun hemen yukarısında.

Xander, "Bir Pazartesi gününü geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim," dedi.

Gelen kutumdaki okunmamış kırk e-postaya baktım, bunların en az yarısı Piers'ten geliyordu ve hepsinin üzerinde kırmızı 'acil' etiketi vardı ve benim de yapabileceğime karar verdim.

"Bizi on bir buçukta bekliyorlar.

Xander, "Kahvaltı etmediğim iyi oldu," dedi.

Sonraki iki saat boyunca işime odaklanmak için elimden geleni yaptım. Ancak bu kolay değildi, çünkü ofiste hafif bir kargaşa vardı. E-postalarımın bazıları sorunsuz bir şekilde gönderilirken, diğerleri geri dönüyordu. Ticaret katından gelen gürültü seviyesi ve küfür sayısı normalden daha yüksekti. Renzo kızgın bir kaplan gibi bir aşağı bir yukarı volta atıyor, telefonuyla hızlı hızlı konuşuyor ve diğer elindeki tablete vurmakla yetinmiyordu. Pavel ve Colin akvaryuma kilitlenmişlerdi ve Colin'in yüzünün sabah ilerledikçe daha da kızardığını ve parladığını görebiliyordum, Pavel ise dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmişti, sırtında koyu bir ter elması yayılıyordu.

Ve tabii ki her beş dakikada bir Myles'tan mesaj var mı diye telefonumu kontrol etmekten kendimi alıkoymam gerekiyordu. Başaramadım, ama orada

hiç yoktu.

Sonuç olarak, Xander masama gelip "Gidelim mi?" dediğinde içim rahatladı.

Ayağa kalkıp paltomu giydim ve onun kazağının üzerine oldukça şık bir tüvit giymesini izledim, eski püskü gri bir kablo örgü, ya İskandinav tarzının zirvesiydi ya da Oxfam mağazasından gelmişti. Xander'ın ofisin kıyafet yönetmeliğini bu kadar bariz bir şekilde çiğneyerek nasıl paçayı kurtardığını hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Hiçbir yerde erkekler için koyu renk takım elbiselerin - gri, ince çizgili ya da en fazla lacivert ve ne kadar pahalı olursa o kadar iyi - zorunlu olduğu yazmıyordu, ama yine de Xander hariç herkes bunu giyiyordu.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu, asansörü özetlemek için düğmeye basarak. "Lizbon'a gittin, değil mi?"

Ona nereden bildiğini soracaktım ki, sadece insanları dinleyerek ofiste olup biten her şeyi bilme konusundaki kurnaz olmayan yeteneğini hatırladım. Umarım zihinleri de okuyamıyordur, diye düşündüm, aksi takdirde kulakları - ve muhtemelen diğer organları da - yanlışlıkla bana ne yaptığını hayal ettiğimi bilerek yanardı. Maddy ve Bianca'nın üzücü hikâyesini ve Myles'in daha mutlu hikâyesini tüm ofis bilsin diye anlatacak değildim. Yine de Xander'ın bu kadar zahmetsizce topladığı bilgileri başkalarına aktarmadığını fark ettim. İnsanlar hakkında bir şeyler biliyordu ama çoğunlukla bunları kendine saklıyordu. Tabii ben onu dedikodu için sıkıştırmıyorsam.

"Hava çok güzeldi," dedim tarafsız bir şekilde. "Burası gibi değil."

Gökyüzü iç karartıcı bir arduvaz grisiydi ve rüzgâr yüzümüze çiseleyen yağmuru savuruyordu. Sanki ben yokken kış intikamını almış, ağaçlardaki son yaprakları da sıyrarak Londra'yı renginden mahrum bırakmış, herkesi siyah, kömür rengi ve deve tüyü kıyafetler için gardıroplarını karıştırmaya sevk etmiş gibiydi.

Henüz Kasım ayında olmamıza rağmen Regent Caddesi'nde Noel ışıkları yakılmıştı.

Restoranın içinde ise her yer ıslıl ısıldı. Büyük bir tropik balık tankı bir duvarı dolduruyordu. Bar ve koltuklar kıpkırmızıydı. Tavandan daha fazla balık - ya da balık maketi - .

"Bu ne kadar muhteşem?" diye nefes aldım.

"Bir kutu Quality Street'in içine girmek gibi bir şey," dedi Xander özensiz bir şekilde, ama gülümsüyordu.

Alaycı olduğu için onu azarlayamadan, siyah elbiseli güzel bir kız bizi karşıladı ve masamızı gösterdi ve saniyeler sonra şef garson, baş aşçı, baş miksolog ve som- melier gelip kendilerini tanıttı.

Şef garson, "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin," diye öneride bulundu.

"Bayan Clark bizden bir şarap seçkisi önermemizi istedi," dedi som- melier, "ancak listeden başka bir şey denemek isterseniz, size bir kadeh getirmekten memnuniyet duyarız.

"İşte denemeniz için özel kokteyllerimizden biri," diye önerdi miksolog, önümüzdeki masaya saygıyla iki bardak koyarak.

"Amuse-bouche'unuz birazdan yanınızda olacak," dedi baş aşçı.

"Vay canına," diye fısıldadım Xander'a. "Ünlü olmak böyle bir şey olmalı... Bilmiyorum, ünlü falan.

"Ünlü biri değil," dedi Xander. 'Sadece kırk kişilik bir öğle yemeği için yirmi bin dolar harcıyorum. Lüks bütçeli müşterileri ağırlayan ve arkadaşlarıyla ya da kız arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarında ne kadar harcadıklarını düşünmeyen kırk kişi. Para mutluluğu satın almayabilir ama insanların size yalakalık yapmasını sağladığı kesin.

Tansy'nin Paris butiklerindeki asistanlar hakkında söylediklerini hatırladım, Renzo'yla birlikteyken ona karşı davranışlarının yalnızkenkinden ne kadar farklı olduğunu ve Tansy'nin haklı olduğunu düşündüm. Ama ben daha düşünmeden, önümüzde yemek olduğunu bildiğim ama daha çok küçük sanat eserlerine ya da belki de mücevherlere benzeyen şeylerle dolu iki tabak belirdi.

Şef ne olduklarını açıkladı, o kadar karmaşıktı ki neredeyse hemen unuttum. Yine de kendiminkini yedim ve wasabi, pep- per, pancar ve hatırlayamadığım başka şeylerle tatlandırılmış cin olduğu anlaşılan kokteylimden bir yudum aldım.

"O kadar iyi mi? Xander sordu.

"Çok güzel," dedim. 'Ama itiraf etmeliyim ki ben daha çok margarita seven bir kıyım.

Etkileyici çubuk becerileri göstererek kanepesini parçalara ayırdı ve yedi.

"Bütün bunlara alışkın olmalısın," dedi, "değil mi? Şirkette yeterince uzun süredir çalışıyorsun.

'Evet ama bu benim ikinci Noel partim. Geçen yılki harikaydı ama yanlış çatalı kullanmaktan o kadar korktum ki neredeyse hiçbir şey yemedim ve sadece suratım asıldı. Yine de sorun değildi, çünkü diğer herkes de berbat durumdaydı. Müşterilerimi lüks öğle yemeklerine falan götüremiyorum. En azından şimdilik.'

"İstediğın bu mu? Xander sordu. 'Piers'ın işini mi? Margot'nun işi? Ya da Colin'in, hatta?'

Önümüzde iki kadeh şampanya belirdi ve bir çift tabak daha sunuldu.

"Yuzu ve miso ile levrek, madam," dedi garson. "Ve sizin için, efendim, kimchi ve fesleğenli burrata.

Xander'ın sorusunu düşünürken balığımyı yedim.

"Tanrım, hayır, Colin'in değil," dedim. 'Ya da Renzo'nun. Sınırlarımı biliyorum. Ama işleri organize edebilirim ve insanlara iyi davranabilirim. Yani, teoride, Piers ya da Margot'nun yaptıklarını yapabilir ve onların kazandığı parayı da kazanabilirim.

'Hırslısın,' dedi. 'Ben de öyle olduğumu sanıyordum. Bu yüzden bu işi kabul ettim. Beni yanlış anlama, Noel partisini ve ikramiyeyi dört gözle bekliyorum. Ama sanırım bu benim son olacak. Bize daha fazla şarap ve daha fazla yiyecek sunuldu. İçtim ve yedim, ancak kendimi belirgin bir şekilde daha az aç hissetmeye başlamıştım. Xander o kadar uzun süredir ortalıkta olmasa da, ofisi onun amaçsız, kot pantolonlu figürü olmadan hayal etmek garipti, aynı anda hem her yere hem de hiçbir yere uyum sağlıyordu, tıpkı seksi fantezimde aniden ortaya çıkması gibi. Ama bu düşüncüyü aklımdan çıkardım. Yüzümdeki kızarıklık belli olmadan önce aklıma geldi.

"Neden?" diye sordum. "Nereye gideceksin?"

"Sanırım bu dünyanın neye benzediğini görmek istedim. Eskiden çalıştığım yerleri şekillendiren güçleri - bu kulağa çok saçma gelecek, bana katlanın - deneyimlemek. Örneğin tantal.

'Yapmamayı tercih ederim, teşekkürler.

Örümceklerden nefret ederim.' "Ne?"

'Bu bir tür örümcek değil mi? Şu kocaman tüylü olanlar?"

Xander güldü. "Sanırım tarantulaları düşünüyorsun. Bogota'da yaşarken bir keresinde mutfağımda bir tane görmüştüm ve çok korkunçlardı.

"Peki o zaman tantal nedir?"

'Bu bir metal,' dedi. 'Cep telefonlarında, dizüstü bilgisayarlarda ve diğer şeylerde kullanıyorlar. Platine benzer kimyasal özelliklere sahiptir, ancak platin de mücevherat için değerli bir metal olarak büyük talep görmektedir. Yani sud-

'Herkes tantan istiyor ve piyasalardaki fiyat çılgınca yükseliyor.

"Fonlar da bunun ticaretini yapmanın yollarını buluyor," dedim, artık daha emin şekilde. "Ve müşterilerimiz için para kazanıyoruz.

'Elbette,' dedi. 'Ancak olaya diğerk taraftan, yani emtiayı üreten ülkeler açısından baktığınızda durum biraz farklı. Birdenbire bazı insanları inanılmaz derecede zengin edebilecek bir emtia patlaması yaşıyorsunuz.

'Ve bu iyi bir şey' dedim. 'Savaş ve... ne bileyim, sömürgecilik gibi nedenlerle harap olmuş ülkeler, ekonomilerini düzeltebilecek bu devasa varlık havuzlarının üzerinde oturuyorlar.

'Yapmadıkları zamanlar hariç,' dedi. 'Teşekkür ederim, harika görünüyor. Biraz da su alabilir miyiz lütfen?" dedi bana dönmeden önce garsona. 'Kongo gibi zaten siyasi açıdan son derece istikrarsız olan ülkelerde ortaya çıktıkları ve birdenbire büyük bir bok fırtınasının patladığı zamanlar hariç. Kusura bakmayın. Çenemi kapatıp yemeğinizin tadını çıkarmanıza izin vermeliyim.

"ğle yemeğimin tadını çıkartıyorum," dedim kararlı bir şekilde ton balığı sashimi yerken. 'Ama bana ev arkadaşımı hatırlatıyorsun, geçen gün aynı şey için beni çok fena azarlamıştı. Ben de 'Tanrı aşkına, ben sadece işimi yapıyorum' dedim.

"Ben de öyle," dedi Xander. 'Bak, ben de bundan faydalanıyorum. Bir sürü insan faydalanıyor. Ama kendime sorup duruyorum, bundan sonra ne olacak, elli yıl sonra ya da- kahretsın.

Oturduğumuzdan beri ilk kez telefonuna bakıyordu. Benimki hl antamdaydı; onunla sohbet etmekle o kadar ilgilenmiştim ki, sanki masamızın etrafındaki dünya yok olmuştu. Ama şimdi WhatsApp'ta olduğunu görebiliyordum ve her iki saniyede bir mesajlar yanıp sönüyordu.

"Ne oldu?

Sunucu olayı. Sıradan bir IT arızası değil, tam bir at- tack. Görünüşe göre Pavel deliriyor. Muhtemelen geri dönmeliyiz.

"Ama ne ?" diye sordum.

'Muhtemelen hiçbir şey. Ama bundan sonra ne olacağını görmek istiyorum.

Büyük bir adrenalin patlaması yaşadım ve benim de öyle hissettiğimi fark ettim. Çalışanlara bolca teşekkür ettik, bizim için hazırladıkları tüm harika şeyleri bitiremediğimiz için üzgün olduğumuzu ama parti için her şeyin mükemmel olacağından emin olduğumuzu söyledik ve erimeyle yüzleşmek için aceleyle ofise geri döndük.

Mesai saatleri içinde tüketilen ve ücretsiz olduğu için tadı daha da güzel olan mükemmel yiyecek ve içeceklerin tadını çıkararak hoş ve yumuşak bir ortamdan tam bir şok ve kaos ortamına geçtik.

Ne yapacağımı bilemeden, Colin'in üç asistanının da dahil olduğu ve kelimenin tam anlamıyla ellerini ovuşturan küçük bir gruba katıldım.

" oluyor?" diye sordum.

"Görünüşe göre bu bir DDoS saldırısı," dedi Greg. "Ya da belki sadece bir DoS saldırısı," dedi Pavel.

"Aradaki farkın ne olduğunu bilmiyorum," dedi Briony.

"Bütün bilgisayarlarımızı kapattılar," diye açıkladı Alice. 'Ben de Colin'in kayınvalidesinin doğum günü partisi için davetli listesini hazırlamakla meşguldüm. Geç kalırsa Svetlana çıldıracak.

"DDoS saldırısı geçtiğimiz yaz NHS'nin başına gelenler gibi bir şey mi?" diye sordum. 'Bir sürü insan A&E'ye giremedi ve randevular iptal edildi falan?

Greg, "Bir de hackerların ne yaptığını çözen ve bunu durduran bir adam vardı," dedi. "Bunu hatırlıyorum.

'Peki sonra Amerika'da tutuklanmadı mı? Acaba başına ne geldi,' diye yüksek sesle düşündüm.

Xander her zamanki gibi ofiste dolaşıyor, bir orada bir burada konuşuyor gibiydi, ta ki başlangıçtaki dramayı kaçırmış olsak bile ofisteki herkes kadar neler olup bittiğini bildiğinden emin olana kadar.

Pavel'in akvaryum gibi ofisten fırlayıp telefonuna bağırmasını izledik. 'Portları doldurmak için TCP/IP protokol yığınınımızdaki UDP'yi kullanmışlar,' diyordu.

Hepimiz birbirimize boş boş baktık. Tansy'ye de söylediğim gibi, Pavel yedi dil biliyordu ve bana anlamlı gelmesi için herhangi birini kullanıyor olabilirdi.

"O zaman sunucuyu yeniden başlat," diye bağırdığımı duydum Colin'in. 'Sen lanet olası CTOsun, sana sistemlerimizi çalışır halde tutman için para ödüyorum, sen...'

Kendisi için bile ölçüsüz olan bir küfür yağmuruna başladı.

Greg, Briony ve Alice korkudan donmuş gibi görünüyorlardı.

"Sunucuyu yeniden başlatmak işe yarayacak olsaydı, Pavel şimdiye kadar bunu yapardı, değil mi? Ben sordum.

Xander grubumuza katılarak, 'Görünüşe göre kapatma anahtarını bulması gerekiyor,' dedi. 'Sunucu kaldıramayacağı bir trafik bombardımanına tutuluyor, bu yüzden çöktü ve hiçbir işlemi gerçekleştiremiyoruz, bu da kimsenin ticaret yapamayacağı anlamına geliyor. Bu tabii ki kötü bir durum ama daha da kötüsü, bizim hesabımız üzerinden arka planda hileli işlemler yapılıyor olabilir ya da fonlar dışarı taşınıyor olabilir.

"Kapatma düğmesi nedir?" diye sordum. Xander'ın ofise girdikten sonra birkaç dakika içinde neler olup bittiğini tam olarak bildiğine güvenin.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. 'Renzo, birinin e-postasına bir kod parçası gönderilmiş olabileceğini ve onların da bunu açtığını ve... şey, her şeyin ters gittiğini düşünüyor.

Birbirimize baktık. Greg, Alice ve Briony'nin yüzlerinden hepsinin benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum: Eğer bunu yapan bensem, ben bittim. *Ama kesinlikle ben yapmadım*, diye düşündüm. Aptal değildim. Aradaki farkın ne olduğundan emin olmasam da oltalama dolandırıcılıklarını ve hatta mızraklı oltalama yöntemlerini biliyordum. Nijeryalı prenslerden geldiği iddia edilen ve banka bilgilerim karşılığında bana büyük bir servetten pay teklif eden e-postalardaki bağlantılara tıklamamam gerektiğini biliyordum.

"Alice, kahve içmeyi bırak ve buraya gel!" diye bağırdı Colin ve Alice bembeyaz kesilip gitti.

"Onu kovacak mı? Xander'a sordum.

" sanmıyorum," dedi. "Tabii gizli bir hacker değilse, ki bundan şüpheliyim.

"İçinde bulunduğu ruh haline bakılırsa birini işten çıkaracak olmalı.

"O sırada sen ve ben burada bile değildik, yani sanırım güvendedeyiz. Sırıttı. 'Kokteyller ve kanepelerle karnımızı doyurmanın mükemmel bir mazeret olacağını kim bilebilirdi? Yani başımızı öne eğip dramın ortaya çıkışını izleyebiliriz.

Colin'in öfkeyle el kol hareketleri yapmasını ve Alice'in sessizce başını sallamasını izledik. Pavel masasına geri dönmüştü, hâlâ telefonla konuşuyordu ama şimdi anlamadığım ama en azından tanıyabildiğim Rusça'ya geçmişti. Renzo tüccarların masalarının yanında duruyor, tepedeki televizyon ekranlarında kayan rakamları izliyordu. Dışarıdan rahat görünüyordu ama elleri yanlarında sıkılıp gevşiyordu.

Akvaryumun kapısı açıldı ve Alice gözleri taşı gibi açılmış ve telaşlanmış bir halde dışarı fırladı.

"Hemen şimdi yap! Colin bağırdı. "Sen iyi misin? Ben sordum.

"Sadece," dedi. 'Colin'in evine geri döneceğim ve Svetlana ile parti işlerine orada devam edeceğim. Görünüşe göre mutlu değil.

Omuzlarını öyle bir kamburlaştırdı ki, sanırım hayatımda ilk kez birinin gerçek anlamda ürperdiğini gördüm, çantasını kaptı ve ceketini bile giymeden asansöre koştu.

Bir kez daha, Colin'in tüm işinin potansiyel olarak çökmesine ve milyarlarca sterlinin tehlikede olmasına rağmen, annesinin sosyal hayatının kesintiye uğraması durumunda karısının nasıl tepki vereceği konusunda hala endişeli olduğu gerçeğine hayran kaldım.

Alice omzunun üzerinden, 'Ve bir kahve istiyor,' dedi. "Greg, sen... Ve seni hemen orada istiyor, Briony.

"Hallediyorum," dedi Greg, sanki cehennem köpekleri -hatta Svetlana'nın kendisi- peşindeymiş gibi mutfağa doğru koşarak.

Briony, belki de Colton Capital'de daha uzun süredir çalıştığı ve Colin'i ve onun yöntemlerini daha iyi tanıdığı için, patronumuzla yaptığı küçük sohbet sırasında soğukkanlılığını korumayı başardı. Güven verici bir şekilde başını sallayışını izledim ve o bunu yaparken Colin'in yüzündeki renk seli de kayboldu. Birkaç dakika sonra hafifçe titreyerek tekrar bize katıldı.

"Colin, bir siber güvenlik uzmanı çağırdıklarını söyledi," dedi. 'O geldiğinde Greg, Pavel'i bulup ihtiyaç duydukları her şeyi aldıklarından emin olur musun?

Steno defterine baktı ve kalemmini salladı, bana biraz *Game of Thrones*'ta Arya Stark'ın Needle'ı ilk kez tuttuğu sahneyi hatırlattı. Derin bir nefes aldı ve günün geri kalanında Colin'in yanında kalacağı akvaryuma geri döndü.

Geri kalanımız için, yüksek drama duygusu devam etse de, yapacak pek bir şey yoktu. Güvenliğin daha da tehlikeye girmesi ihtimaline karşı cep telefonlarımızı kullanmamamız söylenmişti, bu yüzden hepimiz hem gergin hem de sıkılmış bir şekilde oyalandık.

Siber güvenlik uzmanı geldi, uzun siyah saçlı, dar kot pantolon giyen ve daha da dar bir dizüstü bilgisayar taşıyan güzel bir genç kadın olduğu ortaya çıktı. Akvaryumdaki gruba katıldı ve kapı öğleden sonra boyunca kapalı kaldı.

Bu arada, bazı tüccarlar fiş yerine farklı renklerde Post-it notları kullanarak bir poker oyununa başladılar. Sonradan öğrendiğime göre Xander öğleden sonrayı dört buçuk bin sterlin artışla kapatmış, Piers ise banyo yapmıştı.

Ofisten ayrıldığımda saat dokuzu geçiyordu. Sunucular yeniden kurulmuş, gelen kutumda ilgilenmemi isteyen iki yüz e-postadan kırkına cevap vermiş ve hatta ertesi gün teslim edilmek üzere Ocado siparişinin oldukça kısaltılmış bir versiyonunu bile göndermeyi başarmıştım. Aralarında Pavel, Colin, Margot ve Renzo'nun da bulunduğu birkaç kişi bütün gece uyumaya hazırlanıyor gibi görünüyordu ama ben onlara katılamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Kendi kendime erken yatacağıma ve dağ gibi birikmiş işlerimde biraz ilerleme kaydetmeye çalışacağıma söz verdim.

Daha önce Xander'la restorana yürürken ince, iğnemsiz rüzgârlarla yağan yağmur -sadece birkaç saat önce yağdığına inanmak zordu- şimdi iyice hızlanmış, kararlı, buz gibi tabakalar halinde, rüzgârla birlikte yağmaya başlamıştı. Ceketimin içine girerek metro istasyonuna doğru koşmaya başladım.

Hackney'de dışarı çıktığımda hala yağmur yağıyordu ve The Daily Grind ve Prince George'un dışında toplanan her zamanki cesur sigara içen kalabalık şemsiyelerin altına sığınmış, nikotin tedavilerinin rahatsızlık ve zahmete değip değmeyeceği konusunda ikilemde kalmış gibi görünüyordu.

The Daily Grind'in içinde Luke'u barın arkasında, Hannah'yı da bir masada, Tansy, Adam ve ben garip pizza yemeğimizi yerken bizimkinin yanındaki masada gördüğüm aynı inanılmaz güzellikteki çiftle kırmızı şarap içerken görebiliyordum. Hannah beni geçerken görünce el salladı ve ben de Freezer'ın hâlâ kaçak olup olmadığını sormak için uğramayı düşündüm. Ama çok ıslak ve bitkin olduğum için saatime bakıp üzüntüyle gözlerimi devirerek eve doğru aceleyle yola koyuldum.

Adam'ın üst kattaki penceresinin ve alt kattaki ön odanın ışıkları yanıyordu, bu da hem onun hem de Tansy'nin evde olduğu anlamına geliyordu. Adam'dan kapitalizmin kötülükleri hakkında bir ders daha alıp alamayacağımı merak ettim ve söylediklerini çürütebilmek için Xander'ın bilgisine sahip olmayı diledim. Renzo'nun Tansy'yi günün dramı hakkında bilgilendirip bilgilendirmediğini ya da çok mu meşgul olduğunu merak ettim. O akşam buluşmak için plan yapıp yapmadıklarını ve onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını ve Tansy için hayal kırıklığının ilk gölgesinin oluşup oluşmayacağını merak ediyordum.

Ama daha çok sıcak, köpüklü bir banyo yapmayı ve Myles'a yataktan mesaj atıp neden haberleşemediğimizi açıklamayı ve hafta içinde yeni dairesinde buluşup buluşamayacağımızı sormayı düşünüyordum. Bu olasılık beni zevkli bir beklentiyle ürpertti, bu yüzden bir an için yağmuru ve rüzgârı unuttum ve neredeyse ön kapımızın dışında duran adamı fark etmedim.

Üzerinde bir tür su geçirmez ceket vardı - anorak ya da parka, sadece kürk süslemesi yoktu ve dizlerinden aşağısı yağmurdan sırlıklam olmuş bir kot pantolon giyiyordu. Kısa boylu ve ince yapıydı, çukurlu bir cildi ve zayıf bir çenesi vardı. Elinde her geçen saniye solan kocaman bir demet kırmızı gül tutuyordu.

Ona hızlı bir bakış attım ve herkesin -en azından her kadının- zamanla geliştirdiği içgüdü, hiç düşünmeden devreye girdi.

mantıklı düşünme ihtiyacı. Bu, siparişi geç getiren bir Hermes ya da DPD şoförü değildi. Öncelikle ortada bir minibüs yoktu, ama aynı zamanda adamın kendisi de yanlış görünüyordu. Boynunda kordon, elinde tablet ya da tarama cihazı yoktu. Kapımızı çalacak, açmamız için bize en fazla doksan saniye verecek ve ardından çiçekleri geri dönüşüm kutumuza atacak ve belki de turlarındaki bir sonraki durağa doğru hızla yola çıkmadan önce güvenli bir yerde olduklarını belirten bir kart bırakacak olan teslimat şoförlerinin yaptığı gibi saf ve aceleci bir havası yoktu.

Bu, bir süredir yağmur altında evimizin önünde dolaşan ya da sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyerek evimizi arayan biriydi, ki bu da başlı başına tuhaftı çünkü kapıdaki numara büyüktü ve kırmızı boyaya rağmen kolayca fark ediliyordu ve sokak, numaraların sıralanmadığı ya da mantıklı olmadığı sokaklardan biri değildi; soldaki 1 numaradan ve sağdaki 2 numaradan, yaşadığımız yer olan 65 numaraya ve ötesine kadar hepsi mantıklıydı.

Dediğim gibi, örümcek hislerim karıncalandı ama tehlike algılamadılar, sadece tuhaflik algıladılar. Doğru olmayan bir şey.

Duraksadım ve çantamdan telefonumu ve anahtarlarımı çıkardım, bu sırada neredeyse şemsiyemi düşürüyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?

diye sordum. "Saskia'yı arıyorum.

Yani aradığı kişiyi tanıyordu, çünkü benim o olmadığını biliyordu. Aksi takdirde sorusu şu olurdu: "Saskia mısın, soyadı her neyse? Ya da kapıyı çalar ve açan kişiye - ki bu Tansy olurdu, çünkü birlikte yaşadığımız onca ay boyunca Adam'ın odasından çıkıp kapıyı açtığını hiç görmemiştim - 'Saskia bilmem ne için teslimat' derdi ve Tansy de 'Üzgünüm, yanlış eve geldiniz' derdi. Burada Saskia diye biri yaşamıyor. Yani kapıyı çalmamıştı.

Ve o bir teslimat şoförü değildi - buna hiç şüphe yoktu. Sesi neredeyse sosyetikti, Piers'inki gibi devlet okulu aksanıyla değil, ama kesinlikle paketlerimizi teslim eden şoförlerin sahip olduğu Doğu Londra ya da Doğu Avrupa aksanına sahip değildi.

"Burada Saskia diye biri yaşamıyor," diye cevap verdim, uzun iç analizimden sonra. "Yanlış eve gelmişsiniz.

Bana oldukça uzun bir süre gibi gelen bir süre baktı. Özür dileyip bekledim, böylece kendimi içeri ama o orada dikilip beni izlerken bunu yapmaya pek hevesli değildim. Artık yorgun hissetmiyordum - tetikteydim, tam olarak korkmamıştım ama kalp atışlarımı hissedecek kadar endişeliydim.

Sonra gülleri bana doğru itti ve 'Onu gördüğünde bunları ona ver. Travis'in getirdiğini söyle. İçgüdüsel olarak gülleri almak için uzandım ama bu ismi duyunca yaşadığım şok bir an tereddüt etmeme neden oldu ve gülleri tam olarak tutamadım. Selofan ambalaj yağmurdan kayganlaşmıştı, telefonum da öyle, şemsiyemi yukarıda tutmak için beceriksizce davrandım ve sonunda hepsini yere düşürdüm.

Yardım etmek için durmadı. Ben kaldırımdaki her şeyi topladığımda o çoktan yolu yarılamış, istasyona doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

Ellerim soğuktan ıslak ve beceriksiz, her şeyi tekrar düşürmemek için mücadele ederek sonunda anahtarımı kapıya sokmayı başardım.

Tansy tam orada, anahtarlarımızı ve postalarımızı koyduğumuz radyonun yanındaki koridorda duruyordu, ki bu postalar her zaman pizza broşürleri ve emlakçılardan geldiğini bildiğimiz için ev sahibine iletmediğimiz ama atılamayacak kadar resmi hissettiren 'Ev sahibinin dikkatine' mektuplarıyla dolu oluyordu. O da telefonunu tutuyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmış, telaşlı görünüyordu. Ben de onu izledim.

Omzumun üzerinden ilerideki boş caddeye baktı, sonra rahatlar gibi oldu.

'Tanrım, Charlotte, sıırıslıklam olmuştun! Seni zavallı şey,' dedi. 'Ne kadar kötü bir hava. Ama şu güzel çiçeklerine bak! Kimden gelmişler?'

'Bir fincan çaya hayır demem. Ya sen? Ben de cevap verdim. "Aslında ben sadece...

Bekledim. Sonra, "Devam et o zaman." dedi.

Mutfağa doğru yürüdük ve her şeyi masanın üzerine bıraktım, ıslak ceketimi çıkardım, bir sandalyenin arkasına astım ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

'Bunlar Saskia adında biri için,' dedim.

Tansy küçük bir nefes aldı ama yüzünde sadece hafif bir merak ifadesi vardı. "Bu daha önce burada yaşamış biri mi?

"Maddy ve ben, o Henry ile birlikte önce üç yıl boyunca burada yaşadık. Daha önce burada yaşayan kızların isimlerini hatırlayamıyorum ama içlerinden birinin adı Saskia olsaydı, eminim bir şeyler çağrıştırırdı.

"Alışılmadık bir isim," diye mırıldandı Tansy.

Dolaptan fincan ve poşet çay almak için döndü. Ellerinin titrediğini fark ettim ve sonra bir fincanı yere düşürürken bir takırtı duydum.

"Kahretsin," dedi elleri kadar titrek bir kahkaha atarak. "Tanrı'ya şükür ki Ikea'nın o yıkılmaz kalitesi var.

"Çiçekleri getiren adam Travis'ten geldiğini söyledi.

Bu da alışılmadık bir isim,' diye devam ettim.

"Elbette öyle," dedi Tansy. 'Babam Florida'da bir teknede yaşayan Travis McGee adında bir adam hakkında eski dedektif hikâyeleri okurdu. O zamanlar bunun oldukça havalı bir isim olduğunu düşünürdüm.

"Ama artık yok mu?

Tansy, 'Charlotte, geç oldu. Sanırım çayımı alıp yatmaya gideceğim.

Ona baktım. Yüzü sakindi ama gözleri hâlâ iriydi, sanki kaçmak istiyormuş ama nerenin güvenli olduğundan emin değilmiş gibi sağa sola bakıyordu.

"Tansy, hadi ama," diye bastırdım. 'Buraya taşındığında bana tıpkı bunun gibi bir demet çiçek vermiştin. Kartı çıkarmayı unutmuş olmalısın. Travis'ten gelmişlerdi. Onun kim olduğunu bildiğini biliyorum. Eğer korkuyorsan bana söyle. Bir yolunu buluruz.'

"Korkmuyorum. En azından ondan değil.'

Bekledim ve sonra, sanki daha fazla ayakta durma isteğini kaybetmiş gibi, sert sandalyelerden birine yığıldı, ellerini çok soğukmuş gibi çay bardağına sardı ve bana gerçeği söyledi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Merhaba muhteşem şeyler, Sorry Not Sorry'ye ve birlikte üstlendiğimiz meydan okumalar serisinin sonuncusuna tekrar hoş geldiniz. Hazır mısınız? Bugün, içinizdeki seks tanrıçasıyla bağlantı kurmaktan -ya da henüz kurmadıysanız onu bulmaktan- bahsediyorum. Sakın bana sende olmadığını söyleme! Var. Benim var, her kadının var. Sokakta yürürken içinizi kıpır kıpır eden, yatakta partnerinizi çılgına çeviren, aynada kendinize baktığınızda sizi gülümseten parçanız bu.

Bekâr olduğunuzda, iş yerinde stresli olduğunuzda ya da en iyi halinizle görünmediğinizi düşündüğünüzde bu yönünüzü canlı ve canlı tutmak imkânsız gibi görünebilir, ama aslında öyle değildir. Erotik bir romanla kendinize biraz zaman ayırmak ya da üzerinizde külot olmadan dışarı çıkmak veya ofise giderken bir çift harika topuklu ayakkabı giymek kadar basit olabilir. Bu yüzden bugün, beni neyin seksi hissettirdiğini düşüneceğim ve bunu yapacağım. Benimle mi?

Beton zeminli lobideki turuncu kapının önünde durdum, midem sanki beni buraya indiren asansör durup beni dışarı bırakmamış da hızla geri inmiş gibi hissediyordu.

Kibar, boş yüzölü kapıcının adımı aldığı zemin kata, sonra tekrar yukarı, sonra aşığı vurdu.

Kötü Kız, *içinizdeki seks tanrıçasına bağlanın*, diye talimat vermişti - ve işte buradaydım, yeni baskımı giymiş, tam da bunu yapmak üzereydim. Vücudumun her parçasının karıncalanırcasına farkındaydım: dudaklarım ayrılmış, kırmızı rujla yeni kayganlaştırılmış; meme uçlarım soğuktan ve heyecandan sertleşmiş; eteğimin altında birbirine bastıran uyluklarım ve aralarındaki boşluk. Avuçlarım nemliydi ve sıcak tenimden dalga dalga yayılan parfümümün kokusunu alabiliyordum.

Bir yanım kendime gelebilmeyi diledi; bir yanım Myles'la bir, iki ya da on yıl sonra hâlâ görüşüyor olsaydık, onunla birlikte olma ihtimaline karşı hâlâ haz ve acı arasında bir yerde, umutsuz, eriyen bir arzu hissedeceğimi umdu.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama ben çalamadan kapı açıldı ve karşımda uzun boylu, zayıf ve gözleriyle uyumlu bir kot gömlek giymiş bir adam duruyordu.

"Merhaba," dedim.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Kollarını bana doladı, sıkıca sarıldı ve beni sertçe öptü, sonra beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Kapanırken ağır bir gümbürtü duydum ve kilit yerine otururken boğuk bir tıkırtı geldi.

'Burası biraz Fort Knox'a benziyor,' dedi dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirerek. 'Kordondan geçebildiğine sevindim. İyi buldun mu?'

Sonunda. Google Maps ilk başta beni yanlış yönlendirdi. Ve alt kattaki adam hiç esir almıyor - ya da belki de öyle, önceki hayatında Gestapo için çalışmış gibi görünüyor.

"Ama sen buradasın. Beni tekrar öptü.

"Hadi, bana etrafı göstermeyecek misin? Getirdiğim şampanya şişesini ona . "Yeni eviniz hayırlı olsun. Özür dilerim.

lüks şeyler değil, sanırım yolun aşağısındaki dükkânda Pol Roger kalmamıştı.

'Teşekkür ,' dedi. "Çok . Bunu yapmana gerek yoktu. Ne de olsa geçici bir durum.

"Öyle mi? Kollarını bana kaybolan tedirginlik bir anda geri döndü. Tempo hakkında hiçbir şey söylememişti. Sadece karısıyla paylaştığı evden ayrıldıktan sonra Old Street yakınlarında bir daireye taşındığını söylemişti. Ama evin satılmış olması için çok kısa bir süre olduğunu, bu yüzden belki de kendisine ait bir yer bulana kadar burada kiracı olarak kaldığını düşündüm.

Ama dedi ki, 'Arkadaşım Chris bir emlakçı. Burayı pazarlıyor. Sahipleri kendi yollarına gittiler ama nakit sıkıntısı çekmiyorlar ve satmak için aceleleri yok. Yani satış gerçekleşene kadar -tabii ki onların izniyle- burada kalacağım. Üç ay da olabilir, bir yıl da. Şimdi, gazozunuzu açalım. Arka tarafta harika kanal manzaralı bir balkon ve jakuzi var - bir ara onu da denememiz gerekecek. Ama ısıtacak vaktim olmadı ve dışarısı da buz gibi, o yüzden başka bir geceyi beklemek zorunda kalacağız.

Cılalı beton zemin boyunca onu takip ettim. Emlakçı arkadaşının dairenin ne kadar sürede satılacağından neden emin olmadığını anlayabiliyordum: Çok büyüktü ama bitmemiş bir görüntüsü vardı. Duvarlarda resimlerin asılı olması gereken yerlerde açık renkli lekeler vardı ve televizyon ekranının söküldüğü yerde kablolar sarkıyordu. Kırmızı süet kocaman bir kanepe dışında hiç mobilya yoktu.

Ona bu sıkıcı, terk edilmişlik hissi veren yerde yaşamının nasıl bir duygu olduğunu sormak istedim. Karısına ayrılacağı haberini nasıl vermişti ve karısı ne demişti. Aralarındaki ilişkinin son bulması ne kadar zaman alacaktı ve ben son noktayı koyabilecektim.

İlişkimiz hakkında hissettiğim suçluluk duygusunu geride bırakıp geleceğimize umutla bakabilirdim. Ona karşı geliştirdiğim duygulara bir isim koymak için kendime ne kadar çabuk izin verebilirdim.

Ama yapmadım. Onun güçlü ellerinin şampanya şişesinin telini çözmesini ve tıpasını çıkarmasını izledim, tıpkı beni sıkı bir muhafazadan açık bir hazırlığa getirdikleri gibi ustalıkla ve "Neden bana yatak odasını göstermiyorsun?" diye sordum.

Güldü. 'Korkarım bundan daha kötü. Sahipleri iki genç delikanlı ve evi pek düzenli tutmamışlar. İçeride sadece çıplak şilteler, toz tavşanları ve dün gece kullandığım uyku tulumu var. Merak etmeyin, Chris dekoratörleri getirecek ve onlar da sihirlerini konuşturacaklar, o zaman Shoreditch House eski püskü görünecek. Ama o zamana kadar, burası bizim için bir kanepeler.

Oturduk ve içkilerimizi yere koyduk. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki daha az yoğun olmasa da, beni tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde tekrar öptü.

'Çok güzelsin Charlotte,' dedi. "Böyle giyinmene bayılıyorum.

"Ne gibi? Sadece bir takım elbise.'

"Aynen öyle. Tümüyle sade ve sert ama yine de altında...'

Karnım ağır çekim bir takla daha attı ve başparmağının tembelce dolaştığı köprücük kemiğimden göğüslerime, oradan da daha aşağıya inen sıkı bir heyecan ipliği hissettim. Vücudumun onun eli üzerindeyken nasıl görüldüğünü seviyordum: aynaya baktığımda sarkık görünen tenimin solgunluğu ve yumuşaklığı, ona nasıl hissettirdiğini hayal ettiğimde kremsi bir gürlüğe dönüşüyordu.

Ceketimin üç düğmesini, sonra da yavaşça ve emin adımlarla bluzumun tüm düğmelerini çözdü. Altında onun için aldığım siyah basque vardı.

"Aman Tanrım," dedi. "Ayağa kalk.

Dediğini yaptım. Önünde durdum, içkimi yudumladım ve ceketimi ve üstümü omuzlarımdan yere kaydırırken yüzünü izledim, sonra eteğimin fermuarını açtım ve kalçalarımın üzerinden aşağı indirdim. Pantolon giymiyordum (tam olarak açıklamak gerekirse, tüm gün giymiştim, sadece asansörde çıkarıp çantama koymuştum; o kadar da kötü bir kız değildim sonuçta. Ayrıca 'külot' kelimesi de çok iğrençti, o yüzden bu engeli aşmam gerekiyordu), sadece uzun çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim.

Bir kez daha, arzusunun bana verdiği elektriksel heyecanı hissettim. İçimdeki seks tanrıçası işini yapıyor, içime şimşek çakıyormuş gibi bir his gönderiyordu. Podcast'in ne demek istediğini tamamen anlamıştım: Kendimi çok güçlü hissediyordum ama aynı zamanda bedenimin ve kalbimin ona verdiği tepkiyi değiştirmekte çaresiz olduğumu da biliyordum. Sonra ellerini belime koydu ve beni kendine doğru çekti, dudakları kalçalarımın içini ve yukarı doğru onu bekleyen ıslaklığa doğru hareket etti ve tüm düşüncelerim sıcak bir zevk havuzunda eridi.

Daha sonra birlikte kanepeye uzandık ama rahat bir pozisyon bulmak zordu. Süet kaygandı ve oda sıcak olmasına rağmen, bu büyük, boş alanda onunla çıplak olmak garip hissettiriyordu. Ayağa kalktım ve giysilerimi tekrar giymeye başladım.

"Bunu yapıyorsun? Myles tembelce sordu.

"Ya arkadaşınız daireyi görmek isteyen insanlarla birlikte gelirse?

'Eğer entegre olursan sorarlar. Her neyse, gelmeyecek. Anlaşmıştık. Bana yarım gün önceden haber verecek. Düzgün bir on-karınca olsaydım yirmi dört saat olacağını, karışıklık olmayacağını ve istersem hayır diyebileceğimi , yani iyi bir anlaşma yapıyor.

'Gecekondur hakları,' dedim. 'Mayfair'deki o yerden kovulan adamlar gibi bir anarşist kolektifi kurabilirsiniz. Ancak bunun istenen etkiyi yaratabilmesi için Oleg'in evine taşınmanız gerekir.

'ANAL,' dedi Myles. 'Telaşlanmana gerek yok. Onlara böyle deniyor. Anarşist Özgürlükçülerin Otonom Ulusu - biraz eziyetli bir kısaltma. Yemek sipariş edelim mi?'

Açlıktan ölmek üzere olduğumu söyledim ve o telefonundan Deliveroo uygulamasını açarken ben de banyoya gittim. Evin geri kalanı gibi üzgün ve boş görünüyordu. Lavabonun yanındaki rafta bir tüp diş macunu, Myles'ın diş fırçası ve tıraş bıçağı, duşta bir şişe duş jeli ve tek, hafif yıpranmış bir havlu vardı. Yatak odalarına göz attım. Biri çıplak bir büyük boy yatak dışında boştu; diğerinde Myles'ın söylediği gibi yatağın üzerine atılmış bir uyku tulumu, kapının arkasındaki tel askıda temiz, ütülenmiş bir gömlek ve birkaç parça giysi dökülmüş bir gece çantası vardı.

Orada onunla kucaklaşmayı, mumları yakmayı, sabah uyandığımda çıplak pencereden süzülen ışıqla uyanmayı ve tekrar seks yapmayı hayal ettim. Bu fikir, biraz öğrenci işi olsa da romantik hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı; sadece rahatsız edici ve hatta biraz sefil hissettirdi. Dantelli iç çamaşırım ve iş kıyafetimle kendimi oraya ait değilmışim gibi hissediyordum.

İşine burnumu soktuğumu düşünmesin diye aceleyle Myles'ın yanına döndüm. Dikkatle telefonuna bakıyordu.

"Ramen yolda," dedi, şarabın geri kalanını kullandığımız kâğıt bardaklara doldururken.

Ancak yemek geldiğinde, yanında plastik çatal bıçak takımı ya da yemek çubukları bile yoktu ve mutfak çekmecelerinin hiçbirinde de yoktu.

O da ben de sıcak erişte, tavuk ve sebze dolu, nefis kokulu et suyunda yüzen plastik kaplara baktık. Bu şeyleri kavga etmiş gibi görünmeden yememizin imkânı yoktu.

"Siktir," diye güldü Myles. 'Çok üzgünüm Charlotte. Epik aşk yuvası başarısızlığı.

Ben de gülmeye çalıştım ama birdenbire ne eğlence ne de aşk gibi gelmeye başladı. Saat geç olmuştu; duş alıp uyumam ve yediye kadar ofiste olmam gerekiyordu. Acıkmıştım ve başımın ağrımaya başladığını hissediyordum.

"Seni dışarı çıkarayım," diye önerdi. 'Buralarda geç saatlere kadar açık olan bir sürü yer var. Saat daha on.

Ama ben öyle hissetmiyordum. Bir dahaki sefere. Biraz daha yerleştiğinde. O zaman kalabilirim bile. Ama şimdi eve gitmeliyim.'

Hayal görmüş olabilirim ama bir anlığına rahatlamış görüldüğüne yemin edebilirim.

"Ya da benimkine gelebilirsiniz," dedim. 'Gurme yemekleri vaat edemem ama en azından yemek için çatal ve bıçak verebilirim' dedim.

"Charlotte, şimdiye kadar ilgilenmemin senin yemeklerinle ilgili olmadığını anlamış olmalısın," dedi ve beni kendine çekip öptü.

Ben de onu öptüm, ama elleri tekrar ceketimin kıçına doğru hareket edince, onları nazikçe uzaklaştırdım. "Gerçekten gitmeliyim.

Paltomu giydim ve ertesi gün beni arayacağına söz verdi, ben de oradan ayrıldım ve derin düşüncelere dalmış bir halde köşeyi dönüp otobüs durağına doğru yürüdüm. Myles'ın uyuduğı oda olduğunu düşündüğüm, üç kat üstümdeki pencereye baktım ama hiç ışık görünmüyordu.

Bizim ev de karanlıktaydı. Tansy ve -alışılmadık bir şekilde- Adam dışarıdaydı. Ve evin içinde dolaşan bir yabancı - Travis de yoktu.

sokakta. Biliyordum, çünkü ön kapıyı açmadan önce sokağın her iki tarafına da bakarak kontrol ettim. Freezer'ın küçük beyaz yüzünün bazen benim yaptığım gibi aşağıya baktığını görürüm diye üst kattaki komşuların penceresine de baktım ama sadece kapalı panjurlar vardı.

Artık aç hissetmiyordum. Merdivenlerdeki tüm ışıkları açtım ve orada kimsenin olup olmadığını kontrol ettim. Sonra odama çıkıp pijamalarımı ve sabahlığımı giydim. Adam'ın ve Tansy'nin kapıları kapalıydı, ama sessizce kapıyı çaldım, sonra sırayla ikisini de açtım, ışık düğmesini açtım, etrafa göz attım, sonra ışığı kapatıp kapıyı kapattım. Travis'in orada olmadığını biliyordum -kimse yoktu- ama her ihtimale karşı kontrol etmem gerekiyordu.

Adam'ın odası hâlâ küf kokuyordu ama yerde duran iki boş ce- real kâsesi ve masasının yanında duran içinde biraz su olan bir bardak dışında gayet düzenliydi. Belli ki evimizin WhatsApp grubuna gönderdiğim pasif-agresif düzenli olma hatırlatması en azından onu biraz etkilemişti. Bilgisayarı açıktı, mavi ışıklar arada bir yanıp sönüyordu ama her iki ekran da kapalıydı. Dizüstü bilgisayar yatağın üzerinde kapalıydı.

Tansy'nin odası her zamanki gibiydi. Çekmecelerinin üzerinde dağınık duran makyaj malzemeleri, parfümünün kokusu, askıları dışarı taşmış giysilerle dolu aralık gardırop. Yatağın altına doldurulmuş çantalar. Tansy bana içini açtığı için içlerinde ne olduğunu biliyordum ama bakmayacaktım.

Alt kattaki kilitleri bir kez daha kontrol ettim ve sonra yattım.

Colin toplantı odasından çıkarken yanımdan geçip giderken telefonuna 'Evet, hayatım,' dedi. 'Bir toplantıdaydım. Evet, tabii ki Alice yardım edecek. Ben de

Seni aramasını söyle. Yoksa sadece mı tercih edersin? Ona haber veririm. Alice!' diye bağırdı ofisin öbür ucundan.

Toplantıya katılanların geri kalanı onu daha yavaş bir şekilde takip etti. Greg, elinde bir diktafon; Renzo, çoktan cep telefonuyla konuşmaya başlamıştı; tanımadığım bir adam ve bir kadın, muhtemelen müşteriler; ve Xander.

Greg müşterilere asansörü gösterirken -gereksiz yere, çünkü tam oradaydı- ben de kahve fincanları, süt sürahisi ve şekerlik (kullanılmamış) ve pastırmalı ekmek tabağı (dokunulmamış) kalıntılarını toplamak için aceleyle içeri girdim.

Xander beni odaya kadar takip etti. Her zamanki kot pantolonunu ve kazağını bırakıp biraz daha şık bir kot pantolon, beyaz bir gömlek ve ceket giydiğini fark ettim, muhtemelen müşteri toplantısının şerefine.

Eşyaları bir tepsiye dizmeye başladım, o da dizdi. 'Bunu yapmak zorunda değilsin,' dedim.

"Sorun değil," diye cevap verdi, üç fincanı tek eline aldı, böylece birbirlerine çarptılar ve birinin kenarından bir beyaz porselen parçası pırıldadı, sonra onları karıştırdı ve hepsini düşürdü. Espresso tortularından oluşan koyu bir dere masanın üzerine yayıldı.

"Tanrı aşkına," diye tersledim. 'Gerçekten, lütfen yapma. İdare edebilirim. Bu benim işim. Git ve kendi işini yap.'

'Ve işinizi benim yardım girişimlerim olmadan çok daha verimli bir şekilde yapabilirsiniz. Üzgünüm, Charlotte.'

"Sorun değil," diye mırıldandım, sadece nazik olmaya çalışırken kafasını kopardığım için kendimi suçlu hissediyordum. Kapıya doğru döndüm, ama o benden çok öndeydi - çoktan aceleyle dışarı çıkmış ve elinde bir rulo kağıt havluyla geri dönüyordu.

"Charlotte," dedi bana uzatarak, "her şey yolunda mı?" "Ne demek istiyorsun?" Dökülen kahveyi sildim, geri çekildim ve hasarı değerlendirdim. Hiç yoktu - spreye gerek yoktu Hatta daha temiz.

"Yorgun görünüyorsun. Hayatını zorlaştırdığımda genelde bana bağırırmazsın.

Ona baktım, kimseye sormadığım soruların yükü zihnimde ağırlaşmıştı. Tansy'ye zihnini rahatlatmak için bazı şeyleri araştıracağıma söz vermiştim ama şu ana kadar nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Adam'ın interneti sanki içinde büyüdüğü evmiş gibi anladığını biliyordum. Sonuçta o bir uygulama geliştiricisiydi - ama benimle konuşmayan bir uygulama geliştiricisi. Tansy'ye bunu ona kendisinin sormasını önermiştim ama Tansy yüzünü buruşturmuş ve "Asla olmaz." demişti. Rezalet.

Teknoloji konusunda oldukça bilgili olan Renzo, bilinen nedenlerden dolayı aday bile değildi.

Pavel son iki gündür siber güvenlik firmasıyla toplantılara kapanmıştı, bu yüzden ona "İyi sabahlar" ve er zamanki gibi sipariş üzerine iki kasa Red Bull ister misiniz?" demekten başka bir şey söyleyemeyecek kadar korkmamış olsaydım bile işe yaramayacaktı.

Geriye Xander kalıyordu. Cevabı bilmesem bile, söylediklerimi gizli tutacağı konusunda ona güveniyordum. Ve şu anda, yardım edemese bile beni dinleyecek ve anlamaya çalışacak birine içimi dökme fikri son derece cazipti. "Sana bir soru sorabilir miyim? Cevabı bilmeni beklemiyorum.

"Elbette," dedi. 'Muhtemelen bilmesem de.

'Adını bilmediğiniz, sadece neye benzediğini bildiğiniz birinin adresini nasıl bulabilirdiniz? Bir arkadaşımı soruyorum.'

Xander bir saniye boyunca sabit bir şekilde bana baktı. Sonra dedi ki, 'Neredeyse öğle yemeği vakti. Dışarı çıkalım mı?

Yapılacaklar listemin kabarıklığını ve Piers'in şu anda ne kadar sinirli olduğunu düşündüm. Sonra hayal ettim-

Xander'la burada konuşmaya çalışmaktan korktum, o kadar çok insan duyabiliyordu ki, bunlardan biri de Renzo'ydu. Tansy'nin bembeyaz ve korkmuş yüzünü hatırladım ve 'Ona söyleme Charlotte' dediğini duydum. Lütfen, lütfen ona söyleme.'

'Elbette. Hadi yapalım. Teşekkürler.'

On dakika sonra, Xander beni sık sık öğle yemeği için geldiğini söylediği bir sokak yemeği pazarına götürdü ve ısı lambalarının altındaki bir banka tünemiştik, etrafımız parıldayan Noel ışıklarıyla çevriliydi, ızgara peynir ve sebzelerle doldurulmuş gözleme yiyor ve sıcak çikolata içiyorduk. Yemeğin ilk ısırığına kadar ne kadar aç olduğumu gerçekten fark etmemiştim ama şimdi sanki günlerdir bir şey yememiş gibi öğle yemeğimi mideye indiriyordum.

"Bu erken Noel olayı da neyin nesi? Dedim ki. 'Daha Kasım ayındayız. Bu seni gerçekten kızdırmıyor mu?'

Xander, "Beni sinirlendiren şeyleri birden ona kadar sıralayacak olursak," dedi, "bu en iyi ihtimalle iki puan alır. Hadi ama, Pret'te kuyruğun en önüne geçtikten *sonra* ne sipariş edeceklerini düşünmeye başlayan insanlara ne demeli? Pavel'in Red Bull kutularını içmeyi bitirdikten sonra Chuck Norris gibi ezmesine ne demeli? Peki ya Boris Johnson?'

"Tamam," dedim. 'Haklısın. En azından erken Noel tek başına ülkeyi mahvetmeye ve on binlerce insanı işsiz bırakmaya çalışmıyor.

' de,' dedi. 'İki, ikidir. Hafif ama yine de sinir bozucu. Ama bana arkadaşından bahset.'

Hellim dürümümü bitirdim, yağlı parmaklarımı peçeteye sildim ve sıcak çikolatamı yudumladım. Nereye gideceğimden ya da ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. Tansy'ye yardım etmesine yetecek kadar -eğer edebiliyorsa- ama sırrını ifşa etmesine yetecek kadar değil.

"Arkadaşım çok endişeli çünkü evine kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmemesi gereken biri geldi.

"Doğru," dedi Xander. 'Ama neye benzediğini biliyorlar mı? Yüz yüze mi tanıştılar? Yoksa sadece bir sosyal medya hesabı ya da onun gibi bir şey aracılığıyla mı?

'Onun gibi bir şey,' dedim. 'Şahsen değil. Twitter ve Snapchat hesapları var ama gerçek adıyla değil ve gerçek hesaplarıyla da bağlantılı değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Ana hesaptan bir fotoğrafını anonim hesaplardan birine yüklemiş olabilir mi?" diye sordu. 'Eğer öyle bir şey yaptıysa, Google'da yapılacak bir görsel arama gerçek profilini oldukça hızlı bir şekilde bulabilir.

"Hayır" diyor. Gerçekten dikkatli olduğunu söylüyor. Zaten adam - onlar - onun gerçek adını bilmiyorlar, sadece nerede yaşadığını biliyorlar.

Xander sordu, 'Fotoğrafların herhangi birinde yerini ele veren bir şey olabilir mi? Metro istasyonunda ya da yerel bir barda çekilmiş bir selfie gibi?

Başımı salladım. "Hepsi onun evinde, yatak odasında çekilmişti. Bazıları öyle olsa da fotoğraf değillerdi. Çoğunlukla videolardı.

"Bu kişi videolardan birinde onun bir şifre ya da buna benzer bir şey yazdığını görmüş olabilir mi?

"Çok dikkatli olduğunu söylüyor. zaten bunu yapmış olsaydı adını, e-posta adresini falan da biliyor olması gerekirdi, değil mi? Sadece nerede yaşadığını değil.'

"Ve ona hiç bir şey göndermedi mi? Xander'ın nötr zamiri terk fark ettim. Arkadaşımı bulmaya çalışan kişi erkek değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. "PayPal hesabına para mı? Ya da Verse veya Venmo?

Evet, var. Oldukça fazla para. Ama bu süre önceydi - birkaç ay kadar. O zamandan beri onunla temasa geçmemiş ve tüm işlemlerin güvenli olduğunu düşünüyor.

"Hediyelele ne dersiniz? Amazon istek listesi ya da onun gibi şey aracılığıyla?"

Aylar önce yanlışlıkla açtığım, üzerinde adresimizin yazılı olduğu ama ismimizin yazmadığı, içinde yüzlerce sterline mal olan güzel iamaşırı takımının bulunduğu paketi hatırlayarak perişan bir halde başımı salladım. "O da var. Ama yine hepsi anonim.

"Şart değil," dedi. 'Acaba rn Amazon'un kendisi tarafından değil de üçüncü taraf bir satıcı aracılığıyla gönderildiyse, satıcı Amazon'a gönderdiği gönderi onayına adresi ekleyebilir ve bu da bir şekilde müşterinin hesabında görünebilir mi? Yine de bu pek olası değil. Amazon veriler konusunda çok dikkatli. Olmak zorundalar.

Sıcak ikolatamdan biraz daha içtim, sonra bıraktım. Kendimi biraz hasta hissediyordum.

'Charlotte, burada bahsettiğin gerçekten bir arkadaş, değil mi? Sen değil misin?"

Herkesin Xander'a nasıl bir şeyler anlattığını düşündm ve onun da insanlara bir şeyler anlatıp anlatmadığına karar verdim. Renzo'ya konuşmamızla ilgili bir şey söylerse, Renzo'nun kız arkadaşına değil, bana söyleyeceğinden emin olmak için, anlattığım kişinin Tansy değil, ben olduğumu söyleyebilirdim. Ama bunu yapamadım. Xander'ın benim hakkımda dedikodu yaymayacağından adım gibi emindim ama kariyerimi de bunun üzerine kumar oynayamazdım. Bir sürü arkadaşım vardı. Onlardan herhangi biri hakkında konuşuyor olabilirdim.

"Ben değilim. Bir arkadaşım. Dürüst ol."

"Web kamerası işi yapıyor, değil mi?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama hiçbir şey yüzümü kaplayan sıcak renk cümbüşünü gizleyemezdi.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Bana sen söyledin," dedi. 'Söylediklerinle örtüşen başka bir şey yoktu. Videolar, Snapchat ve Twitter hesapları, evdeki yatak odasından yapılan her şey, bir adamın ona para ve hediyeler göndermesi ve sonra artık istediğini yapmadığında sapıklaşması.

Çaresizce, 'Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum' dedim. Yani, bir şekilde biliyordum ama tanıdığım kimsenin gireceği bir şey değildi.

Xander, "Kolombiya'da çalışırken kızı bu işi yapan bir meslektaşım vardı," dedi. 'Ofisimizi temizleyen kadınlardan biriydi, düşük bir ücretle çalışıyordu, geçim sıkıntısı çekiyordu. Altı kızı vardı ve en büyüğü çağrı merkezinde çalışıyordu, annesine küçükleri okutmak için böyle bir işe girdiğini söylemişti. Ama bir webcam stüdyosu için çalışıyormuş. Orada çok büyük bir iş var. Maria onun gerçekte ne yaptığını öğrendiğinde çılgına döndü ve Valeria'yı evden kovdu. Ondan sonra, artık sadece web kamerası yapmadı. Altı ay sonra da bir müşterisi tarafından öldürüldü. Maria bu olay yüzünden yıkılmıştı.

'Bu çok korkunç. Zavallı Valeria.'

Zavallı Valeria ve zavallı Tansy. Gerçek porno sınırını aşmamıştı ve kesinlikle gerçek fahişelik yapmamıştı - Renzo'ya asla söylemeyeceğime dair söz verdirirken bana bunu tekrar tekrar hatırlatmıştı. Yatak odasının duvarından gelen hafif müziği hatırladım, Cornwall'daki annesi ve kız kardeşiyle sohbet ettiğini sanmıştım ama orada tek başına yaptığı şey internette yabancılar tarafından izleniyordu.

"Ama bunu neden yaptın, Tansy? Ben sormuştum. 'Yani, hoşuna gitti mi Bu mu?'

'Para için,' dedi. 'Başka neden olabilir ki? Sana babamın kumar sorunu olduğunu söylemiştim, hatırladın mı? Bu yılın başlarında gerçekten kötüye gitti. Annem faturaları ödemekte zorlanıyordu. Kredi kartlarının limiti dolmuştu, kirayı iki ay geciktirmişti ve ev sahibi çirkinleşmeye başlamıştı. Noel'den sonra ben de meteliksiz kalmıştım. İlk başta bunun kolay para olacağını düşünmüştüm ama birkaç hafta sonra bu fikri kafamdan attım. İlk başlarda eğlenceliydi, geceliğinizle oturup insanlarla sohbet ediyorsunuz ve size çok seksi olduğunuzu, çok esprili olduğunuzu söylüyorlar ve bunun için size para ödüyorlar. Ve ben hiçbir şey yapmıyordum bile, kelimenin tam anlamıyla odamda iç çamaşırlarımla oturuyordum, hepsi bu.

"Ama mesele bu değil, gerçekten, değil mi? Ben sordum. "Yani, öyle değil, değil mi?

Sert, alaycı olmayan bir kahkaha attı. "Hayır. Sanırım erkekler gecelikli bir kadınla hoş bir sohbet etmek isteseler bunu yatakta eşleriyle yaparlardı, değil mi? İlk başta sana istediklerinin bu olduğunu söyleyebilirler ama sonra daha fazlasını istemeye başlarlar, anlıyor musun?

Bilmiyordum ama yine de başımı salladım. Tansy'nin yüzünü izledim ve bana anlatıp anlatmayacağına -ve ne kadar anlatacağına- karar verdiğini görebiliyordum. Sanırım uzun zamandır bu konuda biriyle konuşmak istiyor olmalıydı, çünkü bir kez başladı mı, sanki duramıyor gibiydi.

"Oldukça rahat ve masum olan genel sohbet var, bir sürü şaka ve benzeri şeyler var ve odanızı izleyen herkes yeterince para ödediğinde, kıyafetinizi çıkarıyorsunuz. Değişken bir skala gibi ama toplamda 100 sterlin sizi çıplak bırakıyor. Sonra bazıları başka birini izlemek için ayrılıyor ve eğer şanslıysanız biri sizden özel bir şey istiyor.

"Doğru," dedim.

"Bu işi yürütmenin yolunun, haftada birkaç kez odanıza gelen müdavimler edinmek olduğunu çok çabuk anladım.

ve seni tanımak için.'

"Travis gibi mi?

"Evet, yani başka müdavimlerim de vardı ama asıl müdavimim oydu. Buraya taşındığım gün, yaptığım şey buydu, bu yüzden geç kaldım ve sinirlendim. Sonunda bunu yapmak için sarhoş olmak zorunda kaldım. Bütün öğleden sonra internetteydim, onunla konuşuyordum. Travis'le ilgili garip olan da bu. Diğer şeylerin hiçbirini istemiyordu, sadece konuşmak istiyordu. Ama bazen beni saatlerce orada tutuyor, kendimle ilgili sorular soruyordu ve ben de yalan söyleyip bir şeyler uydurmak zorunda kalıyordum çünkü çok fazla şey anlatırsam gerçekte kim olduğumu öğrenmesinden korkuyordum. O gün bunu atlatmak için şarap içiyordum. Sana verdiğim şampanyayı ve biraları bana bir istek listesi aracılığıyla gönderdi, böylece adresimi öğrenemeyecekti. O aptal şeyleri istediğimden değil - ne işime yarayacaklardı ki? Anneme yardım etmezlerdi. Ama çok dikkatliydim Charlotte, gerçekten. İnsanların gerçek adını ya da nerede yaşadığını bilmesine izin veremezsin. Bu güvenli değil. Ve şimdi o biliyor.'

"Ondan korkuyor musun? Bu soru gerçekten anlamsız olmasına rağmen sordum. Büzülmüş, titreyen bedenine bakınca dehşete kapıldığı çok açıktı.

"Tam olarak ondan değil," dedi. 'Yani, adamla internette saatlerce konuştum, bu yüzden onu garip bir şekilde tanıdım. Hiçbir zaman benden garip şeyler yapmamı istemedi. Ama buraya taşındığım o gün her şeyi berbat ettim. Sonunda ona annemden ve yaptığım şeyi neden yaptığımdan bahsettim. Anlatmamalıydım. Keşke anlatmasaydım. Bu ona beni kontrol etmenin bir yolunu verdi, çünkü ona ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ondan sonra daha fazlasını, farklı şeyler istemeye başladı - benimle gerçek hayatta buluşmak, bana iç çamaşırı ve çiçek dışında şeyler almak... şeyler. Doğrudan anneme para göndermeyi teklif etmeye, bir sürü vaatte bulunmaya başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum - gerçek bana çok yaklaşıyordu. Benibaşladı. Ve şimdi de

evimiz - çok yakın hissettiriyor. Çok yakın. Beni burada bulursa, nerede çalıştığımı öğrenebilir. Renzo'yu bulup ona söyleyebilir.'

Ona 'tuhaf şeyin' ne olduğunu sormadım; bilmek istemiyordum.

"Renzo'ya söylemeyecek," dedim, buna gerçekten inanmayı dileyerek.

'Beni nasıl bulduğunu bilseydim, kendimi daha iyi hissederdim. Sadece anlayamıyorum. Beni burada nasıl buldu?'

'Bilmiyorum bebeğim, gerçekten bilmiyorum. Pavel'e ya da iş yerinden birine sorabilirim. Ama Renzo'ya kendin söyleseydin, Travis'in senin üzerinde böyle bir gücü olmazdı. Endişelenmene gerek kalmaz.'

Yapamam. Ona asla söyleyemem. Paris'teyken, ilk kez birlikte yattığımızda Travis ve diğerlerini düşünmeden edemiyordum. Renzo ile seks yapmak harika olsa da, kendimi çok utanmış, çok kirli ve çok suçlu hissediyordum. Bir daha asla internete giremeyeceğimi biliyordum. Ve girmedim de. Eve gider gitmez hesabımı sildim. Travis'e ya da müdavimlerimden birine söylemedim, sadece ortadan kayboldum. Renzo'yla birlikte olmak her şeyin ne kadar pis ve acınası olduğunu fark etmemi sağladı. Aynı anda hem Renzo'nun kız arkadaşı hem de lanet olası Saskia olabilmemin imkânı yoktu. O olmaktan nefret etmeye başlamıştım bile. Ve asıl korkunç olan neydi biliyor musunuz? Bunu annem için yaptığımdan, kendimi paraya ihtiyacı olduğu için ona kızarken buldum, sanki bunu bana o yaptırıyordu. Ve bu şimdiye kadarki en kötü duyguydu. Anneme yardım ettiğim için gurur bile duyamıyordum.

Tansy'nin gözyaşlarını hatırlayınca ben de ağlamaya başladım.

"Charlotte," dedi Xander şimdi. 'Arkadaşınız iyi olacak. "Arkadaşın iyi olacak.

Sen. Ağlama.'

Uzanıp omzumu okşadı ve beni biraz sıktı.

Bunu yapan o sıkmaydı. Yüzümü paltosuna gömdüm, tüvitin tenimi ne kadar cızırdattığını umursamadan hıçkıra hıçkıra ağladım.

Xander beni biraz daha okşadı, kadınlar ağladığında erkeklerin genellikle olduğu gibi etkisiz ve utanmış bir şekilde, sonra 'Tanrım' diye mırıldandığını duydum ve kollarını bana doladı ve ben bitirene kadar bana sarıldı.

Sonra bana öğle yemeğimizden kalan bir avuç kâğıt peçeteyi uzattı ve ben yüzümü düzeltirken el aynamı tuttu, bu çok zordu çünkü çok nazik ve endişeli olduklarını bildiğim gözlerine bakamıyordum, bakarsam tekrar ağlamaya başlayacağımı biliyordum.

'Arkadaşınızı nasıl bulduğunu bilmiyorum,' dedi. 'İş dışında etrafa soracağım. Ama cevabı asla alamayabiliriz.'

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O öğleden sonranın geri kalanını Piers'in son kartvizit yığınının geçirdim. Çin'de bir konferansa gitmiş ve dağ gibi kartvizitle dönmüştü - saymadım çünkü çok iç karartıcı olurdu ama en az üç yüz tane olmalıydı - ve her birinin veri tabanımıza girilmesi gerekiyordu. Tabii daha da kötüsü, kartlardaki isimler John Smith ve David Jones gibi hatırlaması kolay isimler değil, Zheng Xiaoteng gibi isimlerdi, bu yüzden her birinin yazılışını defalarca kontrol etmek zorunda kaldım ve sürekli olarak ilk adı ve soyadı yanlış alanlara yazdım ve cep telefonu numaralarında kaç hane olması gerektiğini unuttum.

Konsantre olmama yardımcı olması için kulaklıklarımı taktığımda Tansy'den ve onun sorunlarından, Myles'tan ve onun karşı konulmaz vücudundan korkunç dairesinden, hayal gücümün Xander'ı yatağıma nasıl çağırdığının anısından - ofiste ya da ofisin ötesindeki dünyada olup biten her şeyden kopmuştum. Bu yüzden ancak metroyla eve dönerken Twitter'a girdim ve kaçırdığım büyük haberi öğrendim.

Abartmıyorum: Kelimenin tam anlamıyla çılgılık attım ve etrafımdaki yolculardan tuhaf bakışlar aldım. Düşünmek için duraksamadan Maddy'ye bir mesaj attım.

Yazıklar olsun! Senin, benim ve gezegendeki diğer tüm kadınların vay haline! Prens Harry evleniyor! Buna inanamıyorum, ya sen?

Ağlayan bir surat, elmas bir yüzük, bir şişe şampanya ve bir şapka gibi çeşitli emojiler ekledim ve gönder tuşuna bastım.

Ve sonra hatırladım. Maddy ve ben konuşmuyorduk; neredeyse bir ay önceki bekârlığa veda partisinden beri konuşmamıştık. Hafta sonunun yarısını tavuklarla değil de Myles'la geçirdikten ve eve dönerken business class'a alınmadıktan sonra hâlâ nedime olup olmayacağımdan bile emin değildim. Hiçbiri beni Facebook'ta arkadaşlıktan çıkarmamış olsa da, sınırlı bir profile yerleştirildiğimden şüpheleniyordum, çünkü akışımdaki düğünle ilgili gönderiler tamamen kurumuştı.

Ne yazık ki gönder tuşuna bastığımda tren bir istasyondaydı, bu yüzden sinyalsiz bir ölü bölgede sıkışıp kalmak ve onu silmem için beni alçaltmak yerine, metin teslim edilmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve yanımdaki kadın bana tekrar baktı, sonra hafifçe uzaklaştı. Londra Metrosu'nun birinci kuralı: Londra Metrosu'nda konuşulmaz. En azından pazartesi akşamı saat yedide. Tabii vagonun ilerisinde duran ve belli ki notu almamış olan bir grup Alman genç değilseniz.

Tamam, oldu. Mesaj gönderildi. Maddy ya cevap verecek ya da görmezden gelecekti. Eskiden olduğu gibi olsaydı, hemen cevap vereceğini, heyecanımı paylaşacağını, kendi emojilerini ekleyeceğini ve gerçekte olabileceğinden çok daha içten davranacağını düşündüm.

Ülkedeki milyonlarca kadının yakışıklı prenze aşık olduğunu biliyorum ama Maddy için durum ciddiydi. Küçüklüğünden beri bir gün

Harry ile evlenecekti. Ortaokuldaki ilk yılımızdı ve diğer kızlar *X Factor*'ü kazanma, süper model olma ya da aramızdaki daha yüksek görüşlüler için kalp cerrahı olma (bunlardan çok fazla yoktu) hırslarını açıklıyorlardı ve Maddy sakın bir şekilde prenses olacağını açıklamıştı.

Her şeyi planlamıştı. Veterinerlik okuyacak ve atlar konusunda uzmanlaşacaktı, sonra güneye taşınacak ve Berkshire'da çalışacaktı ve Harry'nin en sevdiği polo midillisi, başka hiçbir veterinerin teşhis edemediği gizemli bir hastalığa yakalandığında, mucize bir tedavi bulmak için hazır olacaktı. Prens uykusuz bir geceden sonra ahırın kapısından ona bakıp ne kadar teşekkür etse az olduğunu söyleyecek ve bu şekilde gelişen dostluk kısa sürede aşka dönüşecekti.

Eminim Maddy'nin veterinerlik okuluna gitmesini sağlayan tek şey bu fanteziydi, ki anladığım kadarıyla çok zor bir işti ve elini ineklerin kıkına sokarak çok zaman geçirmeyi gerektiriyordu.

Sürecin bir noktasında gerçek hayat araya girdi ve Maddy, Londra'da hastaların çoğunlukla obez kediler ve davranış sorunları olan köpeklerden oluştuğu bir muayenehanede kıdemsiz veteriner olarak işe başladı ve çeşitlilik için stresli tek bir ev tavşanı atıldı ve hayalinin elinden kayıp gittiğini fark etmiş olmalı. Yine de Prens William nişanlandığında sersemlemiş ve 'Gördün mü? Gördünüz mü? Bu herkesin başına gelebilir!" diyerek birkaç haftasını bol bol siyah göz kalemi ve çıplak L.K.Bennett topuklu ayakkabılar giyerek ve izin günlerinde King's Road'da alışveriş yapmak için Londra'yı boydan boya yürüyerek geçirdi.

Ve şimdi, Maddy'nin kendisi evlenmek üzere olsa da, haberleri hevesle takip edeceğini, hatıra renkli ekleri için tüm tabloid gazeteleri satın alacağını, televizyondaki resmi röportajları izleyeceğini ve hatta bir parti planlayacağını biliyordum.

William ve Kate'in düğününde ev sahipliği yaptığından daha gösterişliydi.

Kahretsin, *Maddy, seni gerçekten özledim*, diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylememeyi başardım. Her durakta telefonumu kontrol ettim ama mesajımı okuduğunu görmeme rağmen ondan bir cevap gelmedi. Cevap vermezse, nedimeliğinden resmen istifa etmeye, arkadaşlığımızın bittiğini kabul etmeye ve yoluma devam etmeye karar verdim. Prens Harry'nin de çok iyi bildiği gibi, ölü bir atı kırbaçlamanın bir anlamı yoktu.

Ama tam The Daily Grind'in önünden geçerken telefonum çaldı. Çantamı karıştırıp çıkardım ve bir sürü kısa mesaj gördüm.

Hey - günün nasıl geçti? Bir şeyler bulabildin mi? Evdeyim, akşam yemeği ister misin? Yardım teklifin için tekrar teşekkürler, gerçekten minnettarım x

Tansy'den.

Merhaba güzelim. Bütün gün seni düşündüm. Dün gece harikaydı. Rövanş ister misin? Uçuşta yalnızım ve sensiz çok boş görünüyor xxxx

Myles'dan.

Merhaba - Maddy'den yeni haber aldım. Sen duydun mu? Konuşmamız lazım.

Molly'den.

Ve Maddy'den:

Merhaba güzelim. Mesajın için teşekkürler. Sana büyük bir özür borçluyum. Bu gece boş olma ihtimalin var mı? Şehirde bir yerde buluşabilir miyiz? Not: Harry, aman Tanrım!

ve benimkinden bile daha uzun ve rastgele bir dizi emoji.

Bir süre düşündüm ama çok uzun sürmedi. Sonra dört mesaj gönderdim.

Henüz rapor edecek bir şey yok, üzgünüm, ama meslektaşım Xander bunu düşünecek. Bu gece dışarıdayım. 11'de evde olurum. Kapıyı açma ve endişelenme, her şey yoluna girecek. Bence bu konuyu R ile konuşmalısın! X

Benim için de harikaydı. Sen harikası! Ama bu gece meşgulüm, üzgünüm. Yarın mı? Xxxx

Evet, sanırım öyle. Bu akşam Maddy ile görüşeceğim.

Ve

Nerede buluşalım? Londra Köprüsü'nde bir yerde mi? Şu mı? Yarım saat içinde orada olabilirim.

Ve Maddy'nin cevap vermesini beklemeden, çünkü onun Londra Köprüsü'nden eve trenle döndüğünü ve tapasları sevdiğini biliyordum, geri döndüm ve metroya bindim.

Restorana vardığımda iki kişilik bir masada bekliyordu, önünde her zamanki gibi bir şişe şeri ve iki bardak vardı. Beni görünce fırladı ve birbirimize sıkıca sarıldık; yemeğimizi bitirdiğimizde ikimizin de gözleri yaşarmıştı.

'Hadi, otur, bir şeyler içelim. Bir içkiye ve seninle konuşmaya ihtiyacım var,' dedi bana.

Oturdum ve kadehlerimize şeri doldurdum. Sonra aynı anda ikimiz de "Çok özür dilerim." dedik.

"Hayır, özür dilerim," dedim. "Seni bekarlığa veda partinde terk ettim. 'Sadece tam bir bakır dipli, okyanusa giden kaltak,' dedi Maddy.

"Değildin! İtiraz ettim.

"Öyleydim," dedi Maddy.

'Tamam, öyleydin,' diye itiraf ettim ve ikimiz de güldük.

"Sana bir özür ve açıklama borçluyum. Bir pislik gibi davrandım ve şimdi bu beni kızımdan ısırmak için geri geliyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bianca?" diye sordum, Molly'den aldığım bilgi için minnettar olmuştum.

Maddy başını salladı. 'Bu benim hatam, gerçekten. Eve taşındığımızda çok yardımcı oldu, bizim için teslimatları bekledi, inşaatçılara bağırды ve her konuda çok becerikli davrandı. Taşınmayla, düğünle ve her şeyle iyi başa çıktığımı düşündüğünü biliyorum, çünkü öyle düşünmeni istedim. Ama öyle değildim. Seni özlüyordum, Hackney'i özlüyordum ve korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Henry ile değil tabii ki ama *hayatla*. Garip ve yanlış hissettiren bir versiyonuma geçiyordum. Nişanlı olmak ve banliyöde rutubetli bir eve sahip olmak... Bilmiyorum. Sadece eski hayatıma geri dönmek istedim. Birlikte takılmak istedim.

canımın istediği zaman çöp TV izler ve The Daily Grind'e uğrardım. Ama yapamazsın, değil mi?"

"Hayır, yapamazsın.

"Bianca bana yardım etmeyi teklif ettiğinde gerçekten minnettar oldum. Düğünle birlikte yapılacak ne kadar çok şey olduğunu fark ettim. Yani, Henry'nin ailesinin evinde yapacağımız için rezervasyon yaptırmamız gereken bir mekan ya da başka bir şey yoktu ama birdenbire önümüzde sadece birkaç ay vardı ve şarap almak için Fransa'ya gitmek, masalar için hediyelikler ayarlamak, prova yemeği düzenlemek, nedimelerin elbiselerini almak gibi aklıma bile gelmeyen şeyler vardı. Bianca'nın söylediği her şeyi yapmalıydım, aksi takdirde aileleri her şeyi yanlış yaptığımı düşünürdü.

"Bana sorabilirdin," dedim usulca. "Yardım ederdim.

"Hayır, yapmazdın. Bana gelinzilla olmayı bırakmamı ve prova yemeğini ne sikime istediğimi söyledin.

'Belki,' diye itiraf ettim. 'Ama tüm bunları isteseydin, gerçekleştirmeye çalışırdım. Gerçi iş güç derken...'

Biliyorum. İnan bana, anlıyorum. Benim bunların hiçbirine ayıracak vaktim yok. Ama Bianca'nın var. Ve o bir şekilde işi devraldı ve sonra her şey kendi başına bir hayat kazandı ve tabii ki ondan baş nedimem olmasını istemek zorunda kaldım, çünkü gerçekten yapmak istediğim sen olmana rağmen, bu konuda çok çaba sarf etti.

Maddy çantasından bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Garson geldi ve sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu, ben de zeytin, füme badem, manchego peyniri, serrano jambonu, padrón biberi, sebzeli tortilla seçtim - Maddy'ye sormak zorunda kalmadan her zaman yediğimiz her şeyi. Bu da iyi oldu, çünkü şeri içerken gizli gizli ağlıyordu.

"Bianca düğün işleriyle ilgilenmediğini söylediğini anlattı," diye devam etti Maddy gözlerini silerken. "Ona değiştiğimi, banliyöde yaşayan bir ev kadını olmaya başladığımı ve artık beni tanıyormuş gibi hissetmediğini söylemişsin. Ben de ona inandım. Bu beni incitti Charlotte, çünkü eğer bunları söylemiş olsaydın, doğru olacaklarını biliyordum.

"Onları ben söylemedim," dedim şaşkınlıkla. 'Bianca'yı başkaları olmadan hiç görmedim bile. Neden seni ona şikayet edeyim ki?

Bilmiyorum. Tabii ki bilemezsin. Ama bunu söyleme şekli - sanki o da gerçekten incinmiş ve kafası karışmış gibiydi - ve tüm bunlar hakkında benim hissettiğim gibi hissediyordu, bir şekilde anlamlıydı. Kahretsin, ne karmaşa. Seninle ilgili bu şeylerin doğru olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum.

'Öyle olmadığını nereden biliyorsun? O zaman Bianca'ya inanmıştın, şimdi neden inanmıyorsun? diye sordum.

"Çünkü o da bana aynı şeyi yapıyor," dedi Maddy mutsuz bir şekilde. 'Pamela - Henry'nin annesi - garip davranmaya başladı. Biz her zaman çok iyi anlaştık, biliyorsun. Ama birkaç hafta önce Pazar öğle yemeği için oraya gittiğimizde bana çok ters davrandı. Bilirsiniz, kibar ve her şey, ama biraz soğuk. Sonra bulaşık makinesini doldururken - o aile o kadar rahatlar ki, erkekler parmaklarını bile kıpırdatmıyor; Tanrı'ya şükür aramızda Henry'yi evde eğitmeyi başardık - "Madeleine, eğer gelin annesi kıyafetimden memnun değilsen, başka bir şey seçmekten oldukça mutlu olurum. Sadece söylemen yeterliydi." Ben de "Ne?" dedim. Çünkü kıyafeti oldukça berbattı ama Kraliçe'nin giyeceği türden standart bir kıyafetti ve ben bu konuda kimseye bir şey söylememiştim.

Bir parça jambonu ekmek arasına sarıp yedim ve dinlemeye devam ettim.

"Ve Şimdi Bianca'nın başka bir arkadaşı - çok çabuk arkadaş deŐiŐtiriyor gibi görünüyor, nedenini düşünemiyorum - evliliğiyle ilgili sorunlar yaşıyor ve aynı zamanda Bianca bir müşterisi için bir daire hazırlamasına yardım ediyor ve benim düŐünümün her yerinde olduğu gibi bunun da her yerinde, mesajlarıma cevap vermiyor ve düşün üç hafta sonra ve artık eğlenceli bile gelmiyor, sadece büyük bir stres yükü gibi geliyor ve eğer Henry'yi sevmeseydim, bunların hiçbirini yapmak istemezdim.'

Tekrar ağlamaya baŐlayacakmıŐ gibi görünüyordu. Dikkatini dağıtmak için tabağına biraz jambon ve peynirli kroket koydum ve bardaklarımızı doldurdum.

"Bak," dedim ona. 'Seni seven  nedimen daha var. Charis'i saymıyorum. Böyle bir anneyle ne Şansı olabilir ki? Ama her Şeyi birlikte hallederiz. Cidden, geçen hafta Chiltern Firehouse'altmış kişilik bir içki daveti ayarlamak zorunda kaldım, ki bildiğiniz gibi aylar öncesinden doluyor. Bunu yapabiliriz. onu.'

"Yapamam," dedi Maddy, ama biraz daha neşeli görünüyordu. "O Henry'nin kız kardeşi.

"Tamam, o zaman onu . Baş nedime olmak umurumda değil. Gerçekten, umurumda değil. Ben senin güzel bir düşün yapmanı ve bu konuda panik yapmamayı önemsiyorum. Biz hallederiz, ben, Molly ve Chloğ. Hatta Bianca'nın Slack grubunda yaparız, böylece kendini dıŐlanmış hissetmez. Ve biliyor musun? Beş yıl sonra çok güzel fotoğrafların ve iyi anlaŐtıĐın bir baldızın olacak ve tüm bunlar tarih olacak. Hiçbiri umurunda olmayacak. Söz veriyorum.'

Maddy bir kroket, sonra bir parça jambon, sonra da bir parça peynir yedi. Sonra, "Aman Tanrım, çok aım," dedi ve yemeye başladı-

Haftalardır doğru dürüst bir şey yememiş olması gibi diğer tüm şeyleri de, ki sanırım yememişti.

Isırıkların arasında, 'Ben çok kötü bir arkadaşım' dedi. Bana neler olduğunu anlatır mısın? Deli Adam nasıl? Barbie bebek Tansy nasıl? Yan komşumuz sevimli Freezer nasıl? Ve en önemlisi, seviştiğin adam nasıl?'

Ona Adam'ın hala olduğunu söyledim. Tansy'nin gerçekten iyi biri olduğunu, biraz dost olmaya başladığını ve Renzo'yla çıktığını söyledim ama fazla abartmadım çünkü iyileşen arkadaşlığımız hâlâ çok kırılgandı ve Bianca'yla olduğu gibi benimle de desteklendiğini düşünmesini istemedim ve Tansy'nin geçmişi ve uğursuz Travis hakkında ayrıntıya girmek istemedim. Ona işten bahsettim. Myles'ın yatakta son derece nefis ve harika olduğunu, ama henüz erken olduğunu söyledim ve geçmişiyle ilgili ayrıntılara da girmedim.

Sonra ona Freezer'dan ve nasıl kaybolup geri geldiğinden ve sonra tekrar kaybolduğundan bahsettim ve şu anda Luke ve Hannah ile evde olup olmadığından emin değildim. Maddy kedilerde bunu asla bilemeyeceğimizi söyledi ve bana onun mikroçipli olduğunu hatırlattı, bunu veterinerde kendisi yaptırmıştı, böylece en kötüsü olursa en azından bileceklerdi.

Bana Henry ile balayından döner dönmez bir kedi alacaklarını söyledi, tabii ki bir kurtarma kedisi, muhtemelen siyah bir kedi, çünkü Instagram'da en az paylaşılabilen kediler oldukları için ev bulmak her zaman en zoru olmuştur ve ben de bu konuda onlar adına ne kadar heyecanlı olduğumu söyledim.

Böylece yemeğimizin geri kalanını konuşmaya başladığımız konular kadar önemli olmayan şeyler hakkında amaçsızca sohbet ederek geçirdik. Daha sonra, eve dönerken, ona önemli şeyleri söylemekten kaçındığımı fark ettim ve

Bundan sonra en iyi arkadaşımın aramda hep böyle mi olacak diye merak ettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tekrar merhaba arkadaşlar ve Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Bu podcast'lere verdiğim isim hiç bu kadar uygun olmamıştı diye düşünüyorum.

Görüyorsun, cehennemden bir hafta geçirdim. Ters gidebilecek her şey ters gitti. Yoga dersimde bir kasımı incittim ve sırtım beni öldürüyor. Annemle tartıştım, bana hala bekar olup olmadığını sordu. Evet anne, öyleyim. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Oh, bekle, yapıyorum. Geçen hafta randevuya çıktığım ve gerçekten düşündüğüm adamın beni hayalet olarak görmesi dışında, yani en başa döndüm. İşyerinde de patronuma gönderdiğim bir e-postada yanlışlıkla bir müşteriyi kopyalayarak onun - yani müşterinin - tamamen mantıksız davrandığını söyleyerek çuvalladım.

Peki, bunlardan herhangi biri için üzgün müyüm? Aslında hayır, değilim. Vücuduma baktığım için pişman değilim. Anneme aşk hayatıma karışmamasını söylemeye hakkım var. Harika bir randevum vardı ama yürümedi. Ve müşteri - umarım onun hakkında söylediklerimi okuduğu için daha iyi bir insan olmuştur, gerçi üzgün olmadığım halde milyonlarca kez üzgün olduğumu söylemek zorunda kaldım.

Ama siz beni dinlemek için burada değilsiniz - meydan okumalar için buradasınız, değil mi? İşte size bir tane. Baktan şeyler olduğunda, bunları kabullenin ve onlardan ders çıkarın. Eğer hatalıysan, kabul et. Eğer değilseniz, kendinizi savunun. Ve eğer hayat size limon verirse - o bebeklerle ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Sonraki üç hafta boyunca yemek yemeye ya da uyumaya neredeyse hiç vaktim yokmuş gibi hissettim. Kıyafetlerim çok bol geliyordu. Gözlerimin altında koyu renkli çukurlar vardı. Normalde en mutlu olduğum yanımla olan cildim greve gitti ve lekeler ve pul pul yamalar halinde patlak verdi. Tırnaklarım da pul pul oldu, kırılmaya ve çatlamaya başladı ve jöle yaptıracak vaktim olmadı. Saçlarım o kadar düzleşti ki düzleştirici bile kullanmama gerek kalmadı, ki muhtemelen bu da iyi oldu çünkü ona da zamanım yoktu.

Yılsonuna yaklaşırken işler çok yoğundu. Xander firmanın etki yatırımı stratejisi üzerine bir rapor hazırlıyordu ve bana bunun 'yeşil yıkamada bariz bir egzersiz' olduğunu söylemişti ve her zaman yaptığı gibi durup masamın köşesine tüneyerek sohbet edemeyecek kadar meşguldü. Piers her gün müşteri yemeklerinde ve her gece Noel partilerinde tam bir sırt sıvazlama modundaydı ve sürekli akşamdan kalma hali onu her daha talepkâr yapıyordu. Maddy'nin düğününden iki gün önce masama sayfalarca kalınlığında karalanmış bir çıktı bıraktı ve 'İşte Noel kartı listem, hayatım' dedi. Değerli bir hayır kurumundan kart seç, olur mu ve lütfen hepsinin el yazısıyla yazıldığından emin ol. Adres etiketlerinin çıktısını alabilirsin' dediğinde tuvalete kaçıp biraz ağlamak zorunda kaldım.

İşte, diye düşündüm acı acı, düğüne kadar saçımı ve tırnaklarımı yaptırmak için gizlice kaçma şansım gitti. Son iki hafta içinde tam olarak sıfır kez gece saat ondan önce ofisten çıktıktan sonra iyi bir gece uykusu alma şansım da gitti.

O akşam Myles'la buluşmak için Hoxton'a gitme şansım kalmamıştı.

Onu boş dairede sadece bir kez daha görmüştüm ve o zaman daire artık boş değildi. Aslında, dönüştürülmüştü. Duvarlar temiz, hatta soluk bir griye boyanmıştı. Süet kanepeler hâlâ oradaydı ama turuncu ve altın rengi minderlerle ve ona iki yumuşak gri koltuk eklenmişti. Sarkan kablolar yeni bir geniş ekran televizyona bağlanmıştı. Banyoda kabarık beyaz havlular, yatakta güvercin grisi çarşaflar ve hatta mutfak dolaplarında bardaklar ve tabaklar vardı.

"Bu biraz daha medeni, değil mi? Myles beni soydu ve dizlerimin bağı çözülüp yatağa yığılana kadar öptü. Kesinlikle daha medeniydi ve seks her zamanki gibi mutluluk vericiydi ama nedense bıçak olsun ya da olmasın onun yanında kendimi rahat hissedemiyordum. Onu Tansy ve benimle birlikte The Daily Grind'de pizza yemeye ve ertesi Cuma geceyi bizim evde geçirmeye davet ettiğimde, üzgün olduğunu ama bir iş toplantısı olduğunu ve belki hafta içinde bir gece görüşebileceğimizi söylemişti. Ama sonra çok meşguldüm, bu yüzden .

Belki de Piers'in Noel kartı listesini değerlendirirken kederle düşündüm, bekâr olmak benim için sonsuza dek böyle olacaktı. Çoğu ismin yanına anlaşılmaz, örümcekli el yazısıyla notlar düşmüştü: 'Yahudi. Dindar olmayan kart', Ortodoks. Geleneksel' ve 'Londra'da mı yoksa Los Angeles'ta mı olduğunu kontrol etmek için ofisi arayın'. Tüm talimatlarını yerine getirsem, iş günler sürerdi - günlerim yoktu, çünkü her boş saniyem Molly ve Chloë ile telefonda konuşarak, Bianca sahneden çekildiği için düğün için son dakika planları yaparak geçiyordu.

Resepsiyon için oturma planının kesinleştirilmesi gerekiyordu. Siyah beyaz balonlar ve kuş tüyü masa süsleri sipariş edilmesi gerekiyordu. Bir ta-

Prova yemeği için otuz kişilik bir yer bulunması ve rezervasyon yapılması gerekiyordu; Xander, tamamen dolu bir restorana yaptığım on beşinci telefon görüşmemi duyup "Fredericks Brothers'ın iflas ettiğini duydum" demeseydi beni yine ağlatacaktı. Bağlantıma Noel etkinliklerinin nerede rezerve edildiğini sormamı ister misin? Ve mucizevi bir şekilde, Bianca'nın bile etkileneceği kadar ünlü bir restoranda, doğru geceydi.

Her nasılsa, o Perşembe öğleden sonra, akıl sağlığım pahasına da olsa her şeyin bir araya geldiğini hissetmeye başlamıştım. Takvimimi kontrol ettim. Colin'in raporunu yazmayı bitirip Colin'in imzalaması için Greg'e gnderebilirsem, yemek şirketinin bıldırcın yumurtasını değiştirip değiştirmeyeceğime dair e-postasını yanıtlayabilirsem (belli ki Noel öncesi talepte bir artış olmuş ve ũlkedeki bıldırcınlar yavaşlamaya başlamıştı, Bunun için onları hiç suçlamıyordum) mantar sote ya da güneşte kurutulmuş domatesli crostini ile birlikte yiyebilir ve Myles'tan gelen iğrenç notu silmeyi unutmadan ofis yenilemesiyle ilgili ilerleme raporunu Margot'ya iletebilirdim, kuafre gidebilir, yanıma Piers'in kartlarından bir demet alabilir ve sa kklerim yapılırken bunları yazabilirdim.

Ancak, e-posta simgeme tıkladığımda, dönen bir kum saati ve ardından bilgisayarımın proxy sunucusuna bağlanamadığını söyleyen bir mesajla karşılaştım.

"İnternet bağlantısına ne oluyor böyle?" diye sordu Greg.

"Pavel hangi cehennemde?" dedi Renzo.

"Biri şu siber kadını çağırsın," diye emretti Piers, yemekten yüzü kızarmış bir halde erkekler tuvaletinden çıkarken. 'Sorunu özemese bile, en azından hepimiz onun göğüslerine bakabiliriz.

Cinsiyetiliğini yüzüne vurmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. O bu ruh halindeyken bunun bir anlamı yoktu. Ayrıca, 'biri' derken muhtemelen beni kastediyordu. Tek sorun şu ki, ben

Hayatım boyunca onun adını hatırlayamadım. Onu sanki tam karşımda duruyormuş gibi net bir şekilde hayal edebiliyordum, minyon, zeytin tenli ve güzeldi. Adı da güzeldi, Yunanca bir şeydi: Elleni ya da Antigoni gibi bir şey. Ama ne?

Ve sonra, sanki düşüncelerimin aciliyeti tarafından çağrılmış gibi, Pavel, Colin, Margot, İK Müdürü ve Hukuk Müdürü tarafından yakından takip edilen yönetim kurulu odasından çıktı.

"Sunucumuzla ilgili bir sorunumuz var gibi görünüyor, Chryssanthi," dedi Xander. "İyi ki buradasın.

O ve Pavel aceleyle Pavel'in masasına gittiler, Chryssanthi çantasından bir lap- top çıkardı.

Margot 'Herkes kapansın' dedi. 'Eğer oturumu kapatın, yoksa sadece gücü kapatın. Bunu şimdi yapın.

Masamın önünde durakladı. "Charlotte," diye başladı ve sonra durdu.

"Evet mi? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Margot, 'Toplantı odasına bekleniyorsunuz' dedi.

Ağzım hemen kâğıt gibi kurudu ve midem o kadar şiddetli çalkalandı ki öğle yemeği için zamanım olmadığına sevindim. Bölüm müdürümün imrenilecek yeşil süet ayakkabılarının üzerine kusmak, beni içinde bulunduğum durumdan çok daha büyük bir pisliğe bulaştırabilirdi.

Ama ne için? Yıllık ön dökümde feci bir hata mı yapmıştım? Belki de yapmıştım ama henüz imzalanmamış olduğu için fark edildiği anda felaket önlenmiş olacaktı. Piers öğleden sonra için Studio Vincenzo'ya gitme planımdan haberdar olmuş muydu? İmkânsızdı - ve yine, eğer duymuş olsaydı bile bunun bir önemi olmazdı, çünkü oradayken bana verdiği görevi sürdürmeyi planlıyordum.

Sonra kendimi daha da hasta hissettim. Ya Tansy'yle bir ilgisi varsa? Ya Renzo bir şekilde öğrenmişse ve bana ne bildiğim sorulacaksa? Ya Travis'in... Aklıma bile gelmiyordu.

ne yapmış olabileceğini hayal ettim. Ama Renzo'nun telefonuyla konuşurken, yüzünde karakersiz bir ifadeyle ve onunla konuşurken kullandığını bildiğim karakersiz alçak sesle konuştuğunu gördüğümde bu korku anında yok oldu.

'Gerçekten geç kalabilirim ya da erken çıkabilirim' diyordu. 'Seni ararım, tamam mı? *Ciao*.

Birden aklıma geldi. Ya Myles'la aramızdakileri öğrenmişlerse ve bir tedarikçiyle yatmak disiplin suçuysa?

"Charlotte mu? Margot tekrarladı. "Şimdi, lütfen.

Lanet olsun. "Özür dilerim, özür dilerim," dedim, bir defter ve bir kalem alıp akvaryuma doğru aceleyle ilerledim.

"Orası değil," dedi Margot, ihtiyatlı bir şekilde diğer toplantı odasını işaret ederek. Kimsenin göremediği odaya. İcraatların gerçekleştiği odaya. "El çantayı isteyebilirsin.

Midemdeki çalkantılı bulantı yerini buz gibi bir durgunluğa bıraktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Eşyalarımı toplayıp Margot'yu takip ederken Xander'ın dehşetle beni izlediğini gördüm.

Kısa olmasına rağmen Piers'in PowerPoint sunumlarından biri kadar uzun süren ofisteki yürüyüşümü tamamladığımda, 'Otursana,' dedi. "Normalde Colin de bize katılacaktı ama şu anda biraz meşgul olduğu için -" dehşetime rağmen histerik bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldım "-Robert ve Melanie yerlerini aldılar.

Hukuk ve İnsan Kaynakları ciddi bir şekilde başlarını salladılar. En azından kimse bana bağırmayacak diye düşündüm.

Margot, 'Charlotte, seni buraya, ağır suiistimal iddiaları ve muhtemelen cezai suçlamalarla ilgili bir soruşturmayı beklerken, derhal geçerli olmak üzere, tam maaşla askıya alındığını için çağırdık' dedi.

"Ne? Söylemeye çalıştım ama bir şeyler yolunda gitmiyordu: Dudaklarım sanki Restylane'e halde vurulmuşum gibi sert ve hareketsizdi, boğazım ve dilim tamamen kurumuştı. Ağzımdan çıkan tek şey bir tür törpüydü. "Ben... Ne yaptığımı söylüyorsun?"

"Şirket telefonunuzu ve dizüstü bilgisayarınızı iade etmenizi istiyoruz," diye devam etti Margot, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Sizi bir soruşturma toplantısına katılmaya davet eden bir mektup önümüzdeki hafta başında ev adresinize kuryeyle gönderilecek.

"Dizüstü bilgisayarım masamın üzerinde," diye mırıldandım, o kadar belirsizdi ki Rusça konuşuyor da olabilirdim. El çantamı kucağıma çektim ve içinde telefonumu aradım. Bir yığın boş Noel kartı ve Piers'in basılı elektronik tablosu masanın üzerine düştü.

"Ve bunlar," dedi Margot. "Ve sahip olduğunuz diğer şirket mülkleri.

Noel kartlarının şirket malı bile olmadığını düşündüm: Paralarını kendi paramla ödemiştım ve masrafları geri almayı planlıyordum. Ama şu anda, Save the Children yararına zevkli ve şatafatlı, ruhani ve agnostik tasarımlar için harcadığım yetmiş pound endişelerimin en küçüğüydü.

Çantamı ters çevirip masanın üzerine koydum ve içindekileri karıştırırken üçü de beni izledi.

Onlara doğru iş telefonumu, diktafonumu, yarısı iki aylık karalamalarla dolu spi- ral ciltli bir not defterini, bir Sexy Fish kartvizitini, birkaç akan Colton Capital kalemi ve iki açılmamış protein barını ittim.

Yanımda çantam, ev anahtarlarım, kişisel telefonum (daha iyi günler görmüş bir iPhone 5), yıllardır kullanmadığım Oyster kartım, çünkü tüm seyahatlerim iş cep telefonumdan geçiyordu, plastik bir kutu şekerleme, karmakarışık bir makyaj malzemesi ve tampon, birkaç iğrenç kağıt mendil ve utanç verici bir şekilde boş bir prezervatif ambalajı vardı.

Çantayı tekrar kucağıma koydum ve ön kolumu kullanarak, Maddy'nin doğranmış soğanları bıçağın ağzıyla tencereye kaydırıldığı gibi, her şeyi masanın üzerinden geçirip içine yerleştirdim.

Onlara baktım. Melanie ve Robert'ın yüzleri dikkatle bir araya getirilmiş, sert ve hareketsizdi. Margot başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi.

Buraya kadarmış diye düşündüm. *Burada üç yıl geçirdim ve bitecek.* İnsanlar tam maaşla uzaklaştırıldıklarında ne olduğunu biliyordum: bir daha asla geri dönmüyorlardı. Asla. Bir daha asla toplantı odasının kapısını kalçamla iterek açamayacaktım çünkü ellerim bir tepsi kahve taşımakla meşguldü. Bir daha asla spor kıyafetlerimi giydikten sonra telefonumu kontrol edip Piers'ten gelen bir e-postayla karşılaşmayacak ve masama geri dönmek zorunda kalmayacaktım. Xander için yeni bir geçiş kartı daha ayarlamak zorunda kalmayacaktım.

İş kartı. Boynumdaki kordonu çıkardım ve onu da masanın üzerine ittim.

Sonra ben ayağa kalktım. Margot da ayağa kalktı. Robert ve Melanie'ye 'BRB' dercesine bir bakış attı ve beni asansöre kadar geçirdi, zemin kata kadar eşlik etti ve sokağa çıkardı, sonra da sırtımı sıvazlayarak yoluma devam etmemi sağladı. Başka bir şey söylemedi. Sanırım Robert ona söylememesini tembihlemişti.

Eve dönüş yolculuğumu ağlamamak için elimden geleni yaparak geçirdim. Metroda kendi kendinize konuşmak diğer yolculara rahatsızlık veriyorsa, ağlamak tam bir işkence. Neredeyse gözyaşlarına teslim olamayacak kadar şok olmuş ve kafamın karışmış olmasının da yardımı oldu. Başıma gelenlerin tüm muazzamlığı kafama dank edene ve tüm bunların adaletsizliği içimi kemirmeye başlayana kadar gözlerim ve ağzım kurudu, çantamı göğsüme bastırırken ellerim şiddetle titriyordu.

Ne halt olmuştu? Yanlış bir şey yapmamıştım. Kelimenin tam anlamıyla en ufak bir uygunsuzluk olduğunu düşünebildiğim tek şey, Colton Capital'in altı haneli rakamlara ulaşan bir proje yürüttüğü Myles ile yatmaktı. Yaptığımız şeyin doğru olup olmadığını kimseye sormak aklıma gelmemişti, çünkü tamamen alakasız nedenlerden dolayı doğru olmadığına dair endişelenmekle meşguldüm. Belki de yanlıştı; belki de korkunç derecede etik dışıydı, beni ya da şirketi bir şekilde tehlikeye atıyordu. Ama emin olduğum bir şey vardı ki, daha önce hiç görmediğim ya da duymadığım bir davranış kuralına göre müşteri ve tedarikçi arasındaki ilişkiler yasak olsaydı, Myles bunu bilirdi. Bilirdi ve beni ne kadar istese ve benden ne kadar hoşlansa da, halının son santimi döşenene, son televizyon ekranı kurulana kadar sınırların dışında olurdum.

Ben kendi çıkarlarımı nasıl gözeteceğimi bilmiyor olabilirdim ama onun bildiğinden oldukça emindim ve risk -eğer varsa- benden çok onun tarafındaydı.

O gece ya da ertesi gün boş olup olmadığını soran bir mesaj yazdım ve tren Holborn'da durduğunda gönderdim, ama Liverpool Street'te indiğimde cevap gelmemişti. Doğruca daireye -onun deyimiyle Fabrika'ya- gitmeyi düşündüm ama oraya habersiz varmak çok çaresiz görünecekti ve kapıcının vurdumduymaz bir şekilde başını sallamasıyla geri çevrilme ihtimali düşünülemez kadar utanç vericiydi.

Erken saatlerde işe gidenlerin ve şehir dışında Noel alışverişi yapanların oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek Overground'a doğru ilerlerken henüz kimseye tek bir Noel hediyesi bile almadığımı hatırladım. Benim için yine Amazon'da bir son dakika savurganlığı olacaktı. Newcastle'daki büyükannem, annem, Jim ve onların -onun- İspanya'daki ailesi için her zamanki aşırı pahalı ve az düşünülmüş hediyeler.

Tansy için abartılı ve şımartıcı bir şey, Maddy için ev için bir şey... Ama birkaç gün içinde işsiz ve gelirsiz kalacakken zihinsel bir Noel listesi hazırlarken ne düşünüyordum ki?

Bu düşünce beni durumumun soğuk gerçekliğine bir sarsıntıyla geri getirdi. *Ne yaptığımı düşünüyorlar?*

Geçen yılki Noel partisinden sonra, tüccarlardan biri quant'lardan biriyle tartıştığı ve burnuna yumruk attığı için işten çıkarılmıştı. Yılın başlarında, bir portföy yöneticisi yatırım stratejimiz hakkındaki bilgileri rakip bir fona satarken yakalanmıştı. Satış ekibindeki kadınlardan biri işe kokainle geldiği için kovulmuştu. Ben bunların hiçbirini yapmamıştım. Aklıma gelebilecek hiçbir yanlış yapmamıştım.

Belki de Piers'in bir şekilde canını sıkıyordum. Piers'i memnun etmemek kolaydı: Ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, her zaman daha fazla listenin derlenmesi, daha fazla PowerPoint sunumunun düzenlenmesi, daha fazla akşam yemeğinin rezerve edilmesi için yeni talepleri olurdu. Ama benden yapmamı istediği her şeyi, her zaman istediği kadar hızlı olmasa da, yapmıştım. Hatta sadece iki hafta önce yaptığım işten etkilendiğini söylemişti. Bunun karşılığında ev depozito fonuma aktarılacak üzere iyi bir prim alacağımdan bahsetmişti.

Artık buna veda edebilirim. Colton Capital beni kovarsa, başka hiçbir firma beni işe almazdı. Dahi bir analist ya da çok iyi bir sistem mühendisi değildim: Sadece kıdemsiz bir yönetici kızdım. Dokunulmaz ve istihdam edilemez olurdum. Kuzeye geri dönmek ve korkunç, düşük maaşlı, gelecek vaat etmeyen bir iş bulana kadar İş Arama Ödeneği almak zorunda kalacaktım. Myles'ı bir daha asla göremeyecektim.

Kendime acıyarak eve yürüdüm doğruca üst kata çıkıp yatağa girdim. Kötü Kız'ın benim durumumda ne yapacağını merak ediyordum.

Pozisyonunu al. Hatalarını kabullenmek mi? - hata yaptığımı bile bilmiyordum. Kendini savunmak mı? Bu konuda da tamamen başarısız olmuşum. Hayat bana limonlar vermişti ve limon olsalardı bile bir faydası olmazdı, çünkü tekilam bitmişti.

Her zamanki gibi telefonumun alarminin ısrarlı bip sesiyle değil, pencereden içeri süzülen güneşle uyandım. İlk düşüncem ne kadar güzel bir gün olduğuydu - buz gibi soğuk ama güneşli ve berrak, en sevdiğim türden bir kış günü. İkinci düşüncem ise Maddy'nin düğünü için yarın da aynı şekilde olmasını umduğumdu. Sonra korkunç bir gümbürtüyle ne olduğunu hatırladım. İşten atılacaktım. Önce bir avukatla konuşmam ve her şey bittikten sonra kirayı ödemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bir plana ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Ama o gece Maddy ve Henry'nin prova yemeği olduğu için plan yapmaya vakit yoktu. Hiçbir şey için zaman yoktu, özellikle de çok istediğim uzun uzun ağlamak için.

Yataktan kalktım ve sabaha baktım. Çimlerin üzerinde kırağı vardı ve dışbudak ağacının çıplak dalına bir kızılgerdan tünemişti. Havadan mı yoksa uzun zamandır ilk kez iyi bir gece uykusunun etkisinden mi bilinmez, birden kendimi biraz daha iyimser hissettim. Yapacak işlerim vardı ama bunları yapmak için koca bir günüm vardı. Bir plan yapabilirdim.

Duştan sonra çay ve tost yaptım ve Chloë'yi aradım. Bildiğim kadarıyla iş hukuku onun alanı değildi, ama meslektaşı Rashid'in Pazartesi günü benimle irtibata geçeceğini söyledi. Bu arada panik yapmamam gerektiğini, bugün hiçbir şey olmayacağını söyledi.

'İzin alıp saçını tırnaklarını yaptırman dışında,' dedi. 'Bu akşam yemek için saat yedide buluşacağız, o yüzden günün geri kalanında izin al. Her şey kontrol altında, çoğunlukla senin sayende. Bianca ile birlikte elbiseleri almaya ve yarına hazır olması için Henry'nin ailesinin evine bırakmaya gidiyorum. Çiçekçi sabah ilk iş orada olacak ve Molly de

Maddy'nin annesiyle pasta. Kendine iyi bak. Telefonunu kapat; Maddy'ye mesaj atacağım ve bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını söyleyeceğim.

Bana söyleneni yaptım. Saat on birde, yeni sararmış köklerim ve oldukça muhteşem kabarık bir fönüm vardı.

"Aman Tanrım," dedi stilist. "Tıpkı Blake Lively'ye benziyorsun.

'Gerçekten mi? Ivanka Trump gibi değil mi?

"Kim?" dedi, ben de ona yüklü bir bahşış verdim ve mutlu bir şekilde güneş ışığına doğru zıpladım. Sonra, soğuk hava yüzüme çarptığında, içinde bulunduğum durumun gerçekliği tekrar yüzüme çarptı. İş. Margot, Melanie ve Robert'ın sert ifadeleri. Birkaç gün içinde gelecek olan ve ne yaptığıma inandıklarını anlatan mektup.

Dehşet vericiydi - kendimi içine bakmaya ikna edemediğim bir boşluk. Ama artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Maddy'nin düğününde kariyerimi kaybetmenin üzüntüsünü yaşayarak onu tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım. Bu yüzden, daha ağırbaşlı bir şekilde, aceleyle sokağın aşağısındaki manikür salonuna gittim ve orada tırnaklarımı yontulmuş, yırtık pırtık bir karmaşadan kabuk pembesi bir mükemmelliğe dönüştürdüm ve kaşlarımı renklendirip aldıldım, ancak güzellik uzmanının yüzüme de aldırma önerisine karşı çıktım. Bir yeti gibi görünmek var, bir de öyle görünmemek için dayanılmaz acılar çekmek var ve ben hangisini seçeceğimi biliyordum.

Hayatım kaosa sürükleniyor olabilirdi ama en azından bunlar olurken en iyi halimle görünebilirdim diye düşündüm. Küçük şeylerin bu kadar yardımcı olması inanılmazdı.

Pazartesi günü kariyerimin en büyük kâbusuyla yüzleşecektim. Gelecekte belirsiz bir noktada Xander'la temasa geçecek ve Travis'in gizemini çözebilecek ve Tansy'yi güvende tutabilecek bir şey öğrenip öğrenmediğini öğrenecektim. Belki de onu doğru şeyi yapmaya ve geçmişini Renzo'ya anlatmaya ikna edebilirdim.

İlişkileri sırlar olmadan ilerleyebilirdi. Ama şimdilik arkadaşımın düğününe odaklanmam gerekiyordu.

Eve gittim ve Google'ın bana bir nedimenin her türlü acil durum için sahip olması gerektiğini söylediği temel malzemelerle bir gece çantası hazırladım: dikiş seti, kağıt mendiller, mısır gevreği çubukları, saç spreyi, Maddy'ninkilerin sigortası atarsa diye düzleştiriciler, tırnak törpüsü, yedek taytlar ve makyaj koleksiyonumdaki her parçanın yanı sıra nedime elbisemin altına giymek için satın aldığım endüstriyel güçte kontrol pantolonu ve prova yemeği için işe yarayacak ısıtılı siyah bir elbise de dahil olmak üzere kendi kıyafetlerim.

Colton Capital'in Noel partisinde giymek için almıştım ama sanırım çantamı toplayıp binayı terk etmemi söyledikleri sırada davet edilmemiştim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

BÖLÜM YIRMI BİR

Selam kız arkadaşım! Nasıl gidiyor? Son podcast'im beni biraz moral bozukluğuyla yakaladı, ancak şimdi bunu aştım - aslında, Sorry Not Sorry flört meydan okumalarının bir sonrakini sizinle paylaşacağım için çok heyecanlıyım! Siz nasıl gidiyor? Belki Bay Doğru henüz ortaya çıkmadı, ama umarım flört ederken daha fazla eğlenmenize ve hatta belki de kendiniz hakkında biraz daha fazla şey öğrenmenize yardımcı olurlar. Bugünkü meydan okuma tamamen bununla ilgili.

Kadınların "Hayır, o benim tipim değil" dediklerini ne kadar sık duyduğuma inanamazsınız. Ama onlara bu konuda daha fazla soru sorduğunuzda, demek istediklerinin tam olarak bu olmadığı ortaya çıkıyor. Açıklamama izin verin. Diyelim ki anneniz size her zaman iyi bir Yahudi doktorla yuva kurmanızın onu ne kadar mutlu edeceğini söyledi. Ve siz de iyi Yahudi doktorların sizin tipiniz olduğunu ve başka biriyle çıkmaya değmeyeceğini düşünmeye başladınız - yan dairede yaşayan, çok eğlenebileceğiniz ve ateşli seks yapabileceğiniz ateşli Porto Rikolu müzisyen bile, O kişi olmasa bile!

Bugünkü göreviniz bu. Tipiniz olarak düşünmeyeceğiniz erkekleri düşünün ve neden olmasın. Ve ufkunuzu genişletmeye başlayın!

Bianca için bir şey söyleyeceğim: dramatik zamanlama duygusu destansıydı.

Prova yemeği boyunca en iyi şekilde davrandı. Adam'ın yanına oturdu (Henry'nin teşrifatçılarından biri olduğu için inanılmaz derecede temizlenmişti ve saçları düzgünce kesilmiş, kıyafetleri temiz ve hatta ütülü olduğu için oldukça yakışıklı görünüyordu) ve onunla hoş bir şekilde sohbet etti. Ben mesafemi koruyarak masanın diğer ucundan onu dikkatle izledim ama endişelenecek bir şey yok gibiydi.

Maddy ve Henry ıslıl ıslıl mutluydu. Ebeveynleri birbirlerini tanıma modundaydı. Charis etrafta koşuşturuyor, aşırı heyecanlanıyor, garsonların ayaklarının altına giriyor ve annesi tarafından tamamen görmezden gelinirken Noel ağacındaki süslerle oynuyordu. Xander'ın River Café'de otuz kişilik boş bir masa bulduğu tüyosu sayesinde kusursuz bir başarıya ulaşan yemekten önce papaz hepimize yardımsever bir şekilde gülümsedi ve şükran duası etti.

Hepimiz taksiyle Henry'nin çocukluğunun geçtiği Thames Nehri manzaralı devasa eve döndük ve Bianca bana yatağımı göstererek, 'Yarın büyük gün! Tüm sıkı çalışman için çok teşekkürler. Umarım iyi bir gece uykusu çekersin.

Kapı kapanır kapanmaz, hayretle onun neredeyse normal bir insan gibi davrandığını ve belki de her şeyin yoluna gireceğini düşündüm.

Ama .

Ertesi sabah hep birlikte Bianca'nın eski yatak odasında hazırlandık; evin geri kalanı gibi burası da büyüklüğü ve lüksüyle beni şaşırttı. Henry'nin annesi birkaç şişe şampanya getirmişti, 'Sadece biraz rahatlamak için, canlarım' ve hepimiz birkaç kadeh içtik. Maddy gergin görünmüyordu, sadece heyecandan başı dönüyordu ve hepimiz aptalca şeyler yüzünden gülme krizlerine giriyorduk, Bianca bile (gülümsemesi hiçbir zaman tam olarak

gözleri, muhtemelen bu durum için ona botoks yapan kişi bunu biraz ağır bir el ile yaptığı için).

Hepimiz giyinene, saçımız ve makyajımız yapılane kadar bekledi. Bianca'nın Monty'ye birkaç sterlin vererek humbug elbisemi biraz fazla çektirdiğinden oldukça eminim, böylece fotoğraflarda total bir düve gibi görünecek ve muhtemelen bir dikişi patlayacaktım, ama son zamanlarda verdiğim kilolar ve elastanın müthiş gücü sayesinde, elbise gerçekten de üzerimde iyi durdu.

Molly ve Chloë de çok güzel görünüyordu ve - sinir bozucu bir şekilde - kızıl saçları ve porselen teniyle sert renk düzenine mükemmel uyum sağlayan Bianca'nın kendisi de. Tabii ki bu rengi seçmesinin nedeni de buydu.

Maddy, buz beyazı sütun elbisesi ve dirseklerine kadar uzanan eldivenleri, parlak siyah saçlarının üzerindeki tüylü başlığı ve omuzlarına sardığı uyumlu boasıyla o kadar güzeldi ki ona uzun süre bakamazdım, yoksa ağlardım.

Saç ve makyaj görevlisi eşyalarını toplayıp gitmişti. Dışarıda, buz gibi güneşin altında, yemek şirketinin ellerinde bardak kasaları ve yemek tepsileriyle çadıra doğru sendeleyerek ilerlediğini görebiliyorduk. Sabahtan beri koşturup duran anneler (Henry'nin annesi, Maddy'nin de söylediği gibi, pow- der mavisinde Kraliçe gibi görünüyordu; Maddy'nin annesi ise damadın annesinden yaklaşık yirmi yaş daha genç gösteren fuşya rengi bir elbise giymişti) Maddy'ye gücünü toplaması için bir parça daha tost istemediğinden emin olup olmadığını soruyor ve hepimizin ne kadar güzel söylüyorlardı, çadırdaki ısıtıcıların çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye ve Charis'in bahçede koşturmasını denetlemeye gitmişlerdi.

Molly saatine baktı ve, 'Kiliseye varmamız beş dakika sürüyorsa, on dakika içinde yola çıkmalıyız. Böylece birazcık geç kalmış olursunuz ama Henry'nin terk edildiğinden endişelenmesine yol açacak kadar değil.

Hepimiz son dakikada selfie çekme ve makyaj kontrolü yapma telaşına düştük ve Bianca sohbetin mutlu gevezeliği arasında, 'Bu sana gerçekten garip geliyor olmalı Charlotte' dedi.

"Ne, Maddy evleniyor mu?" diye sordum. 'Tabii ki biraz öyle. Ama o ve Henry birbirleri için yaratılmışlar, bunu herkes söyleyebilir. Ve biz hâlâ çok iyi arkadaş olacağız.

"Hayır. Bianca kimsenin tek bir kelimeyi bile kaçırmadığından emin olmak için sesini biraz yükseltti, 'O değil. Demek istediğim, evli bir adamla sevişirken kiliseye gidip onların yeminlerini duymak, sonsuza dek birlikte olmaya söz vermek.

Sözleri zehirli bir bulut gibi havada asılı kaldı. Yüzümün önce çok soğuduğunu, sonra da çok ısındığını hissettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

Sanırım biliyorsun. "Bir erkek arkadaşım var. Adı Myles, mimar," dedi aksanımı taklit ederek. "Bu küçük bir endüstri, biliyorsun. Onunla birkaç proje üzerinde çalışıyorum ve zaman içinde onu oldukça iyi tanıdım. Onu ve *karısı* Sloane'u.'

Ayrıldılar. Birkaç hafta önce taşındı. Boşanıyorlar...' Sözlerim ağızımdan döküldü ve onları duyduğumda kimsenin onlara inanmayacağını anladım ve ben de inanmadım.

"Saçmalık," diye tükürdü Bianca. 'Bir dahaki sefere onu anlamadığını ve asla birlikte uyumadıklarını söyleyeceksin. Bebek sahibi olmaya çalışıyorlar, biliyorsun. Doğurganlık tedavisi görüyorlar. Sloane'a yolculuğu boyunca destek oldum ve bu onun için uzun ve acı verici bir yolculuk oldu. Çok fazla seks yapmayı da içeren bir yolculuk. Sloane bana her şeyi anlattı. Sanırım bana güvenebileceğini biliyor.

Eğer bu Sloane böyle düşünüyorsa, o zaman oldukça zayıf bir karakter yargıcı, diye düşündüm. Ve sonra fark ettim ki, eğer kocasını tanımıyorsa-

onu aldatıyorsa, o da kesinlikle aldatıyordu. Ve Myles'ın bana söylediklerine inanan ben daha da kötüydüm.

Bana baktığında hissettiğim güç duygusunu, arzusunun bana verdiği baş döndürücü haz duygusunu hatırladım ve bunların hepsinin bir yanılısına olduğunu yeniden anladım. Başından beri tüm güç ondaydı, çünkü benden ne istediğini biliyordu ve soğukkanlı, hesaplı bir şekilde onu elde etmeye koyulmuştu.

Bana evliliğinin her anlamda bittiğini söylemenin beni ikna etmek için yeterli olacağını düşünmüştü ve öyle olmayınca da çıtayı yükseltip bittiğini söylemişti ve ben de bir aptal gibi ona inanmışım. Ya da en azından söylediklerinin doğru olmayabileceğini düşünecek kadar yakından incelememiştim.

Yine de Bianca'nın saldırısı karşısında kendimi savunmak isterken buldum - ve bu onu savunmak anlamına geliyordu.

"Onu terk etti," dedim, sesim ince bir çıkıyordu. "Yaşadığı daireye gittim.

Bianca güldü. 'Daire - sanırım Fabrika'yı kastediyorsunuz? Sloaneun iki müşterisine ait olan ve Myles'emlakçı bir tanıdığı olduğu için satışını üstlenmeyi teklif ettiği daireyi mi? Arkadaşıma iyilik olsun diye bir hafta sonunu satış için süsleyerek geçirdiğim daire mi? Çöpte neden boş bir şampanya şişesi ve prezervatif ambalajları olduğunu merak ettim. Seni küçük sürük.'

Etrafımdaki arkadaşlarıma baktım. Hepsi donup kalmış, şaşkın ve şok olmuşlardı. Yakında şok olmayı bırakıp beni yargılamaya başlayacaklarını düşündüm, tıpkı Bianca'nın yaptığı gibi.

"Bilmiyordum. Bana inanmak zorundasınız, bilmiyordum. Doğruyu söylediğini sanıyordum.'

Margot'nun Perşembe günü verdiği haberden beri tutmayı başardığım gözyaşlarımı daha fazla dizginleyemedim. Yere düştüm.

İkiz yataklardan birine uzandım, yüzümü ellerimin arasına aldım ve ağlamaya başladım.

"Artık nedimen olmamı istemiyorsan seni anlarım Maddy," dedim hıçkırıklar arasında.

Omuzlarımın etrafında sıcak kollar hissettim. Chloë ve Molly iki yanıma oturmuş ve beni sıkıca sarıyorlardı.

'Saçmalama,' dedi Maddy. 'O piç seni böyle oy alıyor, sana yalan söylüyor ve karısına da yalan söylüyor! Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Onunla evli değilsin - evli olan o. Ona ihanet eden o, sen değilsin. Ve ayrıca, hiçbir fikrin yoktu! Suçlanacak kişi sen değilsin. Sen benim arkadaşısın ve hep öyle kalacaksın ve tabii ki nedimem olmanı istiyorum. Öte yandan...'

Yüzümü kaldırdım ve Maddy'nin Bianca'ya bakışını gördüm. Neyse ki Molly de öyle.

'Şimdilik bu kadar drama yeter,' diye araya girdi. 'Bianca, bunun tamamen boktan bir davranış biçimi olduğunun farkında olmalısın. Kardeşinin düğününü mahvetmeye mi çalışıyorsun? Çünkü açıkçası benim durduğum yerden öyle .

"Ben-" diye başladı Bianca.

Ama Molly tam bir taşkınlık içindeydi. 'Bu düğünü planlamaya dahil olduğundan beri Charlotte'u dışarıda bırakmak, Maddy'yi ve bizi ondan uzaklaştırmak, işleri herkes için garip ve kötü hale getirmek için her türlü çabayı gösterdin. Aklınızdan ne geçiyor? Eğer Charlotte bir hata yaptıysa - eğer bu sürüngenin ona söylediklerine inandıysa - bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi?

Bianca alt dudağını bir çocuk gibi dışarı çıkararak, "Sloane benim arkadaşım," dedi. Dolgularını kim yaptıysa eli de biraz ağırmış.

'Ve ben de senin yengen olacağım,' dedi Maddy. 'Kan sudan daha kalındır, değil mi? O yüzden düğün günümü mahvetmeye çalışmayı ve arkadaşlarıma kötü davranmayı bırak. Eğer bir nedimeyi kovacaksam

Son dakikada - ve itiraf etmeliyim ki gerçekten cazip geliyorum - Charlotte olmayacak.

"Hayal görüyor olabilirim ama şuradaki, ağacın yarısındaki Charis mi? Chloë sordu.

Bianca makyajının altında bembeyaz kesildi. 'Aman Tanrım,' diye çığlık attı. 'Benim bebeğim! O kadını öldüreceğim.

Sonra 'o kadının' Maddy'nin annesi olduğunu hatırladı, çenesini kapattı, bahçeye açılan Fransız kapılarını açtı ve çimenlerin üzerinde topuklu ayakkabılarla koşabileceğini düşündüğünden daha hızlı koşmaya başladı.

"Umarım düşmez," diye yorum yaptı Molly.

"Bianca?" diye sordum. "Bilmiyorum.

"Hayır! Zavallı küçük Charis," dedi Molly, sonra şaka yaptığını anladı ve hepimiz birden, inanılmaz bir şekilde gülmeye başladık.

Maddy'nin annesinin aceleyle çadırdan çıkışını izledik. O ve Bianca aynı anda ağaca ulaştılar ve ikisi de dehşet içinde bir metre kadar yukarıda duran ve ağlamaya başlayan Charis'e baktılar. Sonra Maddy'nin annesi yüksek topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve alt dallardan birine tırmandı. Bir ip cambazı gibi dengede durarak yukarı uzandı, Charis'i kollarının altından sıkıca kavradı ve kendisi de zarif bir şekilde aşağı atlamadan önce onu annesine verdi.

"Surrey'de böyle şeyler öğretmiyorlar," dedi Chloë hayranlıkla.

"Tamam," diye açıkladı Molly, artık felaket önlenmişti. 'Biz beş dakika önce çıkmalıydık. Biri Henry'ye mesaj atıp geç kalacağımızı söylesin. Charlotte'un yüzünü düzeltmeliyiz.'

"Annemin de yeni bir tayta ihtiyacı olacak," dedi Maddy.

"Çantamda bir şeyler var," diye teklif ettim ve Google aramama sessiz bir teşekkür duası gönderdim. 'Makyaj malzemeleri ve her şey. Yedek tayt ve dikiş seti de var.

Molly, "Ben senin odandan alırım," dedi. "Sen burada kal.

Nedime SWAT timi gibi hemen harekete geçtik. Chloë gözlerimin altındaki maskara lekelerini temizledi ve kapatıcı sürdü. Maddy, düğün sabahı onu görmesinin kötü şans olup olmadığı konusunda birkaç saniye telaşlandıktan sonra Henry'ye mesaj attı. Molly, Maddy'nin annesine yeni bir çift on denye nü ayakkabı verdi ve tırmanırken kırdığı tırnağını törpüledi.

Ama Bianca'nın tiksindiği Charis'in elbisesi konusunda kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu. Elbisenin önü ağaçtaki yosunlardan dolayı yeşil bir balçıkla kaplanmıştı, etek ucunda dallardan kaynaklanan küçük sökükler vardı ve beyaz taytı ile ayakkabıları artık beyaz değildi. Ama Charis bunu umursamıyor gibiydi - aslında kendinden son derece memnundu, ne kadar yükseğe çıktığını görüp görmediğimizi soruyor ve kurtarılmaya hiç ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Bianca'nın çocukken nasıl biri olduğunu ve Charis'in büyüdüğünde nasıl biri olacağını düşünmeden edemedim. Henry'nin annesi için biraz üzüldüm ve Bianca'nın kendisi için biraz daha az üzüldüm.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bianca. "Peki ya fotoğraflar?"

Maddy dedi ki, 'Bırakın olduğu gibi gitsin. Onur nişanı. Kendi düğün gününde anlatacağı harika bir hikaye olacak. İnsanlar onun ihmalkar bir annesi olduğunu düşünse de umurumda değil.

Bianca'nın ağzı öfkeli bir Japon balığı gibi birkaç kez açılıp kapandı ama gerçekten söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve başka düzenlemeler yapacak zamanı da yoktu.

"Hepimiz hazır mıyız? Maddy sordu. "Emin misin? Daha fazla drama yok mu? Evet. O zaman gidelim, çünkü saat neredeyse ikiyi çeyrek geçiyor ve ben bu öğleden sonra evlenmeyi çok istiyorum.

Bundan sonra gün sorunsuz geçti - tabii ki olması gereken dışında. Maddy annesinin kolunda koridorda yürürken onu takip ettik ve Henry'nin sabahlık montları ve siyah beyaz çizgili fiçıları içinde gururlu ve gergin bir şekilde kardeşinin yanında beklediğini gördüğümde ve gelinin ne kadar güzel görüldüğünü gördüğünde yüzünün şaşkın bir sevince dönüşmesini izlediğimde büyük bir mutluluk hissettim.

Maddy'yi müstakbel kocasına ve papaza teslim edip yerimize oturduk ve tören düğünlerin her zaman olduğu gibi dokunaklı ve güzel olmasına rağmen dikkatimin biraz dağılmasına engel olamadım. Kış öğleden sonrasının vitray pencereleri yavaşça karartmasını izledim ve kiliseyi içeriden aydınlatan koronun seslerini dinledim.

Maddy dindar değildi, Henry de öyle ama Henry'nin ailesini memnun edeceği ve Maddy'nin de açıkça itiraf ettiği gibi kilisenin, özellikle de her köşeyi süsleyen çiçeklerle ve beyaz ve altın rengi cüppeleriyle papazın göz kamaştırıcı bir yer olması nedeniyle geleneksel bir tören yapmaya karar vermişlerdi. Ayrıca bazı açılardan biraz gelenekçi olan Henry, Anglikan evlilik ayininin sözlerinin şimdiye kadar yazılmış en güzel sözler arasında olduğunu düşünüyordu ve bunları Maddy'ye söylemek ve onun da kendisine söylediğini duymak istiyordu. (Yine de, memnuniyetle fark ettim ki, ona itaat edeceğine dair hiçbir söz vermemişti. Sanki Maddy hayatında hiç kimseye itaat etmiş gibi).

Ama bu neşeli ve ciddi olay devam ederken, birkaç yıl sonra şu anda vaat ettikleri şeyler hakkında ne hissedeceklerini merak ettim. 'Daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta' - Myles bu sözleri, ne kadar uzun zaman önce olursa olsun, karısı Sloane'a söylemiş olmalı. Kısırlık tam olarak bir hastalık değildi, ama onlar için herhangi bir hastalık kadar korkunç derecede acı verici olmalıydı.

Ve Henry'nin yaptığı gibi, Myles da diğer herkesi terk edeceğine ve yaşadıkları sürece gelinine sadık kalacağına söz vermiş olmalıydı. Benim yüzümden yeminini bozmuştu.

Bianca'nın her yönden ne kadar aldatıcı olduğunu bildiğim için komik ama onun anlattıklarından bir an bile şüphe etmedim. Ne de olsa Myles bana gerçeği yeterince anlatmıştı. Ve o boş, kavernöz dairede hissettiğim rahatsızlık ve geçicilik duygusu, Bianca dekorasyonu üzerinde sihrini konuşturduktan sonra bile, orada birlikte bir geleceğimiz olduğu hissine asla kapılmamam için yeterince güçlüydü. En az Oleg'in malikanesi kadar yapay bir yerd.

Birdenbire, günün sert ışığında, en iyi arkadaşımın en iyi arkadaşıyla evlenmesini izlerken, Myles'a aşık olmadığımı fark ettim. Bana karşı hissettiğini söylediği o derin bağı bile hissetmemiştim. Ona karşı hissettiklerim -ciddi bir şehvet duygusu dışında- daha çok bana kendimi nasıl hissettirdiğiyle ilgiliydi. Bu bir onaylamaydı: Birinin beni istediğine dair yeni, harika bir bilgi; arzulanmaya değer olduğuma dair.

Ve hayatımın içine düştüğü iç karartıcı bunalımdan sonra, onunla birlikte olmanın baş döndürücü heyecanını, uzun zaman sonra birini bulma umudumu neredeyse yitirmişken, dört gözle bekleyeceğim, sadece benim için olan bir şeye sahip olmanın heyecanını sevmiştim.

Şimdi bildiklerime göre bu oldukça boş bir şeydi.

Ve şimdi, ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Onu bir daha göremeyecektim: Bundan emindim. Onunla sevişmek anlamında değil, her şekilde. Ona söylemek konusunda ne yapacağıma ve Bianca'dan önce Sloane'a söyleyip söylemeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Bu fikir beni hasta edecekmiş gibi hissettirdi. Onun kim olduğunu biliyordum. Myles'ın ondan ilk bahsettiği andan beri, sosyal medyada onu saatlerce takip ettiğim zamandan beri biliyordum.

Ancak, son ilahinin açılış akoru orgdan yükselirken ve Molly beni şimdiki zamana geri döndürmek için kaburgalarımı delerken, bunun başka bir gün için bir karar olduğunu fark ettim, karşılaştığım çözülemez sorunların büyüyen dağına eklenecek bir karar.

Şimdilik, arkadaşlarımın arkamda olduğunu bilerek nedimelik görevlerimi elimden geldiğince yerine getirecek ve sonra da kafayı bulacaktım.

Ben de öyle yaptım. Berbat bir haldeydim. Ve sonuç olarak, daha büyük bir hata daha yaptım. Podcast'in içimde serbest bıraktığı kötü kızı suçluyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ertesi sabah hayatımda yaşadığım en kötü akşamdan kalmayla uyandım. Yalan yok. Üniversitede birinci sınıf haftasında, Maddy ile Zante'ye tatile gittiğimizde ya da son Colton Capital Noel partisinden sonra bile bu kadar kötü hissetmemiştim. Beynimin yerini kaynar peynir almış gibi hissediyordum ve gözlerimi açarsam yastığa sızacak ve ölecektim. Ağzımı açarsam hasta olacağımı biliyordum, o yüzden açmadım.

Yorganı başımın üzerine daha da çektim ve tekrar uykuya dalabileceğimi ve en kötüsünü kaçırabileceğimi umdum. Ama sonra, önceki günün ve gecenin anıları hırpalanmış kafamı istila etmeye başladı ve her biri *Damızlık Kızın Öyküsü*'ndeki Lydia Teyze'nin sığır sopasıyla bana saldırması gibi geldi.

Resepsiyondan sonra çadırda durduğumu, Henry'nin birkaç üniversite arkadaşıyla sohbet ettiğimi ve garsonların ellerinde şampanya şişeleri ve kanepe tabaklarıyla etrafımda döndüklerini hatırlıyorum, ama nasıl olduysa tüm şampanyaları almış ve tüm yiyecekleri kaçırmıştım.

Yemeğe oturduğumu hatırlıyorum, ancak aç olma aşamasını geçmiştim ve sadece içmeye devam ettim. Sanki ne zaman mantıklı davranıp su içmeye karar versem, birisi

bardağımı doldururdum ve bunu bitirmeye karar verirdim ve *sonra* ama bu hiç gerçekleşmedi.

Lonestar'ın 'Amazed' şarkısının açılış akorlarını duyduğumu ve Maddy ile Henry'nin ilk danslarını yaparken, bir çiftin olabileceği kadar mutlu ve aşık göründüklerini görmek için acele ettiğimi hatırlıyorum. Molly'yi tuvalete sürüklemek zorunda kaldığımı hatırlıyorum, böylece beni seven birine asla aşık olamayacağım ve sonsuza kadar bekar kalacağım hakkında biraz ağlayabilecektim ve onun sırtımı sıvazladığını ve bana doğru zaman geldiğinde bunun olacağını söylediğini hatırlıyorum, orada benim için biri vardı, sadece sabırlı olmalıydım ve yeni insanlarla tanışmaya çalışmaya devam etmeliydim ya da kim bilir, hayatımın aşkı başından beri orada, burnumun dibinde bile olabilirdi.

Marquee'nin sıcaklığını aniden aşırı sıcak hissettiğimi, biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımı, yıldızların altında durup soğuk nefes aldığımı ve biraz daha iyi hissetmeye başladığımı hatırladım.

Tanıdık bir sesin 'Seni bulmaya geldim' dediğini hatırladım. Sadece sana ne kadar güzel göründüğünü söylemek istedim' dediğini ve Kötü Kız'ın sözlerinin aklıma geldiğini ve muhakeme yeteneğimin kadar zayıfladığını hatırladım ki gerçekten de 'Evet! Belki de budur!'

Bir mutluluk ve berraklık dalgası hissettiğimi, içeri girip dans ettiğimi ve dans ettiğimi, sonra Maddy ve Henry'nin pastayı kestiğini ve zengin, meyve yüklü tatlılık diliminin şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey olduğunu ve açlıktan bunaldığımı ve saat onda akşam konukları için servis edildiğinde iki pastırmalı sandviç yediğimi, ancak o zaman bile çok az, çok geç olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum.

Maddy'nin bir sandalyenin üzerinde durduğunu ve Henry'nin tüm erkeklerin cesaretlendirici çığlıkları arasında jartiyeri kalçasından çıkardığını ve kimin yakaladığını gördükten sonra kalabalığa katıldığını hatırladım.

etrafındaki kadınlar ve onun buketini yakalayan kişinin ben olmam gerektiğinin çok ama çok önemli olduğunu düşünmem, Molly'den önce davranmam ve sonra kendimi suçlu hissedip çiçeği ona vermem.

Telefonuma baktığımda saatin on bir olduğunu gördüğümü ve bir gece önce kullandığım boş odada uyumak yerine son trenle Londra'ya dönmemin daha da önemli hale geldiğini, Chloë'nin beni vazgeçirmeye çalıştığını, çok fazla içtiğimi ve tek başıma güvende olamayacağımı söylediğini ve yanımdaki uzun boylu, takım elbiseli figürün 'Merak etme, Charlotte'u eve götüreceğim' dediğini hatırlıyorum.

Waterloo'ya giden neredeyse bomboş treni, vagonda yalnız olduğumuzu, montumu almak için eve dönmediğim için soğuktan titrediğimi, onun da üşümüş olmasına rağmen ceketini çıkarıp omuzlarıma sardığını hatırlıyorum. Ve kısa bir süre sonra beni öpmeye gittiğini fark ettim ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Ve öpücüğü hatırladım. Her ayrıntısını. Gözlerimi açtığımda bana o kadar yoğun bakıyordu ki göz kapaklarımı tekrar indirdim ve kendimi o anın içinde kaybettim. Ağzı benimkinin üzerindeydi, Myles'ın ağzının hissettirdiğinden çok farklıydı. Saçları, elimi içine gömdüğümde kalın ve yumuşaktı. Öpüşmenin bittiğini ve birbirimize şaşkın gülümsemelerle baktığımızı hatırladım.

Ve bu kadardı. Gecenin geri kalanı bulanıktı. Sonrasında eve Uber'le dönmüş olmalıyız - ya da belki de dönmedik, belki gece metrosuna, Overground'a ya da otobüse falan bindik. Hiçbir fikrim yoktu: her şey boştu. Eve varmış, kendimizi içeri atmış ve yatmış olmalıyız. Dişlerimi temizlememiş ya da makyajımı çıkarmamıştım, ağızımdaki iğrenç tat ve sakız gibi olmuş gözlerim sayesinde bundan emindim.

Ama en azından evdeydim, yatağında güvendedim.

Yatağım. Bekle. Bir Şeyler doğru değildi. Oda yanlış kokuyordu - tanıdık ama yanlış. Başım zonklayarak gözlerimi biraz açtığımda, yüzümü örten yorganın üzerinde benim beyaz yorganımın değil, koyu mavi bir örtünün olduğunu gördüm. Bacaklarımı deneysel bir Şekilde yatağın diğer tarafına doğru uzattım ama orada kimse yoktu. En azından bu da bir Şeydi.

 steksizce gözlerimi açtım ve doğrudum.

"Günaydın Charlotte," dedi Adam. Masasında oturuyordu, önündeki bilgisayar ekranı yanıp sönen kodlarla canlıydı. Duş almıştı - kullandığı deodorantın kokusunu alabiliyordum - kot pantolon ve kazak giymişti. Yanında bir fincan çay ve tost kırıntılarıyla dolu bir tabak vardı. Ve sanki burası onun için dünyadaki en normal yermiş gibi kucağına kıvrılmış olan Freezer'dı.

Adam gülümsedi ve tıpkı Bond filmindeki kötü adam gibi görünen kedinin beyaz tüylerini okşadı.

'Hasta olacağım' dedim ve koşarak tuvalete gittim.

Adam. Adam ve ben.  p ş yoruz! Dolu dolu  p şmek. Lizbon'daki leopar adamı  pt ğ m gibi  p şmek. Banyoda yere yayılarak yatarken anılar kafamın içinde dönüp duruyordu.

Birkaç iğrenç dakika sonra yavaşça ayağa kalktım. Oda lunaparktaki bir eğlence evi gibi yana doğru yatıyormuş gibi hissettirdi, ama sonra sabitlendi ve tekrar kusmayacağımdan makul ölçüde emin olmaya başladım. Dişlerimi temizledim ve aynada yüzüme hüzünle baktım.

Hiç de hoş bir görüntü değildim. Molly'nin d n ağlayarak profesyonelce uyguladığı makyaj malzemesi cildimin pul pul yerlerde h l  . Gözlerimin altında koyu siyah lekeler vardı. Saçlarımın bir kısmı h l  tepede toplanmıştı.

ve kısmen dađınık tutamlar halinde ařađı dūřuyordu, hala iđnelerle tutturulmuř ve spreyle sertleřmiřti.

Ama tūm bunlar sadece detaydı. En ōnemli řey, ki bu da bana "İřeyen insanları koruyan tanrı her kimse, sana teřekkūr ederim," diye mırıldanmama neden oldu, hālâ sutyenimi, pantolonumu ve taytımı giyiyor olmamdı. Adam'la seviřmiř olsaydım, bunu sūtyenim hala ūzerimdeyken yapmıř olabileceđimi ve muhtemelen daha sonra pantolonumu deđiřtirmiř olabileceđimi dūřundūm. Ama taytı deđil. Tayt kesin kanıttı. Onu ve ya o ya da ben nedime elbisemi çıkarmıřtık - yatak odasının zemininde buruřuk bir yıđın halinde yattıđını gōrdūđūmū hatırlıyordum - ama aramızdaki saçmalıklar daha ileri gitmemiřti.

"Oh, Tanrı'ya řūkūr," dedim. Adam'la seks yapmadığımın ve bir ergen gibi bayılmadığımın farkına varmamın yanı sıra bolca hasta olmam da kendimi ōlūmden çok daha uzak hissetmeme neden oldu. On dakika boyunca ōzenle -ve acı çekerek- salarımdaki toka ve tutama ormanını temizledim ve ardından birkaç pamuğu gōz makyajı temizleyicisine batırıp kalan rimelimi özdūm.

Sonra uzun, kaynar sıcak bir duř aldım ve neredeyse insan gibi hissederek ıktım. Ūzerime bir çift tayt ve bol bir eřofman geçirdim ve yapmamız gerektiđini bildiđim konuřmayı yapmak için Adam'ın odasına geri dōndūm.

Hālâ bilgisayarın başındaydı, Freezer hālâ kucağında tūylū beyaz bir su birikintisi içindeydi. Őnce bu meseleyi ele aldım; ne kadar sıkıntılı olsa da konuşması diğerinden daha kolaydı.

"Adam," dedim sesimdeki yalpalamayı bastırmak için kendimi zor tutarak. "Luke ve Hannah'nın kedisiyle ne yapıyorsun?"

"Kimin kedisi? dedi Adam. 'O benim. Beni evlat edindi. Bir gūn içeri girdi, ben de ona biraz ton balıđu verdim ve burada kaldı. Ona Ethereum adını verdim.

"Adam... O senin değil. Adı Freezer ve yan dairede yaşayan ifte ait. Onun için endişelenmekten deliye döndüler. Posterler falan astılar.'

Adam mulish görünüyordu. 'O benim. Benimle yaşıyor. Eğer yan dairede yaşamak istiyorsa, neden gitmiyor?

"Kedi psikolojisi hakkında derinlemesine bilgi sahibi olduğumu iddia edemem," dedim. 'Ama ton balığının bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Ve her neyse, o gidiyor. Luke bir eve geldiğini ve sonra tekrar minibüse bindiğini söyledi.

'Ona çok iyi bakamıyorlar. Aksi halde gitmezdi. Burayı seviyor. Biz dostuz.'

Bir hüzünle Adam'ın gerçekte kaç arkadaşı olduğunu merak ettim.

"İnsanların kedilerini öylece alamazsın," dedim geldiğince makul bir şekilde. 'Bu doğru değil. Ayrıca burada evcil hayvan beslememize izin verilmiyor. Kira kontratımızda var.

Adam kaçamak baktı. Belli ki bunu çok iyi biliyordu. 'Burada olduğunu kimse bilmiyor. Sen bile bilmiyordun.

Adam'ın zemininde boş kseler gördüğüm zamanları, geceleri duyduğum ve fare olduğunu sandığım koşuşturma seslerini, mutfak dolabında istiflenmiş ton balığı konservelerini düşündüm. Beynimi sadece beş saniye kullanmış olsaydım, bunu zebilirdim. Ama bulamadım.

'Onu geri götürmek zorundayız,' dedim ona. 'Eğer emlakçılar bir inceleme yaparlarsa ve onu burada bulurlarsa, bizi evden atarlar. Onun sizin kediniz olmadığını boş verin.

"Yine de olmak istiyor," diye ısrar etti Adam. Freezer'ı kulağının arkasından kaşıdı ve kedi iki renkli gözlerini açtı, kocaman esnedi ve mırlamaya başladı, başını Adam'ın eline yasladı ve pençelerini dizlerine geçirdi. Kendimi çok kötü hissettim, sanki bir çocuğu ailesinden koparıyormuşum gibi. Ama kendime hatırlattım, bu ocuk

Zaten iki sevgi dolu ebeveyni vardı ve muhtemelen Stockholm sendromunun kedilerdeki karşılığını sergiliyordu.

Dedim ki, 'Adam, Tanrı aşkına. Hıyarlık etme. Akşamdan kalmayım, erkek arkadaşım sandığım adamın başkasının kocası olduğunu öğrendim ve artık bir işim yok. Bir kedi için bana dert yanarak hayatımı daha da kötüleştirme.

Adam dehşetle baktı. Ayağa kalktı ve Freezer kucağından atlayıp sitemle ona bakmaya başladı. 'İşini mi kaybettin? Neden?

"Bilmiyorum. Ama açığa alındım, avukatlar Pazartesi günü bana bir mektup gönderecekler ve sonunda beni işten atacaklar. Yani şu anda başımda gerçekten çok fazla iş var.

Tabak. Bu kelime bana açlıktan öldüğümü fark ettirdi. Bu karmaşayı çözer çözmez The Daily Grind'e gidecek ve bana satabilecekleri en büyük kızartmayı sipariş edecektim.

"Çok üzgünüm Charlotte," dedi Adam. Bu korkunç. I-'

"Evet, şey," diye araya girdim. 'Hadi gel. Freezer'ı sahiplerine geri götürüyüm, sonra da gidip kahvaltı ederiz.

"Tamam. Sanırım.

Freezer'ı kucağına alıp sevdi ve kedi yeniden mırlamaya başladı. Adam yüzünü beyaz kürküne gömdü ve ağladığından ya da ağlamaya başlamak üzere olduğundan emindim.

Luke ve Hannah isteyken gün içinde gelip sizinle oturmaması için hiçbir neden yok," dedim. "Arkadaşlıktan hoşlanacağını umuyorum. *Sen de öyle.*

"Gerçekten mi? Sence aldırılmazlar mı?"

Bundan şüpheliyim. Onu sahte bir şekilde hapsedtiğinizi söylemediğim sürece sorun yok. Onu kulübede bulduğumuzu falan söyleyebilirim.

"Gerçekten mi? Teşekkürler, Charlotte.'

"Bir şey değil. Sonra ekledim, 'Ama artık ton balığı yok. Ve her akşam saat altıda onu dışarı atacaksın. Tamam mı?'

Adam dedi ki, 'Peki. Sen öyle diyorsan.

Adam! O senin kedin değil. Ciddiyim. Ton balığını bırak ve onu gece boyunca odanda tutma, yoksa Hannah'ya onu kaçırmaya çalıştığını söylerim ve muhtemelen onu cezalandırırlar. Ya da evinizi taşıyın, yan tarafta kedi kaçırın birinin olmadığı bir yere.'

"Sence bunu yaparlar mı?

Elbette yapmadım ama kendimi suçlu hissetmeme rağmen yalanımı sürdürdüm.

"Olabilir. Ve sonra onu bir daha asla göremezsin.

"Peki," dedi Adam. "Al onu.

Freezer'ı bana verdi. Kediler hakkında pek bir şey bilmem ama bu alışılmadık derecede yumuşak başlı bir hayvana benziyordu. Kollarıma sokuldu, kendini ters çevirdi ve tekrar mırlamaya başladı ve ben de "Awww!" dedim. Gerçekten çok .

"Hadi o zaman, Dondurucu," dedim. 'Seni eve, anne ve babanın yanına götürelim.

Kızıl saçları birbirine karışmış olan Hannah, sabahlığı, pofuduk terlikleri ve yüzünde pazar uykusundan uyandırılan insanların sahip olduğu hafif sinirli ifadeyle kapıyı açtı. Kedisini görür görmez bu ifade değişti ve şaşkın bir sevince dönüştü.

'Aman Tanrım,' diye nefes nefese kaldı. 'Onu bulmuşsun! Neredeydi o?

Hazırladığım hikayeyi anlatmak için ağzımı açtım ve sonra bunu yapamayacağımı fark ettim - sadece yalan söylemek yanlış olduğu için değil, aynı zamanda Freezer birkaç haftadır zor şartlarda uyuyan bir kedi için çok iyi beslenmiş ve parlak görüldüğü için.

"İçeri gel," dedi Hannah. 'Eve döndüğüne inanamıyorum! Onu çok özledik. Luke başka bir kedi almamız gerektiğini söylüyordu ama ben

Ona ne olduğunu öğrenene kadar yapamazdık. Ve şimdi burada.'

Freezer'ı teslim ettim ve Hannah'yı içeri kadar takip ettim. Onu mutfığa götürdü, yere yatırdı ve bir kâseye kedi bisküvisi doldurdu. Freezer onları kokladı ve sonra Hannah'ya açıkça "Bu da ne böyle?" diyen bir bakış attı.

Yüzümü buruşturarak açıkladım. "Korkarım ton balığı yemeye alıştı. Ve sonra ona tüm hikayeyi anlattım.

Beni rahatlatmak için güldü. 'Yaramaz çocuk! Freezer'dan bahsediyorum, ev arkadaşınızdan değil. Yine de onun ne demek istediğini anlıyorum, sık sık gün içinde yalnız kaldığından endişeleniyorduk. Kediye kastediyorum...'

"Aslında Adam'ın da öyle olduğunu düşünüyorum. Evden çalışıyor ve birbirlerine arkadaşlık ediyorlar. Düşündüm de, eğer senin için bir sakıncası yoksa, belki ara sıra bize gelebilir ve birlikte takılabilirler.

Hannah'nın gözlerinin kenarları kırıştı. "Birlikte Xbox oyunları mı oynuyorsunuz?

'Evet, taşaklarını kaşırken. Bu tür şeyler.'

"Aşk hayatları hakkında konuşmazlar, sadece "Kadınlar!" derler ve kafalarını sallayıp gözlerini devirirler.

"Sonra da "Peki, QPR'ın Cumartesi günü Forest karşısındaki şansını nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sorun.

Hannah bir kahkaha patlattı. "Bana mantıklı geldi.

"Ama ona artık Freezer'ı besleyemeyeceğini ve sokağa çıkma yasağı koyması gerektiğini .

"Anlaştık," dedi Hannah. Sonra yüzündeki gülümseme eridi. 'Freezer'ın ev arkadaşınla birlikte olduğunu söylediğinde önce diğerini kastettiğini sandım. Uzun boylu sarışın kızı.

"Tansy," diye cevap verdim. 'Hayır, kesinlikle suçlu değil. Bugünlerde çok sık eve bile gelmiyor. Birlikte çalıştığım bir adamla görüşüyor ve

Haftada üç ya da dört gece onun evinde. Sadece birkaç ay içinde sıfırdan bir milyona çıktı.

"Doğru, tamam. Sadece garip bir şey vardı... Kahve ister misiniz?"

Çok zahmetli olmayacaksa bir tane istediğimi söyledim ve ciddi görünümlü çekirdekten fincana makinesini çalıştırmasını, iki kalın porselen fincanı espresso ile doldurmasını, sütü köpürtmesini, bir tabağa biraz kıymalı turta koymasını ve hepsini ön odaya taşımasını izledim.

'Oh, vay canına,' dedim. 'Noel kesinlikle buraya inmiş.

Altın ve gümüş ışıklarla parıldayan, süslerle dolu, havayı kokusuyla dolduran kocaman, gerçek bir ağaç vardı. Oda derli toplu değildi; sehpanın üzerinde kitap ve dergilerin yanı sıra ambalaj kâğıdı ruloları ve kurdeleler vardı. Kanepe örme örtüler ve çeşitli yastıklarla doluydu ve rastgele bir Noel kartları taburu şöminenin üzerinde birbirlerini itip kakmakla tehdit ediyordu. Ama aynı zamanda, Kirstie Allsopp'un acelesi varken tasarladığı gibi hem sade hem de zarif görünüyordu.

"Bu bizim birlikte geçirdiğimiz ilk Noel," dedi Hannah. "Bunu düzgün bir şekilde yapmak istedik.

Bana bir fincan kahve uzattı ve ne kadar aç olduğumu tekrar hatırlayarak kabul ettiğim bir kıymalı turta ikram etti.

Dondurucu şöminenin önüne oturdu, soğuk kütüklere öfkeyle baktı ve yüzünü yıkamaya başladı.

Sonra Hannah, 'Demek ev arkadaşın. Tansy. O iyi mi?'

Gözlerimi kırdım. 'Ne? Evet, bildiğim kadarıyla o iyi. Onu birkaç gündür görmedim çünkü bir düğündeydim ve işler biraz çılgıncaydı. Ama Renzo Noel için İtalya'ya gidiyor ve bana planlarımız hakkında mesaj atıyor.

chipolata sosisleri ve seçim kutuları ve birkaç arkadaşıyla televizyon karşısında prosecco içmek.

Tamam. Bu iyi bir şey. Sadece birkaç hafta önce olan bir şey. Luke polisi aramam gerektiğini söyledi ama ben aramak istemedim. Bazı şeylere aşırı tepki verme eğilimindeyim ve aptallık ettiğimi düşündüm. Ama biraz daha düşündüm ve her seferinde "Hayır, hala garip" diyorum.

Travis, diye düşündüm. Bu Travis'le ilgiliydi. Ağzım bir anda yediğim kıymalı turtadan çok daha kuru bir hale gelmişti.

Yutkundum ve biraz kahve içtim. "Devam et.

"The Daily Grind'e bir adam geldi," dedi Hannah. "Bunu getirdi.

Kanepenin arkasını karıştırıp buruşuk bir Selfridges çantası çıkardı ve içinden lacivert kaşmir bir eşarp aldı. Yeni değildi ama eski de değildi. Asla istemeyeceğiniz diğer eşyaları karıştıracak vaktiniz varsa bir hayır kurumunda bulmaktan mutluluk duyacağınız bir şeye ya da Çin'den gelen sahte ürünleri ayıklamaya üşenirseniz eBay'de yirmi sterline alabileceğiniz bir şeye benziyordu.

"Ben orada değildim," diye devam etti Hannah. 'Queenswood ilkokulunda öğretmenim. Bilirsiniz, station'un diğer tarafında. Bazen akşamları Luke'a yardım ediyorum, eğer not vermekle meşgul değilsem ya da geç saatlere kadar toplantılarda falan değilsem. Evde tek başıma olmayı sevmiyorum. Ama o gece öyleydim, bu yüzden erkenden yattım ve ertesi gün Luke bana bunu gösterdi.

"Ne yani, Tansy'ye ait olduğunu mu düşündü?

Bu doğru. Görünüşe göre adam, siz üçünüz oradayken ilk pizza akşamımızda olduğunu ve kızın eşarbı sandalyesinin üzerine bıraktığını ve onun da aldığını söyledi. Sadece Luke bunun garip olduğunu düşündü çünkü her şeyden önce, böyle bir şey olursa, her neyse onu

değil mi? Eve götürüp haftalar sonra geri getirmezsın. İkincisi, Luke adamı daha önce hiç görmediğine yemin edebileceğini söyledi ve yüzler konusunda inanılmaz bir hafızası var. Ama ev arkadaşınızı tarif etti, tarihi ve her şeyi biliyordu. Luke onun yan komşumuz olduğunu ve atkıyı bırakacağını söyledi, adam da teşekkür etti ve atkıyla birlikte bir not bıraktı, belki arayıp geri aldığını söylemek ister diye. Biz de bunun son olacağını düşündük.

'Kaşmir bile olsa bir eşarp için bu kadar zahmete girmek çok fazla' dedim.

"Biliyorum, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, bunu tamamen unutmuştuk. Bu yüzden bırakmadık. Çok meşgulüz, görüyorsunuz. Ve geçen gün Luke bana evinizin önünde dolaşan bir adam gördüğünü söyledi. Luke onu işten eve kadar takip etmiş olabileceğini düşünüyor.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu cidden ürkütücü.

Gerçekten öyle. Dediğim gibi, bu tür konularda biraz paranoyak biriyimdir. Eski sevgilim... Her neyse, Luke'a aptallık ettiğimi ve kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını söyledim, çünkü adamın tek yaptığı birinin geride bıraktığı bir parça giysiyi iade etmektir.

Dedim ki, 'Bu eşarp Tansy'nin değil. Daha önce hiç görmedim. Olsaydı bile o gece takmıyordu. Hava hala çok sıcaktı, hatırladın mı?'

"Yani bu adam - onun eski sevgilisi, değil mi? - Daily Grind'e geldiğini öğrenmiş ve onu bulmaya çalışmak için özellikle satın almış olmalı.

Birbirimize baktık. Hannah ayaklarını kanepeye uzattı ve kollarını dizlerine dolayarak rahatlamak istercesine dizlerine sarıldı. Geçmişinde onu bu kadar endişelendirecek ne olduğunu merak ediyordum ama Travis'in eski erkek arkadaşı olduğu varsayımını düzeltmeyecektim.

Dedim , 'Ama nasıl olur da...'

"Orada olmasaydı kafeden ve pizza gecesinden haberdar olur muydu?" diye bitirdi Hannah. "Sanırım tahmin edebilirim.

Sabahlığının cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç dakika sonra bana uzattı. Ekranda bir YouTube videosu vardı ve o gece yan masamızda oturan menekşe saçlı güzel kızı kameraya doğru konuşurken gösteren bir karede duraklatılmıştı. Arkasında, oldukça net bir şekilde, elinde bir kadeh şarapla gülen Tansy'yi görebiliyordum.

"Arkadaşının YouTube kanalı mı var?"

Bu doğru. Adı Gemma Grey ama YouTube'da ona SparklyGems deniyor. Beş milyondan fazla izleyicisi var. Eğer adamın genç bir kızı varsa, büyük ihtimalle Gemma'nın kanalını izliyordur.

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Tabletine dalmış genç bir kız hayal ettim ve babası ne izlediğini kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyordu. Belki de babasını sadece hafta sonları gören küçük bir kızdı, bu yüzden babası internette kendi eğlencesini aramak için birçok gece yalnız kalıyordu. Hissettiği tanıma şokunu hayal ettim - "Bu o!" - geri dönüp videoyu nasıl bulduğunu ve daha sonra, kızı yattığında veya annesiyle eve döndüğünde tekrar nasıl izlediğini. "Bu *kesinlikle* o! Ve Gemma'nın farkında olmadan arkadaşlarının işini desteklemesinin onu nasıl Tansy'ye götürdüğünü.

Dedim ki, 'Tansy'ye ne olduğunu anlatacağım. İstersen atkayı bir hayır kurumuna götür. Onu tekrar görürsem polisi arayacağım.

'Tamam. Ona ait olmadığından eminsen, okulun kermesine koyarım. Ama yanında bir not vardı. Onu almalısın.'

Bana küçük bir zarf uzattı, kanepelerinin arkasına sıkıştırıldığı için köşeleri hafifçe kıvrılmıştı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu.

Hannah'ya veda edip mutlu Noeller diledikten sonra yandaki kapıya geri döndüm, içeri girdim ve merdivenlerden Adam'ın odasına çıktım. Hâlâ masasında oturuyor, anahtar tahtasının üzerinde kambur duruyordu - bu pozda neredeyse her gününü ve gecenin çoğunu geçirdiğini fark ettim. Freezer'ın onu sevmesine şaşmamalı: saatlerce aynı yerde oturan - sadece ton balığı dağıtmak ve gece atlama oyunları oynamak için hareket eden - sıcak bir insan, kedilerin nirvanası olmalıydı.

Adam merdivenlerdeki ayaklarımı duyamayacak kadar yaptığı işe dalmış olmalıydı, çünkü birkaç dakika boyunca beni hiç fark etmedi, sadece tıklamaya devam etti. Kod yazmıyordu, fark ettim, Bianca'nın düğün planlama grubumuz için kullandığı mesajlaşma sistemi olan Slack'te paylaşım yapıyordu.

Bir önceki gece aramızda ne olduğu -ve ne olmadığı- hakkında bir konuşma yapmamız gerekecekti ve bu şimdi de olabilirdi. Kötü Kız benim yerimde olsaydı ne yapardı diye merak ettim. *Direkt içeri girer ve ne hissettiğini söylerdi.* Ben ağzım kuruduğu için öyle yaptım.

"Hey," dedim.

Adam sanki sokulmuş gibi sıçradı ve sandalyesinde dönerek yazmakta olduğu sekmeyi kapattı.

"Selam Charlotte. Gerçekten de kızarmıştı, sanki onu Pornhub'da yakalamışım gibi telaşlı ve suçlu görünüyordu.

"Sorun ne?" "Hiçbir şey. Ben sadece...'

Sonra beni şaşırtarak ayağa kalktı ve kollarını bana doladı.

"Charlotte," dedi saçlarıma doğru. Sıcak nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum ve hareket etmeyi çok istiyordum. "Dün gece. Sen...'

"Çok, çok sarhoş.

Güldü. 'Evet, öyleydin. Gerçekten çok tatlıydın. Yatağımın üzerinde yan yatmış, ayakların yerde uyuyakalmıştın. Ayakkabılarını çıkardım ve seni çevirip yorganı üzerine örtmeyi başardım, sonra da yatağında uyudum. Umarım sakıncası yoktur. Çarşaflarını yıkayacağım.'

Kızgın insanları koruyan Tanrı'nın fazla mesai yaptığını düşündüm.

"Hiç umurumda değil," dedim, kendimi kucağından bırakıp ona bakarak. "Düşündüm ki...

Adam yine kızardı. "Bunu asla yapmam. Yani, sen uyanık bile değildin. Ve uyanık olsaydın bile, beni istediğinden emin olduğunu bilemezdim... bilirsin işte.

Biliyorum. Ve teşekkürler, sanırım. Terbiyeli olduğun için. Ve beni eve sağ salim götürdüğün için.'

Ondan uzaklaştım ve yatağa oturdum. O da oturdu ve elimi tuttu.

Dedim ki, 'Yine de böyle . Özür dilerim' dedim. "Ne

için üzgünsün? Sen yanlış bir şey yapmadın ki.

Kahretsin, diye düşündüm.

"Bak, Adam. Benden hoşlanmıyorsun bile. Tansy'den hoşlanıyorsun. Sadece aptalca bir sarhoşluktu-'

"Ben ne? Sonunda elimi bıraktı -aslında sanki kızgınmış gibi bıraktı. Avucumu tozluklarıma silme dürtüsüne direndim. 'Hayır, istemiyorum! O gerçekten çok güzel, belli ki, ama sen farklısın. Sen özelsin.

Ama benden nefret ediyorsun. Benimle hiç konuşmuyorsun bile. O gece üçümüz dışarı çıktığımızda bana bakmaya bile zor dayanıyordun. Gerçekten tek zaman, bana benim kötü olduğumu düşündüğünü söyledin.

Adam elini saçlarının arasından geçirerek koyu renk saçaklarını başının üzerinde geriye doğru taradı. Saçları hemen tekrar aşağı döküldü. Tekrar elime uzandı ama sonra fikrini değiştirdi ve yüzgeçlerini kucağında birbirine doladı.

"Kadınlarla aram pek iyi değildir. Birinden hoşlandığımda bunu gösteremiyorum. Dilim tutulur. Ben de dün geceye kadar benden hoşlanmadığını sanıyordum.

. *Hayır, hayır, hayır, durdur şunu.*

"Adam, dediğim gibi, dün gece için gerçekten üzgünüm. Yanlış anladım. Kızgındım ve aşırı duygusaldım. Düğünler insanlara bunu yapar, hayatınızda benim başıma gelen onca şey olmasa bile. Bu bir mazeret değil. Seni öpmemeliydim.'

"Tamam. Adam kaşlarını çattı, sonra doğrudan bana baktı ve beyaz, düzgün dişlerini gösteren, ağzının iki yanında loşluklar belirmesine ve gözlerinin köşelerinin kırışmasına neden olan tatlı, nazik bir gülümseme takındı. Gözlerini daha önce hiç fark etmemiştim: çok koyu bir maviydi. Prova yemeğinde (ve tabii ki düğün resepsiyonunda) gördüğüm şeyi tekrar gördüm: Adam kendi tarzında oldukça ateşliydi. Ne yazık ki ikimiz için de, hissettiğim tüm kimya için yanımda oturan C-3PO da olabilirdi.

"Hiç gibi davranamaz mıyız?" "Yani baştan mı başlayalım?"

'Evet,' dedim, sonra aceleyle ekledim, 'Ev arkadaşı olarak. Hatta belki arkadaş olarak.

"Anlıyorum. Benim senin hakkında hissettiklerimi sen benim hakkımda hissetmiyorsun'.

Bir saat önce Freezer'a bakamayacağını söylediğimde hissettiğim kadar suçlu hissederek, 'Hayır, Adam' dedim. Sadece istemiyorum. Özür dilerim." dedim.

Ben ayağa kalktım, o da kalktı. Bir an için ona sarılmayı düşündüm ama sonra bunun işleri daha da zorlaştıracığını düşündüm.

Daha da kötüsü.

"Ben yemek almaya gidiyorum, sen de gelmek ister misin? Ben önerdim. "Olmaz. Yapacak işlerim var.

"Tamam. Sonra görüşürüz.

Odadan çıktım ve bir anlık tereddüitten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Hemen ardından Adam'ın sandalyesinin ahşap zemin üzerinde gümürdeyerek ilerlediğini ve ardından klavyesinin hızlı tıkırtılarını duydum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Merhaba ve Sorry Not Sorry'ye tekrar hoş geldiniz. Bugün flört etmenin en az hoş olan yanlarından biri hakkında konuşacağım. Başlangıçta, birinin size göre olmadığına karar verirsiniz - ya da tam tersi - bitirmek oldukça basittir. Bazı insanlar hayaletleşmenin iyi bir şey olduğuna inanıyor - daha önce de söylediğim gibi ben onlardan biri değilim - ve çok erken aşamalarda, belki bir randevudan ya da Tinder'da birkaç mesajdan sonra, sadece silebilir, engelleyebilir ve görmezden gelebilirsiniz. Ya da benim tercih ettiğim şeyi yapabilirsiniz; kibar ve nazik bir mesaj göndererek bunun sizin için işe yaramadığını ve bu işi bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz. Elbette bazı insanlar - özellikle de bazı erkekler - bunu pek iyi karşılamaz ve tartışmaya kalkışır. Eğer bu olursa - neden, o zaman engeller, siler ve görmezden gelirsiniz.

Ancak, yolun biraz ilerisinde, biriyle birkaç randevunuz olduysa, hatta belki geceyi onunla geçirdiyseniz ve sizin için işe yaramadığına karar verirsiniz, o zaman her şeyi iptal etmek biraz daha zorlaşır. Bu yüzden kendinizi hazırlayın, çünkü bugün bitirmek hakkında konuşacağız.

O Pazar gününün geri kalanını ve ertesi Pazartesi gününün çoğunu yatakta geçirdim, sadece yolun yukarısındaki M&S Simply Food'a gidip rastgele atıştırmalıklar almak için çıktım. Planım, gidip M&S Simply Food'da oturmaktı.

Daily Grind'e gidip akşamdan kalmalığımı domuz eti ve muhtemelen bir Bloody Mary ile tedavi ederken bir yandan da yetişkin ve medeni bir şekilde gazeteleri okuyordum ama nedense insanların arasında olmaya tahammül edemiyordum. Bir podcast dinlemeye çalıştım ama neşeli tonu beni sadece rahatsız etti.

Chloë ve Molly'den gelen mesajlara evet, iyi olduğumu, hayır, Adam'la sevişmediğimizi, evet, çantamı hafta içinde Chloë'nin evinden alacağımı, evet, düğünün harika geçtiğini ve hayır, Bianca'dan daha büyük bir kaltakla hiç tanışmadığımı söyledim.

Tansy'den gelen mesaja cevap verdim, Renzo ile birlikte Zürih'ten eve dönüyorlardı, karda Noel pazarlarını keşfediyorlardı ve bu çok şaşırtıcı ve çok romantikti, bu gece evde olur muydum? Geleceğimi ama çok yorgun olduğumu ve saat dokuzda uyumayı planladığımı, görüştüğümüzde bana her şeyi anlatması gerektiğini söyledim. Ona işten, Adam'dan, Freezer'dan ya da Travis hakkında öğrendiklerimden bahsetmedim - muhtemelen doğru ruh halinde olmadığını düşündüm ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Sonra Netflix'te *The Crown*'ın neredeyse tamamını izledim, sadece uykuya daldığımda ve bazı bölümlerini kaçırdığımda durdum.

Ama uyumadan önce Myles'a mesaj attım.

Ertesi gün gerçekten çok garipti. Alarmım her zamanki gibi yedide çalmadı; hiç çalmadı. Yatağıma uzandım, uykuya dalıp çıktım ve hayatımda ne halt edeceğimi merak ettim. Hiçbir iyimserlik ya da amaç hissetmiyordum ve Noel'e sadece bir hafta kalmış olmasına rağmen kendimi bir nebze bile şenlikli hissetmiyordum. Sonunda kapı tokmağının sesini duyunca kalktım ve cevap vermek için pijamalarımınla aşağı indim.

Adamla gününü geçirmeye giderken diğer yöne doğru poz vermesi beni neşelendirmedi, çünkü kapının çalınmasının ne anlama geldiğini biliyordum.

Postacı 'Bunun imzaya ihtiyacı var' dedi ve isteksizce, kendi ölüm fermanımı imzalıyormuşum gibi hissederek bir imza attım.

Mektubu açtım, "Colton Capital'in eylemlerinizi ilgili bir soruşturma yürütmeyi gerekli gördüğünü bildirmek için yazıyorum..." Okudum ve Chloë'nin meslektaşı Rashid'i aradım, üzgün olduğunu ama tüm hafta boyunca dolu olduğunu ve ardından Yeni Yıl'a kadar izinli olduğunu, 2 Ocak'ta gelip onu görebileceğimi söyledi. Endişelenmemem gerektiğini, her şeyin halledileceğini söyledi. Sonra da uğursuzca ekledi, "Öyle ya da böyle.

Günün geri kalanını dizüstü bilgisayarımın kanepede oturarak, Google'da araştırma yaparak ve endişelenerek geçirdim, ta ki The Factory'ye gitme ve son dört aydır içinde bulunduğum rüyadan nihayet uyanma vakti gelene kadar.

Daha sonra eve döndüğümde Tansy'yi oturma odasında, son derece güzel, pahalı ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kullanışsız giysi olan uzun, beyaz yün bir paltoyu silkelerken buldum. Etrafı alışveriş torbalarıyla çevriliydi ve valizi yerde açık duruyordu. Belli ki yeni gelmişti.

"Hey!" dedi. 'Düğün nasıldı? Dün gece Renzo'da kaldım çünkü döndüğümüzde gerçekten geç olmuştu. Sana parfüm, cin ve Toblerone getirdim - bak, doğru dürüst bir tane, şu sidikli Brexit olanlardan değil - ve Noel pazarından bize bazı süsler ve bir sürü zencefilli bisküvi ve peynir aldım. Zürih çok güzel ama Tanrım, hava çok soğuktu. Sen iyi misin?'

"Myles'ı daha yeni terk ettim.

"Ama sen..."

"Evet," dedim. 'Onu aylar önce terk ettim. Ama sonra Lizbon'da onu tekrar terk ettim. Çünkü bana karısını terk ettiğini söylemişti ama terk etmemişti, o sırada hala birlikteydiler ve bir bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Sana söylemedim, çünkü...'

"Çünkü kendi dramlarımla çok meşguldüm. Tansy'nin yüzündeki tüm mutluluk eriyip gitmiş, endişeli ve mutsuz görünüyordu. 'Kahretsin Charlotte, bütün bunları sen yaşadın ve benim haberim bile olmadı. Beni Renzo ve... ve diğer şey hakkında konuşurken dinledin ve ben sana neler olduğunu hiç sormadım bile. Ben boktan bir arkadaşım.'

'Sen boktan bir arkadaş değilsin. Cin getirmişsin.'

Kadın . 'Sadece cin değil. Bana iki saniye ver.'

Gümrüksüz taşıma çantalarını biraz daha karıştırdı, sonra şişeleri şingırdatarak mutfağa girdi. Kokteyl çalkalayıcısındaki buzun şingırtısını duydum ve birkaç dakika sonra berrak sıvıyla dolu iki buzlu bardakla geri döndü.

"Kirsch martinisi," diye açıkladı. "Kaldığımız otelin barında yapıyorlardı ve ben o kadar beğendim ki Renzo barmene tarifini verdirdi. uçmadan önce *Hindenburg*'da servis ettiklerini söylüyor ki bu çok hoş.

'Uygun,' dedim, yudumlarken. 'Tanrım. Gemide bu şeyler varsa havaya uçmasına şaşırmadım.

Tamam. Şimdi, bana her şeyi anlat.'

Ben de öyle yaptım. Ona Myles'ın Lizbon'da sürpriz bir şekilde ortaya çıkışını, beni Maddy'nin felaket bekârlığa veda haftasonundan nasıl kurtardığını ve onunla yatmaya karşı koyamadığımı anlattım. Ona Shoreditch'teki daireyi, orada tanıştığımız zamanları ve Bianca'nın düğünden önceki sevinçlerini anlattım.

"Sanırım onu öylece bırakabilirdim," diye sesimi yükselttim, çünkü Tansy mutfakta bir tur daha kokteyl çalkalıyordu. "Ama ne söyleyeceğini görmek için onunla yüzleşmem gerektiğini hissettim.

"Sana yalan söylemeye devam edip etmeyeceğini görmek için mi? Tansy vişne aroması eklenmiş saf cini bardaklarımıza süzdü. "Ya da seni yalan söylemediğine ikna edip edemeyeceğini görmek için mi?

'İkisi de, sanırım. Ya da hiçbirisi. Ve haklısın, yalan söylemeye çalıştı. Bianca'nın kötü niyetli bir kaltak olduğunu söyledi, ki öyle tabii. Ama ben bu konuda ona inanıyorum ve ona inandığımı söyledim.

"Blöfünü gördün," dedi Tansy. 'Renzo hafta sonu bana poker oynamayı öğretti ve... Ama devam et.

"Tuhaftı," dedim. 'Neredeyse tam anlamıyla düşündüğünü görebiliyordum. Sanki kafasında olasılıkları hesaplayan bir bilgisayar vardı - aslında biraz poker ya da satranç gibi. "Bunu söylersem şu ya da olabilir. Ama bunu söylersem..." Ve böyle devam eder.'

Kokteylimden kocaman bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum, çok güçlüydü. Geriye dönüp baktığımda, Myles'ın aklından neler geçtiğini anlamak kolaydı ama o anda öyle değildi. Suet koltukta yanımda oturan, kot pantolonunun içinde uzun ve zayıf bacakları, bana yarı dönük tanıdık yüzüyle ona bakarken tek düşünebildiğim, "*Kim bu adam?*" oldu. *Tanıdığımı sandığım, özel biri olduğunu düşündüğüm bu adam kim?*

"Bana yalan söyledin," dedim soğuk bir şekilde. 'Evli olman konusunda ne hissettiğimi sana söyledim. Seni bir daha görmeyeceğimi söyledim. Ve sen de yalan söyledin. Kendinle gurur duyuyor musun?

'Charlotte, bunun ne kadar zor olduğunu anlamalısın,' dedi. 'O - Sloane - şu anda çok kırılğan. Onu terk etmek istedim - gerçekten istedim, gecelerimi burada geçirdim, dürüst olmak gerekirse. Ama bunu resmileştirmek için doğru zaman değildi. Bunun ona ne yapacağını bilemezsin.

"Kocasının bir başkasını becermesiyle hemen hemen aynı şey.

Bunu öğrenemezdi. Ben sadece onun duygusal olarak daha iyi bir yerde olmasını bekliyordum, sonra da yoluma devam edip seninle birlikte olabilirdim. Sana aşık olmayı ben istemedim, biliyorsun.

İşte oradaydılar - sadece birkaç hafta önce duymak için her şeyimi verebileceğim sözler. Şimdi ise içimi sıcak bir öfkeyle dolduruyorlardı.

"Belki hissettiklerine engel olamazsın ama yaptıklarına engel olabilirsin. Ayağa kalktım, hareketsiz kalamayacak kadar öfkeliydim ve balkona doğru ilerleyip dışarı baktım. Ama gecenin karanlığında hiçbir şey göremiyordum, sadece beyaz yüzümle bana bakan kendi yansımamı görebiliyordum.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi usulca. 'Baskı, tartışmalar. Sloane sürekli ağlıyor. Bu hor- monları alıyordu ve onu gönderdiler-'

Tekrar döndüm. "Bebeğini doğurmasına yardımcı olacak hormonlar! Sence bunu eğlence olsun diye mi yaptı? Ve sen onu desteklemek yerine ona ihanet ettin. Sen de bana ihanet ettin.'

"Ah Charlotte," dedi. 'Keşke biraz daha zamanım olsaydı. Sadece birkaç ay daha, işleri yoluna koymak için. Ona olan sadakatim ve sana karşı hissettiklerim arasında kalmak çok zor. Bunun üzerinde çalışmam gerek. İkinizi de incitmek istemiyorum.'

"İkimiz de zerre kadar umurunda değiliz. Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım. "Tek umursadığın şey kendin, pastanı yemek ve lanet olası önemsiz şeyler yapmak.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzü, sınavda kopya çekerken yakalanan küçük bir okul çocuğu gibi huysuzdu.

"Sadece hayatımda biraz zevk olsun istedim," diye mırıldandı. "Buna hakkım yok mu?

Hak mı? Bir eşe ve biraz da yan gelirlere hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Bak ne diyeceğim, neden şimdi Sloane'u arayıp

bu küçük plan hakkında ne düşünüyor?'

Elimde telefonumla başında dikilmiştim, o kadar sinirlenmiştim ki aslında oldukça korkutucu olmalıydım. Şimdi bunu hatırlamak bile kalbimin daha hızlı atmasına ve ellerimin yumruk olmasına neden oluyor.

İçkimi bitirmeyi başarmıştım ve sahneyi hatırlayıp ona anlatırken Tansy'nin bana fark ettirmeden hazırladığı bir tane daha içmiştim. Boş bardağımı elimden aldı.

"Aman Tanrım, karısını hiç aramadın mı?" diye nefes alarak bardaklarımızı tekrar doldurdu.

"Şey, hayır. Bir kere numarası bende yok. Ama o bunu bilmiyordu. Onu aramamam için bana resmen yalvardı. Korkunçtu. Ona baktım ve ondan neden hoşlandığımı anlayamadım. Acınacak haldeydi. Aslında onun için üzüldüm ama Sloane için üzüldüğüm kadar değil.

"Peki ne yaptın?

İçimi çektim. "Ne yapabilirdim ki? Ona eve gideceğimi ve onun da gitmesi gerektiğini söyledim. Ve eğer Sloane'a ne yapması gerektiği konusunda doğru ve bilinçli bir karar verebilmesi için söylemezse, benim söyleyeceğimi söyledim. Ve ben de yapacağım."

"Belki de yine de ona söylemelisin," diye önerdi Tansy. "Onu bulmak, e-posta göndermek falan kolay olur.

"Belki de Renzo'ya Travis'ten ve diğerlerinden bahsetmelisin.

"Hiç de aynı şey değil," dedi Tansy. "Tanrı aşkına Charlotte, aynı şey değil.

Yine o iri gözlü, paniklemiş bakışı vardı ve söylediklerimden hemen pişman oldum.

Haklısın. Öyle değil. Senin geçmişin onların şimdiki ilişkisiyle aynı değil, kesinlikle değil. Ama yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum çünkü başka bir şekilde öğrenirse daha kötü olur.

". Ama Tansy'nin sesi bu konuda hiç de emin gelmiyordu.

Bir sessizlik içinde oturduk. "Bahsettiğim için özür dilerim," dedim. "Önemli değil.

"Yani evet," diye devam ettim. "Ondan sonra ona gideceğimi söyledim ve gittim. Ve işte buradayım. Ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Yapamazdım, fark ettim. İş yerinde bile, çünkü artık orada çalışmıyordum.

"Kendini harika hissediyor olmalısın," dedi Tansy. 'Onu azarlamak. Süperkadın, Profesör McGonagall ya da başka biri gibi.

Kanepeden kalktım. Uzun zamandır orada oturuyormuşum gibi hissediyordum. Ayağa kalktığımda başım biraz döndü ve çaresizce çişimi yapmam gerektiğini fark ettim, sonra da yalnız kalıp uzun bir süre uyumam gerekiyordu.

"Kendimi... iyi hissediyorum. Cin ve diğer şeyler için çok teşekkürler. Yatağa gitmeliyim.'

Tansy bana doğru eğildi ve belli belirsiz yarım bir sarılma yaptı. Ben de ona sarıldım, bu rahatlık için minnettar oldum ve yukarı çıktım. Onun ölümcül kokteylleri yüzünden ne kadar kızgın olduğumu ancak sahanlık duvarına çarptığımda fark ettim. Diş fırçamı ağızımda biraz salladım, musluktan bir sürü su içtim ve sonra yatağa gittim.

Kendimi Süper Kadın gibi hissetmiyordum, hem de hiç. Ve kesinlikle Profesör McGonagall gibi de hissetmiyordum, tabii onun rüküş giyim tarzına ve aşk konusundaki şanssızlığına odaklanmadığınız sürece (ve bu hızla gidersem, yetmiş iki yaşında kendimi şu an olduğum kadar bekar bulacaktım). Kendimi yalnız, üzgün ve korkmuş hissediyordum.

Ertesi sabah, çarpan başımla senkronize olmuş gibi görünen telefonumun ısrarlı tiz sesiyle uyandım. I

döndü ve ekrana gözlerini kırıştırtarak baktı. Dokuz buçuk ve tanımadığım bir cep telefonu numarası. Bir an aramayı reddedip uyumaya devam etmeyi düşündüm ama sonra Colton Capital'den biri olabileceğini fark ettim. Tüm numaraları Margot'ya iade ettiğim iş telefonunda kayıtlıydı. Arayan o olabilirdi, bana korkunç bir hata yapıldığını söyleyip işimi geri vermeyi teklif edebilirdi. Noel kartlarının neden postalanmadığını soran Piers olabilirdi, bu durumda ona kartları nereye atabileceğini söylemekten büyük zevk alırdım.

"Merhaba," diye mırıldandım. Sonra doğrulup tekrar , umarım sesim dört gün içinde ikinci kez iğrenç bir akşamdan kalmayla uyanmış biri gibi çıkmazdı.

Charlotte? İyi misin? Ben Xander.'

Onunla daha önce hiç telefonda konuşmamıştım. Güzel gözleri, güzel gülümsemesi ve güzel... yani her şeyiyle uyumlu güzel bir sesi olduğunu fark ettim. Colton Capital hayatımı mahvetmiş olabilirdi, ama orayı ve oradaki herkesi, özellikle de talihsiz, nazik eski iş arkadaşımı ne kadar özleyeceğimi hasta bir gümbürtüyle yeniden fark ettim. Ama belki Piers'i değil.

Dedim ki, 'Seninle konuşmamam gerekiyor. Disiplin sürecini tehlikeye atabilirsin. Google'da okudum.

"Merak etme, ofiste değilim. Hastaydım. Seni görmem gerekiyor - daha doğrusu senin beni görmem gerekiyor. Elimde ciddi bir istihbarat var.'

"Bazı ne?

Charlotte! Hâlâ , değil mi? Seni suçlamıyorum. Ama sen yarı uykudayken bunları sana anlatamam. Seni görmem gerek. Nerede yaşıyorsun?'

"Hackney.

Harika. Oraya gitmem, senin kadar uzun sürecek. Kırk beş dakika içinde orada olacağım. Nerede buluşmak istersin?'

"Yaşadığım yerin köşesinde bir yer var, istasyonun hemen yanında." dedim. Ve ona The Daily Grind'i nasıl bulacağını anlattım. Sonra duş aldım, saçlarımı yıkayıp düzelttim, yüzümü yıkadım ve dar bir kot pantolon, geçen yılki indirimden aldığım ve hiç giymediğim kırmızı kaşmir bir kazak ve spor ayakkabılarımı giydim. Aynada kendime baktım ve spor ayakkabılarımı boz süet diz üstü çizmelerle değiştirdim çünkü... Şey, çünkü Xander benden biraz daha uzundu. Ve hava soğuktu. Ve... Ama gardırop kararlarımı analiz edecek zamanım yoktu, yoksa geç kalacaktım.

The Daily Grind'de sabah telaşı sona ermişti. Bebek arabalarında bebekleri olan bir grup likralı kadın, İngiliz Askeri Fitness derslerinin ardından köşedeki bir masada, gökkuşağı ışıklarıyla parıldayan bir Noel ağacının yanında latte, bademli kruvasan, yumurta ve domuz pastırması ile yakıt ikmali yapıyordu. Tabletlerinde bir şeylerle meşgul olan birkaç kişi ve elinde kocaman bir evrak çantası olan bir kadın, belli ki sabahki işlerine odaklanmıştı. Ve köşedeki bir masada tek başına dizüstü bilgisayar ve çaydanlığıyla Xander oturuyordu.

Colton Capital'in agresif, paralı parlaklığına uyum sağladığı gibi, daha fazla peri ışığıyla sarmalanmış ve cicili bicili parıldayan endüstriyel kirişler, eski film posterleri ve plak rafları arasında tamamen evinde gibi görünüyordu. Ya da belki de hiçbir yere uyum sağlayamamış, sadece çevresinin bir parçası haline gelmişti, çünkü kimse onu davetsiz misafir olarak görmüyordu. Belki de Kolombiya ve Bangladeş gibi yerlerde çalışmak insana bunu yapıyordu. Bilmiyordum ve kendimi bir şekilde yetersiz hissediyordum çünkü bu beceriyi kendim hiç öğrenmemiştim.

Ama kapı aralığında bekleyip soğuk havayı kafenin mis kokulu sıcaklığına sokmayı bırakmam gerekiyordu, bu yüzden aceleyle Xander'ın yanına gidip merhaba dedim. Güzel İspanyol barista da aceleyle yanıma geldi ve sordu

Ne sipariş etmek istediğimi, Xander'ın daha fazla çaya ihtiyacı olup olmadığını ve yiyecek bir şeyler isteyip istemediğimizi sordu.

"Charlotte, bir kahve içeceksin, değil mi? Xander sordu.

Toprak demliğe ve Xander'ın bardağındaki tütün rengi tortulara baktım ve Gateshead'deki büyükannemin mutfağında buna benzer koyu çay içtiğimi hatırladım.

"Aslında, ben de onun alacağım.

Xander, "Çırpılmış yumurta ve fasulye sipariş edecektim," dedi.

"Fasulyelerimiz GDO'suzdur," diye açıkladı garson kız.

"Kulağa harika geliyor," dedim, ancak açıkçası ekstrüde edilmiş inek memesinden ya da başka bir şeyden yapılmış olsalar daha az umursayamazdım. Sadece bir fıçı inşaatçı çayı ve içine sığdırabileceğim kadar tost, yumurta ve fasulye istiyordum.

Bir süre sessizce sohbet ettik, bir sürü mükemmel çay içtik ve Xander son kırıntı da bitene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Dün gece Chryssanthi'yi bir şeyler içmeye götürdüm," dedi.

Bir an için kimden bahsettiğinden emin olamadım. Sonra tekrar hatırladım - minyon, parlak saçlı IT danışmanı. Nedense kendimi ondan nefret ederken buldum.

"Ah, evet?

Xander, 'Bana güvenlik ihlali ve soruşturma sonucunda ortaya çıkanlarla ilgili biraz bilgi verdi. Bunu yapması gerektiğinden emin değilim ama yaptı.

Eminim öyledir, diye düşündüm. Herkes gibi o da Xander'ın insanları kendisine bir şeyler söyletecek şekilde dinleme yeteneğine kanardı.

"Benim yaptığımı düşünüyorlar, belli ki" dedim. Bunu bilmek için Xander'ın ninja yeteneklerine sahip olmanız gerekmezdi; Colton Capital'da gerçekten ilginç dedikodular döndüğünde gizlilik kaçınılmaz olarak bir kenara atılırdı, bunu çok iyi biliyordum.

"Evet. Ve oldukça eminim, bu yüzden buradayım. "Neden?

"Neden senin yaptığını düşünüyorlar ya da ben neden onların düşünüyorum?" "Sanırım ikisi de.

'Karmaşık bir durum. Siber güvenlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve dün gece biraz hızlandırılmış kurs aldım.

Chryssanthi'den hızlandırılmış kurs aldığı tek şeyin siber güvenlik olup olmadığını merak ettim.

'Bu konuda benden daha çok şey biliyor olmalısın,' dedim. 'Hayır, bekle - ben şu bilgisayar korsanlığı dehasıyım. Ben aslında ejderha dövmeli kızım.

'Sanırım biraz da böyle düşünüyorlar. Görüyorsunuz, hepsi sizden korkuyor.

"Ne? Hâlâ çay içiyor olsaydım, masanın üzerine tükürürdüm.

"Öyleler," diye devam etti Xander. "Piers, Colin, hepsi. Senin süper zeki bir buz bakiresi olduğunu düşünüyorlar. Piers onun işini ondan daha iyi yapabileceğini söylüyor, bu yüzden seni sıradan şeylerle meşgul ediyor. Renzo oradaki ilk haftasında sana çıkma teklif edeceğini ama çok korktuğunu söylüyor. Pavel Red Bull'u azalttığını söylüyor çünkü senden sipariş vermeni istediğinde ona ruhundaki zayıflığı görebiliyormuşsun gibi bakıyorsun.

Red Bull siparişleri biraz düşmüştü, şimdi düşündüm de.

'Ama değilim! Sadece kaltak suratımı dinlendiriyorum. Xander, "Aslında yüzünü sevdim." dedi.

Masanın karşısında gözleriyle karşılaştım. Bir çeşit yeşilimsi kahverengiydi, ortası griye doğru kayıyordu. Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra gülümsedi ve ben kıpkırmızı kesildim.

Kaburgalarımın etrafında garip bir şeyler oluyordu, sanki çok sıkı bir spor sütyeni giymişim gibi, bu yüzden nefesim daha hızlı ve daha sık geliyordu.

Tanrı aşkına Charlotte, dedim kendi kendime, ergen gibi davranmayı bırak! Burada tüm kariyerin risk altında - odaklanman gerek. Ve ondan hoşlanamazsın - onunla çalışıyorsun. Sonra artık çalışmadığımı hatırladım.

Boğazımı temizledim. 'Evet, her neyse. Chryssanthi.'

"Doğru," dedi Xander. Telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Daha sonra bazı notlar aldım, çünkü söylediklerinin bazıları oldukça teknikti ve unutmak istemedim.

Sonrasında. Bu, içkilerinin sadece bir içki olduğu anlamına mı geliyordu? Aklıma Chryssanthi'nin uyuduğu, siyah saçlarının yastığın üzerine döküldüğü, Xander'ın ise onun yanında oturmuş, çıplak göğüslü, konuşmalarını Notlar uygulamasına kaydettiği bir görüntü geldi. O kadar canlıydı ki Xander'ın söylediklerinin ilk kısmını kaçırdım ve çılgınca zihnimden resmi silmeye çalışırken tekrar söylemesini istemek zorunda kaldım. *Sadece bir içkiydi.*

'İlk saldırıya BlackNurse adlı bir şeyin neden olduğunu söyledi. Görünüşe göre BWAIN adı verilen bir kötü amaçlı yazılım kategorisinde yer alıyor.

"BWAIN de neyin nesi? diye sordum.

Xander güldü. 'Ben de bunu bilmek istiyordum. Şunu dinleyin - Etkileyici Bir İsmi Olan Böcek'in kısaltması. Bilirsiniz - Orpheus Lyre, TORMoil, WannaCry ve benzerleri gibi.

"Hepsinin sesi seksenli yılların heavy metal gruplarına benziyor," dedim.

Aynen öyle. Bu da muhtemelen bu tür şeyleri yazan insanlar hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor. Her , orijinal saldırı aslında pek bir şey yapmadı. Yönlendiriciye bir sürü sahte kontrol mesajı paketi gönderdi, böylece sunucunun çalışması geçici olarak engellendi

düzgün bir şekilde. Sonra güvenlik duvarını bir şekilde değiştirdiklerinde sorun ortadan kalktı.

"Peki bunun amacı neydi?"

'Chryssanthi ve Pavel'in çözemediği şey de bu. Görünüşe göre sunucular son birkaç haftadır çok daha yavaş çalışıyor, sanki çok zorlanıyorlarmış gibi, ki bildiğiniz gibi bu bizim için büyük bir sorun.

Biliyordum - Piers için fiber optik kablolarımızın hızının, sunucularımızın işlem gücünün ve yüksek frekanslı ticaret algoritmalarımızın maksimum uygulama hızına nasıl izin verdiğini ve bunun da kârlılık üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu anlatan yeterince PowerPoint slaytı hazırlamıştım. Bu sözleri uykumda bile ezbere söyleyebilirdim ama aslında ne anlama geldiklerini hiç düşünmemiştim.

"Doğru," dedim. 'Ama buna neyin sebep olduğunu bulamadılar, peki ne yaptılar?"

"Orişinal kötü amaçlı yazılım saldırısının kaynağını bulmaya odaklandılar.

"Ve onu buldular mı?"

"Yaptılar. Normalde bu çok daha karmaşık bir iş olurdu çünkü internet servis sağlayıcısını verileri yayınlamaya ikna etmek için polisi devreye sokmaları gerekirdi. Ancak bu vakada IP adresinin sistem tarafından zaten tanınan bir adresle eşleştiğı anlaşılıyor.

"Ve o benimdi." dedim.

Xander başıyla onayladı.

Aklımda dönüp duran pek çok soru cevaplanmıştı ve şimdi en büyük sorunun çözümü de sanki hep biliyormuşum gibi yerli yerine oturmuştu. Sunucuyu hacklemediğimi biliyordum ve bunu yapabilecek sadece bir kişi tanıyordum.

'Tamam. Sanırım ne olduğunu biliyorum - bir bakıma. Ama sana sormam gereken bir şey var.

"Sor bakalım.

"Benim yapmadığımdan neden bu kadar eminsin?

"Öncelikle, sanırım senin ejderha dövmeli kız olduğun yönündeki popüler görüşü paylaşmıyorum. Yani, zeki falan olduğunu biliyorum ama bana suç dehası bir tip gibi gelmiyorsun. Ve işinizi sevdiğinizi biliyorum - bunu tehlikeye atacak şey yapacağınızı düşünemiyorum. Ve...'

"Ve?

"Bence sen iyi bir insansın Charlotte. Bu basit bir şey. Ve iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

İçimi çektim. 'Bence bunu yapan kişi de iyi bir insan. Sadece belki de dünyayı biraz farklı görüyor.

Garson kız geldi ve biraz daha çay isteyip istemediğimizi sordu, ama ikimiz de başımızı salladık ve Xander hesabı istedi.

'Ne yapacaklar? Yani kimin yaptığını bulurlarsa?" diye sordum.

'Henüz polise haber vermediler ve vereceklerini de sanmıyorum. Bir saniye düşünün - sistemlerimizin bu şekilde tehlikeye atılabilecek kadar savunmasız olduğu ortaya çıkarsa, fon müşteri kaybeder. Saldırıyı durdurmak, güvenliği arttırmak ve bu konuda daha fazla konuşmamak çok daha iyi.

Dedim ki, 'Tamam o zaman. Gidip ona soralım.' dedim.

Xander ısıran soğuğa doğru beni takip etti. Kapıyı benim için açık tuttu ve teşekkür etmek için döndüğümde bir an için göz göze geldik ve heyecanla acaba kolunu bana dolayacak mı ya da elimi tutacak mı diye düşündüm. Ama o sadece eliyle paltomun arkasını okşadı -neredeyse bir okşayış ama tam değil- ve birlikte köşeyi dönüp aşağıya doğru yürüdük.

Evime giden tanıdık bir yol. Adam'ın penceresindeki perde inikti ama etrafındaki ışık çatlaklarını görebiliyordum. İsteksizce anahtarımı kilide yerleştirdim ve kapıyı açtım. Xander beni yukarı kadar takip etti ve ikimiz de Adam'ın kapısının önünde durduk.

Yapmam gerekeni yaptığımı biliyordum. Suçu kendim üstlenmek dışında yapabileceğim başka bir şey olmadığını biliyordum. Ve bunu yapmak istesem bile, ki bir yanımda istiyordu, teknik bilgim bir hedge fonun se- cure sunucusunu hacklemek için gerekenlerin o kadar gerisindeydi ki - olması gerektiği kadar güvenli olmasa bile - bu konuda beni sorgulayan hiç kimse bana beş saniyeden fazla inanmazdı.

Yine de bu, Adam'a bir ihanet daha gibi geldi.

Ben kapıyı çalamadan, o kapıyı açtı. Düşünden beri tıraş olmamış ya da saçını taramamış gibi görünüyordu. Odasında uyandığımda üzerinde olan kot pantolonu ve Adam'dan çamaşır makinesine, kurutma makinesine, odanın zeminine ve sonra tekrar Adam'a gitmiş gibi görünen bir tişört giyiyordu.

Freezer'ı göremedim - muhtemelen Hannah tatil için evde olduğundan kendi evinde kalıyordu.

Adam bir süre bize baktı, sonra sordu: 'Charlotte'un eski erkek arkadaşı mısınız? Evli olan mı?

'Hayır, erkek arkadaşı değil ve evli de değil. Charlotte ile çalışıyorum. Ben Xander.'

Adam, 'Adam,' dedi ve saçma bir şekilde ikisi el sıkıştı. "İçeri gelsen iyi olur.

Yaptık. Adam bilgisayarın yanındaki tekerlekli sandalyede tanıdık yerine oturdu. Ben Adam'ın yatağına oturdum ve Xander bilgisayar ekranına baktı, sonra da pencerenin yanındaki köşede durdu.

"Adam," diye başladım. 'Sana kovulduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?'
"Askıya alındı, ki bu da aynı şey. "Evet.

Özür dilerim.

Xander, "Nedenini , değil mi?" dedi.

'Evet. Benim hatam. Kriptomayınlama zararlı yazılımını
ben yükledim. Xander ve ben "Ne?" dedik.

"Ne yani, bunu hâlâ çözemediler mi? Bazı insanlar bırakın
sunucuyu, bir Space Invaders konsolunun başına bile getirilmemeli.
Kendilerine ciddi bir şekilde bakmaları gerekiyor.'

Bunu söylemek istemedim ama haklı olduğunu düşünmeye
başlamıştım.

"Bakın, neden bize gerçekten ne yaptığınızı söylemiyorsunuz?"
dedim.

Xander, "Beş yaşındaymışız gibi açıkla," diye önerdi.

Adam iç çekti. "Pekâlâ, tamam, bitcoin'in ne olduğunu
biliyorsunuz. İkimiz de başımızı salladık.

Adam, 'Ve biliyorsun son zamanlarda değeri biraz arttı.

Bu yıl neredeyse yüzde bin.' Yaptık tabii ki.

Adam sözlerine şöyle devam etti: 'Bitcoin satın almak şu anda bir
enayi oyunu. 'Fiyat zirve yapıyor ve balon muhtemelen patlayacak.
Ama hala madenciliğini yapabilirsiniz. Nasıl çalıştığını biliyor musun?

Dedim ki, 'Bu bir bulmaca çözmek gibi, değil mi? Matematik
problemi gibi?' '. Ama metroda Sudoku yapmaya benzemez. Bu
devasa-

oldukça karmaşık. Güçlü bilgisayarların haftalarca çalışması
gerekir. Xander, "Ve sizde o tür bir ekipman yok," dedi.

"Hayır," diye gülümsedi Adam. "Ama olan bir yer biliyorum.

'Yani Bitcoin madenciliği yaparak para kazanmak için Colton
Capital sunucusunu çaldın,' dedim.

'Hayır! Tabii ki yapmadım. Para falan umurumda değil. İlk başta Bitcoin'i düşünmemiştim bile. Sadece bir göz attım ve sistemlerinin ne kadar savunmasız olduğunu, ne kadar kolay erişilebildiğini gördüm. Ve düşündüm ki, neden bu insanlar için çalışmaktan bu kadar gurur duyuyorsunuz? Milyarlarca sterlini yönetiyorlar, bir sürü emekliyi yoksulluğa itebilirler ve kendi sunucularını bile güvenli hale getiremiyorlar.

Xander ve ben ne diyeceğimizi bilemeden ona baktık. Ama bir şey söylememize gerek yoktu, çünkü sele kapılmıştı.

"Ben de sırf yapabildiğim için bazı kötü amaçlı yazılımlar yükledim. Charlotte'a sandıkları kadar zeki olmadıklarını göstermek istedim. İlginçti - bir meydan okumaydı. Hepsi bu kadar. Ama sonra internette bazı arkadaşlara bundan bahsediyordum ve onlar da "Bu kadar işlemci gücüyle neler yapabileceğini biliyor musun?" diyorlardı. Aslında bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum.

Xander, "O zaman sen de bitcoin... şeyini yaptın." dedi.

Adam başını salladı ve tekrar ellerine baktı. "Bu hırsızlık değil, biliyorsun," dedi. 'Eğer teçhizatı varsa herkes madencilik yapabilir.

"Ama sen yapmadın," dedim. "Colton Capital biliyor.

Evet, ben de ödünç aldım. Sonsuza kadar devam etmeyecektim. Sadece yeterince dikkat çekmek istedim.

"Ne için yeterli? Xander sordu.

Adam önce ellerine, sonra da Xander'a baktı. Ne söyleyeceğini biliyordum, bundan oldukça emindim. Bunu söylemesini gerçekten istemiyordum ama ona izin vermem gerektiğini de biliyordum.

"Charlotte'un onlardan daha iyi olduğumu görmesine yetecek kadar.

Dedim ki, 'Adam, çok özür dilerim. Fark etmemiştim. Ta ki geçen güne kadar. Senin gerçekten de...' dedim.

' değil, anlıyorum. Aynı şekilde hissetmiyorsun. Bana söylemiştin. Bana tekrar söylemek zorunda değilsin. Kodu kaldıracağım ve hepimiz

bu hiç olmadı.'

Xander, 'Ne yazık ki o kadar basit değil' dedi. Charlotte'u suçluyorlar, hatırladın mı? Onu işinden uzaklaştırdılar. Kendisinin sorumlu olmadığını kanıtlayamazsa, işini geri alamayacak ve bir daha asla sektörde çalışamayacak. Suç duyurusunda bulunmasalar bile.'

"Oh. Doğru. Bu. Adam bir tür kaçış yolu sunuyormuş gibi bilgisayar ekranına özlemle baktı, sonra tekrar Xander'a baktı.

Gerçekten, diye düşündüm, bu kadar zeki bir adam nasıl hala kıyma kadar kalın olabilir?

Xander, 'Onlara söylemek zorundasın. Bunu çözmenin başka bir yolunu göremiyorum.

"Charlotte'un patronuna söylemek mi? Adam'ın gözleri büyüdü.

"Evet, sanırım öyle," dedi Xander. "Colin. Ya da Pavel.'

Aralarında seçim yapacak pek bir şey yoktu, diye düşündüm. Colin bağırırdı kuşkusuz, ama Pavel'in sessiz öfkesiyle yüzleşmek daha da korkutucu olabilirdi. Sonra Pavel'in benim korkutucu olduğumu düşündüğünü hatırladım ve bir gülümsemeyi bastırdım.

'Her şey girecek,' dedim. 'Ne yapacaklar ki? Aslında onları büyük bir baş ağrısından kurtarmış olacaksın. Minnettar bile olabilirler.

'Şimdi oraya gidebiliriz. Ben de seninle geleyim,' diye önerdi

Xander. Adam gözlerini kırptırdı. "Belki yarın.

'Hadi dostum. Şimdiki zaman gibisi yok.'

Şimdiki zaman gibi bir zaman olmadığını fark ettim - şimdiki zaman tek zamandı. Colin yarın Claridge's'de Svetlana'nın annesinin en yakın altmış arkadaşına doğum günü yemeği verecek, akşam da Colton Capital'in Noel partisi için kendi çalışanlarını ve onların diğer eşlerini ağırlıyacaktı. Tansy'nin Renzo'nun artı biri olarak katılacağı partiye ben gitmeyecektim.

hem de hiç. Ertesi gün ofis Noel için aşağı yukarı kapanacaktı; Colin Dubai'ye, Renzo İtalya'ya, Pavel Vegas'a uçacaktı ve işleri yürütmek için sadece iskelet bir personel kalacaktı.

Ben de onlardan biri olacaktım. Artık .

"Hadi," dedi Xander tekrar, cesaretlendirici bir şekilde. "Hadi yapalım şu işi.

Adam yavaşça ayağa kalktı, telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını kot pantolonunun cebine soktu ve "Tamam o zaman," dedi.

"Paltoya ihtiyacın olmayacak mı? Ben sordum.

Adam pencereden dışarı baktı. iseleyen yağmurun kaldırımını parlattığını ve dışarıdaki ağacın dallarının cama vuruşunu duyabiliyordum. Saat neredeyse t ve gün akşama doğru kararıyordu.

"Hayır.

Xander dedi, 'Ben Ara Sen, Charlotte, bir kezI BiliyorumNe oluyor?'

Adam, "Sonra görüşürüz." dedi. Charlotte?' 'Evet?'

Tereddüt etti. 'Başını belaya soktuğum için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Eğer düşünseydim...'

Hiçbir şey söylemedim. Sadece uzandım ve elini hafifçe sıktım.

Ve ikisi de merdivenlerden inmeye başladılar.

Panjurların kenarındaki aralıktan, n kapıdan başlarının st kısımlarının çıkışını izledim; Adam'ınki koyu renk, Xander'ınki kestane rengiydi. Onları yolda yürürken gördüm, Xander'ın paltosunun yakası rüzgara karşı kalkıktı ve Adam soğuğa karşı dayanıklı görünüyordu, yürürken elleri iki yanında sallanıyordu.

Odasında tek başıma olmak tuhaf hissettiriyordu, sanki izinsiz girmişim gibi, bu yüzden gidip kendi yatağıma oturdum ve kasvetli, pek de iyi olmayan alacakaranlığa baktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Tekrar merhaba, kötü kızlar! Nasılsınız bakalım? Bu podcast'i kaydetmeye başlamadan önce, çıktığım yolculuğu ve ne kadar yol kat ettiğimi düşündüm. Kendimi büyütmek istemiyorum, ama kendime bu zorlukları koyduğumu hissediyorum - ve size söz veriyorum, eğer bazılarını zor bulduysanız, ben de öyle! - gerçekten orada olduğunu bile bilmediğim bir yanımla bağlantı kurmama yardımcı oldu. Kendimi daha cesur ve özgüvenli hissediyorum ve tabii ki çok eğleniyorum.

Ve bu gece bir randevum var! Aslında ikinci bir randevu ve gerçekten hoşlandığım bir adamla. Kokteyl ve akşam yemeği için yeni açılan harika bir Meksika restoranına gideceğiz ve ne zaman gelse midemde deli gibi yağ birikiyor. Neden mi? Çünkü bu gece birlikte uyuyacağımızı düşünüyorum. Ve kendime meydan okumam ilk hamleyi yapmak. Eeeeeek! Flört maceralarınızın neresindesiniz bilmiyorum ama siz de benim gibiyseniz ve hoşlandığınız biriyle tanıştıysanız, neden bana katılmıyorsunuz? Hadi bakalım. O öpücük için içeri girin ve gerisini içinizdeki kötü kıza bırakın!

"Ne düşünüyorsun?"

Tansy yatak odanın kapısında duruyordu. Üzerinde uzun kollu ve polo yakalı siyah bir midi elbise ve rugan siyah topuklu ayakkabılar vardı. Saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. Makyajı mükemmeldi, hafif ve ısıltılıydı. Çok güzel görünüyordu.

"Bebeğim," dedim. 'Hayır. Lanet olsun. Renzo'nun Noel partisine bu kıyafetle nasıl gideceksin?'

Ne gibi? Ama ilk kez onun iş arkadaşlarıyla ve sizin - onun - patronuyla tanışacağım. Ciddi görünmek istiyorum. Evlilik materyali gibi.'

"Tansy, şu Gilead karısı saçmalığını hemen çıkar. Gerçekten, güven bana, Colin'in karısıyla tanıştım - tahtın arkasındaki güç, değil mi - ve mengenesine kadar deri etekler ve Kim Kardashian'ın yürüyemeyeceği topuklu ayakkabılar giyiyor. Renzo seni şaşırtmak isteyecektir. Muhteşem görünüyorsun -tabii ki öyle, bir patates çuvalının içinde de muhteşem görürsün- ama bu bir parti! Biraz göster.'

"Tamam. Tansy uysalca elbisesini başının üzerinden çıkardı, saçlarını da aşağıya çekti, böylece tüm sarı ihtişamıyla sırtından aşağıya döküldü. Gardırobunu açtım ve içine baktım.

"Bunu dene. Elbise kırmızıydı ve minik payetlerle parıldıyordu. Kolumun üzerine örtüldüğünde, şenlikli derisini giymiş bir yılan benziyordu.

"Bunun çok..." Elini uzattı ve elbiseye dokundu, sanki onu yakabilirmiş gibi.

'Fazla ne? Çok mu seksi? Çok mu Noelvari? Aptal olma. Giy şunu.'

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp elbisenin içine girdi ve ben de fermuarını çektim. Akıyor ve tüm doğru yerlere yapışuyordu. Bronzlaşmaya falan gitmiş olmalıydı, çünkü teni altın sarısı ve ışıltılıydı, saçlarına da fön çektiymişti, çünkü saçları pırıl pırıldı.

Kate Middleton'inki gibi kabarık ve kabarık. Bunu asmanın saça karşı işlenmiş bir suç olduğunu düşündüm.

Ama hiçbir salon ona yüzünü aydınlatan mutluluk ve heyecan ışıltısını veremezdi. Bu kez nasıl görüldüğü konusunda endişeli değildi; kendine güveni tamdı.

"Kesinlikle görünüyorsun." dedim.

"Emin misin? Uzandı ve elimi sıktı. "Ya benden nefret ederlerse?

"Senden nefret etmeyecekler. Ondan nefret edebilirler, çünkü o seninle sevişiyor ama onlar . Ama seni sevecekler, söz veriyorum. Özellikle de bunları giyersen.

Gardırobundan bir çift askılı altın stiletto çıkardım - orası Alaaddin'in mağarası gibiydi, gerçekten - ve ayaklarını onların içine kaydırıldı.

'Keşke sen de orada olsaydın Charlotte,' dedi. "Gelemeyeceğine emin misin?

"Öylece gelmek mi? Olmaz öyle şey. Çok garip olur. Ve beni dışarı atarlarsa ciddi garip olur. Ne de olsa hâlâ uzaklaştırılmış durumdayım. Dünden beri Adam ya da Xander'ı görmedim ve ikisi de mesajlarıma cevap vermedi. Hiçbir şey duymadım ve bu beni öldürüyor. Zaten giyecek bir şeyim de yok.

"İyi olacak mısın? Tansy sordu. 'Seni burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Partiye sen gitmeliydin.

"Bu sadece bir parti. Ben iyi olacağım. Erken yatacağım ve seni tekrar gördüğümde bana her şeyi anlatabilirsin.

"Yarın olacak," dedi Tansy. 'Renzo öğle vakti Roma'ya uçuyor. Tanrım, onu özleyeceğim. Her gün arayacağını söylüyor ama... Neyse. Gitsem iyi olacak. Önce bir şeyler içmek için buluşacağız. İyi görüldüğüme emin misin?

Kesinlikle emin olduğumu söyledim ve sarıldım ve yeni beyaz ceketini omuz silkerek giymesini, telefonunu, rujunu ve anahtarlarını küçük altın gece çantasına koymasını ve adeta havalandırarak aşağı inmesini izledim.

Birkaç dakika bekledikten sonra ben de aşağı indim ve etrafa bakındım. Ev, Maddy ve Henry oradayken hiç sahip olmadığı hüznü, yaşanmamış bir görünüme sahipti. Henry bazen Maddy'ye çiçek alırdı, o da çiçekleri mutfak masasının üzerindeki bir sürahiye koyardı. Maddy sık sık ekşi mayalı ekmeği özel bir sepette mayalanmaya bırakır ya da tavuk suyunu ocakta kaynatarak evin ev gibi kokmasını sağlardı. Akşamları hepimiz evde olduğumuzda birlikte yemek yer ve bir iki şişe şarap içerdik. Eğer hala burada yaşıyor olsalardı, bir Noel ağacımız olurdu.

Ama Maddy ve Henry balayı için Bali'deydi ve zaten burası aylardır onların evi değildi. Taşınırken götürdüklerinin yerine almayı planladığım ama bir türlü alamadığım yastıkları, örtüleri ve küçük sanat eserlerini düşündüm. Pek bir anlamı yok gibiydi: Tansy, Adam ve ben çoğunlukla dışarıdaydık ya da üst kattaki ayrı odalarımızdaydık.

Hâlâ orada ama artık kendimi oraya ait hissetmiyordum.

Kötü Kız'ı düşündüm, hoşlandığı adamla randevusuna hazırlanıyordu, o öpücük için içeri giriyordu, belki de sonuna kadar gidiyordu. Onun için nasıl sonuçlandığını merak ettim ve öğrenmek için bir sonraki bölümü dinlemeyi düşündüm ama bunun beni sadece biliyordum - beni çoktan geride bırakmıştı.

Xander'ı düşündüm, partide iş arkadaşlarıyla sohbet edip gülüyordu, zihinsel olarak çoktan ayrılmış olmasına rağmen ortama uyum sağlamıştı. Chryssanthi'nin de orada olup olmayacağını merak ettim, ufak tefek ve gösterişli siyah elbisesi içinde, pürüzsüz saç perdesini sallayarak ona gülümsüyordu.

Aşağıya inip buzdolabını açtığımda bir bardak ekşi süt, neredeyse boşalmış bir şişe şarap, son kullanma tarihi geçmiş üç hazır yemek ve sümüklü bir karmaşaya dönüşmüş bir torba salata yaprağı gördüm. Her şeyi çöpe attım, yukarı çıktım ve banyo yaptım, banyo dolarken de kendime hediye olarak aldığım ve unuttuğum Liberty advent takviminin tüm kapaklarını açtım ve güzel, pahalı güzellik ürünlerini tuvalet masamın üzerine saçtım.

Belki yeterince kullanırsam kendimi daha iyi hissederim.

Bir saat sonra saçlarımı düzeltmiş, tırnaklarımı boyamış, her tarafıma kokulu vücut losyonu sürmüş ve yüzüme dört farklı krem sürmüştüm. Hâlâ perişan haldeydim ama en azından harika kokuyordum - kimse beni koklamayacağı için bunun pek bir anlamı yoktu.

Sonra yatağımın yanındaki masanın üzerinde neredeyse -ama tam olarak değil- görmeyi bırakabileceğim kadar uzun süredir duran küçük, tam kare olmayan zarfa tekrar baktım. Benim değildi, Tansy içindi. İstemese bile ona vermeliydim. Ama bir alternatif vardı: Onu bundan koruyabilir, bir bomba gibi etkisiz hale getirebilirdim.

Elime aldım ve bir süre baktım, sonra küçük tırnağımla kapağın bir köşesini kaldırdım ve kâğıdı boydan boya yırttım. Artık geri dönüşü yoktu. İçindeki kartı çıkardım. Bir Noel kartı değildi; düz beyazdı ama üzerinde küçük parıltılar vardı ve bir kenarı makasla kesilmiş gibi hafifçe eğriydi.

Travis'i tekrar gözümün önüne , çocukluğundan beri kimseye kart göndermemiş bir adamdı, çünkü iş kartlarını asistanı, özel kartları ise karısı gönderiyordu. Onu geceleri tek başına, atkısını çantasına tıktırırken ve bir şeyler eklemesi gerektiğini bilirken hayal ettim

ve kızının ortalıkta bıraktığı bir şeyi buldu, SparklyGems'i ve ışıltılı şeyleri seven kızı, prensesin ya da tek boynuzlu atın olduğu kısmı kesti ve yazdı. Çok güzel bir el yazısıydı, Piers'in kullandığı gibi bir dolmakalemle yazılmıştı, ama çok daha düzgündü.

Saskia. Adın bu mu bilmiyorum ama yemin ederim benimki gerçekten Travis. Travis Doyle. Sana ne olduğunu bilmiyorum. Uçup gittin ve seni haftalardır görmedim, bir kere dışında, kazara. Seni bulmak zorundaydım çünkü seni düşünmeden edemiyorum. Aramızdaki şey çok özeldi. Sana verdiğim şeyleri sevdiğini biliyorum: Onları giydiğini gördüm. Benim sana değer verdiğim gibi senin de bana değer verdiğini sanıyordum. Hâlâ da öyle olduğunu düşünüyorum. Öyleyse neden beni aramıyorsun? Birlikte harika bir şey yapabiliriz. Ailene birlikte destek olabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum, sen de biliyorsun.

Bir cep telefonu numarası vardı ama hemen aramadım. Önce ismi Google'da arattım. Travis Doyle. Ve işte oradaydı, LinkedIn'de: Oxford'da bir şirket için çalışan bir sigorta komisyoncusu. Profilindeki fotoğrafta hata yoktu.

Ve sonra kendi arayan numaramı kapattıktan sonra numarayı aradım. Telesekretere düştü, ama bundan etkilenmedim. Bir mesaj bıraktım: uzun bir mesaj. Ona Tansy'nin -her ne kadar onu tanıdığı ismi kullanmış olsam da- onu bir daha asla görmek istemediğini, gece geç saatlerde evimize gelip ödümü kopardıktan sonra benim de istemediğimi söyledim. Ona bir daha ona ya da bana yaklaşırsa işverenine ve polise ihbarda bulunacağımı söyledim, çünkü takip etmek artık cezai bir suçtu, belki bunu bilmiyordu. Ve sonra, iyi bir önlem olarak, karısını bulacağımı ve ona sapık yollarını anlatacağımı ve o zaman kızının

Çünkü onu bir daha iletişim merkezi dışında göremeyebilirdi. Elbette kızından emin değildim - bu tamamen varsayımı - ama sihirli bir değnek gibi görünüyordu.

geldiğinde tehditkâr bir şekilde 'Hoşça kal Travis' diyerek konuşmamı bitirdim ve aramayı sonlandırdım.

Sonra yatağıma uzandım ve onun için biraz üzüldüm çünkü tüm dünyaya karşı duyduğum öfkeyi zavallı heriften çıkarmıştım. Ama *o kadar da* üzgün değildim, sadece bitkin düşmüştüm.

Uykuya dalmak üzereydim ki kapı tokmağının sesini duydum ve kalbim küt küt atarak aşağıya koştum. Travis'ten bir teslimat mı vardı? Adam, anahtarını mı kaybetmişti? Hannah, Adam olmadığı için burada olmayan Freezer'ı mı arıyordu?

Ama Xander'dı. Üzerinde bir akşam yemeği ceketi vardı ve askıda üç fermuarlı giysi çantası taşıyordu ve inanılmaz derecede iyi temizlendiğini fark etmeden edemedim.

"Sindirella'yı baloya götürmeye geldim," diye duyurdu. "Tabii gelmek isterse.

"Neden sen?

'Colton Capital Noel partisi, tabii ki. Bu gece, hatırlarsınız.'

'Elbette hatırlıyorum. Tansy yıllar önce gitti.'

"Pekala. Sen ve ben modaya uygun bir şekilde geç kalacağız.' "Ama ben gelemem. Tamamen davetsizim.'

"Bunları okumalısın.

Bana üzerinde Colton Capital logosu olan iki beyaz zarf uzattı.

"Bu da ne... İçeri gelsen iyi olur.

Mutfak masasına oturduk ve önce bir mektubu, sonra da diğerini açtım. İlki, yanlış davranışım ile ilgili soruşturmanın geri çekildiğini bildiriyor ve insan kaynaklarıyla iletişime geçmemi öneriyordu.

İşe dönüşümü görüşmek üzere bir toplantı. İkincisi ise tüm personelin Noel'de aldığı ve yıllık ikramiyemizin miktarını açıklayan standart mektuptu.

Okudum ve 'Vay canına' dedim.

"Sanırım Colton Capital iyi bir yıl geçirdi. Xander sıırıttı. "Açıkçası 2010'dan bu yana hedge fonlar için en iyi yıl oldu.

"Sen de mi...?"

"Evet. Ancak ne yazık ki bu sadakat aşılacak için yapıldıysa da benim durumumda işe yaramıyor. Ocak ayında istifamı veriyorum.

"Ama sadece birkaç aydır oradasınız.

Yedi. Yüksek finans dünyasının bana göre olmadığına karar vermeme yetecek kadar. Eğlenceliydi, ama şüphelerim vardı ve sonra sana davranış şekilleri kararımı değiştirdi. Sanırım katil içgüdüsünden yoksunum. Her neyse, biraz izin almak, seyahat etmek, belki bir süre yurtdışında çalışmak istiyorum. Ya da çalışmak değil, sadece keşfetmek. Colin sayesinde artık bunu karşılayabilirim.'

Colin sayesinde, biriktirdiğim paralar sonunda bir daire için depozito almaya yetecekti. Tek sorun, artık istediğimin bu olduğundan emin değildim.

"Ama bu kadar yeter. Xander ayağa kalktı. "Haydi, partiye bornozunla gelmek istemiyorsan hazırlanman gerek.

Aşağıya baktım. Eski püskü havlu elbisem sarkmış, göğsümün büyük bir kısmını gösteriyordu. Kemerini çektiştirerek kapattım ama Xander'ın da fark ettiğini fark etmeden önce değil.

'Giyecek bir şeyim yok,' dedim.

Evet, öyle. Margot'dan internetten bir şeyler sipariş etmeme yardım etmesini istedim. Tasarımcı elbiselerinin aynı gün teslim edilebileceğini bilmiyordum. Yaşamak için ne güzel bir zaman. Gel hadi.'

Giysi torbalarını aldı, beni yukarı kadar takip etti ve onları dikkatlice yatağımın üzerine koydu.

Xander, "Margot biri uzun kısa iki klasik siyah seçenek ve biraz daha farklı bir şey seçmemizi söyledi," dedi. "Bedeninizi tahmin etmek zorunda kaldı ama iyi bir gözü olduğunu ve hepsinin uyacağını söyledi.

"Tanrım, Xander. Bu ılgınlık. Yani, güzel çılgınlık, ama... Teşekkür ederim. Midemde garip bir his vardı: korkaklık değil ama bir tür baş döndürücü heyecan. Kıkırdamaya başlayacağımı ve bir daha duramayacağımı hissediyordum.

Xander gülümsedi. "Colin'e teşekkür ederim. Eğer ikramiye olmasaydı, New Look'a alışverişe gitmek zorunda kalacaktım. Sen onları denerken ben dışarıda bekleyeceğim.

Uzun siyah, kısa siyah ve daha farklı bir şey. Çantaları açar açmaz hangisini giymek istediğimi biliyordum.

Altın kadifeydi, kumaşın parlaklığı neredeyse sıvı gibi görünmesini sağlıyordu. Bir kalçamda yırtma vardı ve omuzlarımdan birini çıplak bırakan asimetrik bir yakası vardı. Eğer siyah elbiseler ne kadar güzel olsalar da arka plana karışmaktan mutlu olan bir kadının seimiye, bu elbise 'Siktir git, işte buradayım' diyen bir elbiseydi.

Dikkatlice içine girdim ve fermuarını çektim. Üzerime tam oturmuştu - yatağın üzerinde durup tuvalet masamın üzerindeki aynada kendimi her açıdan incelememe bile gerek kalmadan bunu anlayabiliyordum. Gardırobumda ona uygun sade, gülünç derecede yüksek topuklu bir çift siyah ayakkabım vardı - başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Tepkisini görmenin heyecanıyla başım dönerek kapıyı açtım.

'Sadece biraz makyaj gerekiyor. Sadece biraz geç kalacağız.

Xander bana baktı ve gülümsedi. "Bunu seçeceğini .

'En doğru seçim buydu,' dedim. 'Bu şimdiye kadar giydiğim en muhteşem şey. Teşekkür ederim.

Başını salladı, bir şey olmadığını, bunun onun ricası olduğunu mırıldandı. Dilinin tutulması onun yapacağı bir şey değildi.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gerginlik vardı. Birden ben de hissedebildim - sanki yatak odamdaki hava elektrikle yüklenmiş ya da nefes almayı zorlaştıran bir tür görünmez, kokusuz gazla dolmuş ya da sarkıt lambanın altında mikroskobik sim parçacıkları yüzüyor ve parıltılar dışında herhangi bir şey görmeyi imkansız hale getiriyor gibiydi.

Podcast'in meydan okumasını düşündüm: ilk hamleyi yap. Xander'ın benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum. Bir gün önce The Daily Grind'de kendimi aniden, mantıksız bir şekilde Chryssanthi'yi kıskanırken ve yüzümü beğendiğini söylediğinde kızarıırken bulduğum o ana kadar, ondan hoşlandığımın farkında bile değildim. Ama hoşlanıyordum. Onun kışından hoşlanıyordum. Ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İlk hamleyi yap.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. O da sarıldı, çok nazıkçe, sanki kağıt mendilden yapılmışım gibi, sonra eğilip çıplak omzumu öptü ve bana tekrar gülümsedi.

O öpücük garip bir şey yaptı, sanki içimde bir düğmeye basmak gibi, dudaklarının tenime hafifçe değmesine rağmen. Belki de bana bakışı ya da omuzlarının ellerimin altında verdiği his, vücudunun pürüzsüz siyah kumaştan gelen sıcaklığıydı. Her neyse, onu o kadar çok istememe neden oldu ki zorlukla nefes alabildim.

"Xander, buraya gel." dedim.

"Ben buradayım. Sonra beni düzgünce öptü. Halıdaki desene takılmadan bir içinde yürüyemeyen bir adam için bu işte inanılmaz derecede iyiydi.

"Seni tanıdığımdan beri senden hoşlanıyorum,"

dedi. "Dinlenen sürtük suratıma rağmen mi?

'Belki de yüzden. Tutsak almamana bayılıyorum.'

O anda bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bu sadece ondan ne kadar hoşlandığımı ve onu ne kadar istediğimi fark etmek değildi - bu, sorumluluğu üstlenebileceğimi, reddedilme veya pişmanlık korkusu olmadan son birkaç aydır keşfettiğim kendinden emin, güçlü seksi benliğim olabileceğimi bilmekti.

'Sadece alınmak isteyenler,' dedim hınzırca.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan uzanıp siyah papyonunu dikkatlice çözdüm ve gömleğinin düğmelerini açtım. Parmaklarımı göğsünde gezdirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdım ve kollarını aşağı doğru ittim. Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti, ben de onu öptüm ve sonra uzaklaştım.

İçim eriyormuş gibi hissediyordum, onu çok istiyordum. Tüm bedenimi ona teslim etmek ve bana vereceğini bildiğim zevke teslim olmak istiyordum. Ama burada kontrolü ele alacaktım - sadece ilk hamleyi değil, diğer tüm hamleleri de ben yapacaktım.

Onu nazıkçe yatak odama geri götürdüm ve siyah elbiselerin bulunduğu iki çantanın yanındaki yatağa yatırdım. Önünde diz çöktüm ve pantolonunu tutan askıları çözdüm.

Sonunda partiye epeyce geç kaldık ama önemli değildi.

Kısmen, bunun Colton Capital Noel etkinliği olması ve yiyecek ya da içeceğin tükenmesi gibi bir sorunun olmamasıydı ve aslında biz geldiğimizde altı yemekten ikincisi henüz servis ediliyordu.

Ama daha çok, mutluluktan havalara uçtuğum içindi ve eğer bizi kapıdan geri çevirmiş olsalardı hiç umurumda olmazdı; Xander'ı doğruca eve götürür, ikinci seferin de ilki kadar iyi olup olmayacağını görürdüm, ki öyle olacağından emindim.

Yine de bizi kapıdan geri çevirmedi. Vardığımızda Colin ve Piers dışarıda purolarını tütürüyorlardı ve ikisi de bizi uzun zamandır görmedikleri çocuklarıymışız gibi karşıladılar. Piers, 'Çok güzel bir elbise, hayatım, Noel ağacındaki melek gibi' dedi.

Colin, 'Sanırım sana bir özür borçluyum,' dedi ve aslında özür dilemese de kolunu omuzlarıma doladı (yüksek topuklu ayakkabılarım sayesinde bunu yapmak için uzanmak zorunda kaldı) ve ancak Svetlana siyah deri bir elbiseyle dışarı çıkıp ona öyle bir bakış attı ki hem beni hem de sigarayı bırakıp içeri kaçtı.

Daha yavaş ilerledik, yoldan geçen bir garsondan şampanya kadehlerini aldık ve birlikte ışıklı balık tanklarından birinin altında durup odaya baktık. Bana öyle gelmiş olabilir ama her şey ışıltıyor gibiydi: insanların içtiği gazoz, kadınların elbiseleri, her yeri süsleyen Noel ışıkları.

Margot'yu görebiliyordum, chartreuse saten içinde kusursuz bir şıklıkla birkaç tüccarla sohbet ediyordu. Briony, Alice ve Greg, eşleriyle birlikte bir masaya, şişelerle dolu bir buz kovağına ve bir tabak yemeğe el koymuşlardı ve eski güzel bir seans için yerleşmiş gibi görünüyorlardı. Renzo ve diğer iki portföy yöneticisi, tamamen kırmızı elbisesi içinde ışıltı ışıltı parlayan Tansy'ye odaklanmış gibi görünen küçük bir grup halinde duruyorlardı. Odanın diğer ucunda gözüme takıldı ve önce şaşırdı, sonra sevindi ve "Sonra konuşalım mı?" diye sordu.

Ve bir köşede, tanıdık bir figürle derin bir sohbe dalmış olan Pavel'i görebiliyordum - en azından, tamamen yabancı bir smokin giymemiş olsaydı tanıdık olurdu.

Xander'a dedim ki, ' bak. Bu düşündüğüm kişi mi? Xander gülümsedi. "Evet, .

"Ne halt oldu? Sana soracaktım ama sonra..."

"Dikkatimiz dağıldı," dedi Xander ve bitmesini istemediğim bir öpücükle bir süre daha dikkatimi dağıttı.

Sonunda dudaklarımı karıncalandırdığında, 'Devam et, dökül' dedim.

Xander, "Sana bir margarita alır almaz, bırak da kendisi anlatsın," dedi.

Yanlarına gidip merhabalaştık ve erkekler arasında büyük bir sırt tokuşturma yaşandı. Pavel bana her zamanki köpekbalığı gibi baktı, ama bu beni artık korkutmuyordu, özellikle de köpekbalığı gibi olmayan bir şekilde gülümsediğinde, beni iki yanağımdan öptüğünde, güzel görüldüğümü söylediğinde ve bardağımı doldurmak için bir garson çağırdığında.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum Adam'a.

"Davet edildim. Adam'ı farklı gösteren sadece yemek ceketi değildi; daha dik duruyordu, sakalını keskin bir Van Dyke gibi düzeltmişti ve gülümsemese de mutlu bir güvenle odaya bakıyordu.

"Ama sen...

"Altıma sıçıyordum," dedi. 'Senin herif beni Mayfair'e götürdü ve işkence odası gibi bir cam odaya tıktı, sonra da patronunu bulmak için siktirip gitti. Sonra da takım elbiseli bir güdümlü füze gibi geldi ve bana bağırmaya başladı.

Aman Tanrım. Zavallı Adam. Colin'in öfkelerine yıllarca katlanan insanlar bile bazen bu öfkeler yüzünden gözyaşlarına boğuluyordu.

"Çok özür dilerim," dedim.

"Sadece kelimelerdi. Bitirmesine izin verdim ve sonra da açıkladım.

Kahretsin, diye düşündüm, Colin gittikçe daha fazla öfkelenip tükürürken Adam'ın kekelediğini hayal ettim. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal ederken kendimi biraz hasta hissettim.

"Peki sonra ne oldu?

"Sonra," dedi Adam, şampanyadan büyük bir yudum alarak, "bana bir iş teklif etti. Siber Güvenlik Müdürü, burada Pavel ile birlikte çalışıyorum. Bugün işe başladım ama alışverişe gitmek için öğlen paydos ettim.

Pavel nankörce sırttı, kendi işini koruduğu için son derece şanslı olduğunun açıkça farkındaydı.

Bu yeni bilgiyi tam olarak sindiremeden - ya da Adam'a karanlık tarafa geçme konusunda ne hissettiğini sormadan - Briony yanıma geldi ve bana sarıldı, beni küçük grubuna katılmaya götürdü, bir süre orada kaldım, yemek yedim ve dedikodu yaptım. Sonra biraz ortama karıştım, iş arkadaşlarımdan gece gündüz çalışmadıkları ve maksimum stres seviyelerinde çalışmadıkları zaman ne kadar iyi olduklarına hayret ettim ve daha uzun süre iş arkadaşım olup olmayacaklarını merak ettim. Şimdiden, hepsinden belli bir kopuş hissettim; sanki onlara uzaktan bakıyormuşum gibi, bağlarımın koptuğunu ve uzaklaştığımı hissettim.

Ama bu sadece içkiden olabilir.

Yemek bittiğinde Xander gelip beni buldu ve birlikte dans ettik. Öpüşür gibi ve sevişir gibi dans etti: doğal ortamındaki bir erkek gibi. Ben de kendi doğamdaymışım gibi hissediyordum - ya da ait olduğum yere doğru uçuyor ya da süzülüyordum, ama ben de tam buraya, o ana aittim. Artık liderliği ele almam gerekmiyordu - mükemmel bir uyum içinde hissediyorduk, bedenlerimiz sanki birlikte dans etmek - birlikte olmak için yaratılmışız gibi birbirine uyuyordu. Heyecandan başım dönüyordu ama aynı zamanda huzur içindeydim, onunla birlikte olduğum için mutlu olduğum kadar kendim olduğum için de mutluydum.

Neredeyse, birlikte tuvaletlere doğru usulca süzöldüklerini ve birkaç dakika sonra gizlice koklayarak çıktıklarını fark ettiğim küçük tüccar grubuyla aynı şeylerden almış gibiydim.

Ama umurumda değildi - eğer insanlar Noel partisinde kötü davrandılarsa, bu her zamanki işti ve eğer *gerçekten* kötü davrandılarsa, bu yeni yılda çözülmesi gereken Yasal ve İK'nın sorunu olacaktı. Ve ben yeni yılı ve benim için neler getirebileceğini düşünmeyecektim bile.

Sonra, aniden, gece .

Xander'la dans ediyordum, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmıştı ve başım omzuna yaslanmıştı, bu yüzden ilk başta hiçbir şey duymadım. Ama Xander'ın omuzlarının ellerimin altında sertleştiğini hissettim ve bana bakmayı bırakıp uzaklara, dinlenme alanı olarak ayrılmış küçük kanepe masa yuvasına doğru baktı. Başımı kaldırdım ve ben de dinledim.

Ve sonra hepimiz onu duyduk, sohbet ve kahkaha vızıltısının üzerinde bile. Müziğin bile üstünde.

"Uzak dur benden, seni fahişe!

Xander'la birbirimizden ayrıldık ve ikimiz de bakıp dinledik, sonra o bir yöne doğru gitti, biraz önce dans eden ama şimdi dans etmeyen insanların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde bağırışın geldiği yere doğru. Ben diğer yöne, çıkışa doğru gittim, Tansy'nin elbisesi olan parlak kırmızı şimşegi takip ettim.

Onu dışarıda, sokakta buldum. Duvara yaslanmıştı, neon ışıkları tenine hastalıklı yeşilimsi sarı bir renk veriyordu, dizlerini göğsüne çekmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yanına çömelip kolumu omuzlarına doladım. Soğuktan titriyordu ve ben de titriyordum.

Tansy. Bebeğim, ne oldu? Seni incitti mi?' Başını şiddetle salladı.

"Kavga mı ettiniz?

Başını tekrar sallarken saçları yüzüme çarptı. Çantamı karıştırıp bir mendil buldum ve ona uzattım. Ben de onu

rujumu sildi ama bunu umursayacağını sanmıyordum. Yüzünde rimelden siyah nehirler oluşturan gözyaşlarını silmek için yırtık pırtık bir mendil yeterli olmayacaktı.

Onu sıkıca kavradım ve küçük bir çocukmuş gibi okşayıp susturdum ve bekledim.

Bir süre sonra titreyerek kocaman bir nefes aldı, bana baktı ve 'Beni sevdiğini söyledi' dedi.

Sonra daha da çok hıçkırdı, ben de okşadım, susturdum ve biraz daha bekledim, çünkü bunlar sevinç gözyaşları değildi, bu kesindi.

Biraz zaman aldı ama Tansy'nin hıçkırıkları sonunda kesildi. O sırada ikimiz de soğuktan titriyorduk ve rahatlamak için olduğu kadar ısınmak için de birbirimize tutunuyorduk.

"İçeri girmek ister misin? diye sordum. 'Bayanlar tuvaletine girip konuşabiliriz. Hem sıcak olur hem de kimse sizi görmez.

Başını tekrar salladı. "Oraya geri dönemem. "Tamam.

Biz burada kalacağız. Sorun yok.

Değildi ama biraz sonra Xander elinde bir tomar kâğıt peçete ve ikimizin de paltolarıyla çıkageldi. Tansy'nin ayağa kalkmasına yardım ettim ve onları giydik.

'Bir şey ister misin? Sigara, içki, Uber?" diye sordu. Tansy, 'Eve gitmek istiyorum' dedi.

Xander telefonuna hızla dokunarak, "Uber o zaman," dedi. "On dakika sürer, talebin zirveye ulaştığını söylüyorlar.

'Ve sanırım ek fiyatlandırma. Üzgünüm,' dedim.

Xander başını salladı, sonra bir tereddüt etti, beni öptü ve sonra arayacağını söyleyip içeride kayboldu.

Sonunda taksimiz geldi ve minnetle onun sıcak, çam kokulu iç kısmına tırmandık.

Tansy'nin elini tuttum ve "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum.

Başını tekrar salladı, yüzünü buruşturdu ve burnunu sümkürdü. Sonra 'Evet' dedi.

Bekledim.

"Bana beni sevdiğini söyledi. Ve ben..."

Şimdi ne söyleyeceğini biliyordum. 'Oh, Tansy. Oh, hayır.'

Ben de onu sevdiğimi söyledim. Ve ona aramızda hiçbir sır olmasını istemediğimi söyledim. Bu yüzden ona...' Yüzünde bir ifade olmadan önündeki yolu izleyen ve Magic FM'i dinleyen şoföre baktı. "Bilirsin işte.

'Kahretsin,' dedim. 'Ve bu konuda korkunç muydu?'

Tansy tekrar ağlamaya başladı. "Korkunçtu. Bana... bana çok aşğılık şeyler söyledi. Tamamen farklı bir insan gibiydi. Sanki *benim* tamamen farklı bir insan olduğumu düşünüyordu. Bana çok kötü isimler taktı, erkeklerin... müşterilerin bana taktığı isimler. Bunu beklediğim halde söylediklerinde umursamadım. Ama o söylediğinde..."

Elini sıktım, içimde soğuk bir vicdan azabı düğümlendi. Ona Renzo'ya söylemesini ben söylemiştim. Bu benim hatamdı. Ama sonra, bunu ondan sonsuza kadar saklayamazdım. Saklayabilir miydi?

Ona bıraktığımı söyledim. Paris'ten döner dönmez bir daha asla internete girmediğimi söyledim. O da buna şaşırmadığını, çünkü beni finanse edecek başka birini bulduğumu söyledi. Bana para avcısı bir sürtük dedi.

"Siktir, Tansy. nasıl yapar?"

Umutsuzca onu rahatlatacak kelimeler bulmaya çalıştım. Ona artık Renzo'nun gerçekte kim olduğunu gördüğünü, şanslı bir kaçış yaşadığını söyleyebilirdim. Ama ben buna inanmadım, gerçekten inanmadım. İnandım.

Birlikteyken olduğu kişinin gerçek kendisi olduğunu - en azından onun bir yönü olduğunu. Nazik, samimi, güler yüzlü, hatta biraz güvensiz bir adam. Ona aşık olduğuna inanıyordum - ya da en azından ona dair sahip olduğu imaja, onun görmesine izin verdiği kısımlarına aşık olduğuna.

"En kötüsü Charlotte," dedi yutkunarak ve yeniden ağlamaya başlayarak. 'En kötüsü de, o haklı. Parası için onun peşinden gittim. Benim hakkımda bunu söylemekte haklı.

"Hayır, tabii ki değil," dedim. "Bunu söylemek korkunç bir şey.

Ama bu doğru. Doğru olduğunu biliyorsun. Ama sonra ona aşık oldum. Ve hala ona aşığım.'

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Eve vardığımızda Tansy yukarı çıkıp makyajını ve elbisesini çıkardı, ben de çay yapıp ona yatağında bir fincan götürdüm.

Dedim ki, 'Biraz dinlenmeye alış. Sabah nasıl hissedeceğini görürsün' dedim.

'Onu geri getireceğim, biliyorsun. Hatalı olduğunu anlamasını sağlayacak bir yol bulacağım.

'Ne olursa olsun,' dedim. 'İyi olacaksın. şu anda çok acıdığını biliyorum ama iyi olacaksın. Söz veriyorum.

Biliyordum ki, her şeyin büyük planında ben haklıydım. Sözlerimin bana olduğu kadar ona da boş olması gerektiğini de biliyordum.

Sonra gidip karanlıkta mutfakta oturdum, kendi çayımı içtim ve Xander'a mesaj attım. Beni özlediğini ve yanımda olmayı dilediğini söyledi, ben de aynı şeyi hissettiğimi söyledim ve kendime rağmen mutluluktan kıkırdayana kadar birbirimize sıra sıra öpücükler ve aptal emojiler göndererek birkaç dakika geçirdik. Ama son iyi geceler mesajımızı göndermeden önce bana Renzo'yla konuşmaya çalıştığını ama

ve Renzo'nun bir şişe Grey Goose'un çoğunu içtikten sonra Pavel ve Piers ile birlikte ayrıldığını... ve Gaslight'a gittiğini söyledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Merhaba, Sorry Not Sorry'ye ve flört challenge podcast'lerimin sonuncusuna tekrar hoş geldiniz. Neden son diye sorduğunuzu duyar gibiyim? Bir açıdan, bu küçük projeyi sonlandırdığım için gerçekten üzgünüm, çünkü çok eğlenceliydi ve sizlerle birlikte olmayı çok sevdim.

Ama başka bir açıdan, çok mutluyum. İkinci randevu çok iyi geçti, üçüncü ve dördüncü de öyle. O kişiyle tanıştığımı düşünüyorum. Henüz erken ama aranızdaki bağı hissedersiniz ya? Ben hissediyorum ve o da hissettiğini söylüyor. ki ikimiz de telefonlarımızdaki Tinder uygulamasını siliyoruz - ve sanırım bugünlerde bu oldukça ciddi bir bağlılık işareti, değil mi?

Eğer onunla işler yolunda giderse, hayatımda oldukça büyük değişiklikler olacak - hatta belki de New York'taki tüm hayatımı geride bırakacağım. Bu biraz ürkütücü ama bir o kadar da heyecan verici - ve sonra aceleci davrandığımı söylüyorum!

Gelecekte ne olacağını göreceğiz - ama şimdilik bu podcast'lerin sonu anlamına geliyor.

Yine de bu sonuncuyu size son bir meydan okuma olmadan kaydetmek garip ve yanlış geldi. İşte burada: en iyi haliniz olun ve kalbinizin sesini dinleyin.

Podcast tam orada aniden sona erdi. Benimle neredeyse aynı zamanda biriyle tanışmış olması ne kadar tesadüf diye düşündüm. Sonra tabii ki tanışmadığını hatırladım - kayıtlar artık birkaç yıllıktı. Ona ne olduğunu merak ettim - bahsettiği adamın gerçekten "O" olup olmadığını, evlenip evlenmediklerini, bebekleri olup olmadığını, mutlu olup olmadıklarını.

Ama sonra metro treni durağıma yanaştı ve ben de onu düşünmeyi bırakıp elimdeki işe odaklandım.

Ocak ayının ikinci iş Pazartesi günüydü - me- dia'nın Mavi Pazartesi olarak adlandırdığı gün - ve Xander ile benim Colton Capital'deki görevimizi bırakmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Bir sürü iznim vardı ama kullanacak vaktim olmamıştı, bu yüzden izin dönemimde parça parça çalışıyor ve boş zamanımı Asya'ya yapacağımız, üç ay ya da altı ay, belki de daha uzun sürecek olan seyahati planlamak için kullanıyordum. Zihnim pırıl pırıl kumsalların, keşfedilmeyi bekleyen neon ışıklı sokakların, yemyeşil bitki örtüsünün içinden geçen dar patikaların görüntüleriyle doluydu - neredeyse Xander'ın kendisi kadar cazip olan bir dizi şey.

Seyahatlerinde ona katılmamı önerdiğinde tereddüt etmiştim.

Çok erken değil mi? Yani, daha yeni başladık... bilirsin.

Bu.'

'Yakında,' dedi. 'Ama çok erken olduğunu düşünmüyorum. Birbirimizi tanımak için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Zaten Prens Harry ve Meghan için de işe yaradı.

Kraliyet romantizmiyle ilgili bu ayrıntıyı bildiği için saçma bir şekilde sevinerek kahkahayı patlattım.

Bir daireye depozito yatırmak için özenle biriktirdiğim parayı, bunun ne kadar mantıklı bir şey olduğunu ve kendime ait bir ev alma hayalimi düşündüm. Ama bu bekleyebilirdi. Artık takip etmem gereken farklı bir hayalim vardı. Tıpkı Kötü

Kızım yapmayı planladığını söylemişti, büyük değişiklikler yapıyordum, bilinmeyene cesurca adım atıyordum, bu yeni meydan okumayı üstlenmeye hazırdım.

Tansy ve ben Noel'i planladığımız gibi birlikte geçirdik, bütün gün pijamalarımızla oturup televizyon izledik. Adam orada değildi - Richmond'da teyzesi ve eniştesi, Bianca, Henry, Maddy ve Wilmot klanının geri kalanıyla birlikteydi; ailenin kara koyununun iyi biri olup bir hedge fonunda iş bulmasına şaşırdıkları kadar sevindiklerine de şüphe yoktu.

Tansy için endişeleniyordum ve sinir bozucu bir anne tavuğu edasıyla ona iyi olup olmadığını sorup duruyordum. Sakince, iyi olduğu konusunda ısrar etti. Renzo'yu geri alacaktı, tekrar tekrar tekrarladı, sesi biraz *Rüzgar Gibi Geçti*'nin sonundaki Scarlett O'Hara gibi . Sadece nasıl yapacağını bulması gerekiyordu. Bunu ona söylemedim ama içten içe neden yapmayacağını bulmasını umuyordum.

Biz - Tansy, Xander ve ben - yılbaşı gecesini Maddy ve Henry de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarımla birlikte geçirdik. Maddy ve ben yaklaşık yarım saat boyunca birbirimizden kötü davranışlarımız için tekrar tekrar özür diledik ve arkadaşlığımızı neredeyse mahvettiğimiz için ne kadar pişman olduğumuzu söyledik. Mahvolmamıştı ama değiştiğini biliyordum.

O gece Maddy ve Henry'ye Myles hakkında ne yapmam gerektiğini sordum. Açıkçası onun hakkında hiçbir şey yapmayacaktım - eğer o piçi bir daha görürsem taşaklarına diz çökmekten ya da biramı kafasına fırlatmaktan büyük zevk alırdım. Tamam, yapmazdım - bu onursuzca olurdu. Ama onun gözlerinin içine bakmaktan ve bildiğim en iyi insan gibi mutlu olmaya devam etmekten zevk alırdım.

Endişelendiğim kişi karısıydı ve ona sordum. Ona söylemeli miyim? E-posta adresini ve nerede olduğunu biliyorum. Çalışıyor ve her şeyi var; kolayca yapabilirim. Ama bu yapılacak doğru şey mi?"

Maddy, 'Kesinlikle öyle' dedi. Beni aldatan Henry olsaydı, bilmek isterdim. Tabii ki sen istemezdin' dedi.

Henry onun elini sıktı. 'Sen olsan yapar mıydın? Demek istediğim, belki de bu sadece bir kerelik bir hataydı ve bir daha asla yapmayacak. Belki - pardon Charlotte - belki de bir bebeği olacağını öğrenmiştir ve sen bunu ona olabilecek en kötü zamanda söylersin.

Chloë, 'Bir kez yaptı, yine yapacaktır,' dedi. 'Leoparlar beneklerini değiştirmezler. Muhtemelen zaten biliyor ya da en azından şüpheleniyor ve sadece inkar ediyor.

'Belki ona kendisi söyler,' dedi Molly. 'Ona bir şans vermelisin. Ne de olsa ona sadece takdirde söyleyeceğini .

"Bunu gerçekten onun için mi yapıyorsun? Tansy anlayışlı bir şekilde sordu. "Yoksa sadece kendini bu konuda daha az suçlu hissetmek için mi?

Uzun zamandır taşıdığı korkunç sırrı, onu Renzo'ya itiraf etmesi için nasıl cesaretlendirdiğini ve itiraf ettiğinde neler olduğunu hatırladım. Cevabı gerçekten bilmiyordum.

"Sen ne düşünüyorsun? Xander'a sordum.

"Bence doğru olduğuna inandığın şeyi yapmalısın," dedi doğru ama yardımcı olmayan bir şekilde.

Molly o gece bir bomba patlattı. Sonunda William'ın kendisine evlenme teklif etmesini beklemekten bıktığını ve onun yerine kendisine evlenme teklif ettiğini söyledi. William'ın mırıldanıp durduğunu ve doğru zaman olup olmadığından emin olmadığını söylediğini, Molly'nin de onu hemen terk ettiğini anlattı.

"Harika hissettim!" dedi. "Doğru, eğer benimle ciddi değilsen, ciddi birini bulmaya gidiyorum" dedim. Tuvalete oturmuş ve birinin oturağı yukarıda bıraktığını fark etmiş gibi görünüyordu ve bunun nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum çünkü o bunu yaptığında yüzümü banyo aynasında yeterince sık gördüm. Şerefsiz.'

Hepimiz koro halinde "Pislik!" diye bağırdık.

Dedim ki, 'Biliyor musun, yeniden çıkmaya hazır olduğunda dinlemen gereken harika bir podcast var...'

Ama artık tatilin tüm ışıltısı gitmişti. Bunu çok düşündüm ve ne yapmam gerektiğine karar verdim: vicdanımı rahatlatmak için değil, intikam almak için değil, gerekli olduğunu hissettiğim için.

Myles'ın karısı hakkında bilgi edinmek için internette uzun zaman geçirdim. bilirsiniz: Google'da hızlı bir arama yaparsınız ve bir de bakarsınız ki saat sabahın ikisidir ve siz hala tavşan deliğindesinizdir, birbiri ardına bir şeylere tıklarsınız ve asla durmanın, telefonunuzu kapatmanın ve uyumanın mantıklı görüldüğü bir noktaya ulaşamazsınız. Ve bu, sadece mükemmel siyah kazağı ararken ya da Brexit ile ilgili gerçekte ne olacağını anlamaya çalışırken ya da her neyse - en korkunç şekilde yanlış yaptığınız bir kadının kafasının içine girmeye çalıştığınızı boşverin.

İşverenini hemen buldum: Ripple Effect adında bir yetenek ajansı, görünüşe göre sosyal influencer'ları temsil etme konusunda uzmanlaşmıştı. Bu da YouTube ve Instagram'da çok sayıda takipçisi olan insanlar anlamına geliyordu. Bazılarının adını bile duymuştum: Makyaj eğitimlerini birkaç kez izlediğim Lisa Summers; adını yirmi beş yaş altı en çok kazananlar listelerinde gördüğüm Glen Renton; adını, yüzünü ve menekşe rengi saçlarını çok iyi bildiğim SparklyGems. Ancak çok daha fazla yabancı isim vardı ve birkaçına tıklayıp videolarından bazılarını izledim, kutu açma, canlı oyun ve şaka dünyası karşısında şaşkına döndüm.

Sonra bir bağlantı beni Charlie Berry adında bir adamın videosuna götürdü ve ilk kare ekranıma gelir gelmez tableti dehşet içinde fırlattım, sonra pencereyi kapattım ve izlemeyi bıraktım, çünkü Charlie Berry benim oturduğum dairede oturuyordu.

Düşünce Myles'a aitti ve videolarını seks yaptığımız kanepede çekmişti ve Bianca'nın haklı olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, işte gözlerimin önündeydi.

Bundan sonra YouTube'dan uzak durdum ve Sloane Cassidy ile nasıl iletişime geçebileceğime odaklandım. Myles'evlendiğinde neden soyadını koruduğunu merak etmiş, ona aşık olduğumu düşündüğümde bana evlenme teklif etseydi, arkama bile bakmadan soyadımı verirdim diye düşünmüştüm. Ama sonra, Sloane'u onunla evlenecek kadar sevdiğini ama ona sadık kalacak kadar sevmediğini tahmin ettim.

Bunu yapmanın başka yollarını da düşünmüştüm elbette. Onu internette bulmak kolaydı - her yerde bir sosyal medya varlığı vardı. Ona e-posta gönderebilir, LinkedIn'den mesaj atabilir, Facebook Messenger'dan bana yanıt vermesini isteyebilir, Twitter'da onu takip edebilir ve onun da beni takip etmesini umabilir, hatta hayatımda ilk kez Snapchat'e girip onunla orada iletişime geçmeye çalışabilirdim.

Eski yöntemlere başvurdum ve Ripple Effect ofisini arayıp ona bağlanmak istedim, ancak resepsiyon görevlisi kimin aradığını sorduğunda bunu yapamayacağımı söyleyip telefonu kapattım. Bu yüzden onun işten çıkmasını bekleyecek ve sokakta ona saldıracaktım. Bu fikir hem korkutucu hem de aşağılayıcıydı ama tek yol bu gibi görünüyordu.

Ama önce Colton Capital'de yapmam gereken bir sabah işi vardı. Bir kereliğine, bu yeterince kolaydı - firmanın yıl sonu rakamları o kadar şaşırtıcı derecede iyiydi ki, gerçekten yapmam gereken tek şey PR ajansı ile birlikte çalışarak basın bültenimizin geniş çapta dağıtılmasını sağlamak ve Piers'in günlüğünün dikiş yerlerinde patlamasına neden olan potansiyel müşterilerle yapılan birçok toplantıyı hokkabazlık etmesine yardımcı olmaktı.

Margot ise yıla bu kadar rahat bir başlangıç yapmamıştı. Bölüm müdürüm ile Margot arasında birkaç gergin toplantıya şahit olmuşum.

Colin akvaryumdan çıktığında endişeli ve telaşlı görünüyordu, her zamanki sakin halinden eser yoktu.

Birkaç gün önce ona "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sormuştum.

"Myles Taylor'ın kafasını kışından çıkaramazsanız ve ofis tadilatı programa geri dönmezse olmaz," diye cevap verdi acımasızca. "Şu anda ikinci sarı kartı görmeye doğru gidiyor. Adını duyunca utançtan yüzümün yandığını hissettim ve başka bir şey söylemedim.

Ama o Pazartesi sabahı aklım Myles'ın karısındaydı, adamın kendisinde değil. Bu yüzden tanıdık gümüş saçlı, takım elbiseli figürün Margot'u masamın önünden takip ettiğini gördüğümde halüsinasyon görüyor olmalıyım diye düşündüm. Dümdüz ileriye bakmaya devam etti, bana göz ucuyla bile bakmadı ve ben de gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Onun burada ne işi var? Neden toplantı odasına gitmediler?

Neredeyse hemen . Margot Myles'a akvaryuma kadar eşlik etti ve onu bir bardak suyla birlikte oturttu. Bugün bisküvi yok, fark ettim. Kahve bile yok. Margot onu orada yalnız bıraktı ve yeniden masasına döndü. Ekranına dönmesini, faresini hareket ettirmesini, klavyesine birkaç kez dokunmasını, sonra omuzlarını devirmesini ve bir an için gözlerini kapatmasını izledim.

Sonra Colin ofisinden çıktı. Yüzü şimdiden elmacık kemiklerinin üzerinde kiremit kırmızısına dönmüştü ve şakaklarındaki ter damlalarını görebiliyordum. Kravatını hafifçe gevşetti ve yavaşça akvaryuma doğru yürüdü.

Etrafımdaki, yakında eski olacak meslektaşlarım, başları sağlam bir şekilde ileriye bakarken gözleriyle onun ilerleyişini takip ettiler. Greg masasından kalktı, steno defterini ve diktafonunu aldı ve Colin'i takip etti, beyaz endişeyle.

Margot gözlerini tekrar kapadı, derin bir nefes daha aldı, sonra başını salladı ve ayağa kalkıp yarım saat daha kalacağı kadınlar tuvaletine doğru yürüdü.

Sadece odanın arka tarafındaki masalarında güvenli bir şekilde saklanan tüccarlar gerçek duygularını gösterdiler. Bir süre önce beni ekledikleri WhatsApp grubundan telefonuma mesajlar gelmeye başladı; grupta Xander, Renzo ve Colin'in asistanları vardı ama adamın kendisi, Piers ya da Margot yoktu.

Beşe bir . Programın iki ay gerisinde ve bütçenin yarım milyon üzerinde.

Patronun C-bombası atmasına eşitlik öneriyorum.

Greg'in bunu doğrulamak için sesi paylaşması gerekecek. Aksi takdirde tüm bahisler kapanır.

Peki Taylor kovulduğunda işi kim alacak? Purcell'e 15/1, Capita'ya 10/1, Atkins'e 5/1, Fosters'a eşit, sahaya 33/1 teklif ediyorum.

Ticaret masalarından kısa bir kahkaha sesi geldi, sonra Colin onlara doğru baktı ve hepsi düğmelerini ilikleyip çalışıyormuş gibi davrandılar. Patronum etki alanına son bir bakış atarak akvaryumu kapattı ve kapıyı kapattı.

İzlemesi korkunçtu. Colin bağırdı da bağırdı. Myles irkildi. Bir ara dönüp gitmek için kapıyı açtı ama Colin onu kelimenin tam anlamıyla yakasından yakaladı ve kapı tekrar kapanmadan önce, "Seninle işim daha bitmedi, seni-" diye böğürdüğünü tüm ofis duydu.

Sonunda her şey bitmişti. Colin kapıyı hızla açtı ve doğruca asansöre yöneldi. Greg birkaç saniye sonra solgun ve titreyerek onu takip etti ve Briony'den biraz travma danışmanlığı almak için masasına geri döndü.

Myles akvaryumda tek başına kalmıştı. Dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Ben tuvalete gidip Margot'yu bulana ve ona her şeyin bittiğini söyleyip onu dışarı çıkarmasını isteyene kadar orada kaldı.

"Doğru," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Bir kız ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı.

Cam duvarlı ofise girip Myles'in omzuna hafifçe dokunduğunda tüm Colton Capital onu izliyordu. Myles hafifçe irkildi ama itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı. Kadın kapıyı açmadan önce ikisi bir an durakladı, dirseğini sıkıca kavradı ve onu dışarı çıkardı.

Tüccarlardan ironik bir tezahürat patlaması oldu. Myles başını kaldırıp bakmadı. Sanki kendi başına bulamayacakmış gibi Margot'nun onu asansöre götürmesine izin verdi. Televizyonda utanç verici bir suç işledikten sonra polis memurları tarafından mahkemeye götürülürken gördüğünüz birine benziyordu ama yüzünü örtecek bir kapüşonu yoktu.

Ve sonra her şey bitti. Onun için üzölmüyordum - hem de hiç. Kendimi borçlu hissettiğim bir kişi daha vardı ve şimdi onu bulacak, ona yaptıklarımı anlatacak ve bana söyleyeceğı her şeyi sineye çekecektim.

Bir kahve aldım ve Colton Capital'in ofisine kısa bir yürüyüş mesafesinde bulunan Soho'daki kafenin cam kenarındaki yüksek bir tabureye yerleştim, kamuflaj için dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Etrafım, öğleden sonraları bu ap-

Görünüşe göre, onun cam kapıdan ofisten çıktığını görür görmez kaçmam gerektiğini bildiğim için paltomu ve atkımı çıkarmadığım halde olabildiğince dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Kulağa aptalca geliyor ve aptalca hissettiriyordu ama doğru kişiyi bulduğumdan emin olmak için ekranımda onun bir resminin olduğundan emin oldum. Tam bir saat boyunca dünyanın en kötü özel dedektifi gibi oturdum, ekranıma, sonra kapıya, sonra tekrar ekranıma baktım, gerildim, gerildim, sıkıldım ve sıkıldım.

Ve ayrıca, daha fazla işlemeye ihtiyaç duyuyorum. Kahveyi suçluyorum.

Özel dedektif olsaydım kahve fincanımı kullanırdım. Ama bu, arabada olsaydım ve penisim olsaydı olurdu. Değildim ve penisim de yoktu. Sokağın karşısındaki kapalı cam kapıya, sonra da telefonuma baktım. Saat beşe çeyrek vardı.

Elbette, kesinlikle kimse saat beşe çeyrek kala ofisten çıkmaz. Saat beşte bile olsa bir toplantıya gidecek olsalar çoktan çıkmış olurlardı. Eve gitmek için çok erkendi. İki dakika ayırabilirim, değil mi? Ve eğer onu kaçırsam, başka bir gün tekrar gelirdim.

Ya da, tabii ki, değil.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koydum, eşyalarımı topladım ve kimsenin görüş noktamı çalmaması için dua ederek, elinde tutan eski moda kabarık elbiseli bir kadının ferforje levhasının altındaki okun gösterdiği yöne doğru koştum. Bir dizi ahşap kapıdan geçtim, merdivenlerden indim, bir geçit boyunca ilerledim - lanet olsun, bu bir tür şaka mıydı? - ve sonunda aradığım kapıyı buldum.

Hızla tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım ve tekrar aceleyle dışarı çıktım, koridor boyunca ilerledim, merdivenlerden yukarı çıktım, kafeye girdim.

Ve işte .

Barda durmuş, elinde baristanın kendisi için doldurduğu yeniden kullanılabilir bambu kahve fincanı, eski arkadaşlarmış gibi onunla sohbet ediyordu, ki ofisinin beş saniye ötede olduğu düşünülürse muhtemelen öyleydiler.

Tamamen emin olmak için durakladım. Fotoğraflarda görüldüğünden daha ufak tefekti, benden birkaç santim kısaydı, buna rağmen ince topuklu kırmızı rugan çizmeler giymişti. Üst üste yığılmış siyah saçları da onu daha uzun gösteriyordu. Bir an için yanlış mı anladım diye düşündüm, ama tarzı çok netti: bele kadar uzanan siyah paltosu, göz kaleminin fiskeleri, kırmızı ruju - Myles'ın karısının baktığım tüm fotoğraflarında gördüğüm her şey.

Sonra baristanın 'Yarın görüşürüz Sloane' dediğini duydum ve bunu yapmam gerektiğini anladım.

Koşarak yanına gittim ve tam elini kapıya koyduğu sırada ona yetiştim.

"Affedersiniz," dedim. 'Siz Sloane Cassidy misiniz? Bir saniye konuşabilir miyiz?'

Cevap vermesi için geçen sürede iki önemli hata yaptığımı fark ettim.

İlki, işinin onu insanlara nasıl tepki vermeye zorlayacağını farkında olmamasıydı. Ne de olsa bu kadın, gelecek vadeden ünlülerin kariyerlerini yapabilecek ya da bozabilecek biriydi. Muhtemelen her zaman e-posta gönderen, arayan ve boş yere tweet atan genç kadınlar tarafından sıkıştırılıyordu ve onları görürse - gerçekten *görürse* - potansiyellerini fark edeceğini ve onları müşteri olarak kaydedeceğini düşünüyordu.

Onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu ve benimle de öyle başa çıktı.

'Tatlım,' dedi, 'eksi bir dakika içinde bir yere gitmem gerekiyor. Ama seninle konuşmak harika olurdu! Lütfen sana kartımı vereyim.'

Parlak kırmızı bir dikdörtgen uzattı ama ben almadım. Bir süre daha bana baktı, sonra kalçasıyla kapıyı iterek açtı ve aceleyle dışarı çıktı.

Keşke resepsiyon görevlisinin beni ona bağlamasına izin verseydim. Bu benim ikinci hatamdı. Sesli mesajını almış olsaydım bile bilirdim. Ne de olsa son altı ay boyunca onu saatlerce dinlemiştim.

O Kötü Kız'dı, *Özür Dilemeyen* Kadın'dı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

EPİLOG

Arkama yaslandım, beyaz kanvas kaplı minderlere daha rahat yerleştim ve elimdeki buzlu şişeden ekşi salatalık ve bektaşî üzümü birası yudumladım. Ayaklarım yarı yarıya kuma gömülmüştü, güneş batıyor ve günün şiddetli sıcağı yerini ılık bir akşama bırakıyor olmasına rağmen hâlâ sıcaktı. Deniz, solan ışıktaki kıvrılmış alüminyum folyo gibi görünüyordu. Başımın üzerinde palmiye yaprakları çivit mavisi gökyüzüne pürüzlü siyah karalamalar yapıyordu.

Xander'ın tezgâhta beklediğini görebiliyordum, bol, kesik kot şortunun içinde bacakları uzun ve kahverengiydi. Saçları güneşin etkisiyle altın sarısına dönmüş, yanaklarında ve omuzlarında çiller belirmişti. Sadece üç ay önce onu sadece iş kıyafetleriyle görmüş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm; şimdi vücudunun her santimini kendi vücudum kadar iyi tanıyormuşum gibi hissediyordum. Sabahları onu kendime doğru çektiğimde nasıl koktuğunu, onu öptüğümde teninin tuzluluğunu, seks yaptıktan sonra bu inanılmaz, cömert, hiç bitmeyen zevki icat eden bir tür çılgın dahiymişiz gibi gülüşünü biliyordum.

Bu kadar çok seyahat etmiş bir adam için ilginç bir şekilde, uçak türbülansa girdiğinde hâlâ gergin olduğunu ve elimi tutmanın onu rahatlattığını biliyordum. Her şeyi denemeye hazır olduğunu biliyordum.

Ölü hayvanları yemeyi içermediği sürece. Taksi şoförleriyle, otobüsteki ve otel lobilerindeki rastgele insanlarla sohbet etmeye başladığını biliyordum. Omurgasının alt kısmını ısırdığımda gıdıklanma zevkiyle kıvrandığını biliyordum.

Ve onun da benim hakkımda bir şeyler öğrendiğini biliyordum. Muz kokusuna dayanamadığımı ama papayaya bayıldığımı. Nasıl 50 faktör güneş kremim olmadan bir yere gitmekten korktuğumu. Doğru düzgün yüzmeyi hiç öğrenmediğimi ama belime kadar suya girmeyi, sonra sırtüstü yüzmeyi sevdiğimi, büyük bir dalga gelirse beni ayağa kaldırmak için orada olduğunu bildiğimi. Karidesleri çok severdim ama kabuklarını soymaktan nefret ederdim, o da kendisi yemese bile benim için soyardı. Ayaklarıma masaj yapılmasını ne sevdiğimi ve masaj bittiğinde ayak bileklerimden baldırlarıma, oradan da yukarı ve daha yukarı öpücükler kondurmasını daha da çok sevdiğimi.

Şimdi Kamboçya'nın en iyi yeşil mango salatası için biraz kuyrukta bekliyordu. Salatayı servis eden küçük ahşap barakanın etrafında toplanan insanların sayısına bakılırsa biraz daha bekleyecekti ama ben aldırmadım. Rahatlamaktan neredeyse sıvılaşmıştım, biramın üçte ikisi hala doluyken boş boş beklemekten, insanları ve gün batımını izlemekten memnundum.

Güneş gözlüklerimi ve dudak kremimi kaybetmeyeyim diye Xander'ın bana aldığı hasır plaj çantasından telefonumu çıkardım ve WhatsApp'a kaydardım, Bianca'nın Maddy'nin düğününü planlarken bize yüklettiği Slack uygulamasının simgesine kısa bir süre baktım. Muhtemelen silmem gerekiyordu ama şu anda zahmet edemezdim. Artık bana daha fazla zarar veremezdi, bulut tabanlı ekip işbirliği yazılımı da öyle.

Maddy'den bir mesaj aldım. Aslında bir fotoğraftı. Uzun, kot giymiş bacaklarının fotoğrafı ve yanlarında Henry'. Ama ben

Çünkü her ikisinin de kucağında şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en tüylü siyah kedi vardı. Cidden, aşağıdaki metni okuyana kadar, bir an için bir ayı tarafından yutulup yutulmadıklarını merak ettim.

Ama Maddy "*Wayne'le tanış*" diye yazmıştı. *Bu öğleden sonra taşındı ve şimdiden patronumuz oldu.*

Ona bir sürü kalp ve kedi yanıt verdim ve Wayne'in gelmiş geçmiş en iyi kedi olduğunu ve çok şımartılacağını söyledim ve sonra e-postama göz attım ve gönder tuşuna basmadan defalarca yaptığım gibi taslaklar klasörüne dokundum.

Sevgili Sloane

Sana bu e-postayı gönderme konusunda emin değilim. Ocak ayında Soho'daki kafede seninle yüz yüze konuşmayı denedim. Muhtemelen hatırlamazsın, pek iyi gitmemişti. Sanırım kötü bir fikirdi ama yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi.

Görüyorsunuz, gerçekten kötü bir şey yaptım. Bunu yaptığının farkında değildim, tam olarak değil, tabii ki farkında olmalıydım. Bunu yazmanın güzel bir yolu yok, o yüzden açıklamak zorundayım. Kocanızla bir ilişkim vardı. Myles ile. Aralık ayında hala evli olduğunuzu öğrenene kadar yaklaşık dört ay sürdü ve sonra bitirdim.

Siz istemediğiniz sürece ayrıntılara girmeyeceğim. Bunun için benden nefret edeceğinizi tamamen anlıyorum ve söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Umarım iyisindir ve ne yapmaya karar verirsen ver, işler senin için yolunda gider.

En fazla bu kadar ilerleyebildim. Sorun şu ki, nasıl bitireceğime karar veremedim. 'Sevgi' çok samimi geldi, her ne kadar ona sevgimi göndermek istesem de - destekleyici, kardeşçe bir sevgi - o bunu istemezdi.

Benden sevgiler. "Saygılarımla" demek daha da kötüydü. Ve sadece adımlı imzalamak çok ani ve soğuk hissettirdi.

Ona podcast'ten, *Sorry Not Sorry*'de onun sesini dinleyerek geçirdiğim aylardan ve bunun beni nasıl değıştirdiğinden bahsetmeyi düşündüm. Ama bu da doğru gelmedi - 'O kişiyle tanıştığımı düşünüyorum' sözlerini kaydederken sesindeki neşeyi hatırladım. Tanışmıştı ama bu bir yanılsamaydı. Onu sonsuza dek seveceğini ve değer vereceğini düşündüğü adam güvenine ihanet etmişti ve o zamanlar hissettiğı mutlu güvenin hatırlatılmasını istemeyeceğinden emindim.

E-posta gönderilmeden orada öylece duruyordu ve ben de arada bir açıp kurcalıyor, birkaç kelime ekleyip birkaçını çıkarıyordum ama son kelimelerin ne olacağı ikilemini asla çözemiyor ve asla gönder tuşuna basamıyordum.

Şimdi de basmadım. İç çekerek Maddy'nin kedisine tekrar bakmak için WhatsApp'a geri

Ve tam izlerken, yeni bir mesaj belirdi. Myles'tan geliyordu. Küçük bir şaşkınlık hissettim ve onun adını gördüğümde hissetmeye alıştığım tepkinin - Londra'da, dünyanın yarısında - gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim: heyecanın , gözlerim onun adını kaydederken ve vücudum yeniden tepki verirken içgüdüsel twang. Ama hiçbir şey yoktu. Bianca gibi onun da artık üzerimde hiçbir gücü yoktu. Ayak parmaklarımı kumun derinliklerine soktum ve ne söyleyeceğini öğrenmek için parmağım ekrana dokundu.

On kelimedenden daha azdı.

Ona söyledim. Gitti. Umarım şimdi mutlusundur.

Bunun kindar bir mesaj olduğunu fark ettim. Evliliğinin sona ermesinin suçunu yeniden üstlenmek yerine bana yüklemeye çalışıyordu.

kendisi üstlendi. Ve ben mutlu değildim - tabii ki değildim. En azından bu konuda. Ama en azından bitmişti. Sloane'un kararı - onun için ne kadar acı verici olursa olsun - verilmişti. Londra'ya döndüğümde, kendime söz verdim, onunla buluşacaktım, yüz yüze özür dileyecektim ve bana ne söylemek istiyorsa söylemesine izin verecektim, hak ettiğim gibi çenemi tutacaktım.

Telefonumu kaldırdım. Xander kumsalda bana doğru yürüyordu, elinde yemekle dolu iki muz yaprağı tabağı ve kolunun altında iki soğuk bira şişesi vardı. Onu öpmek için ayağa kalktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yüzümü görünce.

"Evet," dedim. "Her şey yolunda."

Sophie'nin komik, flörtöz ve **herbültenine kaydolun** yönüyle muhteşem romantik komedisini sevdiyseniz ve daha fazla kıkırdama peşindeyseniz, bir sonraki kaçırılmayacak romanı hakkında bilgi almak için .

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SOPHIE'DEN BİR MEKTUP

Sorry Not 'yi okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız - ve (fısıldayarak) Tansy, Adam ve Freezer'a bundan sonra ne olacağını öğrenmek istiyorsanız - [buraya kaydolmanız yeterli](#). E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Sorry Not Sorry'yi bir inşaat alanında yazdım. Tabii ki rastgele bir şantiye değil - evimden bahsediyorum. Ben roman üzerinde çalışırken duvarlar yıkıldı, tavan kirişleri yerlerine çakıldı, kabloların ve boruların geçmesi için her yere delikler açıldı. Hatta inşaatçının çatlak dikiş seti diye bir şey bile .

Ve bir evin içini boşaltma süreci ile bir roman yazma sürecinin çok da farklı olmadığını fark ettim. Başlangıçta, bittiğinde nasıl olacağına dair kağıt üzerinde bir fikriniz var - her şey mükemmel ve kare şeklinde, tam istediğiniz gibi. Sonra iş başlar ve tam bir kabus dönüşür: her yerde toz, talaş ve moloz yığınları (ya da yanlış görünen , yaramazlık yapan karakterler ve kapatamadığınız olay örgüsü boşlukları) ve keşke hiç başlamasaydım dersiniz.

Ama ben bunu yazarken evim bitmeye yakın bir yerde ve Charlotte'un hikayesi de tamamlandı. Hoşunuza gitti mi? *Sorry Not Sorry* hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim ve bana bunu bildirmenin en iyi yolu internette bir yorum bırakmaktır. İyi ya da kötü her yorumu okuyorum ve birkaç dakikasını ayırıp yorum yazan her bir okura içtenlikle minnettarım.

Elbette, iletişime geçmenin başka yolları da var. Yazılarımla ilgili haberlerden haberdar olmak istiyorsanız, yukarıdaki posta listeme kaydolabilirsiniz. (Size asla spam göndermeyeceğime veya bilgilerinizi başka biriyle paylaşmayacağıma söz veriyorum.) Veya benimle Facebook, Twitter ve Instagram'da bağlantı kurmak için aşağıdaki bağlantıları kullanın.

Her şeyden önemlisi, bu hikayeyi okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir roman fikrinin bazen bir yazarın aklına tamamen rastgele bir şeyle gelmesi komiktir - en azından benim için öyle! Bu olayda, yükseklerde uçan arkadaşım Katie ile yaptığımız bir sohbette, çalıştığı hedge fonda buzdolabının sürekli olarak yüksek kaliteli proteinle dolu olduğundan bahsetti. Bu fikrin neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama bir şey bana 'İşi bunu yapmak olan kişi hakkında yazmak istiyorum' diye düşündürdü.

Böylece, Mayfair'deki muhteşem Kitty Fisher'da birçok kokteyl ve birçok lezzetli yemek tabağı üzerinde (oraya giderseniz, çırpılmış morina yumurtasını deneyin - ölçeğin dışında), Katie'nin hedge fon dünyasının iç işleyişi ve protein siparişçisinin işinin başka neler içerebileceği hakkında beynini aldım ve Charlotte olacak karakterin kariyeri canlandıkça her zaman daha da büyülendim. Yardımın için teşekkürler sevgili Katie - her türlü hata veya yanlışlık elbette bana aittir.

Bu arada, editör olarak serbest çalıştığım içerik pazarlama ajansında, müşterilerimden biri aracılığıyla yüksek finans dünyası hakkında daha fazla şey öğreniyordum. Orada birlikte çalıştığım insanların Colin, Piers ya da Pavel gibi olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum, ancak onların kapuçino renkli deri toplantı odası sandalyelerini

roman. Ayrıca sevgili meslektaşım Ellie'den yirmi yaşında bir genç olarak flört dünyasına dair fikirler aldım.

Bilgisayar korsanlığı ve bitcoin madenciliği konusunda tavsiye almak için Anne Miles'a başvurdum, o da beni cömertçe bir tanıdığıyla temasa geçirdi. Teşekkürler Anne ve VN - görüşleriniz paha biçilmezdi ve bir kez daha, hatalar sadece bana aittir.

Her ne kadar onların kedisi olmasa da, sevgili arkadaşlarım Sarah ve Lea'ya beni bu romanda merkezi bir karakter haline gelen Freezer ile tanıştırdıkları için çok minnettarım.

Son altı yıldır beni temsil eden LAW ekibine her zamanki gibi çok teşekkür ederim. Alice Saunders, Niamh O'Grady ve Araminta Whitley, bu kitabı onlar olmadan başarabileceğim her şeyden çok daha iyi hale getiren kesintisiz destek, mükemmel tavsiye ve yapıcı eleştiriler sağladılar. Hepiniz harikasınız ve hepinize minnettarım.

Önceki beş romanımı kendim yayınladıktan sonra, bu romanımın Bookouture tarafından imzalanması benim için bir zevk ve ayrıcalık oldu. Bu roman üzerinde yorulmak bilmeden ve titizlikle çalışan ve onu ölçüsüz bir şekilde geliştiren, aynı zamanda cesaretlendirici, ilham verici ve çok yönlü bir zevk olan editörüm Christina Demosthenous'a çok teşekkür ederim. Ayrıca Bookouture'da, başından beri yazarlık kariyerime dahil olan, destek, cesaretlendirme ve tavsiyelerde bulunan son derece harika Peta Nightingale. Teşekkür ederim, Peta.

Son olarak, her zaman yanımda olan sevgili Hopi' ve kıymetli küçük Purrs'um oldu. İkinizi de çok seviyorum ve siz olmadan bunu başaramazdım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bookouture tarafından 2019'da yayınlandı

StoryFire Ltd'nin bir baskısıdır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı© Sophie Ranald, 2019

Sophie Ranald, bu çalışmanın yazarı olarak
tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan
çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-78681-751-8

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler,
karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın
hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

